Шановні друзі!

Ви тримаєте в руках перший номер журналу "ЄВАНГЕЛЬСЬКА НИВА", який видаватиметься щоквартально.

Сподіваємося, що в ньому кожен з вас знайшов для себе щось нове і цікаве.

Наше бажання, щоб кожний номер "Євангельської ниви" був живим і неповторним. Тому закликаємо вас до співпраці.

Нехай на сторінках часопису гармонійно поєднуються теми нашого сьогодення і історичного минулого, виважені біблійні роздуми і динамічне публіцистичне слово, мудра порада, настанова і полум'яна проповідь в силі Духа Святого, ліричний настрій в поетичних рядках і живе художнє слово, сповнене життєвою правдою та досвідом християнського життя.

Віримо, з вашою допомогою і Божим благословінням наше бажання здійсниться. Тож, будь ласка, надсилайте нам інформацію про життя церков, духовні статті, вірші, оповідання, цікаві репортажі, фотографії.

Зрозуміло, для видання журналу потрібні кошти. Отже, ваші пожертви в розмірі 10 гривень на рік зможуть мінімально задовільнити потреби на видання журналу.

Надсилайте гроші поштовим переказом на адресу редакції: 252004, м. Київ-4, вул. Толстого, 3-А, чи на р\р 701702 у Старокиївському відділенні УСБ м. Києва, МФО 322045, ЗКПО 14357313 з поміткою «Євангельська нива»

Редакція

Євангельська НИВА

«Я бачу велике Боже благословіння»

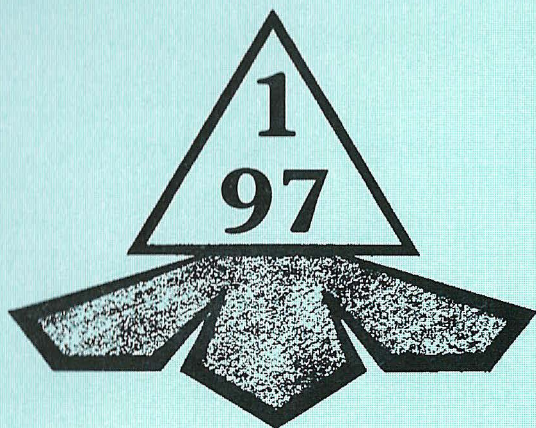

Нове народжується з любові

Організація нових церков

Духовно-просвітницький журнал 1'97

Отвален камень!

Отвален камень. Гроб пустой.
Неужто снова поруганье,
Неужто мало им страданья,
Что перенес Сей Муж святой?!

Тоска, отчаянье и боль...
И сердце женское не в силах
Сдержать потоки слез обильных,
Смирясь пред грозною судьбой.

- Не плачь, Мария, но внимай,
Развеет ангел все ненастья,
Уж если плакать - плачь от счастья,
Слезами радости рыдай!

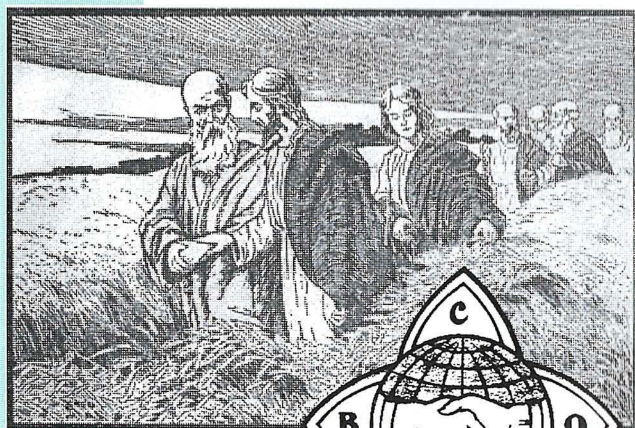
Христос, Учитель твой, восстал!
Там, предначертаная небом,
Свершилась чудная победа,
Там свергнут смерти пьедестал!

Ликуй и радуйся народ!
Настала эра новой жизни,
Открылась дверь святой отчизны -
Входи! Туда свободен вход!

Мой друг, в смущении не стой,
Но, как Мария, торжествуя,
Спеши поведать весть благую:
Отвален камень! Гроб пустой!

Разбита сила вражьих уз!
И людям всем от смерти тленья
Желанное освобожденье
Несет воскресший Иисус!

М. Козубовский

Головний редактор
Комендант Г.І.

Відповідальний редактор
Козубовський М.В.

Редакційна колегія

Домашовець В.Г., Козубовський В.В., Комендант Н.Д., Кравчук В.П., Крещук О.Б., Кульбич В.К., Матвіїв В.М., Прокопчук А.І., Санніков С.В., Ткачук В.Д., Храпак П.М.

Редагування, макетування, верстка
Зелінська В.М.

Художній редактор
Юрченко В.

Комп'ютерний набір
Лоськова С.Я.

Адреса редакції: 252004 Україна, Київ-4, вул. Толстого, 3-А
тел.: (044) 225-36-13

Видання здійснюється на добровільні пожертвування

Видання зареєстроване Міністерством України у справах преси та інформації Свідоцтво КВ №2245 від 16.10.1996 р.

© Всеукраїнський Союз Об'єднань Євангельських Християн-Баптистів

Надруковано з готових фотоформ на місійній книжковій фабриці „Християнське життя"
263006 м.Луцьк, вул.В.Стуса, 3
тел/факс (03322) 4-57-51

Наша символіка

На 22-му з'їзді Євангельсько-Баптистського Братства, що відбувся у лютому 1994 року, із прийняттям нового Статуту ВСО ЄХБ була затверджена наша євангельська символіка. Зображення символіки має місце на печатці, бланках, виданнях та іншій атрибутиці Всеукраїнського Союзу Об'єднань ЄХБ. У зв'язку з тим, що цю символіку використовують обласні Об'єднання церков ЄХБ, вважаємо за потрібне подати її коротке пояснення.

"Напочатку було Слово..." (Ін. 1:1).

Основою символіки є розгорнута книга. Це свята Біблія – Слово Боже, яким створений Всесвіт, і все, що наповнює його. На ньому він тримається і ним керується. Власне Біблія, і тільки Біблія є основою і фундаментом віровчення, життя і діяльності євангельських християн-баптистів.

"Усе через Нього сталося..."(Ін. 1:3).

Сфера, описана дугою, яка своїм одним кінцем опирається на початок, а іншим на кінець розгорнутої книги, зображає земну кулю і охоплює все людство. Слово Бога дало життя всьому, адже "в Нім було життя, а життя було світлом для людей".

"Світло у темряві світить..." (Ін. 1:5).

Із середини розгорнутої книги, серед пітьми сфери людського життя горить полум'я з трьох язиків, які символізують Божественну Трійцю. "Слово Твоє – світильник, то світло для стежки моєї" (Пс. 119:105).

"Слово сталося тілом і перебувало між нами, і ми бачили славу Його як Єдинородного від Отця" (Ін. 1:14).

Зліва, опираючись на розгорнуту книгу, піднімаючись в небо, стоїть хрест, осяяний сяйвом слави Божої. Це єдина надія людства! Це єдина дорога у присутність Бога! На ньому "Єдинородний від Отця" звершив наше викуплення!

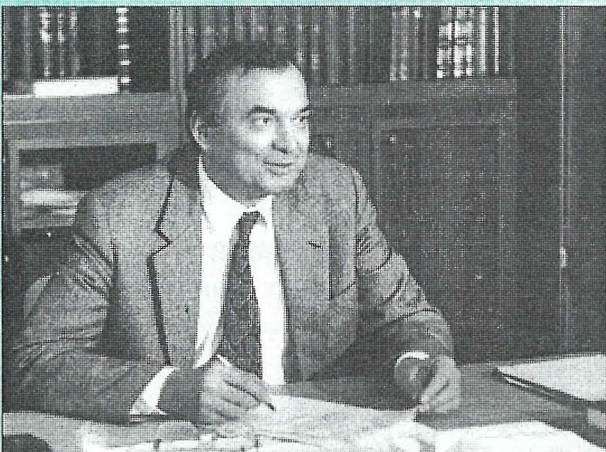
Тому "Слово про Хрест" (1 Кор. 1:18), проповідь про Христа Розп'ятого (1 Кор. 1:23), сповідування єдиного імені для спасіння (Д.А. 4:13), поклоніння перед Ним кожного коліна (Фил. 2:10) – є змістом життя євангельських християн-баптистів.

Євангельська НИВА

Духовно-просвітницький журнал Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн-баптистів

У номері

СІЯТИ РОЗУМНЕ, ВІЧНЕ, СВЯТЕ...

Улюблені брати та сестри, шановні читачі нашого часопису. Нам приємно повідомити, що Всеукраїнський Союз ЄХБ, виконуючи накази з'їзду та рішень Ради Союзу, враховуючи ваші численні побажання, починає випуск ось цього журналу "Євангельська нива".

Ми вдячні нашому Господеві, Який допомагав нам у виданні газети "Християнське життя". Віримо, що читаючи її, багато читачів отримували не тільки цікаву інформацію з життя нашого Братства, але й Божі благословіння. Сподіваємося, що часопис "Євангельська нива" приноситиме ще більше благословінь у кожну церкву та домівку, куди він завітає, а також залишиться для майбутніх поколінь.

Наше бажання, щоб наші діти та внуки, які будуть продовжувати справу Божу в Україні, знали і про тих, хто пройшов попереду них. Історія та шлях нашого Братства особливі. Коли беремо в руки часопис двадцятих років "Баптист України", який редагував видатний класик християнської літератури І.О.Кмета, або журнал "Братский Вестник", який видається вже понад 50 років, то ми з цікавістю та захопленням читаємо про життя церков та усі події, які відбувалися на той час.

Наше бажання, щоб часопис "Євангельська нива" став продовжувачем кращих традицій "Баптиста України", поширював ідеї християнського життя, інформував про сьогодення та історичне минуле нашого Братства, допомагав духовно зростати, міцно тримаючись євангельської істини. Сподіваємося на зустрічі на сторінках журналу з особистостями, які мають особливі таланти та обдарування від Господа, і можуть бути корисними для нашого об'єднаного Братства.

Закликаємо усіх, хто готовий співпрацювати з нами, активно включитися в спільну працю на Євангельській Ниві. Послухаємо заклик Христа: "А Я вам кажу: Підніміть свої очі та гляньте на ниви, - як для жнив уже пополовіли вони! А хто жне, той заплату бере, та збирає врожай в життя вічне, щоб хто сіє й хто жне – разом раділи" (Ін. 4:35, 36).

Будемо сіяти розумне, вічне, святе, кожний своїм даром, використовуючи таланти, які дав нам Господь, щоб від Нього почути слова: "Гаразд, добрий і вірний рабе! У малому був ти вірний, над великим поставлю тебе" (Мт. 25:21).

Г. І. Комендант,
головний редактор

Дорогі брати та сестри у Христі!

Поздоровляємо усіх Вас з світлим радісним святом Воскресіння Христового! Христос воскрес!

Ще недавно ми стояли біля ясел Віфлеєма. Повторювали слова Ангела, який сповістив: "Бо сьогодні народився вам в місті Давидовім Спаситель, Котрий є Христос Господь" (Лк. 2:11).

У народженні Ісуса Христа, Його благочестивому житті на землі для нас відкривається велика таємниця з'явлення Бога у тілі. Але щоразу наші погляди спрямовуються на Голгофу. Саме там Христос став нашим Спасителем. Він вмер за наші гріхи і примирив нас з Богом. Викуплення нас від гріхів не закінчилося і на Голгофі. Цей славний переможний кінець ми бачимо у саду Йосифа Ариматейського, де ангели сповістили учням Христа: "Нема Його тут. Він воскрес!"

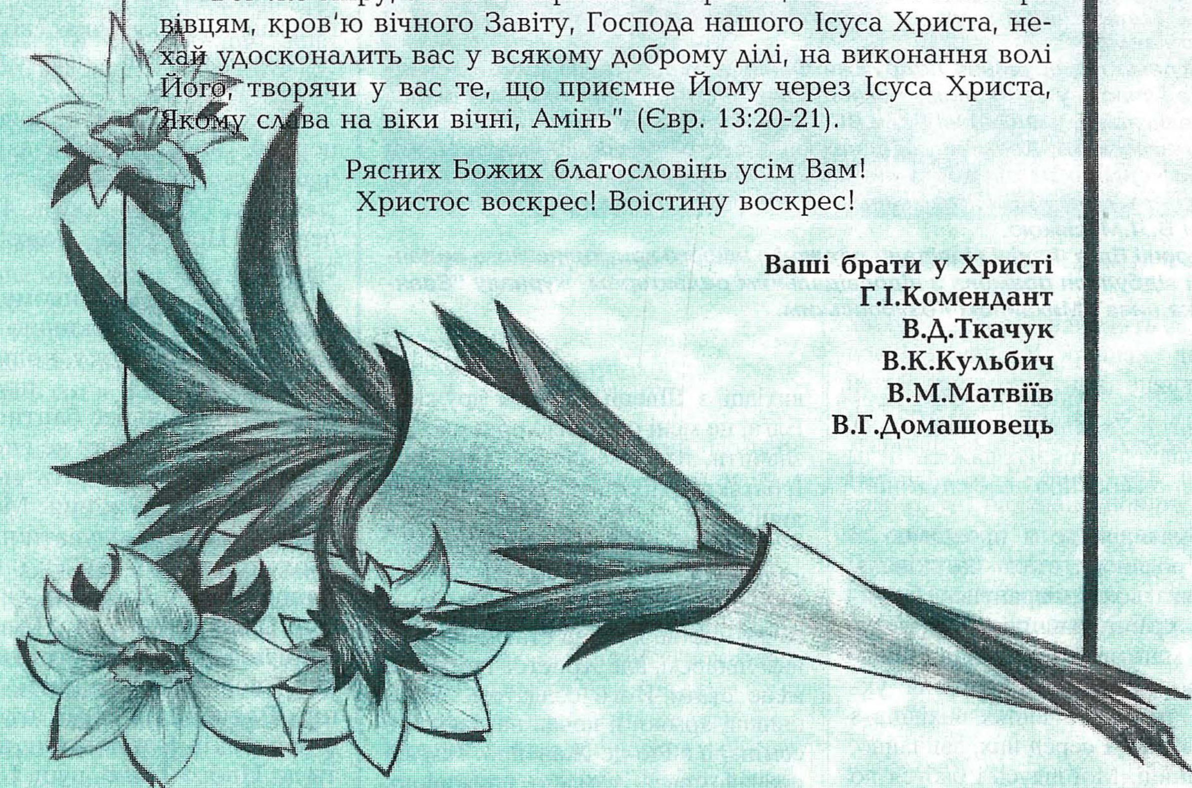
Воскресіння Христа - це вінець нашого викуплення, це перемога життя над смертю (Рим. 6:4).

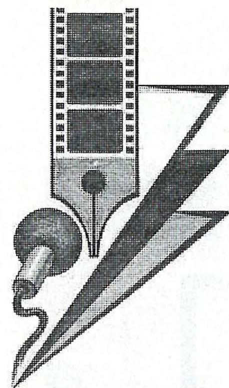
Ось чому ми сьогодні радіємо і славимо нашого Господа за Його славні та величні діла.

"Бог же миру, Який воскресив з мертвих, великого Пастиря вівцям, кров'ю вічного Завіту, Господа нашого Ісуса Христа, нехай удосконалить вас у всякому доброму ділі, на виконання волі Його, творячи у вас те, що приємне Йому через Ісуса Христа, Якому слава на віки вічні, Амінь" (Євр. 13:20-21).

Рясних Божих благословінь усім Вам!
Христос воскрес! Воістину воскрес!

Ваші брати у Христі
Г.І.Комендант
В.Д.Ткачук
В.К.Кульбич
В.М.Матвіїв
В.Г.Домашовець

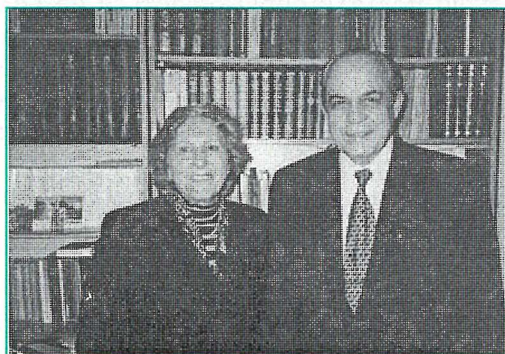

«Я БАЧУ ВЕЛИКЕ БОЖЕ БЛАГОСЛОВІННЯ»

З 7 по 15 жовтня 1996 року в Україні з візитом перебував Президент Всесвітнього Союзу Баптистів д-р Нелсон Фаніні з дружиною Елгою.

Доктор Фаніні несе відповідальність за велику багатонаціональну родину баптистів – у 214 країнах світу налічується сто мільйонів наших братів і сестер по вірі.

Президент ВСБ та його дружина – бразилійці. З Україною їх поєднує не тільки той факт, що Бразилія стала другою батьківщиною для 350 тисяч наших співвітчизників. Родинні корені Елги Фаніні знаходяться саме на нашій мальовничій українській землі.

Програма перебування подружжя Фаніні в Україні була дуже насиченою. Це і участь у святковому богослужінні в Центральній київській церкві "Дім Євангелія", у засіданні Ради ВСО ЄХБ, відвідання церков Запоріжжя, Дніпропетровська, Кременчука інших міст, зустрічі з урядовими особами України: керівником служби з питань гуманітарної політики Адміністрації Президента України В.Г.Кременем і заступником Голови Верховної Ради України В.Л.Мусіякою.

Нелсон і Елга Фаніні відвідали редакцію нашого християнського видання, де і відбулася розмова з відповідальним редактором журналу "Євангельська нива" Михайлом Козубовським.

– Докторе Фаніні, це Ваш перший візит в Україну і, звичайно, для нас це значна подія. Розкажіть, будь ласка, про себе, про своє служіння.

– Бразилія, де я проживаю зі своєю родиною, стала батьківщиною багатьох емігрантів. Наприклад, в країні знайшли свій притулок 1,5 млн. японців, 6 млн. німецького походження, 350 тисяч українців та багато інших вихідців з різних країн. І серед них, звичайно, є й італійці. Мої дідусь і бабуся по батьковій лінії приїхали в Бразилію з Італії, а по материнській лінії – вихідці з Швеції. Моя ж дружина Елга, це мені особливо приємно зазначити, ваша землячка, українка. Її батьки приїхали в Бразилію з Волині.

Народився я, слава Богу, в християнській сім`ї і являю собою уже третє покоління баптистів. З самого дитинства я мріяв стати військовим лікарем, але Христос покликав мене стати Його солдатом. Залишивши армію, я почав навчатися в семінарії в Ріо-де-Жанейро. Там я й познайомився з моєю дружиною, яка теж там навчалася. Далі моє навчання продовжувалося у Техасі в Богословській семінарії, після закінчення якої я ніс пасторське служіння у першій баптистській церкві міста Вікторія, яка, до речі, підтримує багато місіонерів, в тому числі й в Україні. Затим я прийняв служіння в церкві міста Нітерой, яке звершую уже впродовж 32 років.

Але оскільки Бог дав мені дар євангелиста, я прийняв пасторське служіння у Нітерої за умови, що один тиждень кожного місяця я буду присвячувати справі євангелізації в усіх куточках світу. З того часу я проводив євангелізації у 94 країнах світу.

Того часу, коли я прийшов у церкву, вона нараховувала 400 членів, сьогодні ж кількість членів зросла до 7 тис. і створено 42 нових церкви. Це велике Боже благословіння.

Працю у Всесвітньому Союзі баптистів ми з дружиною розпочали ще з 1953 року, коли в Ріо-де-Жанейро проходив Всесвітній конгрес баптистської молоді, але я ніколи не сподівався, що Бог поставить мене на таке високе служіння. Мені доводилося проповідувати на багатьох конгресах ВСБ: і в Лос-Анжелесі, і в Торонто, і в Токіо, і в Швейцарії, і в Німеччині. Скрізь Бог використовував нас для Своєї слави і величі. Я прошу Бога, щоб протягом цих п`яти років Він допоміг привести до Нього 1 млн. душ. І скрізь, де мені доводиться бувати, Господь благословляє мене.

Один пастор з Африки сказав дуже цікаву річ: "Сьогодні ім`я Фаніні популярне як кока-кола". І справді, воно звучить добре усіма мовами, і українською теж. Інший пастор, коли почув про мій заклик до всіх баптистів, щоб за два роки подвоїти кількість церков та членів, сказав: "Знаєте, пасторе Фаніні, коли Христос перший раз прийшов на землю, потрібен був один Іван Хреститель (Баптист), тепер перед другим пришестям, Христос заповідає усім баптистам приготувати Йому дорогу".

Не знаю, чи ви погодитеся з думкою цього пастора, але в цьому є велика правда. Адже Христос сказав, що коли Євангеліє буде проповідуване по всій землі, тоді прийде кінець.

– Д-р Фаніні, у Вас багатий досвід пасторського служіння, які ж його головні принципи?

– Спершу важливо зрозуміти, хто стоїть на першому місці: пастор чи церква? Я розумію, що вони обоє дуже важливі. Можна мати доброго пастора, але, коли не маєте доброї церкви, ви нічого не зробите і навпаки. Отже, церква є дзеркалом пастора. Хочу висловити, можливо дещо незвичну для вас щодо цього, свою позицію.

Перше місце в моєму житті займає Ісус. Я славлю, величаю, я люблю Його. У моєму житті Він для мене все у всьому. На другому місці – моя сім`я, а церква – на третьому.

Я намагаюся докладати усіх зусиль, щоб в якнайкращій формі, з любов`ю нести Слово Боже Церкві. А тому і кафедра для мене є дуже важливим і відповідальним місцем. Хочу навести ось такий приклад. У місті є багато місць громадського харчування. Але серед них є такі, котрі завжди безлюдні, тоді як інші, щоб потрапити в них, треба вистояти чергу. У чому причина? А справа в тому, що в одному їжа погана, а в іншому добра. Отже, коли пастор пропонує церкві добру їжу, церква росте. Тож для мене проповідь дуже важливе служіння. Значна роль відводиться також навчанню. Дуже корисно проповідувати експозитивно, тобто вірш за віршем. Таким чином церква вивчає Слово Боже. І ще один не менш важливий принцип. Треба мати завжди відкрите вухо. Для того, щоб допомагати, спочатку треба вислухати, знати потреби членів церкви, відвідувати їх, брати участь у вирішенні їхніх проблем.

Хочеться зазначити ще одну важливу особливість в житті церкви. Це молитва. Вона дає силу, надихає нас, єднає з Богом.

В редакції журналу зліва направо: О. Ойцюсь, М. Козубовський, Н. Фаніні

– Ще ось таке питання. У чому полягає секрет стрімкого зростання Вашої церкви?

– Секрет дуже простий. По-перше, надавати можливість усім членам церкви брати участь у її житті. 90% усієї праці у нас звершується рядовими членами.

По-друге, звершувати служіння абсолютно за принципами Ісуса Христа. Там, де непохитні доктрини, що грунтуються на євангельському вченні, там непохитна церква. Ісус Христос сказав, що церква – це скеля. Але не забуваймо, що Ісус є життя, то ж і церква має жити, рости і розвиватися. Пам`ятаєте притчу про розчину, яку жінка бере і кладе на три мірки муки, аж доки все не вкисне?

На мій погляд, одна міра це євангелізація, друга – місії, а третя – доморядництво. Без цих трьох компонентів тісто не підніметься.

– Ви згадували про те, що Латинська Америка стала місцем другої Реформації. Скажіть, будь ласка, які передумови цього?

– Взагалі це не моя думка, я прочитав її в американському журналі "News Week". Але це велика правда. Нещодавно вийшла в світ цікава книга "Протестантська економіка", автор якої наводить цікаві дослідження. У країнах, де процвітає протестантизм, виявляється не існує інфляції. До речі, я про це згадував на зустрічі в Адміністрації Президента України. Ми повинні пам`ятати, що наше покликання – це здобувати людей для Христа. Щодо подвоєння церков в Україні, гадаю, не повинно існувати ніяких проблем, оскільки віруючим притаманний дух місіонерства.

– Ваш візит в Україну свідчить про те, що наш Союз ЄХБ займає не останнє місце у світовому баптистському співтоваристві. Перебуваючи в нашому Братстві, чи

помітили Ви якісь його особливості, і якою Ви бачите роль і співпрацю ВСО ЄХБ у Всесвітньому Союзі Баптистів?

– Так, українські баптисти є настільки вагомою часткою ВСБ, що навіть одним з моїх віце-президентів є українець, Г.І.Комендант. Це також свідчить і про рівень баптизму в Україні. То ж сьогодні ми потребуємо більше українців-баптистів, щоб здобувати світ для Христа. Я вдячний Господу і за брата Олексу Ойцюся, який теж українець. Ми в Бразилії його дуже поважаємо і любимо. Я вже якось говорив, що він має два обличчя. Знаходячись в Бразилії брат Олекса представляє там Україну, а будучи в Україні, представляє Бразилію.

– Д-р Фаніні, яке враження склалося у вас від візиту в Україну взагалі і від знайомства з життям нашого Братства зокрема?

– Хочу щиро запевнити вас, що враження склалися якнайкращі. Україна дуже гарна країна, Бог дав для неї особливу природу і особливих людей. Глибоке враження справило на мене те, що сьогодні тут в повному розумінні відчинені двері для повноцінної християнської діяльності. З особливою радістю спостерігав ревність віруючих у служінні Богу, молитовне життя українських віруючих заслуговує наслідування. Відчувається щира посвяченість Богу і в житті, і в служінні. Звичайно, це особливо вражає. Хочу висловити своє задоволення працею служителів – це жертовні і обдаровані Богом брати. Вражає також розмах освітньої діяльності. Те, що сьогодні в Україні діє три семінарії, університет, інститути та інші учбові заклади, говорить само за себе. Це велике Боже благословіння. Я також маю причетність до журналістської праці, тож християнські засоби масової інформації мене особливо цікавлять. Кожного разу, коли я буваю в баптистських об`єднаннях, я намагаюсь познайомитися з їх виданнями, адже журнал чи газета є їхнім обличчям. Я маю нагоду також познайомитися з виданнями Союзу баптистів України. І ця ділянка праці на мене справила дуже позитивне враження. Для баптистської праці в Україні я бачу велике майбутнє. Оскільки Україна розташована в центрі Європи, сподіваємося, що вона стане місіонерським центром. Розуміємо, що існує пекуча фінансова проблема. Мені хотілося б повторити фразу однієї людини, яка зробила великий вплив на моє життя. Він сказав так: "Ми зробили так багато, маючи так мало, а тепер, маючи великі можливості та великого Бога, можемо зробити все".

Г. І. Комендант (справа) вручає подружжю Фаніні пам'ятні подарунки

– Д-р Фаніні, Ви маєте чудову нагоду через наш журнал звернутися з напутнім словом до нашого народу. Будь ласка.

– Своє звернення хочу почати з євангельської ілюстрації. Одного разу до Христа підійшов юнак і запитав, яка найбільша заповідь. Ісус відповів, що любити Бога всім серцем, всією душею, всім єством своїм – це перша заповідь, друга ж – любити ближнього як самого себе. З цього ми виведемо дві координації життя. Перша – це вертикальна. Кожна людина має вірити в Бога і не лише вірити, а й любити Його всім серцем. Існування Бога – це незаперечний факт. Ви це можете бачити на прикладі свого життя. Десятиліттями церква у країнах Східної Європи переслідувалась, жорстокі утиски позбавили її свободи, нормальних умов для життєдіяльності, але, як ми бачимо, церква не вмерла. Наш Бог є живий Бог.

Друга координація – горизонтальна. Любити ближнього свого як самого себе. Це є нашою мораллю. Усі людські проблеми проходять по горизонтальній лінії: гріх, п`янство, наркотики, перелюб, кримінальні злочини. Подивіться, вся робота міліції спрямована на горизонтальну площину. Чому ж так? Тому що для багатьох людей не існує вертикальної координації, тобто правильних відносин з Богом.

Коли в країні переважає вертикальна координація, природньо, що таким чином знищуються проблеми, які виникають в горизонтальній площині. Найкраще рішення, яке людина може прийняти у своєму житті і яке вирішить усі її проблеми, це прийняти Ісуса Христа в своє серце як свого особистого Спасителя.

Засідання Ради ВСО ЄХБ

20-21 лютого у Центральній київській Церкві "Дім Євангелія" відбулося засідання Ради ВСО ЄХБ. У ньому брали участь Голова ВСО ЄХБ Г.І.Комендант, його заступники В.Д.Ткачук та В.М.Матвіїв, голови обласних Об`єднань, керівники освітнього, місіонерського, жіночого, видавничого, молодіжного та музичного відділів, делегація шведських баптистів на чолі з Генеральним секретарем Союзу Баптистів Швеції Свеном Ліндстремом.

Розпочалася братня Рада з біблійної години, яку проводив Г.І.Комендант. Він прочитав текст з 4 книги Царів 6:14-23, провів паралель між служінням в часи пророка Єлисея та сьогоденням і висловив думку про необхідність біблійного вирішення питань, які хвилюють наших сучасників. На християнах лежить велика відповідальність за український народ, адже наша країна потребує духовного зцілення. За прикладом Божого слуги Єлисея, служителі повинні брати активну участь у вирішенні питання про подальший духовний шлях нашої батьківщини.

Підсумовуючи працю Братства за минулий період, Григорій Іванович сказав, що базуючись на досвіді попередників, ми прагнемо до нових надбань для слави Божої. Тверда, грунтована на Біблії, догматика нашого Братства є непідвладною часу, не зазнає впливу світу та є незалежною від людських уподобань.

Розповідаючи про плани на майбутнє, Г.І.Комендант назвав дати проведення учбових конференцій та братніх форумів. Зокрема у травні відбудеться засідання Ради Союзу, 30 квітня - 2 травня у Кишиневі відбудеться конференція служителів ЄХБ країн СНД, 6-10 жовтня проходитиме місіонерська конференція у Ворзелі. 24-28 березня 1998 року у "Домі Євангелія" відбудеться черговий з'їзд ВСО ЄХБ.

Вже тепер ми починаємо готуватися до цієї знаменної дати. Це буде звіт про стан справ у нашому Братстві за минулі чотири роки та визначення програми наступних дій.

Голови обласних Об`єднань доповідали про події минулого року та про сучасне становище в областях та помісних церквах. Про результати регіональних зустрічей повідомили Голова об`єднання Полтавської області Л.А.Соловйов та Київської – М.М.Чорненький.

Про фінансове становище Братства доповів С.І.Гладишко - головний бухгалтер ВСО ЄХБ.

У вечірньому богослужінні церкви "Дім Євангелія" брали участь брати О.Я.Кравченко - заступник Голови об`єднання Житомирської області, М.Є.Каспров - Голова об`єднання Хмельницької області, В.П.Шемчишин - Голова об`єднання Одеської області. Заключну проповідь сказав Г.І.Комендант на тему: "Ідіть за Мною, і Я зроблю вас ловцями людей" (Мт. 4:19).

Другого дня засідання Ради розпочалося біблійною годиною на тему "Спілкування з Богом", яку проводив В.Д.Ткачук. На порядку денному знову стояли важливі питання. Про стан справ у вищих учбових закладах повідомили ректори Київської Богословської семінарії А.І.Прокопчук та Ірпінської Біблійної семінарії О.Г.Бринза.

Пастор церкви "Дім Євангелія" В.В.Козубовський, який відповідає за місіонерську діяльність, розповів про плідну працю українських місіонерів і вказав на необхідність особистого посвячення на це відповідальне служіння.

В.М.Матвіїв зробив короткий аналіз статистичного звіту за минулий рік. На 1 січня 1997р. до складу ВСО ЄХБ входять 1688 церков і 120346 членів.

Н.Д.Комендант від імені Жіночого комітету звернула особливу увагу на необхідність виховання здорової християнської сім"ї, яка є основою церковного росту та добробуту.

Оголосив програму молодіжної роботи та поділився планами на 1997 рік Голова української християнської молоді П.М.Храпак. По областях України відбудеться 10-15 семінарів за програмою місії молодіжного служіння. У Вінниці 14-19 липня відбудеться Всеукраїнська молодіжна спільність.

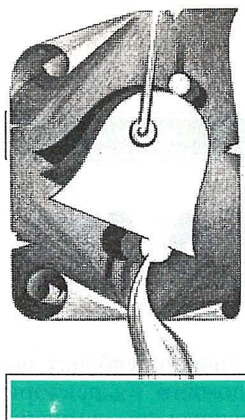
Про роботу музичного відділу та видання нового збірника євангельських пісень повідомив О.Крецук.

М.В.Козубовський розповів про видавничу діяльність та висвітлив плани редакційної колегії журналу "Євангельська нива", який є органом ВСО ЄХБ. Основу нового видання складатимуть духовні статті, християнська публіцистика, актуальні питання сучасності.

Голови обласних об'єднань виступили з інформацією про стан справ в об'єднаннях.

На закінчення спільності Г.І.Комендант прочитав: "І коли Ісус скінчив навчати дванадцятьох учнів Своїх, то пішов звідти навчати і проповідувати в містах їхніх" (Мт. 11:1).

Молитву вдячності звершив В.М.Матвіїв. Він продякував Богу за усі радощі і печалі та попросив Господнього благословіння, щоб звершувати подальшу працю у силі Святого Духа.

В.Ткачук

НАШІ ВИТОКИ

Нас часто запитують: хто ви, євангельські християни-баптисти? Чи ви є спадкоємцями реформації Мартіна Лютера? Чим ви відрізняєтеся від інших християнських деномінацій?

Виходячи із значення грецького слова "баптидзо", тобто "занурення", хрещення баптисти звершують не через кроплення чи поливання, а через занурення у воду. Тому ім`я "баптисти" міцно закріпилося лише за тими, хто вірує в Ісуса Христа як свого особистого Господа та Спасителя і свідомо приймає святе водне хрещення.

Основним фундаментальним принципом євангельських християн-баптистів є доктринальне положення про богонатхненність Біблії, єдиний непогрішимий авторитет у справах віри та практичного життя. Своє життя, християнські доктрини та традиції баптисти звіряють лише з цією священною книгою.

Звичайно, ми, баптисти, впевнені, що наша духовна спадкоємність починається від Апостолів і першохристиянської Церкви. Цю назву баптисти носять трохи більше 400 років, а до цього часу були багаточисленні групи християн, які не мали такої назви, але вони намагалися зберегти первісну простоту першохристиянських доктрин та устрою помісних церков. Звичайно, не можна повністю ототожнити віровизнання цих груп або християнських відгалужень з віровизнанням баптистів, але багато аналогічних положень в їхньому вченні, доктринах і духовних принципах ми впевнено прослідковуємо.

Ось ці духовні принципи:

1. Христос - засновник і єдиний голова Церкви.
2. Священне Писання – єдина норма для життя та віри.
3. Хрещення приймають тільки після відродження.
4. Спасіння лише по благодаті Христа.
5. Церква складається виключно з відроджених людей.
6. Священство віруючих та автономія помісної церкви.
7. Принцип християнської свободи та відокремлення церкви від держави.

Із Святого Писання та історії нам відомо, що перші християни не мали ні священиків, ні митрополитів, ні пап. Не було в них ікон, риз, церковних відправ та іншої обрядності. Тоді християни самі вибирали собі старших (пресвітерів) та ставили їх на служіння. Служили Богу без пишних обрядів, від чистого серця. Вони були щирими послідовниками Ісуса. У них не було практики хрещення дітей, оскільки немовля не може прийняти свідомо рішення сумлінно служити Господу. Лише коли людина через покаяння приймала Ісуса Христа в своє серце, вона була охрещена. Люди жили в радості, постійній готовності допомагати один одному. Так було в дні апостолів і в перші три століття після народження Христа. В цей період Церкви Христової всі вище зазначені духовні принципи, за якими живуть баптисти сьогодні, були нормою життя всіх християн того часу. Хоча можна зауважити, що і на той час з`явилися "вчителі", що пропагували єресі, з якими боролися християни.

На початку четвертого сторіччя з прийняттям імператором Костянтином закону про свободу вірувань, християнство змішалося з язичеством, а церква злилася з державою. Диявол, якому не вдалося взяти Церкву гонінням, поборов її зовнішнім об'єднанням Церкви і держави.

Внаслідок офіційного проголошення християнства державною релігією, щоб вижити, до панівної церкви змушені були долучитися інші віровчення. Приходячи в церкву з своїми обрядами, вони брали від християнства лише видиму, обрядову його форму, по суті своїй залишаючись невідродженими грішниками.

Таким чином проходила "християнізація" язичництва і нівелювалася сутність Доброї Новини. Замість живої, дієвої віри в Ісуса Христа в жорстоких формах почалося нав`язування "християнства", яке нічим не відрізнялося від інших релігійних вчень.

Сам імператор Костянтин "прийняв" християнство, вирішував питання Церкви і разом з тим до останніх своїх днів залишався язичником. В цей час, коли Церква пішла на поводу у церковних політиків та держави, справжні діти Божі повинні були піти у підпілля: "Ті, яких світ не був вартий, тинялися по пустелях та горах, по печерах та ущелинах землі" (Євр. 11:38).

Четверте сторіччя багате виступами та протестами тих "отців церкви", які не могли погодитися з багатьма нововведеннями церкви, особливо з хрещенням немовлят. Афанасій писав: "Господь не звелів тоді хрестити, Він звелів спочатку навчити. Віра повинна прийти як наслідок вчення, а хрещення - як підтвердження віри".

Ієронім Долматійський (378 р.) писав: "Хрестити можна тоді, коли є безсумнівна наявність віри". А Василь Великий також писав: "Віра повинна прийти раніше хрещення".

У п'ятому сторіччі ревнителями істинного християнства є несторіани.

Основоположником цього руху був Несторій. Несторій – чудовий проповідник, вчений, був запрошений із Сірії імператором Феодосієм II на Константинопольську кафедру. Він викривав усі тодішні пороки та відступи церкви. Він відмовлявся називати Діву Марію "Богородицею". "Безумство говорити, що Бог народився від Діви, – говорив він, - народився від Діви той, хто має природу діви, а не Бог – Слово". Несторій називав Діву Марію "Христородицею".

За таку сміливість Несторій був засуджений та ув'язнений в монастир, а його багаточисельні послідовники розсіяні в Персії, Середній Азії, Індії, Північній Африці і зазнавали жорстоких переслідувань.

У сьомому сторіччі в Малій Азії зародився євангельський рух "павликіян". На думку багатьох істориків назва "павликіяни" походить від імені апостола Павла. Послідовники цього руху були проти розділу церкви на духовенство та мирян, заперечували непередбачені Писанням обряди церкви, не визнавали ікон, хресного знамення, не поклонялися Діві Марії та проповідували спасіння по благодаті через віру. Вони відмовлялися називатися іншим іменем, крім "християни". Гріх павликіян, на думку римської церкви, непростимий був у тому, що вони відділилися від державної церкви, не визнавали ікон та будили згадку про чисте, колишнє християнство. Тому павликіяни зазнавали нелюдських гонінь. Вони пережили страшну епоху іконоборства, коли імператриця Феодора видала особливий едикт, яким наказувалося або винищити павликіян вогнем та мечем, або повернути назад до державної церкви. Але всі спроби це зробити натикалися на непорушну стійкість, з якою вони дотримувалися віри євангельської.

Інквізитори Феодори виконували своє призначення страшним чином. Історики стверджують, що за короткий час правління Феодори померло насильницькою смертю не менше ста тисяч павликіян. Спасаючись від катувань та переслідувань, павликіяни проникли у Болгарію, Італію, Голландію і стали основоположниками інших християнських течій у різних місцях Європи. Негативним у цьому русі було те, що павликіяни з Вірменії та з прикордонних з нею поселень у відповідь на жорстокі переслідування постали на збройну боротьбу проти гонителів. Вони зробили велику помилку, тому що таким чином поставили темну пляму на всіх павликіян.

У дванадцятому сторіччі у відповідь на пороки, що виникли в римо-католицькій церкві, у Західній Європі виникло багато релігійних течій, послідовники яких намагалися відновити християнство таким, яке воно було у дні апостолів. Християни одного з таких рухів в історії відомі під назвою Вальденсів. Їхнім родоначальником був ліонський купець П'єр Вальдо. Вальдо не міг задовольнитися богослужіннями на маловідомій латинській мові, тому він потурбувався про переклад Священного Писання французською мовою і наполегливо почав вивчати Євангеліє. Це привело його до визнання своєї гріховності та до покаяння. Він, багата людина, роздав своє багатство бідним, зібрав навколо себе однодумців і відкрито виступив з проповіддю Євангелія. Коли люди почали каятися у своїх гріхах і навертатися до Христа, Вальдо заснував братство. Вальденси відкидали католицькі обряди та намагалися жити лише за завітами Євангелія. Словом і прикладом свого власного життя вони закликали народ до покаяння, до простоти і доброчесності апостольської віри. Вони також виступали проти вікових нашарувань у державній церкві. Народ до вальденсів ставився добре, але з боку духовенства вони відчували зневагу та утиски. Сам Вальдо зазнавав жорстоких гонінь, але він говорив: "Ми повинні слухатися більше Бога, ніж людей". Папа Олександр III разом з імператором Фрідріхом осудили його, визнали єретиком та предали анафемі. Така кара була визначена не лише Вальдо, але й тим, хто з ним буде спілкуватися. Він залишив місто Ліон заради своїх друзів і залишок свого життя присвятив пілігрімству, шукав безпечного притулку, та ніде його не знаходив. У 1217 році Вальдо помер. Після його смерті вальденси розсіялися по різних місцях, як перші християни після смерті Стефана, несучи Євангеліє вглиб Європи.

У тринадцятому сторіччі у місті Альби, що в південній Франції, з'явився рух альбігойців, спрямований проти влади папи та зловживань церкви. Вони відкидали поклоніння іконам, поклоніння мощам таситим угодникам, говорили, що усі віруючі повинні бути священством загальним. Їх також звинувачували у відкиданні церковних таїнств та у запереченні воскресіння Ісуса Христа.

Таїнство офіційної церкви вони дійсно не визнавали, але звинува-

чення у запереченні воскресіння Ісуса Христа було наклепницьким. Крім того на них зводили й інші наклепи. Засіб, яким користувалися вороги альбігойців, був не новим. Він був протягом історії та й зараз ним користуються люди у боротьбі з своїми опонентами. Альбігойці закликали людей до покаяння і до життя першоапостольської церкви. Папа Інокентій III застосував проти “єретиків” хрестовий похід і повністю знищив місто Альби та альбігойців. Такою ж була доля інших міст півдня Франції. Кому не відома історія інквізиції, якою керували монахи-домініканці? Для виконання покарань церква зверталася по допомогу до влади, передавала винуватців до її рук, а як винагороду за це влада отримувала майно засуджених.

Чотирнадцяте сторіччя в історії християнства є епохою Джона Уікліфа. Джон Уікліф народився у невеличкому селищі Спресвелл на півдні Англії. Більшу частину свого життя він вчився і викладав в Оксфорді. Займаючись богослов’ям, він детально вивчав Біблію. Деякі історики вважають, що Уікліф успадкував євангельські переконання від вальденсів, але можна припустити, що серйозні євангельські переконання він набув із Священного Писання, яке вивчав з великою старанністю. В одній з своїх проповідей Уікліф сказав, що вивчення Біблії показало йому, як далеко відійшла католицька церква від духу апостольського християнства. Уікліф, як ревнивий дослідник Біблії, горів бажанням зробити її всенародною книгою, а тому серйозно взявся за переклад її англійською мовою. Це було найвизначнішою справою його життя. Він сам зробив переклад Нового Завіту, а його товариш – Старого Завіту. Так Біблія стала доступною англійцям.

Уікліф вважав проповідь Євангелія своїм обов’язком. Він проголошував, що:

– церква – це спільність усіх віруючих;

– церква повинна бути бідною як у дні апостолів;

– глава Церкви – Христос.

Уікліф був рішучим супротивником церковної ієрархії, бо не знаходив у Біблії підтвердження її. На підставі Євангелія він вважав, що в кожній церкві повинен бути простий пастор-пресвітер, обов’язок якого проповідувати Євангеліє і пасти овець Христових.

Відлучений папою від церкви, Уікліф продовжував розповсюджувати свої євангельські переконання. Цього часу він написав свій головний твір: “Про істинність Священного Писання”, і чим ширше розверталася його євангельська діяльність, тим більше він заглиблювався у сторінки Біблії, відшукуючи там фундамент для свого віровчення.

Учні та послідовники Уікліфа отримали образливе прізвисько “лолларди”, а потім це прізвисько стало їхнім почесним іменем.

Оксфорд був центром руху лоллардів, який породив рух гуситів Чехії. Ян Гус ввібрав в себе тези Джона Уікліфа. Відомо, що на Констанському соборі був винесений вирок не лише Яну Гусу, але й Уікліфу: була постанова спалити книги Уікліфа, а його останки вирити з могили і спалити.

У шістнадцятому сторіччі на боротьбу за чистоту церкви виступили Цвінглі, Кальвін та Лютер. Паралельно з ними почався рух анабаптистів, тобто “перехрещенців”. Анабаптисти з’явилися майже одночасно у Швейцарії, Німеччині та Голландії. Є хибна думка, що анабаптисти породжені реформацією шістнадцятого сторіччя, але реформація лише створила сприятливу атмосферу для їхнього розквіту. Анабаптисти мали своїх попередників, які відкидали хрещення немовлят, а хрестили по вірі. Ми вже говорили про них, це – вальденси. Деякі історики називають цей рух рухом “петробрузинців”.

Тобто вальденси є попередниками і духовними предками анабаптистів, яких ще до Реформації можна було зустріти у Європі всюди. Вони були у Європі біля 400 років. До початку Реформації вони мали свої общини, своїх досвідчених керівників та проповідників.

Коли у 1519 році в Цюриху почалася Реформація, якою керував Ульріх Цвінглі, почалася і посилена діяльність вальденсів, на чолі котрих стояли досвідчені та здібні керівники: Конрад Гребель, Фелікс Манц, Георг Блаурок і Валтасар Губмайєр.

Слід також зазначити, що Ульріх Цвінглі, вождь Швейцарської реформації, спочатку дотримувався анабаптистських поглядів, але потім знову став на позиції хрещення немовлят і став супротивником анабаптистів. З переходом Цвінглі до супротивників анабаптистів у Швейцарії почалася жорстока боротьба з анабаптистами, у якій цвінгліани застосовували дуже жорстокі і нелюдські тортури. Едикт Цюріхської міської Ради від 7 березня 1526 року проголошував:

“Кожний, хто хрестить дорослих, має бути потоплений”. Згідно з цим едиктом першим, кого втопили, був Фелікс Манц. Мученицькою смертю померли Блаурок і Гетцер.

У Німеччині анабаптизм мав той же характер, що й у Швейцарії, але мав політичне забарвлення. Одним з керівників німецького анабаптизму був Томас Мюнцер. Коли у 1525 році у Німеччині розпочалася селянська війна, Томас Мюнцер став одним з її натхненників. Тому вважали, що всі анабаптисти Німеччини були революціонерами-соціалістами. Анабаптисти захопили місто Мюнстер, його керівником став Ян Матіс, голландець, але скоро він був убитий.

Після нього правителем міста став відомий в історії Ян Лейденський. Він проголосив Мюнстер центром Царства Божого на землі і почав виселяти з міста усіх невіруючих, тобто не згідних з ним, забираючи їхнє майно. До Мюнстера

стікалися усі фанатики анабаптизму Німеччини. У 1535 році місто Мюнстер було захоплене військами єпископа. Всі керівники Мюнстера були страчені. Після ліквідації Мюнстерівського царства анабаптистів по всій Німеччині почалися жорстокі переслідування. І як результат переслідувань, значна частина німецьких анабаптистів переїхали в інші країни.

У Голландії анабаптисти зняли з себе небезпечну на той час назву і стали називатися меннонітами. Колишній католицький священик Менно Симонс старанно вивчав Біблію й прийшов до істинного пізнання Бога. Одного разу він був присутній на страті анабаптиста. Спокійна і радісна смерть християнина збудила священика до старанного дослідження Священного Писання стосовно хрещення. Після цієї події Менно Симонс став анабаптистом. Він почав трудитися серед них по мірі свого пізнання Писання і волі Божої. Його вимоги були, щоб ті, що входили до Церкви Христа, були народжені згори, а потім приймали хрещення і зараховувались до общини. Про анабаптистів (меннонітів) Голландії треба сказати, що своєю дивовижною працьовитістю і миролюбством вони здобули повагу до себе з боку влади і суспільства і перестали зазнавати гонінь.

Підводячи підсумок реформації шістнадцятого сторіччя, можна сказати, що це були важкі роки переворотів, революцій, а також реформації всередині католицької церкви. В результаті від Риму відійшли Лютеранська, Реформатська, Англіканська церкви. Але вони не повернулися повністю до новозавітньої, апостольської чистоти.

Вони:

– продовжували хрещення немовлят;

– хрещення звершували через обливання, а не занурення;

– не усунули ієрархічне правління церквою;

– зберегли союз Церкви і держави.

Анабаптисти ж були більш радикальними і проводили реформу церкви до кінця. Особливо це стосувалося питання хрещення немовлят, бо не мало підтвердження у Священному Писанні.

Іскри анабаптистського вогню, який горів у Швейцарії, Німеччині та Голландії, потрапили до Англії. Багато анабаптистів, спасаючись від переслідувань у себе на батьківщині, тікали до Англії і тут проповідували своє вчення. Але й в Англії вони зазнавали переслідувань. Особливо при монархах династії Тюдорів. Скоро слово “анабаптист”, таке відоме у Європі, зникло, щоб з’явитися в Англії у вигляді слова “баптист”.

Який же зв’язок існує між анабаптистами і баптистами Англії? Тут з певністю можна сказати, що баптисти є духовними нащадками анабаптистів, але лише тих, які проповідували: хрещення віруючих, церкву з відроджених людей та вищий авторитет Писання.

Рух баптистів в Англії почався на початку сімнадцятого сторіччя. Перша община баптистів в Англії була заснована у 1611 році Томасом Хелвінсом у Лондоні.

Під час правління Кромвеля баптисти в Англії одержали повну свободу своєї діяльності і багато з них мали державні посади. Але після смерті Кромвеля з поверненням Стюартів на англійський престол почалися нові переслідування баптистів.

До цього періоду історії відноситься життя знаменитого Джона Буньяна. Народився Джон Буньян в сім’ї бідного котляра. Джон не отримав належного виховання і вів беспутне життя спочатку бродячим паяльщиком, а потім солдатом-найманцем у парламентській армії. 1655 року благодать Господня торкнулася його серця, він прийняв хрещення і приєднався до церкви баптистів у місті Бетфорді. У своїй книзі “Подорож пілігріма” він докладно змалював свій моральний стан до духовного відродження. Після увірування Буньян впевнився, що його обов’язок віднині проповідувати Христа людям. Він почав свій великий труд і врешті його кинули за грати на 12 років. У тюрмі він виготовляв шнурки для черевиків, чим заробляв гроші на утримання дружини та дітей, а у вільний час писав свою знамениту книгу “Подорож пілігріма у небесну країну”. Ця книга після Біблії стала однією з найпоширеніших книг у світі. Тут у в’язниці Буньян говорив про Христа своїм товаришам-арештантам. Усім було відомо, що він страждає за віру у Викупителя, Якому хотів служити якомога краще.

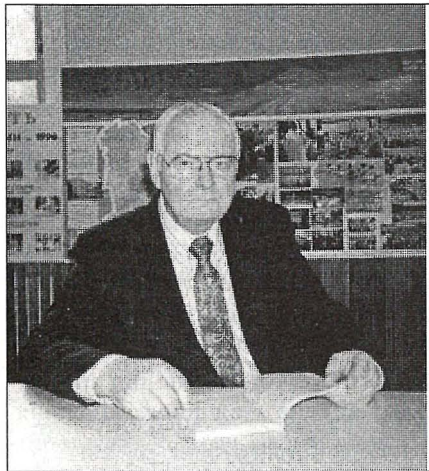
За 12 років ув’язнення він глибоко вивчив Священне Писання. Це допомогло йому у подальшому служінні Богу. Після закінчення ув’язнення він постав перед паствою випробованим і готовим жити і страждати для слави Господа.

До кінця днів своїх Джон Буньян був старанним проповідником Євангелія. Він горів бажанням проголошувати незмірну любов Божу до грішного людства.

Отже, баптисти сімнадцятого віку закликали до відновлення християнства в його первісній чистоті. Вони відмовились від людських установ церкви: церковної ієрархії, сповіді перед священиком, літургії, хресного знамена, поклоніння іконам, хрещення немовлят та багато іншого.

Баптисти визнавали єдиним порадником та керівником віри та життя людини – Святе Писання, вимагали відокремлення церкви від держави, участі кожного віруючого в служінні церкви і дивилися на духовне відродження як на основу християнства – “Коли хто не народиться згори: то не може побачити Боже Царство”.

ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКИЙ РУХ В УКРАЇНІ

В. Домашовець

Реферат зачитано на 1-му Всеукраїнському Конгресі євангельських християн-баптистів у м. Вінниця 26 липня 1996 року

Ми живемо в часі, коли люди, зайнявшись виключно матеріяльними справами життя, перестали дбати за свої культурні здобутки. Одним із них є історія свого народу й своєї релігії. Вони знецінюють вартість історії, відкидають її вивчання і кажуть, що вона нас нічого не учить. Марк Туллій Ціцерон (106-43 рр. до Хр.) дав їм відповідь: "Не знати, що було в минулім, означає завжди залишатися дитиною". Джордж Сантіяна (1863-1952) сказав: "Хто забуває або нехтує минулим, той приречений повторяти його найменш бажані особливості".

Але й вивчання історії не цілком легка справа, зокрема якщо йдеться про висвітлення фактів і гіпотез, про безсторонність та об'єктивність на їх споглядання і про оцінку подій та осіб, які творили історію, але не мали часу її писати.

Християнська історіографія має також свої труднощі: надмірна самовпевненість, або непевність себе, чи невірне подання тих чи інших подій можуть накреслити хід історії не в тому напрямку, куди вона справді пішла. До того ж неабиякий вплив мають світські вищі наукові інститути, в історичних працях яких віддзеркалюються різновиди філософії і методології сучасності. Але найгіршим в історіографії є зловмисна, свідома або й несвідома фальсифікація історії. Цим способом історія України зазнала жахливого каліченння, коли її нам писали чужинці. Греки перекручували на свій лад наші літописи, поляки називали Україну Малопольщею, а наш народ - малополяками, росіяни, в подібний їм спосіб, називали Україну Малороссию, наш народ - малорусским, себе ж - великоросами, або як це зробив священик Арсеній Рождественський, коли назвав свою дисертацію "Южнорусский Штундизм", замість того, щоб назвати її "Украинский Баптизм".

Українську історіографію поставив належно, як відокремлену від інших народів, на світову арену відомий вчений Володимир Антонович і його учні М.Дашкевич, Д.Багалій, П.Голубовський та інші, і зокрема український історик світової слави і перший президент України Михайло Грушевський. Подібною фальсифікацією була покалічена й історія Українського Баптистського Руху. Він ототожнювався з Російським Баптистським Рухом, про що свідчить і назва союзу ("Российский русский баптистский союз"), створеного на З'їзді у Ново-Василівці 1884 року, або безпідставне різничкування між "штундизмом" і "баптизмом", чи поширенням ідей про так званий "штундо-баптизм".

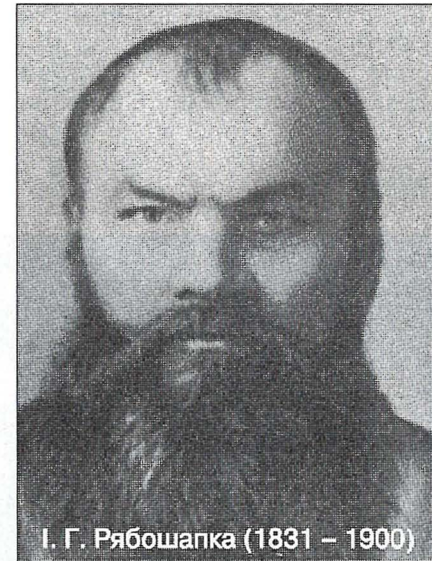
В Україні існує тільки одна версія початку Українського Баптистського Руху, а це - охрищення Івана Онищенка з села Основи англійським баптистом, місіонером Базельської Місії, вечором 28 травня 1852 року в ріці Південний Буг. Інші версії не стосуються до нашої історії.

"Штундами" або "штундобаптистами" зловмисно називали наших віруючих священики, щоб судити їх за поширення "німецької віри" серед українців і за підготовку "повстання" проти царя, хоч жодного німецького місіонерства й німецької політичної агітації серед українців не було.

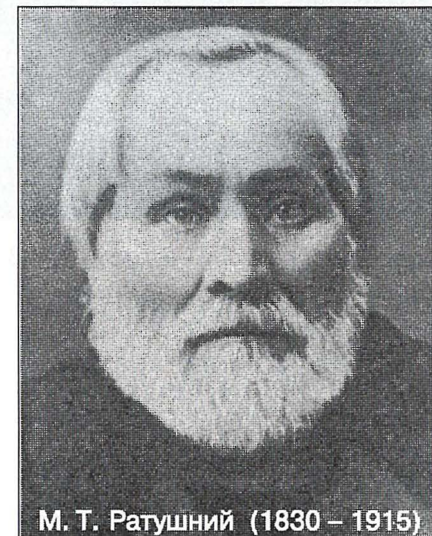
Про походження Українського Баптистського Руху засвідчили об'єктивно небаптистські світські дослідники, священики і народні діячі. Редакція часопису "Народ" писала: "Пора признати, що баптизм на Україні є проява стільки ж природна, як і по інших сторонах світу. Пора українолюбцям звернути увагу на своїх земляків баптистів і положити кінець теперішньому їх станові, шкідливому і з боку загально-поступового, і з боку національного. Пора дати українським баптистам книги для них інтересні, на українській мові. Звісно, для задуманих нами видань потрібні й гроші. Тому то ми приймати-мемо при нашій редакції всякі датки на видання книг для українських баптистів".

Т.Зінківський пише: "Дослідники українського руху, як Ушинський, Хоменко і багато інших, вживаючи назву "штунда", розуміють під нею те ж, що і під баптизмом, чи взагалі протестанством у його основних принципах, і це цілком справедливо. Назва "штунда" для українського руху взагалі невідповідна, бо вона дає привід до непорозуміння. Таке непорозуміння виявив Рождественський, автор найновішої у російському письменстві праці про той рух. Рождественський відрізняє український штунду від українського баптизму, і відрізняє не як фази, ступені однієї віри, однієї доктрини, але як дві неоднакові доктрини", тобто як два окремі рухи.

Борис Грінченко пише: "Такі здорові раціоналістичні народні форми, погляди, що надавали ваги тільки духові релігії, а не обрядам, неминуче повинні були довести наш народ до відрізнення від російського канцелярійного православ'я, що в ньому форма вбиває справжній християнський дух. Народ не міг вдовольнятися такою вірою, його духовні потреби не вдовольняла віра відповідно наказові згори, він шукав справжньої релігії, що заспокоює наш дух, і мусів удатися по ту релігію туди, де певний був її знайти - до Євангелії, минаючи всі попівські вияснення, що здебільшого тільки перекручують євангельську науку".

І. Г. Рябошапка (1831 – 1900)

М. Т. Ратушний (1830 – 1915)

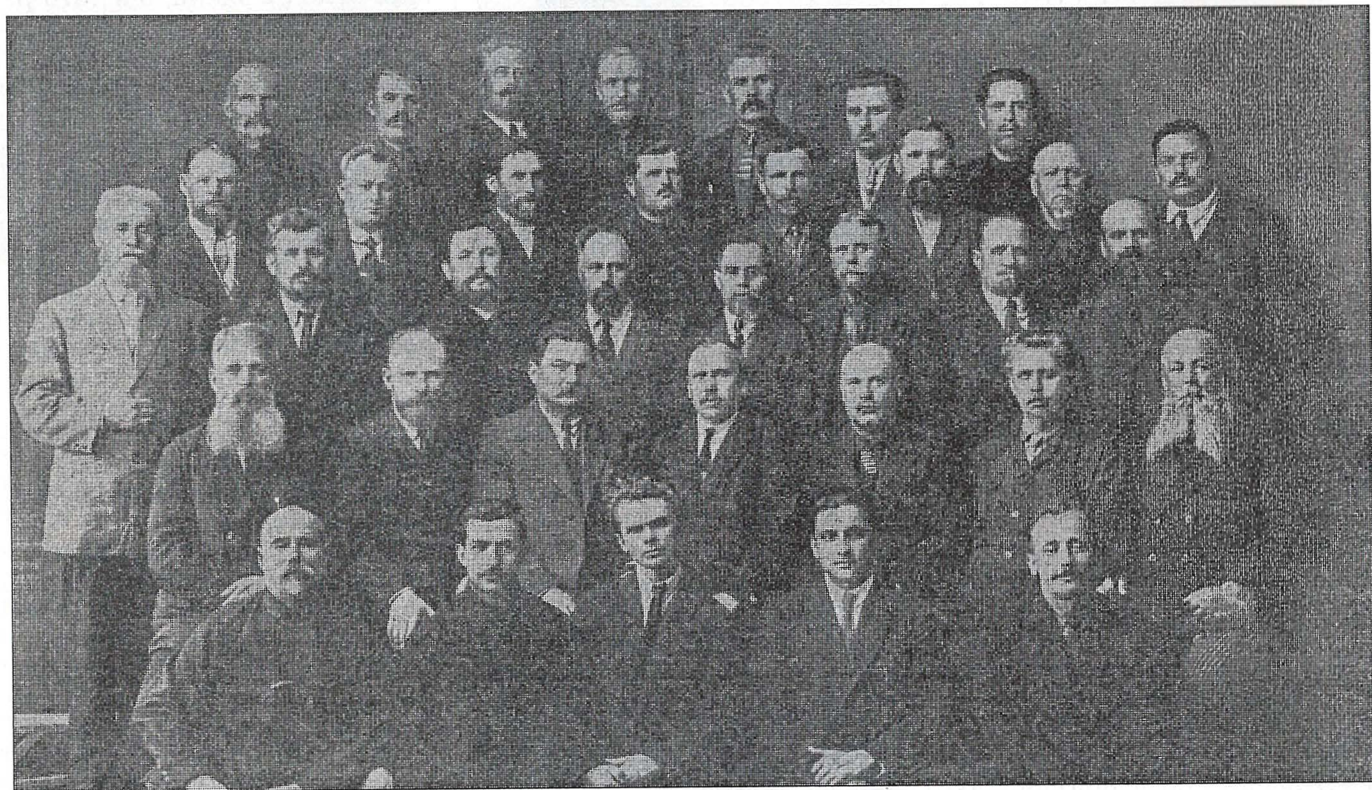
Через спільне читання Євангелії сусід і ровесник Івана Онищенка Михайло Ратушний навернувся до Христа й став успішним місіонером, через якого навернулося багато людей. За фіційними даними духовне пробудження і богослуження почалися недалеко від села Основи, в Ігнатівці й у Ряснопіллі у 1856-58 роках, в Онаніїві - 1854 р., на Миколаївському хуторі - 1855 р., в Катеринославі - 1856 р., в Карлівці - 1861 р., та в Любомирці - 1861 р. В 1864 р. в Основі було 32 члени, а в 1870 р. тут на зібраннях було 100 чоловік, а разом у Основі й Ігнатівці було 219 членів. До 1868 року Ратушного тричі арештували за Євангелію.

Євангелія знайшла добрий грунт у серцях політично поневоленого й економічно експлуатованого українського народу, який був як ті вівці без пастиря. Баптистський рух в Україні почав ширитися швидко після відміни кріпацтва 1861 року. Історичні джерела виявляють, що в Основі й на Миколаївськім хуторі в 1867 році налічувалося понад 300 членів.

Подвижниками Українського Баптистського Руху, крім уже згаданих, були Адам Войсарівський, Герасим Балабан-Вітенко, Олександр Капустян, Лазар Шура, Данило Кондрацький, Лук'ян Гайдамака, Юхим Цимбал, Хведосій Вітряченко, Іван Рябошапка, Іван Рибалка, Іван Лясоцький, Григорій Хлистун, Федір Ігнатів, Федір Гавриленко і багато інших.

З'їзд у Ново-Василівці відбувся 30 квітня і 1 травня 1884 року з дуже малим представництвом українських баптистів - усього 4 делегати на всіх 33. Тому не дивно, що там створено "Союз Російських Баптистів", головою якого обрано німця Йоганна Вілєра.

Внаслідок успішної праці братів утворилися численні баптистські громади. На кінець 1884 року було при-

Пленум Ради В. С. Х. Б. і гості , 1928 р.

близно така кількість членів: у Таврії - 1000, у Катеринославщині - 4000, в Бесарабії - 7500, у Херсонщині - 9000, у Київщині - 24700. Додавши губернії Подільську, Волинську, Чернігівську й Полтавську, то число членів у громадах в Україні становило 100000 душ. Але воно мабуть занижене, бо Рождественський пише, що баптисти скривалися. А.Клибанов пише, що у кожну вищу урядову інстанцію повідомляли про менше число баптистів, від того, яке отримували. Автор "Історії України" Наталія Полонська-Василенко подає, що в 1877 році в країні було 300000 баптистів, а під час Першої світової війни — 4 мільйони.

Дошкульною проблемою на той час була недостача української духовної літератури - Святого Письма, співаників і богословських підручників. Письменник Іван Котляревський думав про переклад і друкування української Біблії у Полтавській філії Російського Біблійного Товариства, заснованій 1818 року. Маркіян Шашкевич переклав Єв. Івана 1842 року. Пробували перекладати Святе Письмо Григорій Квітка-Основ'яненко, Михайло Максимович і Пилип Морачевський. Останній у 1862 році отримав прихильну оцінку свого перекладу Євангелій і Дій Апостолів в Академії Наук у Петербурзі, але Святіший Правительствуючий Синод суворо заборонив перекладати й друкувати Святе Письмо українською мовою і постарався про укази проти української мови, якої не можна було вживати в літературі й у прилюдних місцях. Вийшли такі укази проти української мови: Валуївський - 1863 року, Емський - 1876 року, заборона українського правопису - 1881 року, заборона української мови в офіційних установах - 1888 року, заборона літературних перекладів українською мовою - 1892 року, заборона українських книжок для дітей - 1895 року.

Тарас Шевченко заохочував членів Кирило-Мефодіївського Братства перекласти Біблію на українську мову, щоб просвітити наш народ, за це взявся Пантелеймон Куліш, і Новий Заповіт вийшов друком у Галичині 1880 року заходами Василя Білозерського, а заходами Британського й Закордонного Біблійного Товариства вийшла Біблія у Відні в 1903 році. На початку 1860 року Микола Костомарів зібрав фонди на український Новий Заповіт, але заборона друкувати Святе Письмо українською мовою та закриття українських Недільних Шкіл Олександра Кониниського в 1862 році перекреслили цю справу. Михайло Драгоманов за кордоном та Іван Франко, редактор часопису "Народ", у Львові, збирали фонди, щоб друкувати баптистам українську духовну літературу.

Упорядник книжки Зінківського написав особливе звернення: "Українська інтелігенція, що вважає себе за заступника народного, не може бути байдужою до такого видатного факту української історії, як ось штунда. Яким способом українська інтелігенція поставить себе до цього факту, такий і вплив на його характер буде, і на долю самої штунди це в такому напрямку впливатиме. Сумно було б дуже, коли б цей глибоко поступовий рух пішов і далі без впливу на нього свідомої української інтелігенції, як це досі було, бо коли б це сталося, то зосталась би тоді інтелігенція без ґрунту, без підвалин; народ зовсім занехаяв би її, як чужу, бо не прийшла вона пособити йому в тяжких часах, як він боровся за волю сумління".

Ера Побєдоносцева - 1880-1905 роки, була жорстока для баптистів. Тоді розпочалися карання євангельських віруючих, які були вже в 30 губерніях. 4 червня 1894 року вийшов царський указ "О признании штунды особо вредною сектою и о воспрещении собраній штунды", тоді ж почалося якнайжорстокіше масове переслідування українських баптистів, багато віруючих покинули Україну.

Про ті переслідування писав у своїй брошурі у 1899 році католицький священик Григорій Грушка - голова Українського Народного Союзу в США: "На євангелика усіх країн, а також на усіх людях, що признають віру за таку справу, яку кожна людина має рішати сама за себе, а не за таку, яку можна комусь її накинути, приказати або присилувати до неї, - лежить святий обов'язок допомогти тим бідним людям грошовою допомогою, ширенням правдивих про них вісток або в якийсь інший спосіб. Бо відступники від російського православ'я не відступають від віри Христової, але хочуть бути кращими християнами... хочуть краще сповняти заповіді Христа... і в цьому є їхня уся вина в очах російського уряду".

На початку нашого століття російські вчені Узов і Пругавін доводили, що в російській імперії було не два з половиною, як подавав Суворін у своїй урядовій статистиці, а чотири мільйони сектантів.

Царські укази терпимости інаковіруючих, що вийшли у 1905-906 роках, тільки в незначній мірі зменшили жорстокість переслідувань, бо вони відносилися до віротерпимости, а не до повної релігійної свободи.

Проголошення Третього Універсалу Українською Центральною Радою 20 листопада 1917 року в Києві принесло вимріяну свободу сумління для українських баптистів: "В Українській Народній Республіці мають бути забезпечені всі свободи: свобода слова, друку, віри, зібрань, союзів, страйків, недоторканости особи та мешкання, право і можливість уживання місцевих мов у зносинах з усіма установами".

Після проголошення Четвертого Універсалу 22 січня 1918 року й встановлення незалежности Української Народної Республіки українські баптисти скликали Перший Всеукраїнський З'їзд Баптистів у Києві 1-8 жовтня 1918 року на вулиці Жилянській, 104. Тут вперше в історії українських баптистів 130 представників з усієї України встановили Всеукраїнський Союз Баптистів і вирішили видавати свій журнал "Український Баптист".

"На Західну Україну, - пише Г.Вайс, - перші місіонери баптизму прибули в 1848-49 роках з Австрії, де вони зазнавали великих переслідувань з боку реакції. Масове поширення протестантського сектанства в Галичині припадає на 70-80 роки XIX ст. Перша численна група баптистів була створена в м. Коломиї прибулим із м. Берегово кушнірем Миколою Войтюком. Незалежно від тієї групи у Львові почала займатись студією Біблії сім'я дрібних торгівців металевими виробами Кренцінських".

На Волині поширення Баптистського Руху почалося ще в 1864 році в районах Заславськім, Кременецькім, Дубенськім і Рівненськім.

В Галичині під польською окупацією поширили Євангелію воєнні виселенці, які навернулися до Господа і повернулися до своїх сіл. Олекса Підгорецький повернувся баптистом до району Рава Руська в село Вальдорф у 1918 році, де 1923 року постала громада баптистів, а ще 1920 року в селі Забір'я, в 1923 році в селах Кам'янка-Буди, Гійче, Майдан і Салаші, в 1924 році Вільках Мазовецьких (Волиця), 1925 року в селах Кулява та Любеля, 1926 року в місті Рава Руська і на селі Колонія Баптистів. В 1921 році розпочав місійну працю на Тернопільщині Іван Семенина, де постали баптистські громади. Духовну працю виконували в

цьому часі Іван Петраш, Іван Семенина, Микола Лютий, Василь Перетятко, Петро Олишко, Григорій Домашовець, Іван Підгорецький, Л.Жабко-Потапович і інші.

На Буковині під румунською окупацією духовна праця розвинулася на початку 20-х років нашого століття під сильними утисками румунського уряду і серед переслідування православною церквою. Крім міста Чернівець, громади знаходилися в селах Чорногузи, Ставчани, Дзвинячки, Боривці, Кисилів, Солонари, Кадобівці, Веренчаки, Визники, Підзахарча та інших.

На Закарпатті духовна праця почалася ще в минулім столітті під австро-угорською окупацією, але ширше розгорнулася після Першої світової війни під чеською окупацією в 20 роках. Видатними духовними працівниками були І.Ковальчук, В.Лукач, Ф.Манец та інші.

Другий Всеукраїнський З'їзд Баптистів у Єлисаветграді весною 1921 року затвердив Всеукраїнський Союз Баптистів. На Третім Всеукраїнськім З'їзді Баптистів у Києві 1922 року чужинські представники постаралися про ліквідацію Всеукраїнського Союзу Баптистів і про приєднання його до Всеросійського Союзу Баптистів з центром у Москві.

Сильний спротив українських баптистів проти такої акції виявився на Четвертім Всеукраїнськім З'їзді в Харкові 12-17 травня 1925 року, на якому 333 делегати з усієї України й гості з Закавказзя всупереч усім намаганням управи Всеросійського Союзу Баптистів з Москви не допустити до цього, одноголосно вирішили відновити свій Всеукраїнський Союз Об'єднань Баптистів і видавати свій журнал "Баптист України".

У 1926 році появився перший номер журналу, в якому на 2-ій сторінці обкладинки надруковано, що "журнал "Баптист" з Москви ніяк не може задовольнити двомільйонного нашого братства", тому Україна потребує свого журналу, і це число перейшло через режимну цензуру, хоч належало говорити тільки про 60000 баптистів в Україні.

П'ятий Всеукраїнський З'їзд Баптистів був у Харкові 10-13 травня 1928 року з участю 476 представників, 390 мали вирішальний голос. Духовна праця продовжувалася успішно з 15-25 відсотковим річним прибутком членів. Це було велике духовне пробудження в Україні, але це був і останній Всеукраїнський З'їзд Баптистів за комуністичного режиму.

1927 року почалася акція комуністичного режиму проти релігійного життя народу. У 1928 році закрито журнал "Баптист України". 1929 року режим став проти церковних організацій з „Законодавством про культи". Тоді зліквідували Всеукраїнський Союз Об'єднань Баптистів, обласні Об'єднання, позакривали цер-кви, так що в 1931 році в Україні не залишилося і десяти зареєстрованих церков. Поарештували духовних праців-ників і заслали на каторгу.

У 1930 році комуністичний режим дозволив створити Всеросійський Союз Баптистів у Москві, який очолили Н.Одинців. П.Дацко, М.Тимошенко, І.Бондаренко і В.Колесніков. Але їх арештували й засудили. Всеросійський Союз Баптистів перестав існувати у 1935 році. В половині 30-х років усі баптистські церкви закрито, а молитовні доми конфісковано.

До 1944 року арештовано 25000 проповідників і 22000 з них загинуло безслідно. Під час "голодової облоги України" в 1932-34 роках загинуло від штучного голодомору від 7 до 10 мільйонів українців, серед них села з багатьма нашими віруючими, які були на "чорній дошці" безбожників.

Під час війни в 1942-44 роках духовне життя ожило в Україні. Після переслідувань люди горнулися до Господа, чуючи проповідь Євангелії. Шостий Всеукраїнський З'їзд Баптистів скликано в Дніпропетровську 18-20 липня 1943 року, на якому підраховано приблизно 100 баптистських церков з 100000 віруючими й 60 рукопокладеними проповідниками. Відновлено Всеукраїнський Союз Баптистів, але у 1944 році ліквідовано, а проповідників засуджено на каторгу.

У 1944 році комуністичний режим дозволив створити Всесоюзний Совєт Євангельських Християн-Баптистів (ВСЄХБ), до якого силувано приєднали п'ятидесятників (1945), свобідних Закарпаття (1946), єдінственників (1947), трезвенників (1947), союз церков Христових (1948) і менонітів (1963).

Склад Управи ВСЄХБ і старших пресвітерів у республіках і областях не вибирався, а призначався згори. В грудні 1959 року під директивами режиму Пленум ВСЄХБ випрацював і прийняв два документи: "Положення про Союз ЄХБ в СРСР" та "Інструктивний лист старшим пресвітерам ВСЄХБ". Метою їх було притягнути діяльність церков до виконування "Законодавства про культи". Це насильство режиму спонукало розділення Союзу.

В періоді хрущовщини, 1953-64 рр., багато в'язнів отримали амністію. У 60-х роках Хрущов зробив пересортування місць богослужень. Хоч відбувалися З'їзди, на яких вибирали членів Управи ВСЄХБ, але державний нагляд над церквами залишився. Духовна праця велася переважно в російській мові й церкви України були підкорені Центрові в Москві. Члени церков свідчили ближнім про Христа, наражаючи себе на суди. Такий стан тривав до 1988 року, в кому відзначено Тисячоліття Християнства в Україні. Амністія засуджених за релігійні й політичні переконання зменшила поліційну жорстокість і режим почав котитися до економічного й політичного упадку в 1991 році.

10 мільйонів нашого народу є поза Україною, багато з них асимільовані. Від 1880 року українські баптисти емігрували від переслідувань царською церквою. Багатьох заслано на Сибір, а чимало шукали захисту над Волгою та на Далекім Сході. Частина віруючих емігрувала в Західну Європу, Північну і Південну Америки й Австралію, де створили церкви для богослужінь на рідній мові.

В 1901 році зорганізовано "Комітет українських баптистів в Америці" Миколою Гнатівим, а 1903 року організовано церкву в Вінніпезі. Організувалися церкви в ЗСА. Духовні робітники були О.Миколаїв, Ів.Шакотько, Іл.Шакотько, І.Колесников, П.Кіндрат, Є.Дядюк, Я.Приходько, М.Кривецький, Н.Шельпук, І.Кмета-Єфимович. В 1909 році на З'їзді в Канаді створено "Галицько-Руський Союз ЄХБ Західньої Канади". Українські євангельсько-баптистські об'єднання церков постали після Другої світової війни за ініціятивою П.Кіндрата.

Подібне відбувалося в Південній Америці - в Аргентині, Парагваї і Бразилії. Духовні працівники були І.Петраш, М.Бахор, М.Козій, М.Пасічник, М.Солтис, О.Новак, Н.Окренець, Я.Авдійчук, І.Мосійчук, Т.Назарук, М.Янчук, М.Бездітко й інші. Організація Українського Об'єднання ЄХБ в Аргентині була 15-16 жовтня 1955 року. В 1960 році відкрито український Біблійний Інститут в Обера, Аргентина.

В роках 1927-39 українські баптисти на чужині втримували зв'язки через журнал "Післанець Правди" за редакцією П.Кіндрата, зорганізовано "Українське Місійно-Біблійне Товариство" в 1944 році й "Український Біблійний Інститут" в Саскатуні. В цьому році створено Українське Місійно-Біблійне Товариство в ЗСА, якого заснував П.Бартків. А в Вінніпезі за ініціятивою М.Подворняка засновано Українське Християнське Видавництво "Дорога Правди".

Організоване життя українських баптистських церков почалося по Другій світовій війні. 7 рудня 1949 року в Гамільтоні, Канада, ініціятивною групою пасторів створено "Всеукраїнське Євангельсько-Баптистське Братство", до якого ввійшли Об'єднання церков у різних країнах світу. Президентами Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства вибирали довголітніх заслужених проповідників — П.Кіндрат, Г.Домашовець, д-р Л.Жабко-Потапович, О.Гарбузюк і В.Домашовець.

24 серпня 1991 року Верховна Рада проголосила незалежність України, що підтвердив Референдум 1 грудня 1991 року. Український народ вийшов на новий етап життя, в якому забезпечені права людини й усіх свобід. В обставинах релігійної свободи духовне життя ожило, люди навертались до Христа, влада віддавала поконфісковані церковні будинки й посприяла в будові нових молитовних домів. Почалося духовне спілкування з віруючими з-поза України.

В нових обставинах духовної праці скликано Двадцять другий З'їзд ЄХБ України 8-11 лютого 1994 оку в домі молитви Святошинської Церкви під керуванням пастора В.Ф.Гончарова - виконуючого обов'язки президента. На з'їзді було 418 делегатів з усіх областей і 82 представники з різних країн світу. На з'їзді прийнято новий Статут й назву: Всеукраїнський Союз Об'єднань Євангельських Християн-Баптистів (ВСО ЄХБ). Президентом Всеукраїнського Союзу обрано пастора д-ра Григорія Івановича Команданта та трьох його заступників - пасторів Віталія Д.Ткачука, Якова М.Кравченка і Володимира М.Матвїіва.

Всеукраїнське Євангельсько-Баптистське Братство (в діяспорі) на Пленарнім З'їзді 29 липня 1995 року рішило звернутися до ВСО ЄХБ (в Україні) з заявою приєднатися духовно й організаційно для щільнішої співпраці. Цю заяву одобрено на нарадах Ради ВСО ЄХБ 21 листопада 1995 року в Ірпіні біля Києва, і президент ВЄвББ (діяспори) пастор В.Домашовець став заступником президента ВСО ЄХБ (Україні) пастора Г.І.Команданта. Після смерти Я.М.Кравченка Рада ВСО ЄХБ на Дніпрі 7 травня 1996 року одноголосно вибрала заступником Віктора К.Кульбича.

Перший Всесвітній Всеукраїнський Конгрес Євангельських Християн-Баптистів у Вінниці 25-8 липня 1996 року - це пропам'ятний

Конференція Республіканської Ради ЄХБ України, 1981 р.

стовп "Евен-Єзер" на дорозі Українського Баптистського Руху. Сьогодні ми з вдячністю Богові кажемо: "Аж досі допоміг нам Господь!" Терниста була дорога нашого Братства в Україні й на чужині. На тій дорозі з туману давнини виринають непохитні мужі віри з Основи, Чаплинки, Карлівки, Любомирки, а за ними тисячі подвижників Українського Баптистського Руху, які з Христовою Євангелією пішли до народу, а часто з кайданами на руках йшли на холодний Сибір, як вірні свідки Христа у боротьбі за віру раз дану святим.

Ця дорога встелена смутком розлук і страждань сотень тисяч наших братів і сестер. Ця дорога полита сльозами й кров'ю десятків тисяч мучеників за віру в Христа, пам'ять про яких ніжно зберігаємо в наших серцях. Ця дорога освячена саможертвенною працею мільйонів вірних Христових слуг, яких знає Господь.

Господь знає і вас, вірних борців за віру в Євангелію, зібраних тут, на славному історичному святі: "Я знаю, - каже Він, - діла твої і любов, і віру, і службу, і твою терпеливість, і останні вчинки твої, що більші за перші".

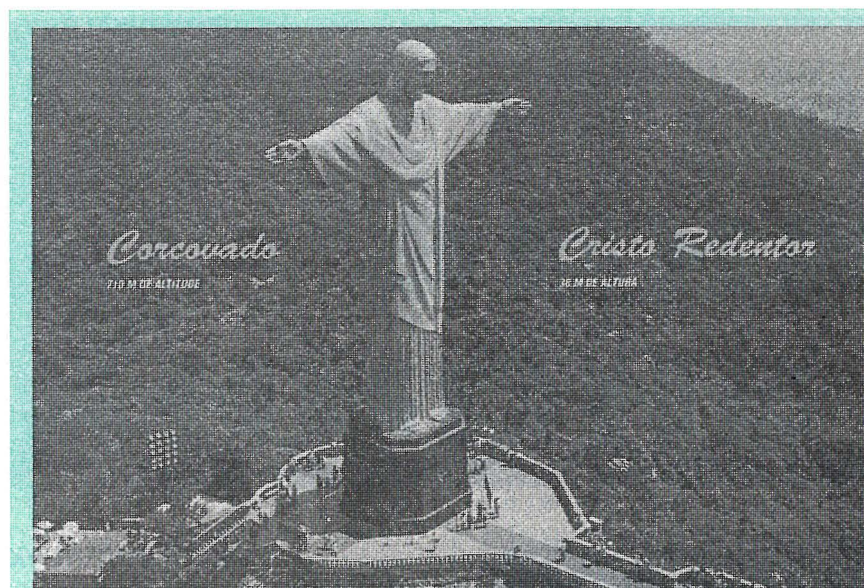
Загоївши рани від побоїв, переслідувань і піднявшись на ноги, ми відновлюємо поруйновані й будуємо нові святині, щоб у них, як і в наших серцях, святилося ім'я Боже. Через свідчення ближнім про Христа й через проповідь Євангелії ми будуємо храм духовний з живого каміння. Сьогодні урочисто обновімо жертівника вірного служіння Господеві, Який сказав: "Ось Я перед тобою дверей не зачинив, — і їх зачинити не може ніхто!" Нехай наші турботи за щоденний хліб не сповільнюють праці для Христа. Він якнайширше відкрив перед нами двері для проповіді Євангелії в Україні й на усіх нас лежить відповідальність виконати Його доручення - понести нашому народові Євангелію спасіння на його рідній мові.

Христос хоче вживати наші ноги, наші руки й наші уста як колись Він уживав наших братів і сестер і діло Боже росло у найважчих обставинах. Як багато більше воно повинно рости в тих догідних обставинах, які Він дав нам тепер.

Тільки в незалежній Україні 1918 року і тільки в незалежній Україні тепер ми досягнули сповнення ідеалу, за який боролися наші попередники: "Вільна Церква у вільній Україні!" Бог зглянувся Своїм милосердним оком і дав нашому народові земні свободи, але ми мусимо благати Його й співдіяти з Ним, щоб Він поблагословив його та дав йому небесну свободу - свободу від гріха.

Тому, брати мої, дивлячись на Ісуса, на Початкателя і Виконавця віри, на Провідника нашого спасіння в одній славі, з одним серцем і душею, без огляду на труднощі й перешкоди, понесемо нашому народові благословенну вістку радости великої, блаженної надії, Євангелії спасіння, щоб ніхто не загинув, але щоб усі спаслися, згідно волі нашого Отця, що на небі, Якому хай лине з наших сердець честь і слава, і хвала відтепер і аж навіки.

Амінь!

Міст любові: Україна – Бразилія

(про візит Президента ВСО ЄХБ Г.І.Коменданта в Бразилію)

На запрошення Світової місії Баптистів з 10 січня по 6 лютого у Бразилії перебував з візитом Голова ВСО ЄХБ Г.І.Комендант.

Світова Місія є відділом Союзу Баптистів Бразилії. Її праця, яка звершується вже понад 90 років, полягає в місіонерському служінні в інших країнах та підтримці місіонерів в країнах Східної Європи, Азії, Африки.

Пастор В.Тимчак, виконавчий секретар місії, має особливе бачення місійної праці в усьому світі і Господь благословляє її.

Сьогодні місія підтримує в Україні, Білорусії, Грузії та Азербайджані 60 місіонерів. Координатором на Східну Європу працює пастор Олексій Іванович Ойцюсь.

Програма перебування Голови ВСО ЄХБ у Бразилії була дуже насиченою. З 17 по 23 січня у місті Сальвадор, колишній столиці країни, проходила щорічна конференція баптистів Бразилії, в якій брали участь понад чотири тисячі віруючих.

Г.І.Комендант відвідав міста Ріо-де-Жанейро, Сальвадор, Рісіф, Бразилію та околиці цих великих міст, де понад 20 разів проповідував та виступав з інформацією про життя віруючих в Україні.

Баптисти Бразилії не надають великого значення будівлям молитовних домів. Звичайно, вони мають великі, гарні будівлі. Деякі з них побудовані ще на початку цього століття. Але зараз більшу увагу вони приділяють відкриттю нових церков. А це означає, що часом віруючі збираються в досить примітивних умовах. Вони мають свої незакінчені будівлі, а підтримують місіонерів в Україні.

Так, за час відвідування, церкви виявили бажання підтримувати 30 місіонерів у Східній Європі. Часом невелика церква приймала рішення про підтримку 3-5 місіонерів. І це, звичайно, вражало. Самі не маючи зайвого, вони вирішували допомагати. Молитовний дім церкви міста Нітерой, де пастором д-р Фаніні, не може вмістити усіх своїх прихожан. І тому щонеділі вони мають три зібрання: одне вранці і два ввечері. Церква має потребу у розбудові молитовного дому, але активно допомагає Україні в підтримці місіонерів, придбанні молитовних будинків для церков Волині.

Баптисти Бразилії мають місіонерський дух, місіонерське бачення, тому Бог і благословляє країну і братство. Бажання до 2000 року подвоїти церкви є можливим, тому що віруючі моляться, жертвують і готові своїми благословіннями ділитися з іншими.

Останнім містом відвідання була столиця Бразилії - місто Бразилія. Це місто побудоване за особливим проектом всього 36 років тому. Воно знаходиться на висоті 1800 метрів над рівнем моря, що дає особливі переваги кліматично: влітку не неспекотно, взимку - не холодно. Церкви міста горять бажанням нести світло Євангелія усім народам.

Баптистське братство Бразилії і надалі буде не тільки продовжувати свою працю в Східній Європі, в Україні, але і розширювати її, - сказав В.Тимчак під час офіційних проводів Г.І.Коменданта 6 лютого в Ріо-де-Жанейро.

Господь благословляє Бразилію, тому що вона не тільки приймає місіонерів і допомагає іншим країнам.

Господь благословить Україну, і Українське Братство, якщо воно буде не лише приймати допомогу і місіонерів з інших країн, а й допомагати та посилати місіонерів в інші країни.

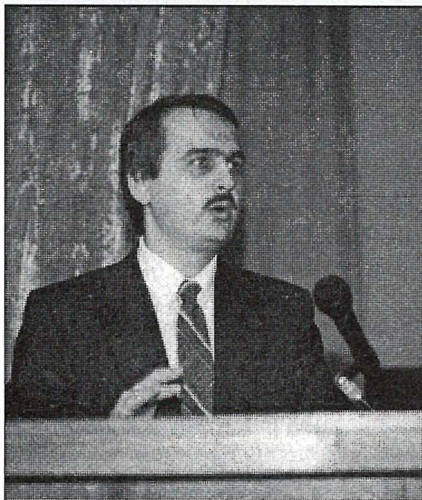
Що є істинне знання

А. Прокопчук

Ні у кого, мабуть, немає сумніву, що знання відіграють важливу роль у житті суспільства. Вони набувають також особливого значення і в духовній праці.

Зрозуміло, що переваги зростання церков та добре організованого служіння будуть мати ті, хто систематично та послідовно проводить духовну роботу, а для цього потрібні знання. Питання, які здаються нам новими, по суті не завжди такими є, адже наші брати та сестри протягом багатої досвідом церковної історії вирішували подібні питання, “що було, воно й буде, і що робилося, буде робитись воно, і немає нічого нового під сонцем!” (Екл. 1:9). Ця відома біблійна істина підносить значення знання до особливих висот: той, хто знає як вирішувалися проблеми у минулому, хто збагачений досвідом попередніх поколінь, той не буде відчувати себе безпорадним в будь-якій ситуації і сьогодні.

Безумовно, знання посідає дуже важливе місце в житті людини. Але саме по собі воно не може вирішити усі духовні і матеріальні проблеми. Слід сказати, що те, що більшість людей називають знаннями, є не що інше як інформованість, яка може набувати якості знання тільки при духовній цілісності людини, тоді, коли вона володіє особистим знанням Бога, має з Ним глибокі стосунки, які

формують її світогляд, систематизують розрізнені та суперечливі враження від Всесвіту та його історії. Для того, щоб побачити, що цей світ є творивом Небесного Отця, треба, щоб Сам Отець відкрив цю істину через Своє Слово, і тільки тоді те, що здавалося незрозумілим та неприйнятним, стане на свої місця у неймовірній картині Божого творіння.

Це істинне знання, знання Бога, не залишиться просто інформаційним баластом, воно буде спонукувати нас до дії, до служіння, до послуху Господу, до справ любові. Але істинне знання проходить через віру.

Історія дає нам досить прикладів захоплення винятковими можливостями знання та розчарування, які ці захоплення принесли людству. Епоха Просвіти проголосила царство розуму та енциклопедичних знань. Знання було покликане зіграти особливу роль у формуванні нової людини, усі гріхи та страждання були визнані результатом невігластва, недоліком, пов'язаним з обмеженістю знань, недоступністю повноцінної освіти для всіх верств населення. Знання мали стати фундаментом нового світу, інструментом створення нової людини – освіченої, врівноваженої та добропорядної. Хіба логіка не підказує з давніх давен, що добропорядність та самоконтроль є запоруками успіху та добробуту?

Але що сталося насправді?

В результаті була створена не нова людина, а неоязичництво, коли людина та її пізнання стали єдиною мірою добра та зла. Дуже швидко ця людина довела, на що вона здатна в повноті знань без Божественного джерела та керівництва. В тому, що знання завжди було бажаним для людей, не може бути ніякого сумніву, дерево пізнання добра і зла було “принадне для очей, і пожадане... щоб набути знання” (Бут. 3:6). В той же час це місце Біблії говорить нам, що знання – це не винахід диявола, тому що Сам Бог насадив рай у Едемі з деревом пізнання добра і зла. “І зростив Господь Бог із землі кожне дерево, принадне на вигляд і на їжу смачне, і дерево життя посеред раю, і дерево Пізнання добра і зла” (Бут. 2:9). Це був Його план від початку – дати людині знання у Свій час та по Своїй волі. Проблема полягає в тому, що людина намагається задовольнити свої бажання без Бога, воліє незалежності, хоче бути як “боги”. Люди не бажають брати щось із руки Божої як дитина, як син або дочка отримують щось із рук батька, але прагнуть брати самим, щоб похвалитися власними досягненнями, щоб довести свою могутність, свої виняткові здібності.

Але все виявляється марним, що було взяте самовільно.

Відірване від Божественного джерела, все: мораль, закон, знання, виривається з-під контролю, повертається проти людини і в кінцевому рахунку призводить до катастрофи.

Що ж нам робити? Як нам вирішити цю проблему? Це питання знову і знову стукає у наші двері. Воно важливе не лише для молодої людини, яка лише починає жити, але й для зрілої, якій може здаватися, що вона вже все знає. Може виявитися, що і перший, і другий не знають Бога – фундамент, початок, наріжний камінь знання як такого. Без такого практичного знання все інше не має значення і більше людині хвалитися немає чим, “Бо хто буде хвалитися, хай хвалиться тільки оцим: що він розуміє та знає Мене, що Я – то Господь, Який на землі чинить милість, правосуддя та правду, бо в цьому Моє уподобання, каже Господь!” (Єр. 9:23).

В той же час знати Бога – це не означає просто знати про Його існування або знати зміст Біблії чи виконувати релігійні обряди. Глибоко помиляються ті люди, що думають про Бога як про якусь філософську ідею або як про існуючу але відсутню особу, про яку можна говорити в третій особі. Коли ми говоримо, що знаємо людину, то маємо на увазі, що достатньо знаємо її думки, її погляди на життя. Той, хто знає Бога, знає, що Бог чинить милість та правду і тому сам має діяти так як Він. Те, що ми часто спостерігаємо у світі, не є істинним знанням і не може бути ним, тому що його плід – гіркота і розчарування.

Втім, навіть ті, хто претендує на духовність та вивчають Біблію, без уподібнення Богу в служінні людям, можуть також принести гіркі плоди. Ми пам'ятаємо, що сказав Христос про тих, хто творить великі чуда, які служать їх людським цілям, або що казав апостол Павло про тих, хто має пізнання та не має любові: “Коли я говорю мовами людськими й анголськими, та любові не маю, то став я як мідь та дзвінка або бубон гудячий! І коли маю дара пророкувати, і знаю всі таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори переставляти, та любові не маю, то я ніщо!” (1 Кор.13:1-2). Це люди, з якими Бог ніколи не мав ніяких відносин, незважаючи на видимість духовності та знань. Таким чином це фальшиве знання може проникати і в церкву. В 1 Тим. 6:20-21 апостол Павло попереджує Тимофія проти “марного базікання та суперечок знання, неправдиво названого (у грецькому оригіналі псевдознання). Дехто віддався йому, та й відхилився від віри”. Павло попереджує проти теософічних та релігійних тенденцій, які набули розвитку пізніше, у другому столітті та стали тим, що ми називаємо гностицизмом. Вчителі цієї віри та поведінки говорили віруючим, що віра це є тільки перший, поверхневий крок на дорозі до “істинного” знання і побуджували їх робити наступні кроки по цій дорозі – дорозі в нікуди і все далі від практичного християнського життя.

Те, що ця наука може бути привабливою, зовсім не дивно, тому що часто вона має вигляд благочестя, особливої святості. В той же час вона відділяє віруючих від помісної церкви, вказуючи на її недоліки та

недостатню “святість”, заохочує людей шукати індивідуалістичної праведності, вважаючи творіння чимось зовнішнім та грішним. Такі вчителі дивилися на матеріальний світ як на зовсім безвартісний і вважали тіло в'язницею неосвіченої душі. Тому просвіта, на їх думку, це найвичерпніша відповідь на духовну потребу людини. Відкидаючи те, що гріх є джерелом проблеми, вони

пропонували "знання", яке зводилося до заклинань, небесних паролів, що мали б відкрити вхід у вищі небесні сфери, закликали до містицизму та самозречення. В результаті їх послідовники впадали у дві крайності – аскетизм, відмову від елементарних людських потреб або повний розгул пристрастей (те, що в Об. 2:24 назване "глибини сатани", знеможення плоті гріховними пристрастями). Павло також застерігає Тимофія від тих, хто під виглядом особливої святості або мудрості "забороняє одружуватися, наказує утримуватися від їжі, яку Бог створив на поживу з подякою віруючим та тим, хто правду пізнав" (1 Тим. 4:3). Самоправедність, зосередження на безплідних суперечках щодо "безкраїх родоводів" та ознак останнього часу призводять до порушення любові "від чистого серця і доброго сумління, і нелукавої віри" (1 Тим. 1:5), розділяють церкви, зневажаючи об'єднуючу працю Духа Святого та жертву Ісуса Христа. У порівнянні з цим Біблія говорить про знання Бога через віру в Сина Божого у послуху та практичному служінні. Це є істинне знання повноти стосунків людини з Богом у вірі, яка дає спасіння та життя вічне, породжує нелицемірну любов, незмінну надію та перемагаючу радість – "життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його" (Ін. 17:3). Незважаючи на таємницю, притаманну цим стосункам з Богом, вони мають, принаймні, три виміри, які дають можливість оцінити їх істинність.

Це, звичайно, інтелектуальний або розумовий вимір знання біблійної істини про Бога. Воно необхідне кожній людині перше інших дій та вимірів у її житті. Тому таким важливим є наші свідчення про власні стосунки з Богом, слово, яке закликало б: "знайте, що Господь є Бог, що це Він створив нас і ми Його народ" (Пс. 99:3). Це також вимір особистої волі – довіритися Богу, виявити Йому послух та поклоніння відповідно до пізнання, дарованого Ним. Це також і моральний вимір – практичне застосування послуху Богу у відносинах до людей, чинити по волі та справедливості, "розбирати справу нужденного та бідного... чи це не означає знати Мене? говорить Господь" (Єр. 22:16). Апостол Яків особливим чином підкреслював нероздільність віри та її дії – присутність Духа Святого обов'язково відіб'ється у всіх трьох вимірах. Чи може присутність у нашому житті Бога, Якого ми знаємо особисто, залишитися непомітною? Життя людини у згоді з біблійними принципами приводить до зростання у вірі, формує її становлення довершеності і віра таким чином набуває впевненості через знання, яке прославляє Бога.

Це знання Бога спрямоване до Ісуса Христа, Посередника між Богом та грішною людиною – це через Нього ми знаємо Бога як нашого Небесного Отця. Нам не потрібні особливі формули чи завчені молитви, щоб досягти Божого престолу і бути впевненими, що Він чує нас. Господь Ісус Христос Сам не тільки відкрив нам дорогу до Небесного Отця, але і полегшив нам спілкування з Ним, Який перебуває у неприступному світлі. Той, хто знає Ісуса Христа як свого особистого Спасителя – знає Бога і має можливість пізнавати Його все більше і детальніше. Жива віра не тільки приносить плід, але також шукає кращого і глибшого розуміння. Зважаючи на сказане, не хотілося, щоб хтось уявив собі, що знання віри набувається самотужки особливо обдарованими людьми, тому що знання віри – це плід відродження, Божої ініціативи просвіти Духом Святим: "І дам Я їм серце пізнати Мене, що Я Господь" (Єр. 24:7). Це Він

Сам "і розум нам дав, щоб пізнати Правдивого, і щоб бути в правдивому Сині Його" (1 Ін. 5:20) і Він Сам по Своїй волі "звелів був світлу засяяти з темряви, у серцях наших засяяв, щоб просвітити нам знання слави Божої в Особі Христовій" (2 Кор. 4:6). Тому ми маємо молитися, щоб Бог Сам дав "Духа премудрості та відкриття для пізнання Його" (Еф. 1:17).

Ця Божа ініціатива та ласка говорять нам не тільки про те, що від Нього залежить чи ми будемо мати істинне знання, але також дає нам непохитну впевненість, що знання, набуте від Нього, є стабільним, певним, воно не коливається і не розсипається від подихів моди чи захоплення. Воно тягнеться до Христа, має у Ньому надійний, непохитний фундамент. Воно також не є привілеєм вибраних або особливо освічених, але дається усім, хто шукає відкриття ласки Божої для спасіння Його дітей. Ми знаємо Бога насамперед тому, що Він пізнав нас як Своїх, ми відповіли на Його любов, тому що Він першим полюбив нас, "стоїть міцна Божа основа та має печатку оцю: Господь знає тих, хто Його, та нехай від неправди відступиться всякий, хто Господнє ім'я називає!" (2 Тим. 2:19).

Як підсумок нам залишається лише скласти все сказане. Передусім слід пам'ятати, що істинне знання, знання Бога і взаємна любов до Нього нероздільні. В тому, хто знає Бога, досягає повноти і Божа любов. Ця любов та життя відповідно Господніх заповідей, життя, яке приносить добрий плід, також нероздільні, "хто говорить: Пізнав я Його, а не виконує заповідей Його, той неправдомовець і немає в ньому правди" (1 Ін. 2:4). Знання Бога, знання Його Слова має знайти відображення у нашому служінні людям, перш за все нашим братам і сестрам, також і тим, хто ще не знає Бога.

Важливо вивчати Слово Боже, бути уважним до себе та до науки, копати глибоко та старанно, але в цій праці не забувати, що оцінкою нашого духовного стану буде не обсяг отриманої інформації, не особливі таємниці та відкриття, а християнський характер послуху та смирення, готовий у Ім'я Ісуса Христа завжди прийти на допомогу своєму ближньому, що є остаточною перевіркою істинності нашого знання.

В.Матвіїв

Правильне відношення до чудес

Чудесного довкола нас достатньо. Правда, одні люди бачать це, інші його навіть не зауважують. В чому ж справа?

А в тому, що все залежить від того, хто ця людина, якими очима дивиться, через яку призму спостерігає та якими категоріями мислить.

Перша когорта людей подібна до псалмоспівця, царя Давида, "людини по серцю Божому". Вдивляючись у зоряне небо, він бачив чудовий Божий порядок. Приглядаючись до усіх діл Творця, констатував: "Його діло – краса і величність!" (110:3), а, занурюючись у самого себе, захоплено вигукував: "Дивно я створений!.." (138:14) та закономірно запитував: "... то що ж таке людина, що Ти пам'ятаєш про неї, і син людський, що так дбаєш про нього?" (8:5)

Є інша категорія людей, які проходять мимо чудес, адже визнають єдино дійсними тільки матеріальні речі. Вони вважають, що все можна виміряти, зважити, сприйняти почуттями, виразити у природніх законах. Людям з подібним мисленням, тим, хто вважає неможливим особисте втручання Бога у їхнє життя, ніколи не доведеться пережити жодного чуда.

У чому причина такого разючого контрасту?

Причина лежить не на поверхні, її треба шукати глибше – у самій природі та сутності людини. Біблія класифікує: є людина душевна, є людина духовна. Ось яка її характеристика: "Людина душевна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно. Людина духовна судить усе, а її судити не може ніхто... вона має розум Христів" (1 Кор. 2:14-16). Як бачимо, суть у тому, що духовна людина – це народжена від Бога людина і має Його природу, Його характер, почуття, розум, зір, якими бачить та розуміє "чудеса Його закону та діл Його" (118:18). Душевні люди цього не мають. Тому їх так щиро шкода.

Але й серед віруючих, побожних людей відношення до чудес неоднакове. Є такі, що надають їм великого значення, є й такі, що про них нічого не хочуть знати. Вони вважають, що чудеса не сприяють вірі: потрібно мати не докази Бога (через чуда), а віру в Нього. Останнє повністю вірно, однак чудо в жодному випадку не руйнує віри, інакше Христос не чинив би їх. Потрібно вірити не більше, ніж вірив Він, називаючи чудеса "ділами Свого Отця" і закликав вірити, якщо не Його словам, то хоч Його ділам (Ін. 10:37-38).

Віруючих людей можна поділити на дві групи:

Пізнавальні християни задовольняються небагатьма переживаннями віри і надають чудесам мало значення. Переважно вони належать до богошукачів і стараються повністю поринути в пізнання богословських істин; проте їм загрожує небезпека надто переоцінювати знання. Вже в раю змій сказав: "...ви станете немов Боги, знаючи добро і зло". Тому ті, хто прагнуть знань, повинні пам'ятати свої межі.

Чуттєві християни перш за все шукають переживань віри, сповнення молитов, відкриттів духа і надзвичайно дорожать чудесами різного роду. Таких можна було зустріти вже в перших громадах ще за апостольських часів (1 Кор. 14). У чуттєвих християн виникає спокуса відмови від тверезих поглядів, Неможливо весь час вимагати від Бога Його безпосередньої участі у нашому житті через чудеса і при цьому зневажливо ставитися до природи, лікарів, ліків.

Бог діє переважно через природу, виходячи з того, що вже існує, незалежно від того, у якому воно стані.

Так було на початку творіння: "...земля була пуста та порожня і темрява над безоднею..." і над цим хаосом "Дух Божий ширяв" і творив, творив... "і бачив Бог, що добре воно".

Так сталося потім: Ісус Христос не відмовився від п'яти хлібів і кількох рибок, – взяв їх, поблагословив, почав роздавати і сталося чудо

нагодування п`яти тисяч чоловік.

Сила чуттєвих християн – у їхній дитячій вірі, але їхня слабкість – у відмові від глибин пізнання.

Взірцем для нас повинен бути християнин, в якому поєднуються серйозні пошуки істинного знання з благодатним переживанням чудесного.

Чудо – це не гра для Бога. Це засіб для проведення Його планів. Чудеса, вчинені Христом, підтверджують, що Йому єдиному "дана уська влада на землі", влада над матерією, простором і часом, Вони виявляють Його як переможця над смертю і пеклом. У них відновлюються той мир і порядок, що був порушений гріхом.

Чудеса Ісуса Христа продовжуються і сьогодні. І найбільше з них – це чудо новонародження, народження згори від води і Духа. Чудо обумовлюється вірою (Мт. 13:58), а з іншого боку – воно зміцнює віру (Ін. 2:11).

Чудо неможливо викликати як експеримент. Його неможливо передбачити, довести, переплутати з гіпнозом та ворожбитством. Немає воно нічого спільного і з мріяннями та уявами. Але його можна пережити, воно сповнене глибокого потаємного змісту.

Чудо – це явлення Бога нашому світу простору і часу, матерії і енергії, світу добра і зла, хвороб і страждань, гріха та смерті. Переживання істинного чуда – це особливі дотики Божих рук, від яких і трепетно, і лячно. Адже відомі випадки, коли чудо ставало для людини судом Божим (наприклад, перехід єгиптян через море). І кожного разу переживання чудесного змушує визнати, що Бог здатний на те, що незрівнянно перевищує будь-яку людську уяву.

Чудо – це невід`ємна частина справжньої віри! Якщо Бог є нашим Батьком, якщо я Його син, то можу бути впевненим, що Його всемогутня рука вестиме мене через долини та "фавори" дорогою справжніх чудес. Тоді я можу сподіватися у дні скрути – утіхи, у нещасті – захисту... Це дорога чудес! І нею хочеться йти!

ВІД СЕРЦЯ ДО СЕРЦЯ

З 18 по 21 лютого 1997 року в м. Форт Лаудердейл, штат Флорида, США відбулося засідання Міжнародної Ради директорів служіння "Вибух євангелізації" (ВЄ).

Присутніх на засіданні було 35 осіб з усіх континентів світу. Зазначено, що праця ВЄ досягла 231 країну світу. Підручники перекладені та надруковані 66 мовами. Підготовлений до друку матеріал українською мовою. За 1996 рік в країнах СНД проведено 34 семінари, пройшли навчання 554 особи. Вони засвідчили 2008 чоловікам, з яких навернулися до Господа і стали членами церкви 796.

На Раді директорів було зазначено, що Україна серед країн СНД займає ключове становище. Служіння "Від серця до серця" (так називається ВЄ на Україні) розгортає свою роботу серед церков. Служителі з України сьогодні працюють в інших країнах СНД. Очолює цю роботу і є виконавчим директором брат Микола Іванович Ревтов. Він разом з дружиною Ольгою Василівною члени Бучанської церкви, живуть і мають офіс в Ірпіні Київської області.

Цінність цього служіння в тому, що в ньому беруть участь усі члени церкви; люди різного віку, статі та духовного досвіду. Його методика була розроблена в Америці відомим пастором Джімом Кеннеді.

Особливості служіння "Від серця до серця" у тому, що особиста зустріч з людиною, яка шукає Бога, наводить її на серйозні роздуми про вічність, спасіння, віру в Христа як особистого Спасителя. На перший погляд для нас віруючих з дитинства, в цьому немає нічого нового. Це так, але нове полягає в системі ведення бесіди. Які б не були сторонні питання або причини, що відволікають від бесіди, вивчивши метод "Від серця до серця" ви зможете легко повернути співбесідника до головної думки вашої розмови.

Служіння "Від серця до серця" тісно пов'язане з помісною церквою, має добре підготовлену базу занять з новонаверненими в їх перших кроках віри і якнайкраще відповідає сучасному заклику Братства ЄХБ України про подвоєння церков. Це також чудовий метод підготовки та добору талановитих керівників майбутніх церков, добра практика для кожного віруючого відчути особисту відповідальність та радість у справі спасіння гинучих душ. Шляхом цього служіння вирішується питання народження церквами дочірніх церков та залучення у саме служіння усіх членів церкви, здатних до праці, свідоцтва, молитов та проповіді.

На Міжнародній Раді директорів брат М.І.Ревтов та віце-президент ВЄ по Євразії Баді Гейнс розповіли про роботу ВЄ в СНД, поділилися планами на майбутнє.

Новим членом Міжнародної Ради директорів ВЄ затверджено Кульбича Віктора Костянтиновича, заступника Голови ВСО ЄХБ з міжнародних питань та відповідального за організацію нових церков.

Президент міжнародного служіння ВЄ Джім Кеннеді висловив надію на благословенний крок у розвитку служіння. Він зазначив, що з 1997 року методика навчання служіння ВЄ впроваджується в програми недільних шкіл Південної Баптистської Конвенції. Це означає:, що усі деномінації, використовуючи програму недільних шкіл ПБК, будуть також навчати своїх слухачів як нести Євангеліє від серця до серця. Джім Кеннеді також зазначив, що вже є добрі результати в Австралії, на Філіпінах та в інших країнах світу, коли сприйняте цілою деномінацією служіння ВЄ допомогло помісним церквам зайняти активну позицію як в євангелізаційній, так і в справі виховання, навчаючи нових членів церков.

Засідання Міжнародної Ради директорів служіння ВЄ затвердило плани на 1997 рік і закликало церкви усього світу до молитви за пробудження країн, де віруючих ще зовсім мало. Здебільшого це країни від 10 до 40 паралелі північної широти або так зване "Вікно неохоплене євангелізацією". До цього "вікна" належить ще багато країн СНД. Тож будемо молитися про пробудження цих країн та нашої України.

В.Кульбич

Християнська поезія

П.Мажный

* * *

Мар. 6:56

Иисус, мне б к ногам Твоим
Низко склониться.
И Тебе рассказать все, чем сердце
живет.
Что душа снова мечется раненой
птицей
И с надеждою трепетной помощи
ждет.

Мне б к рукам Твом ласковым
Сердцем прижаться.
И усталой душой, ощутив их тепло,
Облегченно над миром греховным
подняться.
Чтоб лишь только к Тебе мое
сердце влекло.

Мне б в глаза заглянуть Твои.
Те, что с любовью
На меня со креста со слезами
глядят.
Чтоб душе, исцеленной
Божественной кровью
Мог покой подарить Твой
прощающий взгляд.

Мне б хоть к краю одежды
Твоей прикоснуться.
Почерпнуть из источника
Вечной любви.
И тогда снова звезды
В ночи улыбнутся.
Снова путь засияет
Лучами зари.

Снова счастье польется
Волною живою.
Думы мрачные с тучами
Вдаль улетят.
Снова небо поманит
Своей синевою,
Слезы радости снова
В глазах заблестят.

И душа обновится
Как совесть ребенка.
Сердце снова забьется
Надеждой живой.
Только б не обойти
Свое счастье сторонкой.
Только б голос услышать
Мне ласковый Твой.

* * *

Он вошел в мою жизнь
Как Хозяин, как Пастырь и Друг.
И легко разрешил
Нерешенные сотни проблем.

Он помог разорвать
Недоверия замкнутый круг.
Он помог мне найти
То, что я потерял уж совсем.

Он зажег огонек
В непроглядную темную ночь.
И ладони свои
Я с надеждой к Нему протянул.

Я устал, я устал.
Он один лишь сумел мне помочь.
Он мне руку подал,
Когда я безнадежно тонул.

Он поставил меня
На прекрасный и истиный путь.
И сдержать я не смог
Благодарных, нахлынувших слез.

Он помог мне на небо
Другими глазами взглянуть.
Он мне жизнь подарил,
Он со мной,

Мой Спаситель Христос.
Пусть уходят года,
Их не сможет никто мне вернуть.
Одного я прошу

У Тебя мой Спаситель Христос:
Помоги никогда
С Твоего мне пути не свернуть,
Чтоб с Тобою войти
В вечный край, где нет горя и слез.

* * *

Сколько радости в жизни
Дарил Ты мне, любящий Боже.
Сколько встреч и разлук
Пережить приходилось не раз.
Только встреча с Тобой
Для меня встреч земных всех
дороже,
И прощающий взгляд
Твоих ласковых любящих глаз.

Когда жизнь надо мною
Жестоко и грозно смеялась,
Когда чувства мои,
Растоптав кто-то выбросил в грязь.
Я к Тебе приходил
И своею душою усталой
Я тонул в глубине
Понимающих, любящих глаз.

Ты дарил мне покой,
Когда хмурились темные тучи.
Был звездой путеводной,
Когда луч надежды погас.
Был надежной опорой моей
Над бездонною кручей.
И мне силу давал
Ободряющий взгляд Твоих глаз.

Чем могу заплатить
За Твою безграничную милость,
За любовь и за кровь,
Ведь она за меня пролилась.
И грехи мои тернием
В тело святое вонзились.
Но я видел прощенье
Во взгляде измученных глаз.

И теперь я живу
Лишь надеждой на дивную встречу
С моим Вечным Творцом.
О, когда же придет этот час?
Когда двери откроет
Пред нами желанная вечность,
Я увижу Христа?
Взгляд до боли знакомых мне глаз?!

В.Титов

Заметіль

Оповідання

— Помовч, нема чого давитися сльозами... Ліпше вкладайся спати. Найперший лік тепер у домі — спокій.

— Хай каміння з неба падає, а я, Таню, від нього ні на крок. Може водички забагнеться... А може знову в жар кине як першої ночі... Слухай, щось він підозріло затих... Чи не вмер?..

— Дід ще і тебе переживе. Ускладнень після шоку нема, то навіщо його завчасно хоронити... Ц-с-с, дід оно заворушився...

Здається, це мене вже збираються хоронити. Це хто — я вмер? А хіба покійники чують? Хвалити Бога, я живий... Правда, де я — не знаю. Швидше всього, я приліг горілиць і зморено дрімаю на прив'яленому покосі в затінку придорожного осокора. Іноді я спросоння відкриваю важкі повіки: онде, понад Дністром, у південній ярузі, вкритій кожухом мутнозеленої духмяної м'яти, раз за разом спалахує проти сонця сріблясте лезо коси. Постать дуже знайома. Придивляюся: Андрій мій, небіжчик, напинає жили посеред бур'янів, потім враз обернувся, зиркнув скоса на мене і сказав лагідно: "Не плач, старий... Далі я піду сам... А за мостом, на роздоріжжі мене Тавіфа начікує..."

А може це омана? Ілюзія? Може наснилося?.. Я лежу не в ярузі, а під розімлілим від спеки біло-рожевим суцвіттям валеріани в саду?.. А знайомі голоси, котрі несподівано підгострили мою пам'ять, немов мантачка косу, також почулися? Схоже, я все-таки серед своїх...

Нерішуче пробую ворухнути спершу пальцями рук, а потім ніг. О, ворушаться. Порядок! Ну, а це явно похлипує десь збоку стара, хрипко і тоскно.

— Я живий, Маріє!.. Хіба ти дозволиш по-людськи відійти?!

Після мого бурмотіння в кімнаті стає зовсім тихо. Видно, бояться говорити вголос. Правда, через якийсь час знову чую ледь вловимий шепіт:

— На, бабуню, випий ще валер'янки.

— Вистачить. Мене м'ятна настойка вже нудить.

Ні, це дійсно не сон, а реальність. Хтось, чую, по-котячому скрадливо підступає до постелі, схиляється наді мною і ніжним дотиком тоненьких пальчиків намацує пульс на руці. Поволі розплющую скам'янілі повіки — спершу видніється мов крізь густе сито біла пляма, яка згодом поступово вимальовується в обриси стрункої постави: Таня.

— Де я? — питаюся спроквола.

— Дома, дідуню, — внучка, схоже, роблено сміється, гладить долонею моє чоло, потім повільно бере з тумбочки ампулу, шприц. — Ще один укол, і шукай свою хворобу в лісі, на дубах!..

Ти ба — на дубах!.. Е ні, старого горобця на полові не обдуриш. Думає, якщо повернула мене з провалля безпам'ятства до повної свідомості, то вже й віку добавила... Навряд чи цей удар пройде для мене безслідно... Навряд... Після всього пережитого з Андрієм, надіятися тепер на диво просто смішно. І несерйозно... Щось твердо підказує, певно інстинкт, який рідко коли підводив мене в найрізноманітніших ситуаціях протягом життя, що діла мої кепські. Пора і на цвинтар... Як не є, а сімдесят п'ять літ топчу ряст. Скільки вже таких як я пішло в землю?

Зрештою, на все свій час — істина відома. І смерть — процес цілком закономірний... Жаль, правда розлучатися з місцем під сонцем, але що поробиш... Хоч-не-хоч... Власне, натішився, насварився, нажив твердих, як каміння, мозолів. Досить...

— Пора, Таню, на вічний спокій, — кажу якомога безтурботно. — Пора...

— Мовчи! — злякано шепоче стара, принишкла, опухла від сліз, стоячи навколішки поряд з ліжком. — Мовчи!.. Торік ти теж взимку хандрив. А от, слава Богу!.. Торік,.. торік — інша справа. Торік і зима не так лютувала, як нині... Торік і Андрій ще був живий... Ех, сину, сину, я винен у твоїй загибелі... А все могло бути зовсім інакше... Могло, тепер я знаю точно... Людина безглуздо іде назустріч своїй долі. Протяжно скрипить підлога, немов би хтось тяжко зітхає. Поволі веду очима вліво: Таня щільніше причиняє високі морені двері, де м'яко вилискує квадрат темно-зеленого шкла. Схоже, з-під шкла і просочується часом холодне повітря. Ще б пак, — на дворі, чую, немов у котлі.

Вітер починає кидати в шибки сніжною крупою, а через декілька хвилин на задвірку вже щось похапливо шкрябає, голосно рипить, шарудить, виє, регоче... Заметіль, вона і є заметіль... Іноді, коли західний вітер змінює напрямок, обертається, то виникає таємничий стук: тук, тук, тук... Схоже, стукає по даху висока грабова жердина, до якої Андрій підв'язав цупкі лозини білого винограду. Схоже...

Після уколу, бачу, Таня посумнішала і заходилася відразу ж біля елекричної плитки, де повільно кипить стерилізатор з шприцами та голками. Будильник на тумбочці тихо цокає і показує другу годину ночі. Знову схиляється наді мною стара і, затинаючись від страху, запитує:

— Ну, як ти почуваєшся, Павле?

— Порядок, — кажу, — а ти б подрімала, Марійко. Таня ж поряд... Та я вже і почуваю себе доволі добре. Лягай онде на дивані.

Схоже, що мої слова були сказані впевнено та заспокійливо — незабаром, скрутившись на дивані клубочком, немов кіт, вона хутко засопіла.

— Подай но мені, Таню, Біблію, — кажу тихо. — Окуляри, мабуть, у шкатулці біля будильника.

Таня підвелася, спершу, — спостерігаю, — завагалася, заперечливо здвигнувши плечима, але книгу подала, правда з явною неохотою:

— Тільки недовго, дідуню, читай.

Хай і недовго! А що небудь корисне та й вичитаю для себе. Колись Василь Козак, сусід, говорив: — Через Біблію до людини говорить Сам Бог. Цікаво, що Бог скаже зараз мені? Може, я лише для цього й очуняв?

Повільно пробую відкрити книгу, але руки немічно трясуться, а в очах немов би мурахи забігали: блись, блись... Почитав, називається...

— Тетянко, — прошу ласкаво, — у тебе очі молоді. Прочитай ліпше ти щось із Нового Завіту, а я послухаю. І користь обом буде...

— Без проблем, — онука, здається, цілком механічно хмурить чорні, мов шнурочки, брови, чомусь довго шарудить сторінками і запитує схвильовано: — А читати що попало?.. Так?.. Ну от, приміром, такі слова: "Не обманюйтеся, Бог не може бути осміяним, бо що тільки людина посіє, те й пожне! Бо хто сіє для своєї плоті, той від плоті пожне тління. А хто сіє для задоволення духа, той від духа пожне життя вічне". На сьогодні, дідуню, досить з тебе. А тепер давай зміряємо тиск... Згода?

— Угу, — бурмочу, — зміряємо...

А в голові: "Що людина посіє..." Річ у тім, що колись я, як і все наше атеїстичне суспільство в цілому, свідомо ігнорував біблійні істини. Тепер, на старості, коли смерть заглянула в очі, я вважаю зовсім інше. Та одна думка найбільше душу троюдить

постійно, мов наслана: діти. Боляче і страшно, що вчив їх зовсім протилежного, ніж вчить Біблія. І виправити цю помилку, зрозуміло, вже абсолютно неможливо, як неможливо і життя вернути назад. Це тобі не кіно.

Хоча життям своїм загалом і начеб-то задоволений: був хліб, дах над головою, розумна жінка, діти, як то в інших, по тюрмах не сиділи. Словом, сім'я на заздрість багатьом. Мир та спокій. Схоже, що все-таки сатана позаздрив тоді, коли Андрій армію добував...

Якось сон під ранок приснився: буцім-то на січкарні старій, довоєнній, котра багато літ бовваніла осторонь сараю, немов музейний експонат, ми ріжемо з Андрієм солому вперемішку з кукурудзинням. Син крутить щосили, а я накладаю у довгий дерев'яний жолобок: січка, наче пух вилітає з-під ножів. Сміх, гамір... І враз чорні, іржаві трибі затягнули мою ліву руку аж до ножів. Глядь, — а рука вже на землі, мов жива, гадюкою в'ється. І крові калюжа. Кров, воно звісно, звістка. Так і сталося: увечері, під захід сонця телеграму передали по телефону з райцентру: "Приїжджайте терміново. Андрій при смерті..."

Дуже любив я найменшого. Що за хлопець був добрий, дійсно лише й лишалося до рани прикладати. Заметушилася сім'я, розтривожилася, немов налякані бджоли у вулику — зойки, крики, плач. Що робити, людоньки добрі? Моторошно стало... А тут ще й собака завив: нудно та протяжно. О Боже, нема, видно, вже нашого солдата в живих, нема! Сусіди враз збіглися. І першими, як завжди, коли біда чи якесь нещастя траплялося, Козаки несміливо увійшли. Усе життя недолюблював я цю благочестиву пару — штунди. Десь у людей були сусіди як сусіди, а тут ні випити, ні потанцювати, навіть посваритися по-справжньому нема з ким. Та ще й, звісне діло, в общину свою намагалися не раз затягнути.

Стоїмо посеред хати, сповнені печалі, очі поблискують якимось очманілим вогнем. Тут мій сусіда Василь сказав таким тоном, що заперечити я не мав ніякої сили:

— Криком дуба не зламаєш... Не плач, Павле, а проси допомоги в Ісуса, щоб зберіг дитину.

І цілком несподівано Козак почав молитися. О, що то була за молитва! Звідки він тільки такі слова видобував? Тоді згарячу, учепившись розумом за цю ідею, впав як підкошений і я на коліна, щиро заволав:

— Врятуй мені, Господи, сина! Якщо врятуєш, слово даю Тобі служити.

Так і сказав. І з перших же хвилин по тому розлилося по тілу заспокійливе тепло, а надія, що все буде добре, не покидала мене цілих дві доби, поки ми добивалися до госпіталю у військовій частині. Як з'ясувалося, Андрієві вже другу операцію було зроблено — лежить, бачимо, жовтий, наче віск, у палаті один-однісінький, очі глибоко позападали. Крові при аварії, — казали, — багато втратив. Ми знову з Марією на коліна і знову, сподіваючись на чудо Боже, гучно заридали: "Господи, де Ти?" Гаряче і щиро молилися, воістину: як тривога, так і до Бога! Місяць відбули нелегально у госпіталі, боячись, бувало, навіть скрипнути високими білими дверима та рипнути голосно старим, блискучим паркетом, але дитину все-таки виходили. Витягнули, як то кажуть, з того світу... Хоча опісля і комісували Андрія з війська, проте вернувся додому живим. І знову у нашій сім'ї оселився спокій, а за обіцянку, дану Богові, зрозуміло, я і забув... Е, чого тільки людина не скаже у розпачі! Відтоді, правда, соромно було Козакам в очі дивитися. Як і раніше я намагався держати їх на дистанції, — у них своє поняття про віру, про життя, — то й хай. Хто кому указ? Хто кому суддя? Але чомусь життя знову ще один вибрик викинуло... Причому зовсім нежданний...

Зима тоді теж, як оце зараз, дуже лютувала: кругом снігів понамітало: ні проїхати, ні пройти. А мороз! Немов хтось з вечора вербовим прутиком зловтішно по лиці: хльось та хльось... Хіба що зорі та Чумацький шлях вгорі тішили іноді серце вечорами, бо горіли ясно, величаво й таємниче, ніби нагадуючи згори, що лише вони вічні, а усе інше, на жаль, тимчасове.

Одного вечора і затяг Андрій за собою в кімнату цілу хмару холоду. Дивлюся, веселий, розчервонілий з морозу, немов каплун, і вже з порогу:

— Радійте предки! Хочу женитися!

Кажу йому, всміхаючись: "Воно ніби вже й пора. Капуста в погребі є, м'ясо також хрюкає в сараї, ну а горілка вже запасена і прикопана, чотири роки дожидається".

— Є до весілля все, слава Богу, — озивається радо й Марія, а сама, бачу, як струна напружена.

— І кого ти збираєшся нам у дім привести?

Андрій, як мені тоді здалося, враз дещо завагався, помалу повернувся до вікна і відповів без радості, глухо:

— Тавіфу Козак, мамо...

Немов би грім у хаті вдарив. Марія аж присіла, а в мене впав з губи недопалок.

— Тавіфу-у-у? — тихо перепитала Марія. — Чекай, їхня віра забороняє виходити за... за... православних. Вона, що ж — общину збирається покинути?

— Ні, мамо, це я... я дав слово Тавіфі, що покаюся.

— Ти що, вчадів? — презирливо запитав я. — Та ліпше б ти сюди Нюську-реготуху привів з байстрям, ніж баптистку. Оце тобі й на! Схоже, що тепер і нам з мамою треба записуватися в схимники і разом з Козаками щодня побожно жмурити очі. Оце, називається, втішив!

Андрій міцно стиснув тонкі губи, кинув на мене жорстокий погляд і сердито прохрипів:

— Іншого я й не сподівався. Дивно було б, тату, якби ти поступився. — І понуро поплентався до дверей. Марія мерщій кинулася за ним, але я грубо зупинив:

— Стій, стара! Хай вітер мозок провіє, може, порозумнішає трохи. Та ліпше б він пив щодня, ніж іти до штундів на поклін!

Не можу сказати, чи це сталося тоді, коли тільки-но вимовив ці слова, чи трохи пізніше, але почув я цілком несподівано далекий, незнайомий голос десь у глибині свідомості: "Що людина посіє, те й пожне..." І вже відтоді недобре передчуття ходило за мною як тінь, назирці, наче підшукувало зручного моменту, щоб вдарити мене смертельно. Що це було? Не знаю.

Я завжди вважав, що якась вища магічна сила коригує мою долю на свій розсуд і мої намагання щось змінити у своєму бутті будуть марними, безуспішними. Але вже от зараз, коли смерть дійсно заглядає у вічі, я думаю інакше — моя власна доля і доля моєї сім'ї могла бути не такою. Могла... Могла, якби я був навчений любові, якби я постійно жив любов'ю до всього і до всіх. Чого тепер плакати, кому тепер скаржитися, якщо я абсолютно все вирішував своїм розумом, без Бога. Життя прожито, а я так мало збагнув таємниць, котрі є на землі. Залишається загадкою, чому мої слова, сказані по дурості стосовно майбутнього Андрія, виявилися пророчими. Може тоді вони прозвучали як батьківське благословіння, не знаю. Андрій, як то не дивно, і справді зійшовся з Нюськкою-реготухою, з котрої безугавно сміялися в нашому домі. О, стільки моральних страждань я переніс, дивлячись на їхнє безладне та безглузде життя: спершу пропили все рухоме майно, незважаючи на наші з Марією постійні умовляння, потім сусіди впіймали Андрія вночі в курнику з мішком, потім... Не хочу далі згадувати — лише біль і печаль! А тиждень тому знайшли Андрія на шляху, в заметі. Замерз після чергової пиятики. А мене вдарив шок на похороні, коли зовсім несподівано на кладовищі я побачив неподалік труни заплакану... Тавіфу.

— Чого плачеш, дідуню? Що в тебе болить? Може стало гірше?

Таня, дивлюся, знову намацує пульс на моїй руці і знову готує черговий укол... Невже я плачу? Схоже, викотилася сльоза мимоволі, сама по собі. А болить у мене все: ноги, руки, плечі... Наче тіло моє пропустили через невидимі трибі січкарні.

— Все добре, Таню, — відповідаю, — все добре...

А сам думаю, все могло бути інакше! Варто було лише прислухатися до голосу Творця, Котрий говорив до мене через людей. Тепер я це розумію. Все могло бути інакше, зовсім інакше. Могло...

Я хочу бути сильним

"Слава молодих - їхня сила" (Пр. 20:29)

Заключну проповідь говорив відомий проповідник – чудовий виклад, глибокі думки та навіть зовнішність оратора захопили слухачів. Він закликав до молитви і коли ми всі схилили свої коліна перед Богом, то поряд себе я почув слова молитви одного юнака: "Боже! Я також хочу бути таким сильним, я також хочу так сильно проповідувати..." З того часу пройшло багато років, але в моїй пам'яті закарбувалися ці пристрастні та щирі слова: "Я також хочу бути сильним..." В житті більшості молодих людей завжди були та й є дві проблеми, що хвилюють і не залишають байдужими – мати славу та силу.

Користуватися пошаною, справляти враження, мати авторитет та викликати захоплення або страх – ось далеко не повний перелік того, про що мріють молоді. Не обходять ці проблеми і нашу християнську молодь – вона також прагне бути схожою на когось з відомих особистостей християнського світу. І в цьому, звичайно, немає нічого поганого. Бути сильним – до цього нас закликає Святе Письмо на сторінках Старого та Нового Завітів. Але проблема одна – досить часто молодь бере за приклад для наслідування людей з не бездоганною репутацією чи несталими поглядами! На мою думку, це наслідок того, що багато-хто не має чіткої уяви для себе: хто ж насправді сильна людина? як характеризує Святе Письмо сильну людину? А це потрібно знати!

Знати для того, щоб мати правильну орієнтацію та розуміння цього важливого питання! Спочатку давайте розглянемо досить поширенідумки відносно цієї проблеми та спробуємо визначити, чи правильні вони.

Існує погляд, що сильна в духовному розумінні людина обов'язково має бути гарним та красномовним оратором. Так, нам відомі приклади дійсно сильних особистостей в християнському світі, які були чудовими проповідниками! І досить часто в багатьох церквах наявність в когось цього обдарування є достатньою умовою для обрання його на служіння диякона, пастора. Але чи завжди це правильно? Чи дійсно це так? Згадаймо два біблійні приклади: перший з них – Мойсей. Хто з нас поставить під сумнів його силу? Це один з найяскравіших в Біблії прикладів сильної людини. Але чи ми пам'ятаємо, що він взагалі не був оратором і не міг ним бути! Його вустами був Аарон. Інший приклад – апостол Павло. Без сумніву, це також надзвичайно сильна людина. Його посвяченість, вірність, ревність в служінні є зразком для нас. Та коли ми читаємо 2 Кор. 10:10, то бачимо, що він не був красномовним проповідником. Отже, зробимо висновок: не завжди сильна людина володіє даром проповіді.

Інший орієнтир – сильна людина здатна творити чуда. І сьогодні ми можемо чути або бачити таких "сильних" людей. Вони виступають по телебаченню, на стадіонах і як тут молоді триматися від спокуси – піти подивитися своїми очима! І тоді постає приблизно така картина: на платформі стоїть проповідник, він простягає руки і сотні, навіть тисячі людей падають навзнак. Він сміливо дає повеління усяким нечистим духам забиратися геть, ім'ям Ісуса наказує хворобі залишити хворого або навіть звертається до Бога ось з такими словами: "Я наказую Тобі, Господи, зроби те чи інше!" Як ви гадаєте, яке враження справляє така картина? Одні сприймають це як кощунство, інші як вияв великої сили Божої. І в багатьох захоплено горять очі та з'являється бажання: "ось би й мені так!"

Друзі! Давайте будемо розумними та обачними. Згадаймо Іоана, Предтечу Христа. Сам Ісус засвідчив про нього: "Не було більшого!"Але чи зробив він хоч одне чудо? Ні! А чому Ісус скаже одного разу тим, хто "силу чудес творили": "Відійдіть від Мене, Я ніколи не знав вас!" (Мт. 7:22). І знову зробимо висновок – не завжди сильні люди творили чуда! Але що ж тоді є дійсним, євангельським свідченням сили? Згадаймо 1 Ін. 2:14: "Юнаки, ви сильні, бо ви перемогли лукавого!"

Хтось запитає: а що тут особливого? Інші скажуть: невже цього достатньо, щоб мати авторитет сильної людини? В Біблії ми знаходимо чимало прикладів людей, які перемагали ворожі полки, долали величезні життєві трудноці, були обдарованими і мали все, щоб залишитися в пам'яті поколінь сильними та славними, – однак такими не стали. Чому? Вони не встояли проти гріха, спокус, – проти лукавого. І ось ми читаємо про сильного юнака Саула, якого заздрість зробила відступником та нікчемою! Іншого гроші зробили зрадником. Поряд спливають в нашій пам'яті імена Йосипа, Еноха, Даниїла, його друзів і багато інших чудових прикладів. Вони не всі перемагали чужинські армії, дехто ніколи не тримав в руках меча, але в годину спокуси та випробувань на вірність Господеві виходили переможцями. І коли ми уважно читаємо Біблію, то на її сторінках знаходимо портрет сильної людини: сильної духом, здібної вистояти в скрутну годину, людини, яка володіє собою, перемагає спокуси, слухає та виконує повеління Божі, зберігає вірність до кінця, молиться в будь-яких обставинах, ретельно досліджує Біблію. Така людина вміє прощати, вміє любити, вміє говорити та вміє мовчати!

Ось такими бажає бачити нас Бог. Ось такі люди в першу чергу потрібні нашим церквам. Юнаки, давайте будемо такими.

П. Храпак

Неповторність людини

Біблія категорично стверджує, що людські істоти - не просто складні фізичні та хімічні машини. У Новому Завіті проводиться явна відмінність між душею і тілом; душа залишається жити навіть тоді, коли помирає тіло (Мтв.10:28, Об. 6:9). Таким чином, і дух, і душа відрізняються від тіла, і, отже, їх не можна зрозуміти і описати так, як можна зрозуміти і описати тіло, - з точки зору біохімічних систем і взаємозв'язків. Людське тіло складається з певного числа конкректних хімічних елементів - "пороху земного" (Бут:3-19), отже, будову та функції тіла людини можна, принаймні в принципі, повністю описати в рамках біофізики та біохімії. Однак щодо душі та духу цього зробити не можна. Ці нематеріальні утворення - хоча вони так само реальні, як і фізичне тіло людини, - не можна зрозуміти з точки зору закону, що описує матеріальні об'єкти, нехай навіть такі, в яких перебувають душа і дух.

Деякі видатні сучасні вчені готові визнати, що людське життя - дещо більше, ніж життя тіла. Так доктор Люїс Томас, один з великих вчених, що займаються науками про життя, говорить: "Ми багато знаємо про будову та функції клітин і нервових волокон мозку людини, але не маємо найменшого розуміння про те, що робить цей дивний орган, щоб у ньому виникла свідомість; природа свідомості - наукова проблема, і ще не знайдено навіть підходу до її вирішення". Щодо того, що стається після смерті, Томас говорить відверто, що у природознавців немає способів це пізнати.

Один з найбільш очевидних і однозначних доказів неповторності людини в порівнянні з тваринами - це здатність до спілкування розумною, абстрактною, символічною людською мовою. Тварини гавкають, щебечуть, ревуть, але їхня "розмова" абсолютно, якісно відрізняється від мови людини.

Ноам Хомський, один з кращих у світі фахівців з мовознавства, сказав: " Виявляється, що людська мова - неповторне явище, вона не має відповідних аналогій у тваринному світі... Немає причин вважати, що прірву між людиною і тваринами можна здолати. Стверджують, що "вищі" форми розвились еволюційним шляхом з "нижчих" , але з таким же успіхом можна вважати, що здібність людини ходити з'явилась еволюційним шляхом зі здібності дихати". Подібним чином висловлюється і Люїс Томас: "...але ми не розуміємо власне мови. На ділі, мова являє собою настільки незрозумілу проблему, що мова, якою ми користуємося для її обговорення, сама поступово стає незрозумілою".

Використання мови для висловлення думок таємничим чином зв'язано з тим, як наша свідомість трансформує зорові образи, які ми сприймаємо очима, в поняття, які здатний зрозуміти наш розум. Все це, як видно, абсолютно виходить за межі можливостей аналізу в рамках природничих наук.

Як би ми далеко не заходили по шляхах зорового сприймання, в кінці їх ми змушені помістити "внутрішню людину", яка перетворює зоровий образ у поняття. Що стосується лінгвістики, аналіз мови впирається, очевидно, в той же понятійний тупик, в який впирається і аналіз образу... Тобто людина може виразити "смисл" лише по відношенню до свого "я, яке є одночасно і джерелом, і місцем призначення семантичних сигналів. Але самому поняттю "я" , наріжному каменю аналітичної психології Фрейда, неможливо дати експлицитне визначення. І навпаки, зміст поняття "я" інтуїтивно очевидний. Це ще одне з трансцедентних понять Канта, що поширюються на людину a priori, подібно як ми відносим поняття простору, часу і причинності до природи.

Таким чином, незважаючи на те, що "я" або "свідомість", або "внутрішня людина" - це поняття, яке всі інтуїтивно відчувають і на практиці приймають, його надзвичайно важко (фактично неможливо) точно визначити і описати науково, принаймні в рамках існуючих нині загальновизнаних природознавчих категорій.

Джон Екклс, лауреат Нобелівської премії 1963 року в області фізіології і медицини, зробив для науки і для себе особисто висновок: "Якщо я кажу, що людське "я" набуває своєї індивідуальності не через генетичний код, не через набуття досвіду, то як саме? Моя відповідь: створенням від Бога. Кожне "я" - божественне творіння".

Г.Моріс

В.Кравчук

АВТОРИТЕТ Господнього служителя

1 Кор. 4:1

Авторитет служителя... Чи ж не надумана ця тема? Чи не заховано за цим заклику до людинопоклоніння у церкві?

Коли доводиться чути подібні сумніви, це ще більше переконує в необхідності всебічного розгляду цього питання.

Передусім поглянемо на біблійну позицію щодо "авторитету служителя".

Святе Писання послідовно підтримує тон глибокої поваги до служителів Господніх. Навколо їх імен Слово Боже створює особливий ореол значимості. Біблійні оцінки подвижників місцями навіть здаються надмірними, як, наприклад, Авраам зветься другом Божим (Чис. 41:8), Мойсей – найлагіднішим з усіх людей на землі (Чис. 12:3), Іоан Хреститель найбільшим із народжених жінками (Мт. 11:11). Однак у цьому максималізмі характеристик Писання і полягає його принципове відношення до слуг Господніх – воно стверджує їх авторитет.

І як моральну спустошеність відзначає Слово Боже стан людей, коли "вони не звертали уваги на обличчя священиків" (Пл. Єр. 4:16). Апостол Павло, вірний домоправитель Божий, вважав своїм обов'язком постійно нагадувати церквам про відповідне ставлення до своїх служителів. "І ми благаємо вас, брати, шануйте тих, що працюють між вами, і старійшин ваших у Господі, які навчають вас", – заохочує він солунян. Подібні заклики зустрічаються і в інших посланнях апостола. Такий дух та спрямування усього Писання.

До того ж, авторитет служителів завжди був предметом особливої опіки Самого Господа. Так Аврааму Він сказав: "Звеличу ім'я твоє" (Бут. 12:2). Звісно, ми не ради слави служимо Богу. Більше того, хіба не нам, Господнім служителям, випало на долю сповна випробувати те, що значить "пронесуть ім'я ваше, як безчесне"? Безсумнівно, Господь завжди дбав про авторитет Своїх слуг. Різними шляхами і способами Він утверджував його, ревниво захищав їх честь. Яскравим прикладом цього є суворий суд Божий над учасниками опозиції Мойсею (Чис. 16). Господь постає перед нами як захисник авторитету Своїх служителів і в книгах Йова (Йов 42:7-8), Захарії-священика (2 Пар. 24:20-25), Єремії (Єр. 20:1-6), Амоса (Ам. 7:10-17), ап. Павла (Дії 28:1-6). Звичайно, захист Божий у кожному випадку своєрідний, але він безсумнівний.

З іншого боку, тема авторитету служителя в церкві, не лише правомірна, але й актуальна.

Досить побіжного погляду в біблійну і церковну історію, щоб побачити, що нею був зацікавлений не лише Бог, але і Його противник. Безумовно, цей інтерес був полярно протилежним. Диявол завжди діє на теренах компрометації служителів. І що характерно, це як правило відбувалося тоді, коли авторитет служителів або зростав, або був особливо важливим.

Згадаємо історію з Мойсеєм. Після депресії, пережитої народом через невірну інформацію спостерігачів, подальша довіра Мойсею зупинилася на критичній точці – "або за ним далі, або назад у Єгипет". І ось саме в цей критичний момент створюється опозиція, яка ставить під сумнів виключність авторитету Мойсея як керівника. І тут-то проглядається образ головного натхненника цієї акції – лукавого. Цей ворог Божий знав, що за іменем Мойсея стояла доля цілого народу, а для нього це була нагода знищити цей народ.

А ось під Давида лукавий "копав" уже не в момент кризи довір'я, а на злеті слави служителя (2 Цар. 15-20 розд.).

Часи апостолів... З їх іменами пов'язане церковне домобудівництво. І коли ми читаємо, що апостол Павло раптово змушений

був доводити особисту чесність (2 *Кор. 12:16-19),* то не важко здогадатися, що за безвідповідальними обвинувачувачами стоїть та ж тінь "головного". Ворог Божий розумів, на кого посягав і що значив авторитет Павла. І сьогодні лукавий "не втрачає інтересу" до авторитету служителів. Ось чому кожного разу, коли на порядку денному постає питання честі служителів, наше ставлення до нього повинно бути гранично відповідальним. Слід пам'ятати досвід попередників, що навіть без свідомого наміру можна "попрацювати" на Божого противника.

За авторитетом служителя Господнього стоїть не просто його особистий престиж, а набагато більше. Передусім, це авторитет Самого Бога.

Служитель Господній носить на собі ім'я Боже (Іс. 61:6). Ця причетність є представницькою відповідальністю самого служителя, який повинен усвідомлювати, що через нього або прославляється ім'я Господнє, або, навпаки, безчеститься. Це також зобов'язує кожного у своєму ставленні до служителів не забувати про близькість і честь імені Божого. Авторитет служителя граничить з авторитетом Бога і торкаючись першого, можна зачепити другий.

За іменем служителя стоїть авторитет самого служіння.

Апостол Павло, як служитель, завжди дбав про честь свого служіння. Він писав: "Ми ніколи ні в чому не кладемо спотикання, щоб служіння наше не було знеславлене" (2 Кор. 6:3). Байдужість до авторитету служіння може поставити служителя в становище руйнівника справи Господньої з усім, що витікає звідси.

Прикладом міри відповідальності за подібне можна назвати участь синів Ілія, які, чинячи безчесно, "відвертали від жертвоприношення Господу" (1 Цар. 2:12-17; 27-36).

Новий Завіт також багаторазово попереджує про відповідальність за служіння (Мт. 18:7; 1 Кор. 10:32). Краще людині ніколи не приймати статусу служителя, ніж прийняти його для безчестя служіння.

Але підрив авторитету служіння може відбутися і зовні. Якщо неблаговидні розмови створювали перепони навіть для служіння Христа (Мар. 6:2-5), то, очевидно, тим більше нашому служінню.

І все ж, яким би не був зовнішній фон, найбільш вагоме слово для честі служіння Господу залишається за самим служителем. Він головний, хто приносить славу і авторитет служінню Богу.

Отже, що ж залежить від служителя, або які важливі складові його авторитету?

Перше, це покликання до служіння.

Будь-якій справі завдають шкоди люди випадкові, а тим більше духовній. Христос назвав таких трудівників найманцями (Ін. 10:12-13), через пророка Господь відрікається від них: "Я не посилав, – вони побігли самі" (Єрем. 23:21).

Головним критерієм покликання на служіння є духовні дари (Рим. 12:6-8).

І церковний інтерес не повинен виходити за межі цього питання. Адже за цим формування правильного функціонування тіла Христа: "Бо як багато членів в одному тілі маємо, а не всі члени мають однакове тіло, так і ми: багато нас, але одне діло в Христі" (Рим. 12:4-5). Уточнюючи для себе і Церкви те служіння, де Господь нас більше всього благословляє, ми удостоюємося честі мужів, уживаних Богом.

І все ж, було б серйозною помилкою визначати служителя лише за шкалою дарів. Коли уважно вчитуємося в список вимог до єпископа (1 Тим. 3:2-7), виявляється, що з вісімнадцяти його пунктів лише два стосуються категорії дарів, решта – рис характеру і моральних якостей. Тому вони повинні завжди серйозно враховуватися при тестуванні на служіння. І невірно, коли в таких випадках переходять на практичний тон: "А де ж узяти таких?" Таке спрощення не виправдане. Хтось гірко зауважив з цього приводу: "Краще, коли Церква в очікуванні появи служителя, ніж вона чекає, коли Бог прибере його". Таке неславить і служителя і саме служіння. Він стає в очах людей незначним, до

нього не звертаються, від нього не чекають допомоги. Це, в свою чергу, веде до росту небезпеки чужих впливів, до ослаблення церков (Єз. 34:1, 4-6).

Другою складовою є духовна зрілість. У вісімнадцятому розділі книги Вихід ми читаємо, як Мойсей за порадою Іофера вибрав з народу собі на допомогу людей, здібних нести обов'язки старійшин. Однак, подальший розвиток подій показує, що подібний організаційний крок виявився недостатнім в розвантаженні Мойсея. Той так само задихався від

непомірного тягаря. Невже невірно було зроблено вибір помічників? Виявляється, причина глибше.

Відповідь знаходиться в книзі Чисел 11:16-17. Для ефективного служіння Господу крім здібності необхідна духовна зрілість і сила. Мати силу нести тягарі цього народу, звичайно, визначало здібність терпляче зносити усе це, не зненавидіти їх, врозумляти і молитися за них.

Другою проблемою в цих умовах було відношення до труднощів самих вибраних старійшин. І якщо їм самим не вистачало смирення у випробуваннях віри, почуття відповідальності, навряд чи такі лідери могли повести за собою народ, надихнути його, виконати покладену на них місію.

Для цього мало таланту організатора, потрібна духовна зрілість. До старійшин вона прийшла, і вони стали на допомогу Мойсею. Ось таких служителів потребує народ Божий, особливо в наш обтяжений негараздами час.

Третє – це посвяченість служінню. Що стоїть за цим? Авторитетність служіння: як видима готовність, бажана жертовність, які йдуть назустріч людям. Прикладом тут може служити апостол Павло. Він написав так багато послань, тому що в його порадах, повчаннях була велика потреба? Так. Він був авторитетним. Коли вчитуєшся у його сповіді 1Кор.9 розд., 2Кор.11 розд. – ловиш себе на совісній думці: "О, як мало я сам посвячений служінню!"

Не можна не згадати і пророків ізраїльського народу. Авторитет їх служіння грунтувався на тому, що вони переносили усі страждання свого народу разом з ним.

І сьогодні питання нашої посвяченості, а звідси і авторитету служіння стоїть на порядку денному. Адже інколи він ставиться під сумнів. І коли в цьому подвизаються відверто несимпатичні сили – це зрозуміло. Тоді ми молимося: "Заборони їм, Господи". Але велика біда в тому полягає, що лукавий хоче робити це "нашими" руками. Яким чином? Шляхом підхоплення віруючими неперевірених чуток про служителів.

Чому ж це так легко спрацьовує?

Причина – відсутність усвідомлення відповідальності за це. Здається, якби нам запропонували нашкодити справі Божій, навряд чи серед віруючих знайшлося б багато охочих. А пропозиція співробітництва з дияволом, напевно, викликала б жах. Однак, знеславлення служителів, співчасть у цьому і є вищеназвана "праця" – і багато-хто, не знаючи того, здійснюють її.

І, на завершення, декілька слів про роль сім'ї у вихованні належного ставлення до служителів.

Автору цих рядків одного разу в розмові з молоддю довелося торкнутися практики довірчих бесід з служителями. Виявилося, що більше особистого довір'я до служителів мають юнаки і дівчата, які виховувалися у невіруючих сім'ях. Причина проста – в християнських сім'ях широко поширене "перемивання" служителів. Це ж неминуче призводить до скептичного, неповажного ставлення до них. Хто від цього у виграші? Звісно, лукавий. Тому що в результаті немає формуючої взаємодії молоді з служителями, зате є схована незалежність, некерованість.

Усе сказане не заклик до ідеалізації духовних працівників чи спонуки закривати очі на факти, що плямують їх.

Об'єктивність, це не лише наше право, а й обов'язок. Наша мета – акцентувати увагу на відповідальності, з якою ми маємо справу всякий раз, коли зачіпаємо авторитет служителів. І ми говоримо тут так: будемо відповідальними завжди.

Однак, якщо ми зустрічаємося з тим, чого не можна обійти мовчанням, потрібно знати, що є біблійні норми вирішення таких ситуацій (Мтв. 18:15); 1Тим.5:19). Боже робиться лише по-Божому.

Хочеться ще раз нагадати служителям про ставлення апостола Павла до честі свого служіння: "Бо мені краще померти, ніж щоб хтось славу мою знівечив" (1 Кор.9:15).

* * *

"Брати, якщо людина і впаде в якийсь гріх, то ви, духовні, виправляйте такого в дусі лагідності, пильнуючи себе самих, щоб і собі не впасти в спокусу" (Гал. 6:1)

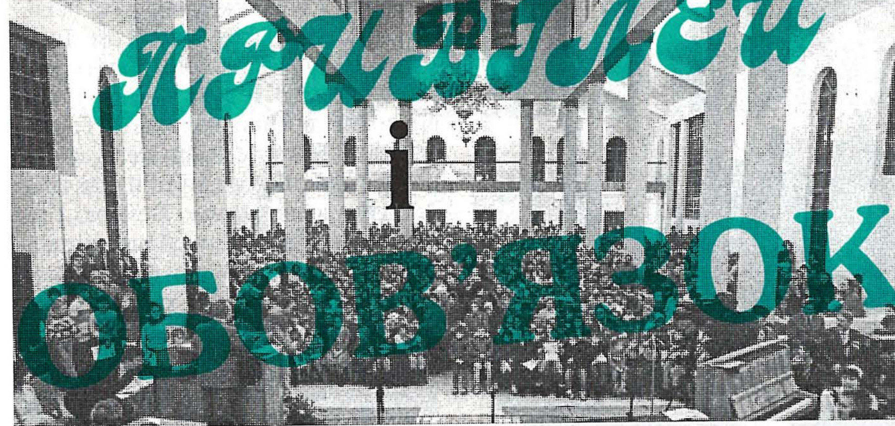
Часто ми беремося класифікувати гріхи інших людей. Виділяючи найтяжчі, ми суворо засуджуємо тих, хто грішить. Чи ж задумуємося тоді, що й самі можемо впасти в подібні гріхи?

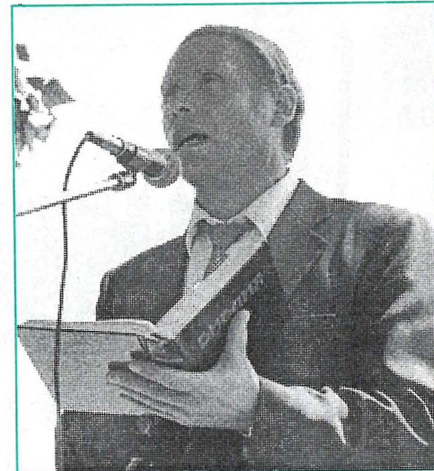
Ми забуваємо про людську здатність при нагоді потрапити у подібну западню. Коли ж зло здійснюється, ми дивуємося тому, що, виявляється, зовсім не знали себе. Наша впевненість призвела до помилки. Тому, коли хтось з братів чи сестер потрапляє в пастку гріха, не будемо думати, що він чи вона менш духовні. Вони потребують нашої милості і співчуття. Ми не кращі за них. "Дивіться за собою, щоб не впали у спробу".

Якщо ж спокуса проминула нас, не варто хвалитися, а будемо дякувати за це Бога. Коли брат чи сестра відновлюються після свого падіння, не будемо зберігати згадку про те. Будемо раділи за них, тому що Господь витер їх розкаяний гріх і не згадує більше. Брат чи сестра, які пройшли через падіння, можуть бути більш духовними, тому що вже мають гіркий досвід, нам ще невідомий.

В. Козубовський

Привілей і обов'язок

"Щоб ти знав, як треба тобі поводитися у домі Божому, який є Церквою Бога Живого, стовп і опора правди" (1 Тим. 3:13-15)

Належати до Церкви Христової - це і привілей, і обов'язок. Про це повинна пам'ятати кожна віруюча людина.

В 1 Пет. 2:5 читаємо: "Але ви - вибраний рід, царственне священство, народ святий, люд придбаний на те, щоб звіщати чесноти Того, Хто покликав нас з темряви в дивне Своє світло". Яке величне визначення дає віруючим людям Слово Боже. Це Господь дарував привілей усім, які визнали Ісуса Христа, прийняли Його у своє серце і послідували за Ним. "Ви - вибраний рід". З великої кількості людей Господь вибрав саме нас, а не когось іншого. Тому нам слід зважати на те, що говорить Господь про нас, як Він оцінює нас, щоб ми також знали собі ціну, знали, якої великої благодаті удостоїлися від нашого Господа Ісуса Христа, і щоб протягом усього життя зуміли зберегти цю гідність і утверджували її практичним, живим християнством.

Ми повинні знати також, що Дім Божий це місце, де перебуває Господь. Першим таким місцем є наше особисте серце. Ми не повинні забувати, що ми є храмом Духа Святого, Який живе в нас. Це зобов'язує нас, в першу чергу, до особистої відповідальності. Друге, більш широке розуміння Дому Божого - це Церква, тобто спільність віруючих людей, членів Церкви, які з'єднані благодаттю і Духом Святим для спільного прославлення Бога. Бог перебуває серед Свого народу. І Дім Божий - це ми, Церква Ісуса Христа. Ми складаємо собою єдине тіло, в якому і перебуває Господь. Тому ми потрібні один одному, ми повинні мати спільність один з одним. І це не тільки обов'язок, це наша потреба, а також одна з умов, виконуючи яку, ми отримуємо прощення від Господа. "Якщо ми ходимо у світлі і маємо спільність, тоді кров Ісуса Христа очищає нас від усякого гріха".

Отже, ми не повинні ігнорувати Церкву, а вносити в Церкву щось добре, сприймати те, що говорить вона, бути корисними для неї, підтримувати діло Боже, яке в першу чергу, робиться у Церкві і з її допомогою, тому що Церква - це Дім Божий. Це видима ознака присутності Божої на цій землі. Це те місце, до якого можуть приєднуватися інші душі. Читаємо в Діях Апостолів: "І приєдналося в той день душ близько 3000". Приєдналися до чогось конкретного, що являє собою цінність. Єдиною цінністю для нас, віруючих, на землі є Церква Божа. Навколо Церкви розгортається уся людська історія. Більше того, можна навіть сказати, що Бог довготерпить цей світ винятково через Церкву, яка ще знаходиться на цій землі, ще не підхоплена для зустрічі з Господом. Та коли це станеться, у світі почнеться катастрофа в повному розумінні цього слова. І тільки тоді люди усвідомлять, що вони втратили щось дуже важливе для всього світу. Крім того, Церква є великою таємницею і для майбутнього. Ми тільки знаємо, що вона буде разом з Господом на небесах. І для неї дані великі обітниці. Ось чому так важливо перебувати у Церкві, дорожити своєю Церквою, де ми народилися, куди привів нас Господь, яка має конкретне місце, вибране Господом.

Пам'ятаю, і ми мріяли, багато планували в той час, коли ще наша церква не мала свого місця, ми не знали де будемо будувати Дім молитви, де буде славитися ім'я Боже, але Бог визначив це місце. Тепер ми знаходимося тут. І ми повинні розуміти, що це є Дім Божий - це духовний Бет-Ел, до якого повинні прагнути наші серця і наші душі. І тому апостол Павло застерігає: "Не залишайте зібрання свого, як є в деяких звичай". Звідки взявся такий звичай? Хто вселяє таку думку, таке бажання не ревнувати відвідування наших зібрань, не оцінювати їх належним чином? Це не від Господа. Бог хоче, щоб ми завжди були разом наскільки Він дарує ці можливості. А якщо Він дарує нам, ми повинні їх використати.

Далі апостол Павло говорить, що ми повинні знати, як поводитися в Домі Божому. Звідси виходить, що в Домі Божому мають панувати не людські установи, а Божий порядок, який встановив Сам Господь. Дім Божий - це місце для поклоніння Господу, місце присутності Божої. І тому, коли нам говорять, що хтось в Домі Божому легковажить, такого бути не повинно. Людина, яка вірує в Господа і має хоч трохи страху Божого, відчуватиме присутність Божу. Навіть атеїст, який входить в храм, механічно, але знімає шапку. Мабуть, і місце також визначає що потребу в благоговінні, нехай навіть неусвідомлену. Тому, якщо ми знаходимося в Домі Божому, особливо коли там звершується служіння, ми повинні перебувати у стані благоговіння.

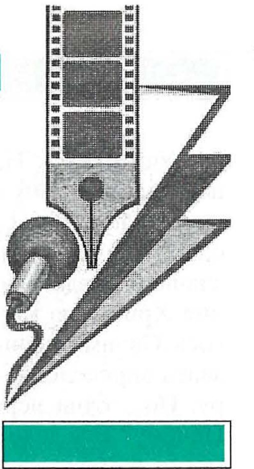
Не менш важливим є те, якими ми повинні приходити в Дім Божий. Звернемося до Слова Божого. В посланні до Євреїв написано: "Приступаймо з щирим серцем, з повною вірою, кропленням, очистивши серця наші від порочної совісті, та обмивши тіла чистою водою". Ви помічаєте, мова йде про наше серце, яке повинно бути підготовлене, щоб ввійти в присутність Божу. Далі говориться про нашу совість, тобто про відчуття і усвідомлення нашої провини, наших гріхів. І нарешті мається на увазі наше тіло, яке також повинно бути чистим. Як бачите Бог і на це звертає увагу. Бог - є Богом порядку, Богом чистоти і святості. Тому, коли ми йдемо у присутність Божу, все у нас повинно бути у відповідності до Його установ, як належить святим. Не можна не сказати тут і про одяг. Звичайно, це справа нашого смаку, але він повинен відповідати тому місцю, куди ми йдемо. Наприклад, як би ви подивилися на людину, яка збирається брати участь у Вечері Господній, а на ній - футболка з якимось драконом, чи з зображенням рок-ідола, або з незрозумілим написом. Іноді ми не приділяємо цьому досить уваги, а даремно. І дух, і душа, і тіло віруючої людини належить Господу. І для Бога не байдуже, в якому стані душа, що одягнуте на це тіло. А коли ми звершуємо Вечерю Господню, ми повинні особливо зважати на правила особистої гігієни, на зовнішній вигляд, на християнську естетику по відношенню до хліба і до чаші.

Церква - це місце поклоніння Богу, це, перш за все, живі душі, але я ще раз хочу наголосити, що це і конкретне місце, сплановане так, щоб звершувалося служіння Боже. Тому це місце зобов'язує і дисциплінує нас. Ми повинні знати, як треба поводитися в Домі Божому. Це зовнішня сторона нашого християнського життя, зовнішня сторона нашого служіння.

Ми не можемо сказати, як кажуть деякі: "А я вірю в Бога в душі". Десь там усередині. Де та середина, ніхто вам точно не скаже. Мене завжди дивує така віра, таке розуміння Бога, Який десь там, усередині, Який не конкретний і Який ніяк не виявляє Себе. Якщо Бог є там, всередині, тобто у вашому серці, то Він обов'язково виявить Свою присутність. У віруючих людей, які пережили народження згори, все виходить пристойно, бо Дух Святий керує ними, щоб навіть знаходячись у цьому світі, вони не змішувалися з ним, не уподібнювалися йому. Щоб форма не вбила дух, а дух весь час укріплювався у внутрішній людині через Слово Боже і через перебування наше у Христі для вподоблення Йому.

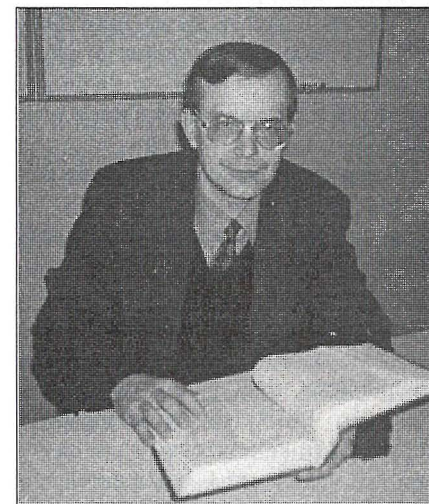
Буває, що людина, бажаючи застерегти свого ближнього від шкоди, затримує її, говорячи: "Не доторкайся! Тут отрута!" Слово Боже також пильно застерігає нас від гріха. Воно говорить до кожного з нас:

"Людино, стережись гріха! Він містить смертельну отруту. Якщо торкнешся його, він погубить тебе..."

А.Савченко

Противоядие от страха

"В любви нет страха, но совершенная любовь изгоняет страх, потому что в страхе есть мучение; боящийся не совершен в любви." Иоанн. 4,18.

"Ибо дал нам Бог духа не боязни, но силы и любви, и целомудрия". 1Тим. 1,7.

Страх страху - рознь. Есть страх обоснованный, предостерегающий человека о грозящей ему опасности, предохраняющий его от опрометчивых действий и губительных болезней.

На подобии мощной сирены голос совести сигнализирует об угрозе нашему духовному благополучию, и, проникаясь страхом Божьим, который, как известно, является "началом мудрости" (Пр.9,10; Пс 110,10), "научает мудрости"(Пр.25,33), служит "источником жизни, удаляющий от сетей смерти"(Пр.14,27), "ведет к жизни, и кто имеет его, всегда будет доволен"(19,23), тем более, что этот страх Господень прибавляет дней"(Пр.10,27).

И, пожалуй, верно то, что всякий человек боящийся Бога не будет бояться неопределенного будущего, ни злонамеренных людей, ни болезней, будь то даже "Рак" или СПИД, ни смерти. Как говорится, "клин клином вышибает".

К сожалению, многие люди испытывают страх необоснованный, на первый взгляд беспочвенный или, как психологи говорят, немотивированный. Но, если посмотреть в корень проблемы, то почва у такого страха есть. Что она собой представляет? Как мы знаем, согрешивший Адам скрылся между райскими деревьями. Он говорит Богу: "...голос Твой я услышал в раю, и убоялся, потому что я наг, и скрылся" (Быт.3,10).

Отец верующих - Авраам - после победы над пятью царями, устрашился их мести, и Господь ободряет его: "...не бойся, Авраам, Я твой щит" (Быт.15,1). Щитом веры и мы должны отражать стрелы лукавого. Недаром Спаситель говорил: "Не бойся, только веруй." Таким образом, вера служит антидотом, т.е. противоядием от страха. Страх вроде яда обладает токсическими свойствами, отравляет духовный организм, парализует нашу христианскую энергию, делает нас пассивными. Царь Седекия однажды признался пророку Иеремии: "Я боюсь иудеев" (Иерем.38,19).

В свою очередь с таковыми случается то, что заметил Иов: "...и чего я боялся, то и пришло ко мне" (Иов 3,25).

Надо заметить, что зачастую в духовной сфере это бывает обусловлено отсутствием веры.

Говорят, природа, в том числе и духовная природа, не терпит пустоты. Святое место пустым не бывает.

Однажды, на заре организации ныне распавшегося Советского государства, практиковались диспуты верующих и неверующих. И вот на одном из таких публичных диспутов атеисты задали вопрос служителям церкви:

- Вы верите, что Бог вездесущ?

- Да.

- Стало быть Он существует везде?

- Само собой, разумеется.

- А где же тогда место дьяволу?

Образовалась продолжительная пауза. Обстановку разрядил какой-то старичок.

- Я хотел бы обратиться к ученым безбожникам, - сказал он,- у вас в сердце Бог есть?

- Нет! - дружно воскликнули те.

- Ну, тогда там - дьявол.

Действительно, дьявол всегда там, где нет Бога.

Как тьма - отсутствие света, ненависть - отсутствие любви, холод - отсутствие тепла, зло - отсутствие добра, атеизм - отсутствие веры, смерть - отсутствие жизни, так и дьявол - это отсутствие Бога.

"Не давайте места дьяволу" (Евр.4,27) - советует ап. Павел.

Когда-то ученики Христа пришли на последнее свидание со сво-

им Учителем. "И, увидевши Его, поклонились Ему, а иные усомнились" (Мф.28,16-17). Казалось бы у одной причины должны быть однозначные следствия: факт воскресения Христа из мертвых, являющегося Своим ученикам, должен вызвать определенное следствие - веру. Но - одни верят, другие - нет. Почему? Все дело в том, кому дают место в своих сердцах люди. Если Богу, то со Словом Божьим туда приходит вера, поскольку "вера от слышания" Слова Божьего (Рим.10,17), а если дьяволу - то вместо веры в сердце появляется неверие или суррогат суеверия. Вера, если она живая, действует любовью, а суеверие или ложное, неевангельское направление веры - порождает страх. И в этом аспекте страх является следствием недостаточности любви, а, стало быть, и веры.

Таким образом, вырисовываются два пути, которые представлены двумя схематическими линиями:

Бог	**Дьявол**
Свет	**Тьма**
Добро	**Зло**
Вера	**Неверие (суеверие)**
Любовь	**Ненависть**
Мужество	**Страх**

В связи с этим Христос сказал о цели Своего прихода на землю: "Я свет принес в мир, чтобы всякий верующий в Меня не оставался во тьме" (Ин. 12:46). Явившись ап. Павлу на дороге в Дамаск, Иисус предложил ему труд благовестника среди евреев и язычников, чтобы "...открыть глаза им, чтобы они обратились от тьмы к свету и от власти сатаны к Богу" (Деян. 26:18). Более того, ап. Павел в послании к евреям разъясняет, что Он (Иисус Христос) воспринял оные (т.е. плоть и кровь), дабы смертию лишить силы имеющего державу смерти, то есть диавола, и избавить тех, которые от страха смерти чрез свою жизнь были подвержены рабству" (Евр.2,14-15).

Поскольку запускает механизм страха неверие, которое склонно "из мухи создать слона" и представлять препятствия в виде исполинских сыновей Енаковых, из-за которых якобы невозможно войти в Землю обетованную. Укоренившийся в сознании страх получает подпитку снаружи и изнутри ("извне нападения, внутри страхи", - свидетельствовал ап. Павел). Изнутри, из под сознания всплывают переживания детства, забытые переживания, генетически закодированная информация, идущая со времен языческих предков, все это обрастает "снежным комом" неблагоприятных обстоятельств и отрицательных эмоций и приводит человека к фобическим синдромам : боязни темноты, замкнутых пространств, высоты, поездок в общественном транспорте, мании преследования. Жертва страха попадает в "порочный круг" вследствие искажения виденного и повторения случившегося.

Страх приумножается, возрастает до величины "непобедимого Голиафа", закабаляет жертву до рабской зависимости от "комплекса неполноценности".

Однако Христос выписывает рецепт антидота (противоядия) от страха: "Если пребудете в слове Моем. . . и познаете Истину, и Истина сделает вас свободными" (Иоан. 8,31-32).

В чем же заключается эта истина?

"Не бойся, только веруй". И ап. Иоанн комментирует эту установку: "в любви нет страха, но совершенная любовь изгоняет страх" (1 Иоан. 4,18).

Праведный верою жив будет, и праведник смел, как лев, а "нечестивый бежит, когда никто не гонится за ним" (Пр.28,1).

Когда-то, еще в застойное время, меня пытались обвинить в дискредитации советской медицины: дескать, я в своих проповедях утверждал, что микробы нападают только на неверующих, а верующих - не трогают, потому верующие болеют реже атеистов. Не совсем это так преподносилось слушателям, как фиксировали безбожные осведомители. Но вот президент Национального института здравоохранения США Дэвид Ларисон сообщил, что вера в Бога обладает целительным и профилактическим действием. Так, например, больные, исповедующие веру в Бога, в первые полгода после операции на открытом сердце умирают гораздо реже безбожников.

Среди людей, посещающих церковь, уровень смертности гораздо ниже. Глубоко верующие люди гораздо реже страдают от депрессий и быстрее выздоравливают.

Религиозность больных положительным образом воздействует на течение многих недугов - от инфарктов и инсульта до рака.

Разумеется, категоричность в этом пикантном вопросе недопустима, и вера, прежде всего, касается сферы духа, но общая тенденция такова, что позволяет рассматривать веру в Бога как духовно даже телесно (соматически) оздоравливающее средство.

Не случайно в книге Притчей (3,5 и 7-8): "Надейся на Господа всем сердцем твоим . . . бойся Господа и удаляйся от зла: это будет здравием для тела твоего и питанием для костей твоих".

Безусловно, все люди стремятся к здоровью и счастью. Но чтобы достичь счастья, надо избегать несчастий. Как же обойти стороной эти "рифы" несчастий?

В народе говорят: следует знать народные приметы.

Эти приметы классифицируются на хорошие и плохие.

Прихожу как-то к одному брату, протягиваю руку для приветствия. А он просит переступить порог дома, объясняя, что нельзя здороваться через порог. Почему - не знает.

А это языческое суеверие , исходящее из того, что духи покойников, которые находились в дали захороненных у порога жилищ тел, могут оскорбиться и навредить живым.

Отсюда и попытки связать ноги покойным родственникам и обязательное требование развязать их перед погребением, чтобы "своими ногами шли в Царство Небесное". А некоторые даже пищу на могиле ставят, дабы душе было что покушать на первых порах. Особенным ужасом и паническим страхом наполняются сердца тех сновидцев, которым во сне их покойные родственники либо поцеловали, либо за руку стали тащить куда-то.

Как правило, люди при этом просыпаются в холодном поту. Видно не очень им хочется в Вечность, хотя считают себя верующими и громогласно поют о небесной родине.

Помню, шел я в церковь на богослужение. Передо мной - старушка. И вдруг ей дорогу перебегает черная кошка. Бабушка остановилась. Я - тоже. Не потому, что чего-то боялся. Мне эта ситуация представилась как экспериментальная психологическая лаборатория.

Думаю, как же старушка поступит дальше. Старушка предпочла не рисковать, она развернулась вокруг оси и пошла обратно, чтобы обойти целый квартал. Мне было жаль ее бедные ноги. Что ж, суеверная голова ногам покоя не дает.

Идут два школьника. И им дорогу перебегает черная кошка.

- Эх, не везет мне, - сокрушается один, - теперь точно двойку получу.

- Глупости говоришь. А я вот ничего не боюсь и смело пойду через дорогу.

- Да, тебе хорошо. Ведь ты и день и ночь учишь уроки.

В какой-то мере знания, тем более духовные знания помогают преодолевать предрассудки.

Было время, когда кошек обожествляли. В частности, в Египте за обиду, нанесенную кошке, например, если кто-то случайно наступил ей на хвост, подвергался крупному денежному штрафу. Убийство этого священного животного влекло за собой смертную казнь. Смерть кошки сопровождалась многодневным трауром. Со временем кошек стали считать носителями нечистой силы и безжалостно уничтожать.

Да, предрассудки живучи.

Кстати, водители вывешивают амулеты или талисманы перед лобовым стеклом автомобилей. Замечено, что они привлекают злых духов и злые мысли. И опасность погибнуть в автокатастрофе более велика у людей, которые возят макеты скелетов и черепов в своих автомобилях.

Некоторые верующие считают, что суеверные страхи касаются только неверующих. Раньше утверждали, что "страх создал богов", и вера делает людей боязливыми.

Из 21-ой главы Ев. от Луки мы уясняем, что в последнее время люди будут издыхать от страха, ожидая бедствий, грядущих на вселенную.

Но со страхом нужно активно бороться. И прежде всего "верой, действующей любовью".

И тогда Господь поможет эффективно использовать это самое проверенное противоядие от страха.

Если вдуматься глубже в суть проблемы, то неверие - вовсе не отсутствие веры, а неправильная вера. Неверие в Бога - это вера в то, что Его нет. Человек, называющий себя неверующим, в глубине души рассуждает: "Если Бога нет - слава Богу, но если Он есть - то не дай Бог."

Он обязательно верит, только неправильно. И безусловным признаком такой веры является страх. Страх, по сути дела, - это вера в опасность, неудачи и болезни. Только настоящая вера в Бога избавляет от страха. Атеисты утверждают: "Вера в Бога производит страх и страх создает Бога. Загремел гром - и мужик крестится и верит в Бога". Истина в обратном: неверие и суеверие порождают страх. А страх этот лечится только одним путем - верой Божьей, ведущей к праведности, действующей любовью. Только такая вера - мощное противоядие от страха.

ЛЮБОВ БОЖА

"...то що є людина, що Ти пам'ятаєш про неї?.." Пс.8:5

Відомий астроном розповідав про останні наукові відкриття. Факти вражали уяву!

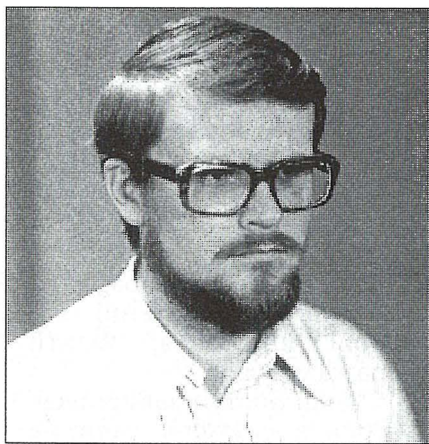
Коли виступ закінчився, хтось з слухачів запитав: "Професоре, беручи до уваги все, що ви розповіли нам про те, який неосяжний всесвіт і як складно влаштований світ, чи думаєте ви, що Творець всієї цієї пишноти може бути стурбований і долею такої піщинки, як людина?" Подумавши, професор відповів: "Це залежатиме від того, наскільки великий ваш Бог!"

Планета Земля подібна до маленької пилинки у всесвіті, а ми, її мешканці, і зовсім не більше крихітних часток у порівнянні із зорями. Та могутність Бога не знає меж. Він знає кожного з нас, пам'ятає про кожного і не обходить Своїми турботами. Бог всемогутній любить кожного з нас!

Християнська віра грунтується на знанні про те, що Творець всесвіту настільки великий, що пам'ятає й не залишає Своєю любов'ю кожне з Своїх творінь. Він знає кожного з нас на ймення.

Замислюючись на тим, наскільки малі й безпомічні люди у велетенському всесвіті, я щоразу відчуваю вдячність Богу за те, що любов Його не менша Його могутності.

Р.Де Гаан

И.Абрамов

ТЕРПЕНИЕ

«Терпение нужно вам, чтобы, исполнив волю Божию, получить обещанное...» Евр. 10:36

На одной золотой свадьбе спросили жениха и невесту: "Что помогло вам прожить вместе полвека?" Ответ жениха был прост и лаконичен: "Терпение".

Да, справедлива поговорка: "Без терпения нету гения". Все люди на земле терпят. Одни терпят с проклятием и ропотом, другие с благодарностью Богу. Немало терпел и терпит наш народ. Вот всего лишь один штрих этого терпения. Певец тяжелой доли народа И.С.Никитин в сти-хотворении "Ночлег в деревне" пишет:

Душный воздух, дым лучины,
Под ногами сор,
Сор на лавках, паутины
По углам узор;
Закоптелые палаты,
Черствый хлеб, вода,
Кашель пряхи, плач дитяти...
О, нужда, нужда!
Мыкать горе, век трудиться,
Нищим умереть...
Вот где нужно бы учиться
Верить и терпеть!

Если бы возможно было спросить наших отцов и дедов: "Где вы черпали столько сил для такого титанического терпения?" Что бы они ответили? Скорее всего так: "Бог терпел и нам велел".

Итак, мы у источника терпения. Ап. Павел пишет: "Бог терпения и утешения да дарует вам быть в единомыслии". Значит надежнее всего и вернее учиться терпению у Господа нашего. Посмотрим же как и в чем проявлялось и проявляется терпение Божие?

Уже первые страницы Библии свидетельствуют, что Бог терпелив и милостив. Первым людям после грехопадения Он обещал Спасителя в лице "семени жены". Для этой цели Бог избирает Себе народ, от которого должен произойти Мессия, и ведет этот народ чудесным нелегким путем, терпя его непокорность и непостоянство. Но вот наступила "полнота времени", и на арену мировой истории вышел Сын Человеческий и Сын Божий в одном лице, обещанный Спаситель, Иисус Христос! В этом имени - все для нас и терпение, и награда. Нужна только вера. И всякий верующий нуждается в терпении. Удовлетворить такую нужду может только Христос. Ошибочно полагать, что страдания Христа начались в Гефсиманском саду и закончились на Голгофе. Еще младенцем наш Господь испытал тесноту и неудобства. Искушаемый сатаною Христос терпел одиночество и голод. Иисус терпел родных, которые не понимали Его, и думали, что Он сошел с ума. Не имея где приклонить голову, Сын Человеческий терпел усталость, жару, холод, жажду и голод. Посланник небес терпел надменность и лицемерие книжников и фарисеев, их издевки и хитрые уловки.

И, наконец Он терпел старейшин, членов синедриона, Пилата, Ирода, воинов, отрекшегося Петра, разбежавшихся учеников, крестную смерть. "Помыслите о Претерпевшем такое над Собою поругание от грешников, чтобы вам не изнемочь и не ослабеть душами вашими", - призывает автор Послания к евреям.

А сегодня? Разве сегодня Христос не терпит? Сегодня Спаситель более, чем терпит. "Он долготерпит нас, не желая, чтобы кто погиб, но чтобы все пришли к покаянию". Такому долготерпению должно учиться и нам всю жизнь.

Без терпения невозможно исполнить новую заповедь: "Да любите друг друга, как Я возлюбил вас, так и вы любите друг друга". "Любовь долготерпит..." Но о какой любви может идти речь, когда ученик Христа не облекся во Христа? Ни терпеть, ни прощать ближнего своего вне Христа человек не может. И даже молиться Господней молитвой "Отче наш" в данном состоянии опасно. Слова "и прости нам долги наши" Господь расшифровывает по Своему: "И не прости мне грехи мои, ибо и я не прощаю моего ближнего". Иисус видит сердце. Уста шумят, а сердце дремлет - Господь молитву не приемлет. Терпение и прощение - это звенья одной цепи, нити одного каната, две стороны одной медали... Цепью любви мы соединены друг с другом; по канату любви мы взбираемся на небо; медалью любви показываем окружающим, что мы ученики нашего Господа Иисуса.

Любовь, как известно, покрывает множество грехов. И если у нас нет любви, то мы проявляем нетерпение и, обижая кого-либо, ссылаемся на свой характер, на расстроенные нервы. Это, однако, не умаляет нашей вины и не делает нам чести, а всего лишь свидетельствует о нашем маловерии и младенчестве во Христе.

Если и есть на свете средство, которым можно укрепить тело, закалить волю, облагородить сердце, изощрить ум, уравновесить чувства и рассудок - то таким средством является терпение, которое, по слову Апостола "приходит от скорби, а от терпения происходит опытность, а от опытности - надежда, А надежда не постыжает, потому что любовь Божия излилась в сердца наши Духом Святым, данным нам".

Итак, все полезно христианину. Для созидания духовного храма скорби огненных искушений - это рука от Господа. Как сказал поэт:

"Чем ночь темней,
тем ярче звезды.
Чем глубже скорбь,
тем ближе Бог..."

Дорогие братья и сестры! Пусть крепнет и умножается наша вера. Только терпением и стойкостью можно сегодня сохранить верность нашему Господу Иисусу Христу. Впрочем, во все века святые подвергались нелегким испытаниям или в виде огненных искушений или в виде ложного умиротворения и материального благополучия. Итак, будем бодрствовать и молиться. Это - первостепенное условие для победоносной жизни во Христе Иисусе.

В. Титов

Нове народжується з любові

(погляд на служіння сестер у нашому Братстві)

Так склалося, що саме під вечір, коли молодий пастор звично поспішав на зібрання, його раптом зупинила в глухому провулку жінка з іншого кутка села і сказала без усякого ліричного вступу, либонь, надто розчулено:

- Тато і мама хочуть покаятися... Та не мають сили... Що робити, Іване?

Пастор спершу дещо розгублено знітився і, помовчавши, несподівано навіть для себе, відказав упевнено, навіть може зухвало і трохи театрально:

- Ми служимо Тому, Котрий чує нас щомиті. Він неодмінно допоможе вашим батькам. Причому скоро...

Він вклонився жінці, вибачився, що надто поспішає, і, йдучи далі, з неприхованою досадою зітхнув:

- А якщо мої слова залишаться лише словами?

На служінні пастор здебільшого молився в дусі за нежданну проблему, проте почував себе вкрай невпевнено, аж доки не пригадав, що увечері чергове заняття сестринської молитовної групи. Знову звідкілясь з`явилася упевненість, бадьорість, надія...

Хоч молитовників і залишилося у залі надто мало, але схвильована розповідь пастора настільки згуртувала і об`єднала присутніх, що всі одноголосно вирішили цього вечора молитися тільки за сім`ю, котра не мала сили примиритися з Богом. Серця сестер, переповнені любов`ю, прохали Отця небес, як ніколи, емоційно, щиро, конкретно... І коли брат Іван зморено вийшов з дому молитви, то надворі стояла зоряна ніч, а навздогін лунало неголосне:

- Господи, почуй нас, просимо Тебе в ім`я Ісуса...

Десь о другій годині ночі квапливий стук у двері розбудив пастора, на порозі стояла знайома вже жінка і після вибачення радо видихнула:

- Ідіть швидко до нас! Тато готовий покаятися!..

Так була врятована ще одна душа. Цей епізод, розуміється, не є типовим, однак він узятий з реального життя євангельської церкви на Буковині і розповів мені його Голова обласного об`єднання ЄХБ Ваніамін Куцюруба.

Як це часто буває, коли ми говоримо в наших общинах про актуальність і новизну сестринського служіння, котре тепер, як відомо, десь міняє свої збиті форми, то досить часто линуть різні голоси, - від радісного "Амінь" і до обурення, видимого гніву типу "хто це дав вам право вводити в наші консервативні церкви явні дурниці, а от наші діди..." Правда, знайома картина? І коли починаєш серйозно аналізувати, приміром, видиму роботу нового жіночого відділу Євро-Азійської Федерації, який очолює відома Ольга Мокан, то наче б поки що і не встигли ми внести явної крамоли, розуміється духовної, в наші церкви.

> Сестри прагнуть духовного очищення та цільності щодо себе і щодо свого служіння.

І сестри з нашого Всеукраїнського Братства ЄХБ, намагаючись урізноманітнити свою працю на ниві Господній, в першу чергу прагнуть духовного очищення та цільності щодо себе і щодо свого служіння.

Безумовно, такі здвиги варто лише вітати, та не завжди так буває. На жаль, не завжди... То там, то сям линуть і голоси, скажемо, не дуже приємні:

- Навіщо стільки тратити коштів на жіночі конференції, хіба брати самі не в спромозі вирішувати всі проблеми? Нащо сестрам окремої газети і окремого журналу?! Що це за жіночі молитовні групи, котрі вочевидь ділять церкву? А чому це скрізь вибирають відповідальними сестрами в церквах лише жінок пресвітерів? Ну і таке інше. На пер-

ший погляд зауваження наче б і цілком слушні: сиділа Марія там собі тихенько в куточку, молилася, то й хай. Навіщо общину непокоїти? Тихо було, спокійно, ніяких тобі проблем і раптом... О-о, та різнобічність, та багатогранність може довести нас до такого... Ви дайте, дайте "кермо" жінкам, то вони вас запроторять, завезуть, заведуть. Як Єва Адама!..

Вам відомі і такі обурення? Ви чули щось подібне? Якщо ні, то слава Богу! Але...

Але, на жаль, жіночий рух у нашому Братстві не завжди і не скрізь має дієву підтримку з боку братських рад та пресвітерів, а декотрі нові форми і методи роботи, вже апробовані життям, свідомо ігноруються, буквально прикриваючись чисто знущальними фразами: "У нас такого не було! Для чого це потрібно? Все нове може бути гріхом..."

Наївно, іноді дивно, часом доходить до смішного... Однак, як кажуть, було б може й смішно, якби не було сумно...

У четвертому номері журналу "Марія" Ольга Мокан написала такі чудові слова: "Ми ждемо вас, сестри наші у Христі, щоб узявшись за руки в багатотисячному духовному ланцюжку оспівати хвалу і славу Господу, Спасителю і Визволителю нашому..." За руки, ясна річ, можна взятися і духовно, і фізично, щоб відчути подих єдності, любові, душевної злагоди... Можна, якщо не дивитися на це упереджено.

...В одній церкві, коли відразу ж після районної жіночої конференції було в радості створено вперше молитовну групу, сестри піднесли свій клич стоячи колом і тримаючись за руки. Декому новизна безоглядно не сподобалася, чомусь виникло недовір`я і ось уже з кафедри суворо читаються слова з книги пророка Ісаї: "Навіть, коли ви молитву примножуєте, Я не слухаю вас, - ваші руки наповнені кров`ю..."

Після декількох загальних фраз стосовно прочитаного, проповідник глибокодумно підводить своєрідне "резюме", котре надовго посіє в душах людей особливу смуту:

- То як ви, сестри, можете братися в молитві за руки, якщо руки ваші повні крові? Так ось пише Біблія. Гріх видумувати щось нове - Бог може за таке покарати...

- Парадокс, правда? Але так було... Хриплий голос брата, як свідчать очевидці, до сих пір загрозливо звучить у свідомості. До речі, ота проповідь, була чомусь і останньою в його житті...

Світогляд кожного християнина, як відомо, свій. І розуміння Божих істин через Біблію, безумовно, також індивідуальне. Навіть смисл власного життя і служіння Господу кожен віруючий здебільшого, як показує практика, розуміє посвоєму. А хіба основа духовної природи одинарна? Ясна річ, що ні! Однак, коли ми не розуміємо елементарного, бо нас не навчили в церквах, то це вже біда... Тим більше, якщо мова йде про служіння сестер у церкві. Це тема особлива, делікатна і, власне, болісна. А тепер ще один, як на мене, факт значимий і цікавий...

Візьмімся за руки і духовно, і фізично, щоб відчути подих єдності, любові, душевної злагоди

...Вона в розпачі затулила обличчя руками:

- Господи, благаю, прости мене!

Я давно спостерігаю за сестрою Галиною з-за дерев`яного виступу неподалік кафедри - звідси весь зал Недобоївського дому молитви видно немов на долоні.

- Ви любите Бога? Ви надієтеся, хороші мої, отримати спасіння? Ви прагнете, щоб у єдності з небом була вся ваша сім`я? Чому ж ви тоді проти, щоб саме ваш чоловік брав у церкві відповідальність на свої плечі? Чому? - приємний голос координатора жіночого руху на Україні Надії Комендант падає на серця слухачок, немов цілюща волога на суху землю. Від щедрості слів, коли працює Дух Святий, плаче душа.

Бачив і розумів, що в душі Галини коїться щось незвичайне. І я знав чому. Більше року Галина не давала згоди, щоб її чоловік ніс служіння місіонера в сусідньому селі. І причина для відмови була достатньою: велика сім`я, невпорядковане житло, борги, хворі діти. Здавалося б, що таке велосипед, - але і його не було. Невже в такій ситуації можна думати про постійне, серйозне служіння на стороні?

І от лунають переконливі, емоційні докази Надії Комендант. Хто ми в очах Бога, якщо байдуже споглядаємо на Його вічну, небесну справу - будівництво Церкви Христової.

І я зрозумів: ця зустріч, ці слова, ця любов - для Галини, котра "випадково" потрапила сюди. Однак у Бога випадковостей не буває. У Бога Свій план...

Ось-ось мала закінчити говорити слова любові сестра Надія, а в тиші залу пролунали болісні кроки - Галина з плачем вийшла надвір... Не витримала... Щедрість докори була переповнена любов`ю. І мабуть вперше відчула свою відповідальність як жінки перед Господом. Ця зустріч змінила не лише її погляди, але і весь уклад життя її сім`ї. У селі над Дністром, де тепер несе служіння її чоловік, з ласки Божої створена община, декілька душ прийняли святе хрещення, будується дім молитви.

Чи потрібні нам такі сестринські конференції? І таких подібних прикладів, коли Дух Святий працює на служінні і наших сестер, десятки, сотні в цілому на Україні. І ці приклади - результати "нового", щодо якого сказано багато і прикрих слів. Ми далекі від того, щоб безстрашно твердити і пристрасно прагнути міняти в сестринському служінні все підряд. Абсолютно ні. І спеціально згадано лише деякі аспекти жіночого служіння з тим, щоб в майбутньому поговорити про це на сторінках нашого журналу детально, розважливо, різнобічно, багатогранно і, головне, згідно Біблії. Нехай ці роздуми будуть як передмова, як заспів перед серйозною розмовою про діло Боже наших дружин, сестер, доньок, матерів... Згідно статистики саме вони складають основу нашого Всеукраїнського Союзу, наших помісних церков. Пам`ятаймо: нове народжується лише з любові.

До болю хочеться, щоб у розмові на сторінках християнського видання ми були в першу чергу терпеливими до поглядів інших, полярних, щоб шанували думки навіть критичні, причому також з любов`ю. Так вчить Ісус. А помилитися може кожен з нас. Чи не так? Ісус в таких випадках відразу прощає. І не згадує більше. Та хіба буденні дріб`язки власного світобачення і навіть горде "я" можуть стати вищими цього? Ніколи!

«Пізнай свою Біблію»

На знімку зліва направо: **сестри Скіп (Англія), Н.Комендант, М.Андрикевич (Україна), Льюіс (Англія), Шарон (Австралія), Хінді (Англія).**

Весна владно заявила про свій прихід сонячними днями і першими квітами, але зима не згідна поступитися і ще хоч трішки, а все ж припорошила землю сніжком. Але сонечко!... Воно як любов Господня, обласкало землю, зігріло її, і змахнуло з неї холодне покривало.

Зігрів Господь і наш край, нашу Україну. Обласкав наш народ, щедро обдарував його. Нові молитовні доми, семінарії, біблійні інститути - результат свободи, яка прийшла до нашого краю.

З усіх куточків України з'їхалися сестри до Вінниці, щоб використати можливість поглибити свої пізнання Біблії через семінар. Представники міжнародної організації, сестри Хінді, Льюіс і Скін з Англії та сестра Шерон з Австралії приїхали в Україну, щоб поділитися досвідом вивчення Біблії, поглибити наше знання Ісуса Христа, навчитися ділитися нашою вірою.

Вечоріє. Дім молитви переповнюють щасливі жінки. На обличчі ні тіні втоми від нелегкої подорожі, як на побачення поспішають (хто знає насолоду від таких зустрічей, той подолає всі перешкоди).

Звучить Слово Боже з книги Числа 6:27: "Вони будуть кликати Ймення Моє... а Я буду благословляти їх". Це голова Вінницького обласного об'єднання ЄХБ вітає учасниць семінару і запевняє, що що Боже благословіння буде впродовж всіх трьох днів напруженої праці. Тема семінару "Пізнай свою Біблію" звучить як Боже запрошення.

Лунає пісня "В тиші вечірній, як зійде зоря" у виконанні жіночого хору. Здається, що то не просто слова пісні, бо ними переповнене кожне жіноче серце. І полинула молитва. Молитва подяки за цей блаженний спокій, за радісну тишу, за нове благословіння.

Дякуємо, Боже, що Ти не забув за жінок, за сестер. Дай нам сили, щоб ці краплі Твого благословіння стали стрімким потоком.

Н.Комендант

Про щастя

Якось середньовічний богослов, відчувши потребу у пізнанні Божої волі, довго молився і просив допомоги у Бога. Одного разу внутрішній голос сказав йому: "Йди в напрямку церкви і зустрінь того, хто пояснить тобі те, що тебе хвилює". Він пішов, але зустрів лише старого бідняка.

Думаючи, що повинен з'явитися чоловік, якого він шукає, богослов зупинився, щоб зачекати. Врешті він звернувся до старого:

– Нехай пошле тобі Бог хороший день, друже.

– Слава Богу, я ніколи не маю поганого дня, – лагідно відповів чоловік.

– Нехай дасть тобі Бог щасливе життя, – зацікавлено добавив богослов.

– Слава Богу, я ніколи не був нещасливим.

– Ніколи не був? Що це означає?

– Як за хорошу, так і за погану погоду я дякую Богові; живу в достатку чи в нужді, – чиню так само. А коли Божа воля таким чином стає моєю, то чому мені бути нещасливим?

– Але ж, – заперечив співрозмовник, – якби воля Божа була кинути тебе до вічної загибелі, що тоді?

Старий задумався на мить і, пильно дивлячись на вченого, промовив:

– Якщо мій Спаситель хоче так, то я маю дві руки, щоб міцно триматися за Нього. Одна рука – рука віри, – надихає мене, що Він Сам був людиною. Друга – рука любові, якою я тримаю Його вічне Божество. Отже, я з Ним одне ціле. Я охоче буду з Ним у пеклі, ніж на небі без Нього.

Богослова вразила відповідь і він запитав:

– Хто ж ти?

– Цар, – відповів старий.

– А де ж твоє царство?

– Всередині мене, бо Царство Боже всередині нас є.

– Як ти досягнув цього?

– Коли я перестав дивитися на людей і на все, що оточує, а став дивитися на Ісуса.

ТРУДНЫЙ ПУТЬ К ИСТИНЕ

"Сказал безумец в сердце своем: "нет Бога" (Пс. 13:4)

Я, бывший лектор-атеист, не один год находившаяся на стезях богоборчества, т.е. на пути в погибель вечную, но Господь по милости Своей предложил мне путь спасения и я, не колеблясь, припала к пронзенным стопам Его, как великая грешница, из которых я первая.

И ныне я, как приверженка Христа, хотела бы поделиться моей верой в Бога и каким путем я пришла к познанию истины – "И познаете истину и истина сделает вас свободными" (Иоан. 8:32) – с теми, кто еще не примирился с Господом, не принял Его, как своего личного Спасителя.

Только мир с Богом и постоянное упование на Него делают человека вполне счастливым и довольным.

"Великое приобретение – быть благочестивым и довольным" (1 Тим. 6:6).

И каждый, кто это решение принял, пусть не сомневается, это – самое великое решение в нашей земной жизни.

Некто сказал, что душа от природы христианка. Ведь она получена от самого Бога, поэтому и стремится к Нему, ищет Его милости.

Перебирая в памяти свое былое существование, почему-то прихожу к одной и той же постоянно волнующей мысли: уж не пригрезилось ли мне все это.

Но внутренний голос приводит меня в чувство реалий и пишу я эти строки с тяжким чувством отталкивания, приневоливаю себя. Так все было безрадостно, обременительно в моей прошлой жизни.

Я возвращаюсь к вопросу, прямо скажу, запутанному, архисложному, к вопросу, в котором, на мой взгляд, все заврались.

Атеистом, по стечению обстоятельств, я стала только по недоразумению – пришла работать в учебное заведение. Там, конечно, нужно было иметь определенные мировоззренческие убеждения и, соответственно, образование.

В этот период времени (начало 80-х годов) я была на позициях индифферентизма, безразличного отношения к религии и атеизму. Я не верила в Бога, но и в религии вреда не видела. Не признавая сверхъестественных сил, я однако, не имела цельного научно-материалистического мировоззрения, наверное потому, что мои родители считали себя христианами и по праздникам посещали православный храм.

Попав в атеистическую среду и не до конца понимая значение различных пропагандистских кампаний, а также, чтобы не выглядеть среди коллег белой вороной, я вошла в стан безбожников и стала серьезным образом относиться к "научному атеизму" как предмету.

Вскоре меня направили на учебу в высшую школу лектора-атеиста, сопроводив положительной характеристикой с места работы.

Первоначально положение среди материалистов в определенной степени меня устраивало, мне казалось, что это моя последняя защищенность, надежный оплот против сложных жизненных ситуаций. Там я пыталась заглушить постоянно тянущую боль пережитого. Но тщетно. Неожиданно слились воедино боль уже прошедшая и настоящая...

Регулярно навязывая негативное отношение к идеологии верующих, заостряя внимание на экстремизме отдельных религиозных формаций и некоторых их членов, наши преподаватели-наставники таким образом вбивали клин взаимонепонимания между людьми.

Этот микроколлектив все время добивался у себя единообразия мышления, внушая, навязывая, запрещая. Осуждая поиск и сомнения, угрожая зачислением в "правые" (кто не с нами, тот против нас), выдвигая непогрешимых лидеров среди ведущих лекторов-атеистов.

В такие минуты я старалась отключиться, уйти в себя. И вот вновь ясно видела стерильную операционную роддома, неприятный звон хирургических инструментов и суетливость медперсонала.

Не чувствую себя, до синюшности исколоты вены, сплошной звон в ушах... и привкус терпкой черемухи на засохших от крови губах. Обескровленное тело не способно держаться за жизнь. Желание только одно: "Господи, умереть..." Последний звон стали и облегченный стон – "клиническая смерть"...

В открытое окно врывается свежий поток весеннего воздуха, постепенно все четче видны силуэты врачей. "Возвращенная из преисподней", – тихо говорит доктор. Его усталые глаза сосредоточены и напряжены. А мне почему-то все равно, не чувствую значимости происшедшего.

Вскоре тяжело заболела единственная дочь. Правое легкое полностью черное. Ребенок безнадежен. Неопытному горю свойственно обманчивое неверие и непоправимость беды, какое-то вполне алогическое нерассуждающе-упорное "не может быть и все!" Еще раз пришлось мне пережить нечто ужасное, потрясающее, ощутить леденящий все естество призрак смерти. Крик души и боль сердца: "Господи, спаси и помилуй моего единственного ребенка".

Есть такая поговорка "Как тревога, так и до Бога". И это действительно было так. А между тем Господь очень осторожно, не навязчиво стучал в двери моего израненного грехом сердца.

"Се, стою у двери и стучу: если кто услышит голос Мой и отворит дверь, войду к нему и буду вечерять с ним, и он со Мной" (Отк. 3:20).

Но сердце не было тогда готово к принятию Божьей истины, – продолжалось неверие...

Вот позади школа по подготовке лекторов-атеистов. Я получила право читать лекции в различных массовых аудиториях города и района. Работы всегда было очень много. Разработка и подготовка лекций, семинары, заседания секции, самоучеба. Атеистической (методической) литературы конечно не хватало, нужен был живой материал, подтверждающий теоретическое содержание беседы или лекции.

Я стала посещать регистрированные общины верующих, в частности евангельских христиан-баптистов, умеренных пятидесятников, где действительно было чему поучиться (в первую очередь, что было очень важно, милосердию!).

Таким образом, столкнувшись с глазу-на-глаз с верующими людьми и сопоставив информацию, данную нам, слушателям школы лекторов-атеистов, с тем, что увидела сама, я усомнилась в искренности и порядочности тех людей, кто нам старался привить недоброжелательность к верующим людям.

Наверное, каждый верующий слышал от атеиста, в том числе и от меня: "Скажите, вы в самом деле верите?" В том-то и дело (я наконец-то поняла!), что атеизм – это не только неверие в Бога, но неверие и в человека. Атеизм, как расщепленный атом, – распад происходит нравственный, семейный, общественный; не верят не только в Бога, не верят и друг другу. Подорвав веру в Бога, атеизм подорвал все основы общественной жизни. Разрушенные на нашей земле древнейшие памятники архитектуры – храмы, имеющие мировую ценность, бездуховность, преступность, пьянство, наркомания, – все это плоды атеизма.

Однажды, на одном из богослужений в церкви ЕХБ (меня уже больше влекло в дом молитвы, нежели в просторные лекторские аудитории), я услышала проповедь о чудном обращении к Богу гонителя христиан апостола Павла. Вернувшись домой, я неоднократно повторяла одну запомнившуюся фразу из Священного Писания: "Савл, Савл! что ты гонишь Меня?.. трудно тебе идти против рожна" (Деян. 9:4-5).

Другая, небольшая, но мощная по содержанию проповедь, услышанная мной в церкви ЕХБ, окончательно покорила меня, на всю жизнь оставив в моем сердце неизгладимый след.

"Тогда был в Иерусалиме человек, именем Симеон. Он был муж праведный и благочестивый, чающий утешения Израилева; и Дух Святой был на нем. Ему было предсказано Духом Святым, что он не увидит смерти, доколе не увидит Христа Господня. И пришел он по вдохновению в храм (по вдохновению в храм, – повторено пресвитером с особым акцентом). И когда родители принесли Младенца Иисуса, чтобы совершить над Ним законный обряд, он взял Его на руки, благословил Бога и сказал: Ныне отпускаешь раба Твоего, Владыко, по слову Твоему, с миром; ибо видели очи мои спасение Твое, Которое Ты уготовил пред лицом всех народов" (Лук. 2:25-31).

Праведник Симеон держал на руках это Могучее Дерево – Иисуса Христа. Это была лебединая песнь Симеона. После чего он уходит в вечность с миром. Аминь."

"Да просветит меня Господь и да укажет мне праведную стезю", – искренне воззвала я к Богу и из глаз полились тяжелые слезы. "И отрет Бог всякую слезу с очей..." (Отк. 7:27) и нежно успокоит. "Я пришел к тебе от Того, Кто, присев у колодца, испил воды из кувшина, поданного Ему самарянкой, от Того, Кто за трапезою в доме Симона принял благовония, которые принесла Ему Мария.

Противница Христа, приди к Нему – и ты станешь Его возлюбленной. Приди, томящаяся, и ты скажешь: "Я обрела любовь".

Грех сделал человека противником Божьим. Может ли быть довольным тот, кто находится в борьбе с Богом? Конечно, нет. Покаяние – первый признак, что человек сложил свое богоборческое оружие и склонил свою виновную голову перед Ним.

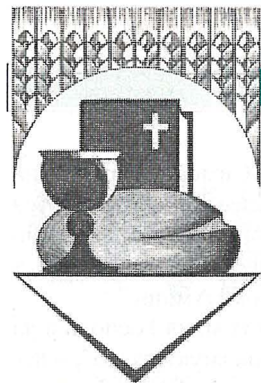
За покаянием со стороны человека следует прощение ему грехов от Бога. Таким образом восстанавливается нерушимый союз человека с Богом через Иисуса Христа.

Дивным изменением Он превратил черную овцу в белого агнца, лектора-атеиста в последовательницу Христа, даровав надежное оружие правды – Слово Свое, которое превыше всего.

"Придите ко Мне все труждающиеся и обремененные, и Я успокою вас; ...и найдете покой душам вашим" (Мтф. 11:28-29), – обращается Христос ко всем, ищущим Его участия.

Если вы еще не испытали верность этого обетования, можно сейчас же в этом убедиться, призвав в покаянии имя Господа.

Н.Кузьменко
г. Сумы

Співайте Богу нашому...

"Заспівайте для Господа пісню нову від краю землі Йому хвалу" с..42:10)

Пісня – незмінна, вірна супутниця народу Божого. Вона супроводжує християнство ще від початку його зародження – перші християни приймали муки й помирали з піснею на вустах.

Згадаймо, що і псалмоспівець Давид оплакував свої гріхи піснею і нею ж святкував перемогу.

"Брате, знову нагадай
Про святу любов,
Про Ісусові слова
Розкажи нам знов.
Спів любові ллється,
Дух до неба рветься.
Славте Христа, славте Христа,
Славте любов Христа!" – лунає в наших церквах. І дійсно, почувши ніжні звуки псалму, душа рветься до неба, схиляється в низькому поклоні перед Тим, Хто, власне, й дав нам в безцінний подарунок пісню.

А чи відомо нам, що за чистим, злагодженим співом хору стоїть нелегка, напружена праця диригента? Саме диригент повинен спрямовувати хористів на правильне виконання твору, а для цього потрібні і знання, і досвід. Тому й займає це служіння почесне місце серед інших видів служінь у церкві.

11 січня 1997 року в місті Харкові відбувся перший випуск студентів регентського факультету Заочних Біблійних Курсів (ЗБК). Цей факультет почав працювати у 1994 році, дякуючи молитвам братів і сестер. Його очолив Г.М.Пилипенко.

Викладачі, регенти харківських церков, з Божою допомогою, енергійно і завзято почали навчати студентів, не рахуючись ні з часом, ні з роботою. І це дало очікувані результати. За три роки студенти крім основних – диригування та вокал, освоїли курси таких дисциплін як догматика, гомілетика, екзегетика (викладач П.О.Дацко), теорія музики (Г.М.Пилипенко), сольфеджіо, фортепіано (А.М.Удовиченко), історія музики (О.І.Стовбур), хороведення (Д.О.Гончаров).

10 та 11 січня студенти П.Вишник, Н.Клокова, Ж.Кальницька, Е.Поліщук, І.Чуркін, Л.Сніцаренко успішно склали іспити з перелічених дисциплін, які відбувалися у приміщенні центральної Харківської церкви.

Членом екзаменаційної комісії, що складалася з викладачів регентського факультету та Голови Харківського обласного Об'єднання ЄХБ В.А.Шевченка, був завідуючий музичним факультетом Ірпінської біблійної семінарії О.Крещук.

Вже позаду для студентів, а нині регентів, важкі роки навчання, а попереду – неосяжна нива Божа. Кожного випускника чекає робота з хором у своїй церкві.

Але робота регентського факультету Харківських ЗБК на цьому не завершується. Вже в лютому цього року новий набір студентів розпочав своє навчання. То ж побажаймо ще зовсім молодому факультетові рясних благословінь від Бога, а майбутнім регентам успіхів в освоєнні нелегких, але важливих дисциплін.

"Співайте Богу нашому,
Співайте!
Співайте Цареві нашому,
Співайте!
Бо Бог – Цар усієї землі,
Співайте навчальний псалом". (Пс. 46:7-8).

Л.Сніцаренко

На знімку: випускники регентського факультету Харківських ЗБК

В.Кульбич

ОРГАНІЗАЦІЯ нових церков

"Побудую Я Церкву Мою, і ворота пекла не здолають її" (Мт. 16:18)

Христос не створював організацій, рухів, клубів. Він створив Церкву. Але навіть саме слово Церква сьогодні у різних людей викликає різні думки. Для деяких церква – це тепло, надійність, для інших це небезпека, контроль, влада господаря, готового заявити про свою волю у нашому житті.

Що ж насправді є Церква? Що робить церкву Церквою? Коли група людей стає Церквою? Чи складається поняття Церква з окремих компонентів? Чи трансформується поняття Церкви залежно від обставин, історичних подій, систем, світогляду? Що саме в Церкві є незмінним, а що змінюється з бігом часу та обставин? Від чого нам треба відмовитися заради чистого євангельського поняття Церкви? Що саме треба бережно зберігати та відстоювати?

Христос виконує Свою обітницю: "Я побудую Церкву Мою і ворота пекла не здолають її".

Ми ввійшли в Його працю і Він наказав Своїм учням: "Тож ідіть і зробіть учнями всі народи...", щоб через нас благословіння Боже досягло різних кінців світу. "І благословляться в тобі всі племена землі" (Бут. 12:3).

По-перше, ми маємо усвідомити, що організація церков це Божа праця, а ми Його співпрацівники. Бог хоче, щоб ми були Його знаряддям в жнива. Він вказує нам, як поля доспіли до Його Жнив. Він визначив нас, як вибраний Свій люд, вказав нам Свою волю, Свій план, дав нам Свої незмінні принципи. Якщо принципи Його Слова вживати обережно, з мудрістю, то Бог дає благословіння в Жнива для слави Його.

Найприємнішою і найголовнішою метою служіння для Бога є прославлення Його. Для цього Бог створив людину. Потім як вінець Свого творіння Бог вибрав людину, щоб славила Його (Єф. 1:4-6, 12, 14), Бог вибирає Собі Ізраїль, щоб славу Йому віддав (Іс. 49:3).

Ісус завжди шукав слави Отця Свого в усьому, що б Він не робив (Ін. 7:8).

Ісус Христос завжди підкреслював, що Небесний Отець відповідає на молитви наші, щоб Його ім`я славилося (Ін. 14:13). Ісус підкреслив, що навіть Своєю смертю Він прославляє Отця (Ін. 17:1; 13:31-32).

Ми бачимо, що все служіння Духа Святого полягає в тому, щоб прославляти Отця і Сина (Ін. 16:14; 1 Пет. 4:11).

Бог хоче наповнити всю землю славою Своєю (Іс. 48:9-11).

По-друге, Бог дав нам чудовий спосіб для того, щоб славити Його славне ім`я. Це молитва. Молитва є основою всякого служіння. Вона є саме служіння. У молитві ми прославляємо Бога, вклоняємося Йому, викладаємо Йому наші думки та плани, радимося з Ним.

На сторінках Святого Писання Бог дає Своїм вибраним служителям вка-зівки саме тоді, коли вони перебувають у молитві (Дії 9:11, 15; 13:2, 4). Наші нові церкви мають навчитися молитовному життю. Церкви нашого Братства мають об`єднатися у молитві до Господа. Чи вчимо ми в наших церквах людей молитися цілеспрямовано? Чи вчимо ми віруючих використовувати різні методи молитов, щоб досягти певних успіхів? Чи можна планувати молитовне життя людини, церкви, цілого об`єднання? Багато малих церков вже не мріють відновити духовне пробудження та євангелізаційну працю. Але якщо члени цих церков не можуть проповідувати та благовістити Євангеліє, вони напевно можуть молитися і не тільки за свою церкву або своє село. Моліться за найближчі церкви, за область, за Україну і Бог по ваших молитвах благословить і вас, і інших. Те, що вам здається сьогодні неможливим, по молитвах святих Він зробить – для Нього усе можливе.

По-третє, коли Ананія почув вістку від Господа про Савла, то йому було сказано: "Він є моя вибрана посудина". У питанні виховання церков з баченням необхідності організації нових церков чи створення дочірніх церков найважливішим є підготовка служителів як майбутніх керівників цих церков. Христос вчив учнів, говорячи їм: "Благайте Господаря жнива, щоб робітників вислав на жниво Своє" (Лк. 10:2).

Організатор нової церкви перш за все має бути людиною Божою і богобоязною, близькою до Христа. Його служіння має вказувати на його любов до Христа та посвячення Йому. Ніякий інший мотив Бога задовільнити не може. Благословіння Боже не виливається на людину, що не може вмерти для себе і жити для Бога. Наша христоцентричність вказує на чотири елементи: дослідження Слова Божого, віра, що відкриває бачення, молитовне життя та особисті стосунки з Богом.

Від самого керівника чи організатора, служителя чи місіонера, який розпочинає нелегку працю, організовуючи нову церкву, буде залежати дуже багато. Церкву навчають сьогодні ті, хто керують в церквах або несуть служіння.

Навчаючи церкви, ми маємо навчити кожного члена церкви знати та розуміти свою мету та призначення, завдання та плани їх виконання церквою.

На знімку: **церква ЄХБ «Віфанія», що у місті Прилуки Чернігівської області, організувалася рік тому. Сьогодні вона складається з 20 членів. Богослужіння проходять у приватному будинку, у невеликій кімнаті 20 кв. м. В планах церкви – придбання свого молитовного дому. Брати і сестри потребують молитовної та матеріальної підтримки.**

Книга пророка Неємії вчить нас чудовим принципам побудови плану та навчання інших.

1. Навчити усіх членів дослідити і вивчити свій населений пункт, свою місцевість, прослідити демографічний склад населення, його культурний, соціальний, освітній рівні, головні сфери зайнятості тощо. Все це потрібно, щоб найбільш ефективно євангелізувати людей у цьому населеному пункті (Неєм. 1:1-3).

2. Знаючи з ким ми будемо працювати і яке перед нами стоїть завдання, ми приносимо певну потребу в молитві Господу. Через молитву до Бога ми шукаємо собі співпрацівників (Неєм. 1:4-13).

3. Наше бачення ми передаємо усій церкві, піднімаючи усіх на працю в Його виноградинку (Неєм. 2:17-18).

Вчитись виробляти християнський підхід до справи, вилучати певні наміри і ставити конкретну мету та шляхи її досягнення, щоб уся церква знала це, молилася про це та брала участь у цьому. Ключ до успіху в злагоді усієї церкви у справі відкриття нових груп та церков.

Кожна нова церква – це палаючий вогонь Слави Божої. Кожна нова церква – це завоювання нових територій для Царства Божого. Якщо ми турбуємося про примноження церков в Україні – ми турбуємося про розповсюдження слави Божої по всій нашій країні, а це відповідає найголовнішому бажанню нашого Творця. Йому за все нехай навіки буде слава!

На знімку: **Кулебівська церква ЄХБ, що в Новомосковському районі Дніпропетровської області, за 3 роки зросла з 15 до 80 членів. Сьогодні віруючі з Божою допомогою розпочали будівництво молитовного дому.**

ЗАПРОШУЄМО НА НАВЧАННЯ

Донецький Християнський Університет

Оголошує прийом студентів на навчання, яке проводиться на трьох факультетах:

- *місіонерський* (1 рік навчання)
- *Христитянське радіомовлення* (1.5 року навчання)
- *богословський* (3 роки навчання)

Донецький Християнський Університет - християнський вищий учбовий заклад з рівнем викладання, що відповідає Положенням і Вимогам, які ставляться перед міжнародними християнськими вищими та середніми учбовими закладами.

Університет . співзасновником Євро-Азійської Асоціації теологічних шкіл, співпрацює з рядом християнських вищих учбових закладів Західної Європи та Америки.

Викладання в Університеті здійснюється викладачами з СНД та інших країн, які мають, як правило, вчену ступінь магістра чи доктора.

Місіонерська програма є базовою ступінню для інших факультетів.

Зарахування на факультет християнського радіомовлення здійснюється після закінчення базового ступеню (місіонерського факультету) відповідно до заяв, поданих при вступі в університет.

Кінцеве рішення керівництва закладу про зарахування на богословський факультет приймається в кінці першого семестра навчання на базовому ступені.

Умови прийому

Студентом Донецького Християнського Університету може стати кожний віком до 40 років, хто сповідує Христа, як свого особистого Спасителя, і через водне хрещення є членом помісної євангельської церкви не менше трьох років.

Бажаючі вступити на навчання повинні написати заяву на ім'я ректора ДХУ до 15 червня 1997 року. Після цього абітурієнту будуть вислані анкета, бланки рекомендацій і бланк свідоцтва про навернення.

Для вступу в Університет необхідно представити в прийомну комісію до 1 липня 1997 року:

1. Заповнену анкету встановленого зразка.
2. Копію атестата про середню освіту або диплома з додатком (відомістю про успішність).
3. Довідку про стан здоров'я (Ф-286).
4. Свідоцтво про своє навернення.
5. Три рекомендації встановленого зразка, які посилаються в приймальну комісію служителями і досвідченими членами церкви з духовним стажем, як правило, не менше 7 років, які знають абітурієнта протягом 2-х і більше років. (Рекомендація пресвітера церкви обов'язкова).
6. 4 фотографії розміром 3х4 см.

Крім того, необхідно заповнити тести на відповідність абітурієнта вимогам служіння, пройти співбесіду і скласти вступні іспити на знання Біблії та диктант (російською або українською мовами).

Щоб скласти іспит на знання Біблії, необхідно знати:

а) хронологічну послідовність життя і служіння Ісуса Христа;
б) історію першоапостольської церкви (за книгою Діяння Апостолів і Послань);
в) історичні відомості з життя ізраїльського народу та географію Святої землі;
г) напам'ять уривки з Священного Писання, які є базовими для доктрин християнського вчення.

Співбесіда і вступні іспити проводитимуться з 24 по 27 липня 1997 року за адресою закладу. Початок о 10 год. Проїзд до місця складання іспитів і харчування в їдальні університету під час складання іспитів оплачується абітурієнтом або ж церквою, яка направляє його (християнською організацією).

Місцем для проживання на цей час забезпечується.

Навчальний рік розпочинається 1 серпня 1997 року.

До послуг студентів їдальня, бібліотека, християнський дитсадок, комп'ютерний клас.

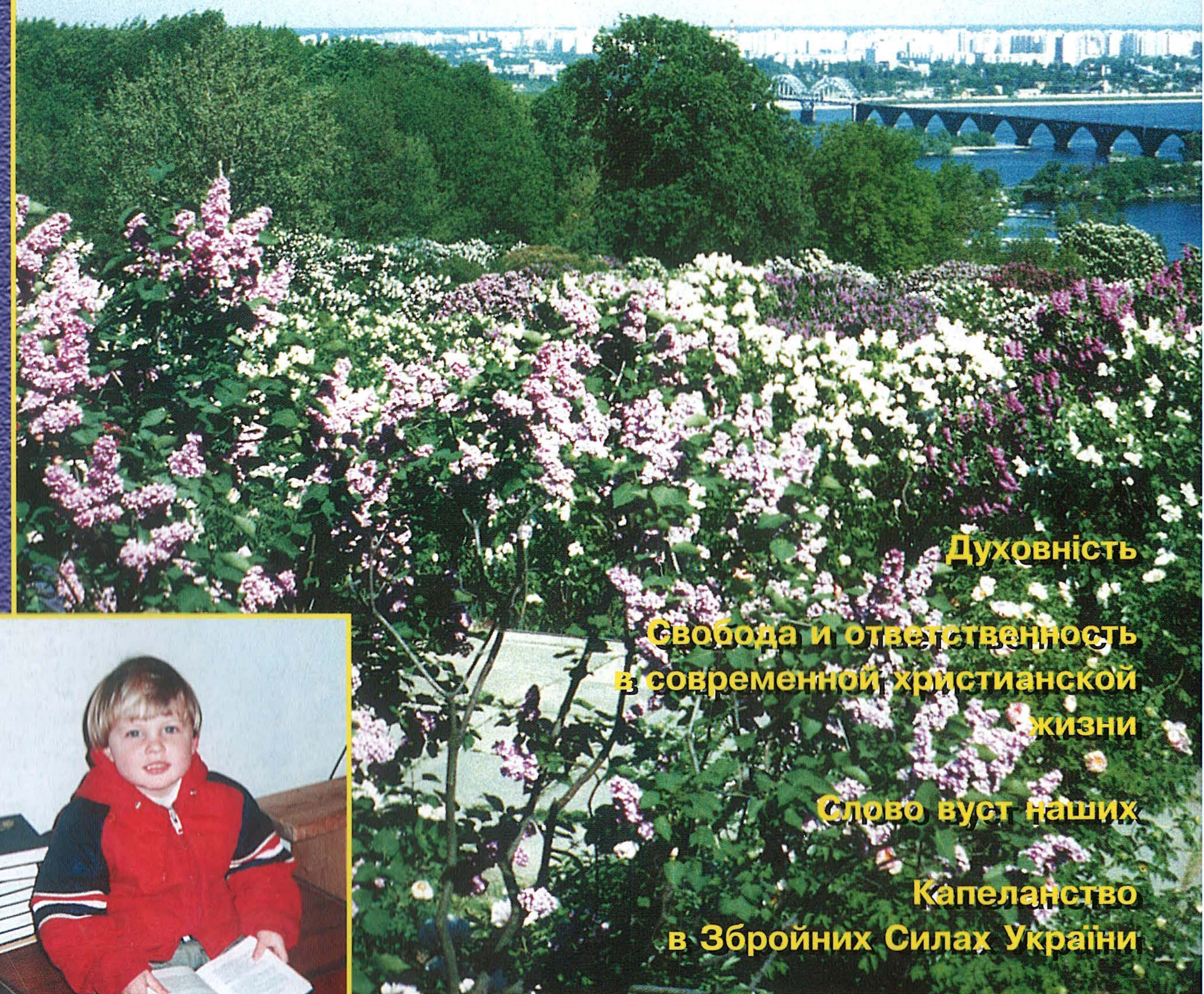
Наша адреса:
Україна 340059 м.Донецьк, пр-кт Ілліча, 106-А
Телефони: (0622) 97-22-10, (0622) 97-25-19, факс (0622) 97-25-26

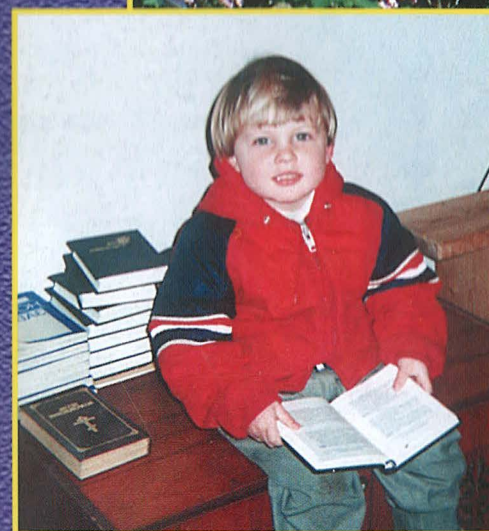

Нехай світло ваше світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного

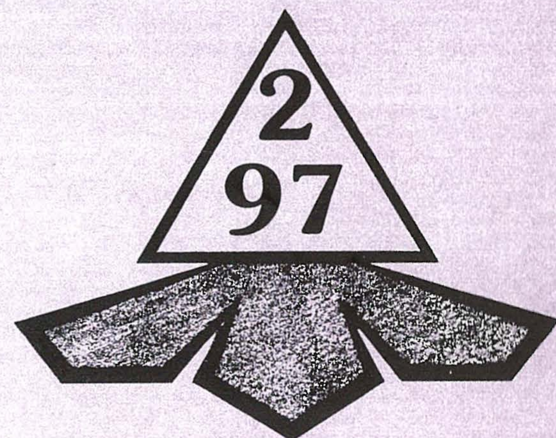
Мтв. 5:16

Євангельська НИВА

Духовно-просвітницький журнал 2'97

Мы - Бога храм

Восторг святого торжества
Собранью Божьего народа
Несут священные слова:
"Где Дух Господень - там свобода!"

Свобода от презренной лжи,
От уз гордыни, зла мамоны
Блаженно-плачущей души,
Господним Духом возрожденной.

Блаженны мы! Христовы мы!
В день искупленья вечным Другом
Навеки запечатлены
Святым Утешителем - Духом.

Мы - Бога храм, духовный дом.
Что может быть для нас дороже?
За нас ходатайствуя, в нем
Живет и действует Дух Божий.

Как у потоков чистых вод,
Внимая небу веры слухом,
Растет, цветет, приносит плод
Душа, исполненная Духом.

За свет, пролившийся во мгле,
За счастье быть в просторах рая
И в небесах, и на земле
Прославься Троица святая!

М.Козубовский

Головний редактор
Комендант Г.І.

Відповідальний редактор
Козубовський М.В.

Редакційна колегія

Домашовець В.Г., Козубовський В.В., Комендант Н.Д., Кравчук В.П., Крещук О.Б., Кульбич В.К., Матвіїв В.М., Прокопчук А.І., Санніков С.В., Ткачук В.Д., Храпак П.М.

Редагування, макетування, верстка
Зелінська В.М.

Художній редактор
Юрченко В.Г.

Комп'ютерний набір
Лоськова С.Я.

Адреса редакції: 252004 Україна, Київ-4, вул. Толстого, 3-А
тел: (044) 225-36-13

Видання здійснюється на добровільні пожертвування

Видання зареєстроване Міністерством України у справах преси та інформації Свідоцтво КВ №2245 від 16.10.1996 р.

© Всеукраїнський Союз Об'єднань Євангельських Християн-Баптистів

Надруковано з готових фотоформ на місійній книжковій фабриці "Християнське життя"
263006 м.Луцьк, вул.В.Стуса, 3
тел/факс (03322) 4-57-51

ПРОДОВЖУЮЧИ ТРАДИЦІЇ

Ось уже в другому номері (і так буде кожного разу) на другій сторінці обкладинки розміщена репродукція картини, на якій зображено апостолів, що йдуть пшеничним полем разом з Ісусом Христом. А трохи нижче - символіка Союзу баптистів України 20-х років.

Брати і сестри старшого покоління відразу ж впізнають титульну сторінку журналу "Баптист України", що видавався у 1926-28 роках у нашому Братстві.

Таке подання закономірне, бо наш журнал "Євангельська нива", як ми уже розповідали у першому номері, є продовжувачем кращих традицій "Баптиста України". І ми прагнемо, щоб він був не тільки схожим на свого попередника за змістом і стилем, але й зберіг його дух. Адже не одне покоління наших віруючих виховувалося на цьому чудовому виданні, яке яскраво і правдиво відображало тодішнє життя помісних церков ЄХБ.

Духовні статті, корисні настанови, біблійні дослідження, які друкувалися на сторінках "Баптиста України", не втратили своєї цінності і сьогодні. Вони займають належне місце в духовній скарбниці нашого Братства.

Редактором журналу був Іван Авксентійович Кмета-Ефимович, класик української християнської літератури, якому у цьому році виповниться 96 років. Доля його, як і багатьох сучасників, склалася так, що після припинення видання журналу у зв'язку з репресіями віруючих, він змушений був покинути батьківщину.

І хоча журнал видавався лише три роки - час дуже короткий - він зробив вагомий внесок в становлення і зростання нашого Українського євангельсько-баптистського Братства. Його "Українське слово" несло людям Слово Боже рідною мовою, сприяло відродженню української мови.

Ось чому ми сьогодні продовжуємо традиції "Баптиста України".

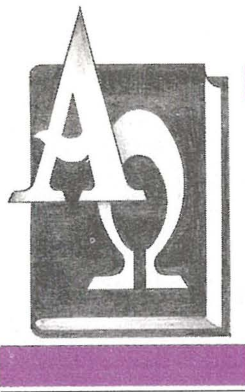
Редакція

Євангельська НИВА

Духовно-просвітницький журнал Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн-баптистів

У номері

В.Домашовець

У Святому Дусі

"Бо обоє Ним (Христом) маємо доступ у Дусі однім до Отця" (Еф. 2:18).

Яка велич духовної глибини об'явлена нам у цих чудових словах Нового Завіту! Триєдиний Бог - Отець, Син і Святий Дух, відкриває заслону з-перед наших духовних очей, щоб ми могли поглянути та побачити велич слави - слави Його любови до нас. Він хоче, щоб ми мали доступ до Нього - відкриту дорогу до Святого Святих, до самого престолу Божої ласки, через жертву Господа нашого Ісуса Христа й у тіні крил нашого Утішителя - Святого Духа.

З цією метою Господь наш Ісус Христос прийшов учинити вічне викуплення наших душ і "Він благовістив мир вам, далеким, і мир близьким" (Еф. 2:17, пор. Іс. 52:7; 57:19). Він також зіслав Святого Духа й охрестив у Ньому членів Своєї Церкви (Мт. 3:11, Дії 1:5, 2:2-4, 17-18). Святий Дух відроджує віруючого в Христа, наповнює його, освячує його, стає йому Супровідником - Утішителем, Помазанням, Печаткою, Завдатком, Помічником, Провідником, Порадником, Надхненником і всім, у кому віруючий має потребу на своїй земній дорозі до осягнення переднакресленої мети у славних небесах. З повнотою радости і з невимовною вдячністю Господеві кожний з нас може засвідчити: "Усе, що потрібне для життя та побожности, подала нам Його Божа сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чеснотою" (2 Пет. 1:3).

Тому віруючий мусить жити у Святому Дусі, тобто безперестанку перебувати у сфері Його святої присутности, впливу та керування.

Які привілеї усіх, хто знаходиться і ходить у Святому Дусі? Які благословення отримують усі, кого веде Дух Божий?

1. Правдиве поклоніння Богові є можливе тільки у Святому Дусі. Слова з Фил. 3:3 в оригінальній грецькій мові є дослівно такі: "Бо обрізання - то ми, що служимо Богові у Дусі!" Про таку необхідність поклоніння Богові у Святому Дусі засвідчив Христос самарянці: "Богомільці правдиві вклонятися будуть Отцеві у Дусі та в правді, бо Отець Собі прагне таких богомільців. Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні у Дусі та в правді вклонятись" (Ін. 4:23-24).

Тут не мовиться про нашого духа тільки, бо схилятися перед Богом мусимо всією нашою істотою; тому нашим духом, душею та тілом мусимо поклонятися Богові у Дусі та правді. В іншому разі кожне поклоніння чи служіння Богові, яке не є через Господа нашого Ісуса Христа і не є у Святому Дусі, є цілком марне та безцільне. Бог його не приймає, як і не прийняв жертви Каїна. Ізраїльтяни з великою пошаною і з докладними церемоніями поклонялися Богові, але Христос сказав про них: "Та однак надаремне шанують Мене, бо навчають наук - людських заповідей" (Мт. 15:8-9; Мр. 7:6-7, пор. Іс. 29:13). Чимало християн є дослівно в такому ж самому становищі - надаремне вони з безконечними церемоніями оббивають пороги величаво оздоблених храмів, коли серця їх є дуже далекі від Бога, а життя цілком незгідне з Його святими вимогами.

Тільки Дух Святий може приготувати людину та попровадити її новою дорогою, якою є Христос, до престолу ласки святого Вседержителя - Бога. Марновірство так само шкідливе для людини, як і марнопоклонство. Їх потрібно без жодного вагання покинути.

2. Правдиве пізнання Христа отримуємо тільки у Святому Дусі. "Я був у Дусі Господнього дня, і почув за собою голос гучний, немов сурми" (Об. 1:1О, читай далі аж до 1:20). Апостол Іван не міг бути в якомусь іншому дусі, а тільки у Святому Дусі, бо тільки Він свідчить про Христа та дає людині правдиві пізнання Його, - це є одне з основних завдань Святого Духа (Ів. 14:26, 15:26, 16:13-15). На острові Патмос Святий Дух об'явив ап. Іванові Господа Ісуса Христа у великій славі Господнього дня, великого та страшного, у славі Приходячого на хмарах, -"подібного до Людського Сина", й у такій величній дійсності, що він "до ніг Йому впав, немов мертвий", а потім він відчув на собі Його всемогутню правицю, яка підняла його та дала йому силу (Об.1:7).

Це Святий Дух об'являє нам Христа, Його славу та велич. Він дає нам здібність почути Його ніжний пастирський, але потужний авторитетний голос, - "голос гучний, немов сурми", і тоді ми не можемо мати взагалі жодного сумніву відносно того, Хто це говорив і за Ким маємо йти (Ін. 10:3-5). Святий Дух є Тим Воротарем, Який відчиняє двері нашого серця для Христа, наші очі віри та наші духовні уші для Його голосу. А як Христос заговорить до нас, ми цілком певні, що це Господь має діло з нами. Тоді у Святому Дусі ми бачимо Христа та чуємо Його голос і в Його духовній силі і в покорі наших сердець ідемо слідом за нашим Господом Христом.

3. Розуміння духовних справ є тільки у Святому Дусі "І зараз у Дусі я був" (Об. 4:26 пор.1:10, 17:3, 21:10, де вживається цей самий вислів - "у Дусі", тобто у Святому Дусі, бо інакше тих місць правильно не можна зрозуміти). Слово "зараз" означає відразу, без затримки, без відкладання, раптово. Наведені чотири місця з кн. Об'явлення, де вживається вираз "у Дусі", підкреслюють не лише важливість, але й цілковиту необхідність перебування у Святому Дусі, щоб бачити небесні видіння та розуміти духовні справи; без Нього не можемо ані бачити, ані розуміти об'явлення Божих таємниць, бо вони розуміються тільки духовно, за поясненням і насвітленням Святого Духа (1 Кор.2:10-16).

Як багато християн наших днів не знає про все, "що незабаром статися має" (Об. 1:16-19), бо вони не живуть і не перебувають у Святому Дусі, а живуть тілесним життям перебувають у тілі, у світі й у гріхах (див. 1 Ів.2:15-17).

4. Виявлення Божої сили в житті віруючого є можливе тільки у Святому Дусі. Що було силою слова та потужного провіщування майбутности в пророка Єзекіїля? Ніщо інше, лише те, що він був у Дусі (Єз. 37:1) і що мав близьку спільність з Ним (37:9-10). Святий Дух дає людині пророчі слова, силу та спосіб потужно промовляти до людських сердець і до їхнього сумління, щоб вони встали зо свого смертного сну, воскресли для нового життя й ожили, немов ті сухі кості, порозкидані по пустині цього світу.

Ви можете завжди без зайвих зусиль пізнати правдивого слугу Божого, який виконує своє служіння тихо й покірливо у Святому Дусі, якщо ви самі живете у Святому Дусі, а ваші думки та почуття є під Його повним контролем. Якщо хто буде під покровом святих крил тихого Голуба - Святого Духа, він ніколи не буде верещати на свою жінку в пересерді, ані жінка не буде кричати на свого чоловіка у злобі, ні горлати на своїх дітей у нерозумі, ні на своїх ближніх не буде він скреготати своїми зубами, ані ляпати всякої неправди на них своїм нечестивим язиком, запаленим від геєнни. "А раб Господній не повинен сваритись, але бути привітним до всіх, навчальним, до лиха терпеливим... не п'яниця, не заводіяка, але тихий, несварливий, не срібнолюбець" (2 Тим. 2:24; 1 Тим. 3:5). Назавжди запам`ятайте собі той непорушний духовний принцип: Святого Духа "Бог дав тим, хто слухняний Йому" (Дії 5:32). Чи навчилися вже ви від Христа тихости, покори та послуху Небесному Отцеві?..

5. Боже запевнення і потіха є тільки у Святому Дусі. У Діях Апостолів 20:22-24 ап. Павло каже, що"і ось тепер, зв'язаний (побуджений) Духом", він відважно йде до Єрусалиму та й не боїться людських кайданів, ні страждань, ані мук. Він є зв'язаний Духом, вповні положений Ним, тому його ніщо не турбує, аби тільки "засвідчити Євангелію Благодаті Божої". Хто може жити та поводитися у такий спосіб у своїй силі чи власним зусиллям? "І хто здатен на це?" (2 Кор. 2:16). Тільки той, хто є у Святому Дусі, має таку здатність; тільки в кого перебуває Святий Дух, має таку здібність. "Бог для нас - охорона та сила, допомога в недолях, що часто трапляються" (Пс. 46:1, пор. вв. 2, 11).

Вірні Божі слуги, які живуть у Святому Дусі, не бояться свідчити людям про Христа, виявляти і виконувати Божу волю, хоч їх укидають до в'язниць, божевілень, концтаборів... Але тілесні християни, які тремтять за кожний клаптик своєї шкіри та які керуються своїм тілесним розумом за матеріалістичнонатуралістичною філософією цього розбещеного та перелюбного світу, йдуть на повний компроміс із безбожниками і навіть видають вірних Божих слуг безвірникам на поталу, на суд і на ув`язнення. Духовно мертвий, у цілковитім моральнім розкладі релігійний світ видав безвірникам Христа на хресну смерть і видає безбожникам Його вірних слуг на тортури і на мученицьку смерть. Якщо ви у Святому Дусі, ви завжди будете стояти тільки на стороні Христа і Його вірних слуг, і ніколи не будете на стороні зрадників Христа та Його святої Церкви.

6. Святий Дух перебуває у віруючому тільки тоді, коли віруючий перебуває у Ньому. "А ви не в тілі, але в Дусі, бо Дух Божий живе у вас. А коли хто не має Христового Духа, той не Його" (Рим. 8:9). Наведена духовна аксіома дуже проста. Якщо ви не є у Дусі, Він не може бути у вас! Як можна наповнити посудину водою з ріки? Її потрібно занурити (грецьке - "баптізо") у воду так глибоко, щоб вода перелилась через її краї до середини. Без вашого перебування у Дусі, Святий Дух не може перебувати у вас і ви не можете жити духовним життям - життям правдивого новонародженого віруючого. Тому життя у Дусі є дуже важливе та перебування у Ньому цілком необхідне: "І кажу: ходіть у Дусі (тобто у сфері Його святого впливу), - і не вчините пожадливости тіла" (Гал. 5:16; пор. вв. 17-18, де "Дух" має бути з великої букви, бо тут мова про Третю Особу Божу, а не про нашого людського духа). "І не впивайтесь вином, в якому розпуста, але краще наповнюйтесь Духом", щоб "силою зміцнитися через Духа Його в чоловікові внутрішнім" (Еф. 5:18 і 3:16). Чи послухалися ви вже цієї важливої вимоги Божої через Його Святе Письмо?

7. Правдиве служіння Господеві можливе тільки у Дусі. Зачинаючи від служіння при столах (Дії 6:2-3), аж до апостольського служіння (1 Кор. 2:4 - "доказ Духа та сили") мусить бути у Святому Дусі. Аполлос навчав Божої правди, "палаючи у Дусі" (Дії 18:25), Бог вислуховує молитви, побуджені

та принесені тільки у Святому Дусі (Еф. 6:18).

Вираз "у Дусі" означає мати безпосередньо спільність із Святим Духом, із святим Богом, бо без такої тісної спільності з Богом людина буде безплідною і поза сферою Божого Царства (Ів. 15:5-6, пор. 2 Кор. 3:5-8).

Тому і далекі, і близькі, через Господа Ісуса Христа, всі ми маємо доступ у Дусі одним до Отця, бо правдива єдність народу Божого завжди була і є тільки у Святому Дусі. З тієї причини Слово Боже дуже чітко накреслює нам ось яку важливу правду:

"За останнього часу будуть глузії, що ходитимуть за своїми пожадливостями та безбожністю. Це ті, що відлучаться від єдности, тілесні, що Духа не мають".

"А ви, улюблені, будуйте себе найсвятішою вашою вірою, моліться Духом Святим, бережіть себе самих у Божій любові, і чекайте милости Господа нашого Ісуса Христа для вічного життя. І до одних, хто вагається, будьте милостиві, спасайте і виринайте з огню, а до інших будьте милосердні зо страхом, і ненавидьте навіть одежу, опоганену від тіла!" (Юди 18-23).

Замислись!

Найбільша наука, яка потрібна кожній людині, це наука пізнання самого себе і пізнання домагань нашого духа та Духа Божого, що живе в нас.

Людина повинна жити не за своїми примхами й не за порадами інших людей, а згідно з вимогами Божого Духа, що живе в ній.

Г. Сковорода

Засідання Ради ВСО ЄХБ

Протягом двох днів 14 і 15 травня 1997 року відбулися засідання Ради ВСО ЄХБ. Проходили вони у "Центрі Християнського життя" місії "Схід-Захід", який розташований серед соснового бору мальовничого містечка Ірпінь.

На ньому були присутні старші пресвітери обласних Об'єднань церков ЄХБ та об'єднання церков ЄХБ Республіки Крим. Вони виступали з інформацією про життя церков, очолюваних ними об'єднань, ділилися здобутками у праці, розповідали про труднощі і проблеми, з якими доводиться зустрічатися. Не приховувалися й окремі невдачі, що також трапляються.

Усе це, як нитка до нитки в килимі, створило реальну панораму життя нашого Братства. Засідання пройшли у дусі єдності, співчуття та взаєморозуміння.

Характерним для засідань було те, що кожний з виступаючих виставляв особливо гострі потреби, які є в області, як предмет для спільних молитов. Тому засідання часто переривались гарячими молитвами. Це було об'єднуючим фактором: чи то радощі, чи болі ставали спільними. А це у свою чергу давало чудове відчуття єдиної родини - родини Божої.

Було багато різних потреб, але серед них переважали наступні три:

1. Нестача працівників, особливо для новоутворених церков.
2. Матеріальна скрута і спад духовності.
3. Потреби, пов'язані з будівництвом молитовних домів.

Ці потреби пропонуємо як предмет для молитов для всіх членів церков.

Ще два радісних і по-особливому дорогих моменти були у цих двох днях братерської спільності. Обидва пов'язані з презентацією - видання нового співаника "Євангельські пісні" та видання першого номеру журналу "Євангельська нива".

Олександр Крищук представив новий збірник пісень, а Михайло Козубовський - перший примірник журналу, який одразу полюбився.

Обидві вістки були прийняті з радістю, вдячністю Богові і колективам редколегій співаника та журналу.

Шкода, що ці презентації були надміру скромними - вони заслуговують більшого. Вони звершили велику працю тихо, щоб вся слава належала Богові.

На засіданні Ради було обговорено зразки свідоцтв про хрещення, про шлюб, про церкву і разом з зразками свідоцтв про рукопокладення на пресвітерське, дияконське і місіонерське служіння затверджені до тиражування.

На знімку: **члени Ради ВСО ЄХБ**

Наступні засідання Ради ВСО ЄХБ плануються на 6-8 жовтня 1997 року. Вони будуть присвячені осіннім звітно-виборним обласним конференціям та підготовці до чергового з'їзду нашого Братства весною наступного року (березень 1998 року).

Подав В.Матвіїв

Духовність

Володимир Матвіїв

Про духовність останнім часом говорять багато і часто.

Звучать відгуки про того чи іншого брата: духовний! Подібний похвальний епітет не раз адресують служителеві церкви. Трапляється, що його відважують і окремій церкві. Це слово стало головним, а можливо й найвищим мірилом духовного стану окремої особи, сім'ї чи церкви. Проте, визначення духовності не знаходимо навіть на сторінках Святого Писання. А тому часто у цей термін вкладають власне визначення, власні критерії. Одні цієї теми уникають, інші ж - особливо загострюють на ній увагу. Однак, як би не було, духовність - це наріжний камінь, це фасад будинку, його архітектура, його краса.

Вираз "наповнюйтесь духом" є формулою духовного життя. Тому справжня духовність - це, власне, і є наповнення Духом Святим.

Що це означає? Які характерні риси такого життя? Чи може людина знати, що вона сповнена Духом Святим?

Це ряд важливих практичних питань духовного життя християнина. Попробуємо відшукати вірні відповіді на них у Слові Божому.

Наповнення Духом - що це?

"Не впивайтесь вином, в якому розпуста, але краще наповнюйтесь Духом" (Еф. 5:18).

Дивне співставлення п'янства і наповнення Духом. Між цими двома станами існує гостра протилежність. Але апостол Павло відважився поставити їх поруч. І напевно тому, що саме таке порівняння дає нам ключ для належного розуміння наповнення Духом.

Тим ключем є ідея керування.

П'яниця і духовна особа - керовані люди. Перший керується алкоголем, якого спожив, другий - Духом, Якого отримав. Під їх впливом і керівництвом вони обидва думають і чинять у неприродний для них спосіб. Це не натяк на те, що життя духовної людини буде безглуздим чи ненормальним, але що вона не житиме життям, властивим для неї, тобто за старою природою.

Отже, бути наповненим Духом означає бути керованим Духом Святим!

Ще один важливий факт про наповнення Духом знаходимо у словах апостола, а це - повторний досвід. Дієслово "наповнюйтесь" вжито у теперішньому часі, що підкреслює дію, яка повторюється, на противагу одноразовій дії. Тобто, християнин може бути наповнений Духом, ще раз наповнений, наповнений знову і знову... Це яскраво простежується у житті апостолів та церкви:

- у День П'ятидесятниці вони були наповнені Духом Святим (Дії 2:4);
- трохи пізніше, після молитви про відвагу, та сама група людей була сповнена Духом Святим знову (4:31)...

Важливо зауважити, що сповнення Духом Святим вдруге сталося не тому, що якийсь гріх вкрався до їхнього життя після першого. Це сталося тому, що їм потрібна була сила у нових обставинах. Їм потрібна була відвага для проповіді Євангелія, незважаючи на заборону синедріону.

Отже, повторні наповнення Духом потрібні тому, що складаються нові обставини, які необхідно підпорядкувати керівництву Духа Святого, щоб ні страх, ні люди, ані гріх не мали жодної сили керувати життям.

І ще один немаловажливий факт: дієслово "наповнюйтесь" написано у наказовій формі. Як не дивно - це наказ. Віруючому повелівається це робити; він не має іншого вибору для нормального і плідного духовного життя.

Суть духовності

Справжня духовність включає в себе три фактори:

Перший - новонародження. Власне, народження згори є початком життя "нового творива". Бог-Отець через Слово Своє та Дух Святий звершує чудо - народження особливих людей. Подумати тільки:

- КОЛИСЬ - мертві через гріхи та провини; темрява, ненарод, чужі для обітниць Божих, без Бога на світі...

- СЬОГОДНІ - нове творива, Божий народ, домашні для Бога, співгорожани святим, світила у світі...

"І буду їм за батька, вони ж Мені за синів і дочок" - так колись сказав Господь. Це здійснив Бог в Ісусі Христі. І це чинить сьогодні, народжуючи від води і Духа Святого.

Тому ніхто не може бути духовним у Біблійному розумінні, якщо не отримав нового життя через нове народження! Духовність без відродження - це лише реформація.

Другий - Дух Святий. Триєдиний святий Бог-Отець, Син і Святий Дух, створив на Свій образ людину. Створив її також триєдиною: дух, душа, тіло.

Бог-Отець дав людині дух (дихання життя), в якому пробуває, через який з нею спілкується (Рим. 8:16), якого й забере назад (Екл. 12:7).

Бог-Син врятував душу людини від загибелі, поклавши у викуп Свою душу (Ін. 17:19). Ісус Христос через віру оселяється в серці людини, в її душі, її житті (Еф. 3:17).

Бог - Дух Святий місцем Свого перебування обрав тіло людини. Саме воно стало храмом Духа Святого. У ньому через нове народження живе нова людина, створена у Христі Ісусі на добрі діла (Еф. 2:10).

Тому Дух Святий створює духовність в нас, із середини керуючи діями кожного члена нашого тіла. Якщо в нас живе СВЯТИЙ, то будуть чистими наші думки, світлим буде погляд, розумними будуть слова, виваженими наші кроки, добрими - діла наших рук!..

Третій - зрілість. Це духовний ріст за певний час під дією Святого Духа. Новонароджений християнин може бути малодуховним, тому що він мав мало часу, щоб рости у пізнанні та досвіді.

Старий християнин може бути малодуховним, тому що дозволяв Духу Святому себе контролювати і важко піддавався Його праці над собою. Стан духовного дитинства не повинен тривати довго. Коли апостол Павло писав свого першого листа до Коринтян, то вони були вже 5 років віруючими. І він сподівався, що вони повинні вже бути духовними. Він ясно говорить, що під час свого перебування він не міг говорити з ними як з духовними людьми, були бо вони немовлятами у Христі. Але він сподівався, що через деякий час він напише до них цього листа, вони настільки змужніють, що він зможе звертатися до них як до духовних (1 Кор. 3:1-2). Ставалося навпаки і він змушений був їх напоумляти, щоб вони "у лихому були дітьми, а в розумі досконалими були" (1 Кор. 14:20). Особливо його турбувало їхнє дитяче, несерйозне практикування духовних дарів.

Адже ДУХОВНІСТЬ - це доросле, зріле відношення до Святого Духа. Це ріст у благодаті та пізнанні Господа Ісуса Христа (2 Пет. 3:18).

Характеристика духовності

У Біблійній характеристиці духовність має свої виміри.

Кожна людина має свої фізичні виміри: зріст, вагу, зовнішній вигляд, Так само кожна духовна людина має певні духовні виміри, аналогічно - духовний зріст, вагу та красу. Існують також еталони виміру довжини, ваги, характерних рис.

Чим же виміряти наші духовні "параметри"?

Для виміру нашого духовного зросту є "міра зросту Христової повноти"; це неперевершений еталон "Мужа досконалого" (Еф. 4:13).

Є у Бога вага, яка з дивовижною точністю покаже вагу наших діл (Об. 22:12), наших слів (Мт. 12:37) та навіть думок (Пс. 138:2).

Є Біблія - дзеркало, у яке можемо дивитися відкритими очима, бачити божественний образ Ісуса Христа і змінюватися у той же образ (2 Кор. 3:18). Є засоби досягнення духовності, є способи її виміру. У чому ж проявляється духовність?

Духовність проявляється у віруючому - **христоподібність**.

У першу чергу: у знанні Слова Божого. Неможливо, щоб немовля не любило матері, яка його народила. Так і "народжені від води", що нею є свята Біблія, не можуть не любити її. Це духовна їжа: для новонароджених немовлят - це "щире словесне молоко" (1 Пет. 2:2), щоб їм вирости на спасіння; для юнаків - це сила, щоб перемагати лукавого (1 Ін. 2:14); для дорослих - "тверда їжа, що мають чуття" (Євр. 5:14); для служителів - цікаво вправа духовна у благочесті (1 Тим. 4:8)... Це - молот! Це - меч духовний! Це - Сила Божа на спасіння!..

По-друге, у характері віруючого. Народжена від Духа Святого і наповнена Ним людина знаходиться постійно під Його впливом. Дух Святий є для неї Утішителем (Ін. 14:16), Учителем (Ін. 14:26), Опікуном і Керівником (Гал. 4:2), Заступником (Рим. 8:26)... Тому лише Дух Святий здатний наш характер формувати так, щоб він був якомога подібнішим до характеру Ісуса Христа. І важливо для нас дозволити Духу Святому плекати у нас Його чудовий характер.

Адже, ХРИСТОПОДІБНІСТЬ - це найкращий вияв духовності!

По-третє, у відношеннях. Духовність віруючого християнина особливо яскраво виявляється у його поведінці, його ставленні до інших людей. І знову ж таки Ісус Христос і у цьому є для нас найкращим прикладом для наслідування (1 Пет. 2:21). Він показав зразок поведінки: вдома та серед людей, на весіллі та на похороні, у храмі та в синагозі, вдень та вночі, в купальні Віфезда та на лоні природи, перед царем та простолюдином, в оточенні друзів та серед ворогів...

"Хто каже, що в Ньому перебуває, повинен поводитися так, як поводився Він" (2 Ін. 2:6). Влучно сказав один проповідник, пояснюючи хто такий християнин (Дії 14:26): "Християнин - це маленький Христос". Влучно, високо, зобов'язуюче! І це єдиний шлях до справжньої духовності.

Духовність проявляється у сім'ї віруючого - **христоцентричність**

Скажіть, будь ласка, де важче і де легше бути духовним: вдома чи у церкві?

Не знаю, як міркуєте ви, а мені здається, що легше у церкві, а найважче вдома. Погляньте, скільки довкола нас християн, які, бува, навідуються до церкви, вміють вклонитися, перехреститися, свічечку поставити. Та тільки повертаються додому, та вже й по дорозі, - куди поділася їхня побожність. Про яку христиподібність можна говорити?

Подібне буває й у відроджених християн. Для багатьох легко і цікаво кілька годин провести у церкві: зустрітися, порозмовляти, усміхнутися, помолитися, поспівати, поспілкуватися, а деколи й дещо більше зробити. Так легко на людях бути уважним і привітним, побожним і духовним. А ось вдома...

Чому так? А тому, що наша духовність на людях короткочасна, показова, навіть притворна. За словами чеського педагога Я.А.Коменського, вона подібна до різдвяної ялинки, чудово прикрашеної яблуками, горішками. Вона гарно виглядає, та ніколи їх не родить.

А стосунки вдома - інтимні, постійні, щоденні; притворність тут швидко розпізнають, особливо діти.

Тому для справжньої духовності необхідна у сім'ї христоцентричність. Так як для досягнення духовності окремою особою необхідна христоподібність, так для духовності сім'ї необхідна христоцентричність.

Апостол Павло описує духовну атмосферу такої сім'ї словами: "...наповнюйтесь Духом, розмов-ляючи між собою псалмами, гімнами, піснями духовними, співаючи і граючи в серці своєму для Господа, дякуючи завжди за все Богові і Отцеві в ім'я Ісуса Христа. корячись один одному у Христовім страху" (Еф. 5:18-21).

Одного разу мені довелося гостювати у домі поважного служителя Божого.Переступивши поріг його дому, у передпокої на стіні я прочитав дивні слова: "Ісус Христос - господар цього дому, невидимий гість за кожною трапезою і мовчазний слухач кожної розмови!"

Такого тексту немає на сторінках Біблії, але вони чудові, чи не правда?! Щаслива та сім'я, яка таку чудову христоцентричність декларує в словах та сповідує життям!

Духовність проявляється у церковній спільності

Духовність проявляється: в особистому житті, житті сім'ї та церковній спільності. Логічно, що чим вищими є духовність власна та сімейна, тим вищою буде духовний стан церкви і навпаки.

Церква - це духовна спільність духовних людей. Тому важливо "зберігати єдність духа у союзі миру" (Еф. 4:3). Між віруючими у церквах часто існує тільки "союз миру" і вони скочуються до рівня організацій. Дух поділення - це є доказ тілесності. Це сталося між віруючими у Коринті: замість єдності у них відбулося поділення на групи "павлових", "аполосових", "петрових" і "христових" (1 Кор. 3:3-5). Незрілий християнин сприяє поділенню, а зрілий - єдності.

Церква - це тіло, яке Дух Святий вчинив з окремих членів (1 Кор. 12:13). Усі члени і тіло в цілому напоєні одним Духом. Духовність кожного члена, власне, у тім, щоб не ігнорувати іншим членом (1 Кор. 12:15-16, 21); не ділити на достойних і недостойних (1 Кор. 12:23-24); дбати один про одного (1 Кор. 12:25-26).

Духовний християнин робить позитивний внесок до церкви через вживання своїх дарів. Член церкви, який постійно створює проблеми, постійно потребує до себе уваги та вимагає, щоб йому догоджали, безсумнівно, не є духовною особою. Оскаржування братів - це праця диявола (Об. 12:10). Тому ті, хто цим хворіє, і близько не є духовними: вони дали місце дияволу і їм не місце у церкві.

Церква - наречена Христа, яка чекає приходу Ісуса Христа, яка підготовляє себе до цієї славної зустрічі. Наближається ця мить, чути вже кроки.

Дивний перегук лунає від краю до краю:

"Оце, гряду незабаром!"

"Так, гряди, Господи Ісусе!"

Иван Абрамов

ИИСУСА ДЕРЖИСЬ

Я ношу свое сердце,
как хрупкую вазу.
Ненароком споткнешся -
и вдребезги жизнь.
Чтобы я на пути
не споткнулся ни разу,
Чей-то голос твердит:
"Иисуса держись".

То ли вдруг засвистят
ледяные метели,
То ли грозы расщепят
бездонную высь,
То ли просто весной
заволнуются ели,
Чей-то голос твердит:
"Иисуса держись".

Простираются вдаль
бесконечные версты.
Хорошо бы куда-то
навек унестись,
Где живется легко,
и свободно и просто,
только голос твердит:
"Иисуса держись".

А порой надо мною
судьба посмеется,
И я плачу ночами:
О счастье, вернись!
И полынная горечь
мне в душу прольется,
Но в ответ лишь одно:
"Иисуса держись"

И когда в тишине
о любви размышляю,
Кто-то шепчет опять:
"У Христа научись".
И я снова себя
во грехах обвиняю
И твержу лишь одно:
"Иисуса держись".

Я ношу свое сердце,
как ценную вазу.
Ненароком споткнешся -
и вдребезги жизнь,
Чтобы в жизни и ты
не споткнулся ни разу,
Я тебе говорю:
"Иисуса держись!"

Що означає для Церкви Христа бути "священством царським"?

Олександр Чмут

Для пояснення деяких важкозрозумілих місць Біблія використовує мову метафор. Досить виразно це прослідковується на прикладі біблійної характеристики Церкви. На сторінках Писання Церква Христова неодноразово порівнюється з Тілом (Кол. 1:18), Храмом (Еф. 2:20), Нареченою (Еф. 2:25), Виноградиною (Ін. 15), Отарою овець (Ін. 10:27-30), Сім'єю (Ін. 1:12), а також Священством (1 Пет. 2:9). Ісус Христос та Його Апостоли вживали щодо Церкви різноманітні метафори, для тогощоб яскравіше висвітлити її справжню природу та призначення у світі.

Коли апостол Петро назвав віруючих, які проживали на території Малої Азії, священством, що ж він мав на увазі?

Початковим Божим задумом щодо Ізраїлю було те, щоб зробити цей народ священницьким народом на землі. В Біблійному розумінні, священик - це людина, головний обов'язок якої звершення від імені інших релігійного служіння перед Богом. В Ізраїлі священство відігравало роль посередника між Богом та Його народом. Лише священики мали право безпосереднього доступу до Творця та принесення Йому жертв. Таким чином напочатку весь Ізраїль мусів мати з Богом безпосередні, особливі стосунки і передавати Його волю народам світу. Господь сказав: "Коли... будете дотримувати заповіту Мого, то станете Мені власністю більше всіх народів, бо вся земля - то Моя! А ви станете Мені царством священиків..." (2 М. 19:5-6). Ситуація змінилася після того, як Ізраїль, порушивши Божі застороги, впав в ідолопоклонство. В результаті священицьке служіння стало привілеєм виключно синів Левіїних, котрі залишилися вірними Богові та не поклонялися золотому теляті, якого зробив Аарон (2 М. 32:29).

Служіння старозавітніх священиків припинилося після зруйнування Єрусалимського храму у 70-му році нашої ери. У Своїй Церкві Христос більше не передбачав якогось особливого класу посередників. Біблія говорить, що сьогодні вся Церква Христова є вибраним царським священством нашого Господа. Вона має безпосередній доступ до Нього і призначена виконувати особливе служіння.

На підставі Біблії обов'язки священиків можна поділити на три головні функції. Ці функції стосуються також Церкви.

1. Приношення жертв. Священики приносили жертви від імені Ізраїльського народу, як говорить Писання: "Кожен бо первосвященик, що з-між людей вибирається, настановляється для людей на служіння Богові, щоб приносити дари та жертви за гріхи" (Євр. 5:1). Значення цих жертв полягало у тому, що народ Божий стверджував свою вірність Заповітові та отримував прощення за порушення заповідей Божих, як написано: "без пролиття крові не буває прощення" (Євр.9:22).

Часи принесення кровних жертв давно минули, в наш час вони зовсім не потрібні. Христос приніс Себе як останню і досконалу жертву за всіх людей. Незважаючи на це, віруючий, який займає перед Богом становище священика, зобов'язаний приносити Йому жертви. Виникає запитання, що ж це за жертви? На сторінках Нового Завіту ми знаходимо деякі пояснення щодо цього. Автор Послання до євреїв закликає християн завжди приносити Богові "жертву хвали, тобто плід уст, що Ім'я Його славлять", а також нагадує про доброчинність та спільність (Євр. 13:15-16). Дехто може додати до цього грошові пожертви, час який ми провели в служінні для Христа, наші особисті інтереси, таланти, які ми присвятили Богові і тому подібне. Все це вірно, але вчення Біблії розглядає можливість принесення віруючими жертв дещо в ширшому аспекті: "Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, - повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу" (Рим. 12:1) - ось чого бажає Бог від Своїх священиків. Мусимо знати, що Господь чекає не лише наших грошей, талантів та добрих справ - Господь бажає нас самих. Великою помилкою християн є те, що ми віддаємо для Христа якусь певну частку того, що, на нашу думку, належить особисто нам, у той час як Господь бажає, щоб ми віддали Йому самих себе. Принести в жертву - це означає відмовитись, віддати, присвятити. "Коли хто хоче йти вслід за Мною, - говорить Христос, - хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде" (Лк. 9:23).

Життя багатьох церков, об'єднань та союзів цілком змінилося б, якби християни з більшою відповідальністю поставилися до свого священницького обов'язку та присвятили себе цілком і повністю на служіння Творцеві.

Страшним злочином Ізраїльських священиків було те, що вони посягали на жертви, які люди приносили Богові, присвоюючи їх собі. Подібний випадок ми спостерігаємо на прикладі синів священика Ілія. Сучасні християни також бувають подібними до синів Ілія, коли те, що по праву належить Господеві, використовують для власних інтересів та марнують на пусте. Варто задуматися над тим, як ми витрачаємо фінанси, які в дійсності є Божими, проводимо дорогоцінний час, використовуємо таланти та здібності? Ми належимо Богові, ми Його священики - це в дійсності привілей, але питання у тому, чи насправді цілком і повністю ми присвятили себе на служіння Йому?

2. Свідчення. Ізраїльські священики зобов'язані були передавати народові Боже Слово та повчати народ Заповідей. Пророк Малахія пише: "Бо уста священикові знання стережуть та Закона шукають із уст його, бо він Ангол Господа Саваота" (Мал. 2:7). На превеликий жаль, історія свідчить, що священики Ізраїльські знехтували цим обов'язком. Божий Закон був перетворений на збірку церемоніальних правил та традицій. Заповіді Його були забуті, а народ, знаходячись у гріховній темряві, забувши про Бога, служив поганським ідолам. Ізраїль, який призначений був засвідчити про єдиного, живого Бога оточуючим народам, сам не знав як правильно служити Йому. Слово Боже говорить, що напочатку царювання Йосії Книга Закону була цілком забутою книгою в Юдеї, аж доки первосвященик Хілкійя не знайшов її та не передав цареві (2 Цар. 22). Таким чином відповідальність за духовний занепад і спустошення народу цілком лежала на священиках.

Сьогодні священницьке служіння у світі виконує Церква Христова, вона покликана передавати світові Боже Слово та звіщати Його волю. Ісус Христос сказав: "Тож ідіть і навчіть всі народи, хрстячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів..." (Мт. 25:19-20).

Подібно Ізраїльським священикам, Церква інколи забуває про своє призначення у світі, вона акцентує головну увагу на певних обрядах, правилах та традиціях, які в дійсності не в силі відродити людство та закликати його до виконання Божих Заповідей. Як і в часи Царів, Книга Біблія в деяких церквах є забутою і неавторитетною, а новозавітні "священики" в своєму служінні керуються власним досвідом, емоціями або традиціями.

Свого часу кожен член новозавітнього священства буде давати перед Богом звіт про те, як він виконував своє священницьке служіння, - чи вірно свідчив людям про Христа, чи бездоганно передавав Його Слово, і Бог буде оцінювати цю працю та давати Свої нагороди.

3. Заступництво. Первосвященик, який один раз на рік увіходив до Святая Святих, був символічним Посередником та Заступником перед Богом за народ, подібно до того, як Ісус Христос є "Посередником Нового Заповіту, щоб через смерть, - що була для відкуплення від переступів, учинених за першого заповіту, - покликані прийняли обітницю вічного спадку" (Євр. 9:15). Первосвященик приходив у Святая Святих з жертвою за народ та молитвою, прохаючи Божого умилостивлення до грішних. На жаль, і цей святий обов'язок священики не завжди виконували добросовісно, не завжди вболівали за народ. Грізним осудом до таких служителів звучать слова Господні через пророка Єзекіїля: "Горе Ізраїлевим пастирям, які пасуть самих себе!.. Слабих не зміцняєте, а хворої не лікуєте, і пораненої не перев'язуєте, сполошеної не вертаєте, і загинулої не шукаєте, але пануєте над ними силою та жорстокістю!" (Єзек. 34:4).

Безперечно, що між людьми і Богом сьогодні існує лише один єдиний Посередник - Ісус Христос, і крім Нього "...нема ні в кому іншому спасіння. Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали" (Дії 4:12). Але водночас існує і друга досить важлива істина - у світі існує Христова Церква, обов'язок якої заступатись перед Богом за грішний світ, молитися за його покаяння та відвідати Божий суд. В цьому і полягає заступницьке служіння священства.

Всі мужі Божі, які усвідомлювали свій священницький обов'язок перед Богом, були заступниками. Авраам благав Господа такими словами:

"Може є п'ятдесят праведних у цьому місті, - чи також вигубиш і не пробачиш цій місцевості ради п'ятидесяти тих праведних, що в ньому є?" (Бут. 18:24). Мойсей, заступаючись за народ, звертався до Бога зі словами: "О, згрішив цей народ великим гріхом, - вони зробили собі золотих богів! А тепер,

коли б Ти пробачив їм їхній гріх! А як ні, - витри мене з книги Своєї, яку Ти написав" (Вих. 32:31-32). Апостол Павло, визнаючи перед Богом особисту відповідальність за свій народ, сказав: "Я бажав би сам бути відлученим від Христа замість братів моїх, рідних мені тілом" (Рим. 9:3). На важливість подібного служіння перед Богом вказує і той факт, що Господь Сам розшукує таких служителів, які могли б стати заступниками за людство: "І шукав я між ними чоловіка, щоб поставив би загороду, і став би у виломі перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не знищив його, - та Я не знайшов!" (Єзек. 22:30). Таким чином, Церква Христова, яка носить високе звання священства, стоїть перед Богом ще в більшій відповідальності за грішний світ, ніж всі її попередники. Апостол Павло, звертаючись до молодого Тимофія, благає його: "Чинити молитви, благання, прохання за всіх людей, за царів та за всіх, хто при владі... бо це добре й приємне Спасителеві, нашому Богові, що хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання правди" (1 Тим. 2:2-4).

Можливо Бог продовжує Свою милість над грішним світом саме завдяки заступницьким молитвам Його Церкви? Але як буде далі? Чи продовжить Церква свої священницькі служіння заступництва? Чи буде й далі подібно своїм святим попередникам вболівати за долю грішного людства? Чи знайде Бог таких служителів, які "поставили б загороду, і стали б у виломі перед Божим обличчям за свій Край"?

Бог призначив Церкві важливу і відповідальну місію - бути Його священиками у цьому світі. Служіння це нелегке, воно потребує цілковитої віддачі і посвяти. Згідно Писання кожен християнин мусить бути священиком, незалежно від його можливостей, здібностей і талантів. Священство - це наш стан у Христі. Коли наше земне життя скінчиться, тоді ми станемо перед Христом, нашим Первосвященником, Він оцінить наше служіння і дасть нам нагороди. Він введе нас до Небесного Царства, де служіння Йому буде продовжуватися вічно.

Чому я баптист

Ця стаття є відповіддю на запитання, яке я поставив перед студентами Київської Богословської Семінарії. Сподіваюся, воно спонукає і вас замислитися хто ми є, звідки прийшли та, що найбільш важливо, куди прямуємо?

З словом баптист пов'язана дуже велика та хвилююча історія. Ми можемо оглянутися в минуле, в часи Іоана Хрестителя. "Тоді до нього виходив Єрусалим, і вся Юдея і вся Йорданська околиця і в річці Йордані хрестилися від нього, і визнавали свої гріхи". Тих, хто покаявся і охрестився, називали баптистами. І сьогодні це ім'я - баптист, ми носимо з радістю, адже воно характеризує нас як людей, які покаялися у своїх гріхах і через водне хрещення вступили в Завіт з Господом.

Баптисти ніколи не були державною церквою. В той же час вони завжди були добрими, сумлінними громадянами суспільства, де людські закони не йшли всупереч законам Божим. За їх переконанням держава має впорядковувати лише політичні справи, не втручаючись в життя церкви. Баптисти є патріотами Божими, що вважають вірність Йому понад вірності кесарю. Свобода сумління та повна відокремленість церкви від держави - скільки їм довелося постраждати за це! Скрізь на них чекали штрафи, цькування, знущання та залізні грати; в Європі їх немилосердно спалювали на стовпах, вішали на шибеницях, але вони витримали це. Зауважте: жодного разу протягом гіркої кривавої історії вони не мстилися своїм переслідувачам і не були переслідувані за злочини, лише за віру в Господа та Спасителя. Це і є баптистський патріотизм.

Баптисти не мають нічого спільного з екуменічним світовим рухом.

Сумно, але факт, ми так заклопотані, що не маємо навіть часу замислитися, чому ми баптисти? Я хотів би відзначити кілька причин, чому, власне, я баптист.

1. Я вірю в Біблію як Слово Боже. Люблю Господа Ісуса Христа, Якого воно відкриває нам. Я вірю, Бог дивовижно надихнув авторів Священного Писання, так зберіг Своє Слово. Я довіряю Біблії всім своїм серцем.

Баптисти приймають Біблію як керівництво для своєї віри та практики у щоденному житті, це саме роблю і я. Баптисти не ставлять інші книги чи вчення на божественний рівень богонатхненної Біблії, також і я. Баптистів часто називають "людьми Писання", тому що воно є постійною основою у їхньому житті.

2. Я вірю в свободу людської душі покаятися в гріхах, вірити в нашого Господа та прийняти Його милість, любов і прощення. Бог створив людину живою вічною душею за подобою Божою. Гріх і деградація відлучили людину від Бога та від дивної божественної мети для людства. Господь через Свій викупний план дав людині прощення та відновлення. Баптисти вірують, що чоловіки та жінки можуть вільно особисто просити Бога про милість без допомоги будь-якого іншого посередника, окрім Господа Ісуса Христа, Який через Духа Святого говорить до наших сердець. "Надія не засоромлює, бо любов Божа влилася в серця наші Духом Святим, даним нам... Бог доводить Свою любов до нас тим, що коли ми були грішниками, Христос помер за нас" (Рим. 5:5...8).

4. Баптисти розповсюджують Євангеліє Господа Ісуса Христа по всьому світі. Вони вірять, що поки людина не покається та не отримає спасіння від Бога, вона є втраченою та приреченою до вічності в пеклі. Баптисти вірять, що Господь шукає, щоб спасти людину та відновити її стосунки з Ним. Бог кликав і кличе людину до покаяння. Тому баптисти прагнуть співпраці з Ним у Його викупному плані. Я вірю, що Господь покликав кожне Своє дитя до служіння світового євангелизму. Баптисти люблять місійну працю, я також.

5. Баптисти переконані, що помісна церква є центральною частиною в Божому плані спасіння світу. Ісус обіцяв: "Я збудую церкву Свою, і ворота пекельні не переможуть її". Пекельні ворота не мають сили проти церкви. Пекло не може полонити тих, хто належить Ісусу. Біблія вчить, що помісна церква є живим організмом з функціями проповіді, хрещення, учнівства людей усього світу. Біблія

навчає і баптисти вірять, що головними у помісній церкві є пастори та диякони. Я також переконаний у цьому.

Писання вчить і баптисти вірять, що є лише два таїнства у помісній церкві: хрещення та вечеря Господня. Хрещення надається людині після її навернення та спасіння. Хрещення - чудова картина Господньої смерті, похорону та Його переможного воскресіння. Коли ми приймаємо хрещення, ми ототожнюємося з Христом.

Господня Вечеря - час згадки Христової смерті та жертви за нас. Коли ми ділимо між собою хліб і вино, ми показуємо цим любов і спільність з нашим Спасителем Ісусом Христом. Ці символи не можуть замінити нашого власного досвіду практичного християнського життя. Хрещення та Вечеря Господня є скоріше нагадуванням, що Бог зробив для нас. Я був занурений у воду на знак моєї тотожності з Христовою смертю, похованням і воскресінням. Баптисти вірують у вчення про занурення. Це баптистський шлях і я дотримуюсь його.

Є багато причин, з яких я ношу ім'я баптист. Не останній і той факт, що я виріс у родині баптистів. Для мене було природним сприймати баптистське віровчення, адже воно оточувало мене. Мене ніколи не примушували стати баптистом, але мені було легко наслідувати цей шлях. Хоч я радий, що я баптист, але не думаю, що людина має бути лише ним, щоб Господь прийняв її до Своєї сім'ї. Я маю багато друзів, які є щирими християнами, хоч і не баптисти. В моєму житті та служінні для Господа є великим благословінням бути баптистом.

Майкл Норфліт

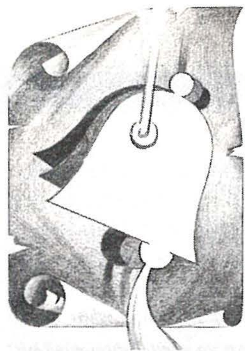
"Чи ж не вільно мені зо своїм, що я хочу робити?" (Мт. 20:15)

Невже гончар не в силі формувати глину за власним бажанням? Природно, що і працедавець увечері роздає платню за власним уподобанням, аби тільки він не вчинив неправди. Він її і не вчинив. Той, Хто нами володіє, є Богом правди, Який милостивий до невдячних і злих, але Він ніколи не обіцяє радитися з нами, що є вірним, а що ні. Про це ми і забуваємо.

Часом нам здається, що Бог чинить невірно, і це цілком правдиво, тому що коли б Бог діяв справедливо, то Він би давно махнув на нас рукою і дозволив жити так, як ми того прагнемо, адже кращого ми негідні. Але в даній ситуації Бог робить не те, що ми заслужили, але те, що в Його абсолютному розумі є істиною.

Оскільки ми живемо в розбещеному, спотвореному світі і, крім того, бачимо все хибно, не говорячи вже про те, що маємо заклятого ворога, який завжди намагається затьмарити наші очі, щоб ми не побачили істини, тому ми і незадоволені домобудівництвом Божим.

Вірити - означає визнавати Бога завжди правим. Він має право сказати нам: "Приходь працювати в Мій виноградник". Якщо ми віримо Йому - ми йдемо. Ми йдемо не тому, що очікуємо нагороди, але щоб засвідчити, що наша віра правдива, а не лише набір пустих фраз. Ми працюємо, тому що немає більшої радості на землі, як бути використаним Великим Працедавцем, слугувати своїм ближнім і бути Його співпрацівниками на радість іншим. Усе наше життя є цілковитою нісенітницею, якщо увечері під час роздачі платні Господар виноградника не скаже нам: "Добрий і вірний рабе, увійди в радість Пана твого".

Реформація і Україна: віхи нашої історії

Видання, з якими останнім часом могли ознайомитися віруючі, розкривають цікаву картину зародження і розвитку протестантизму в світі й в Україні. З них довідуємося про ідейні шукання багатьох мислителів минулого, які підготували Реформацію і по праву можуть бути названі нашими попередниками. Вивчення витоків євангельського руху лежить у площині широкого ознайомлення з основними віхами в розвитку християнства, розвитком думки та культури середніх віків і Нового часу, етапами ідейної боротьби за духовний прогрес у XVIII-XX ст. Не таким вже простим є питання появи й вітчизняного євангельсько-баптистського братства, адже до його виникнення спричинилося чимало релігійних потоків, ідейних рухів та шкіл, що репрезентують розвиток не лише західноєвропейської, а й східнослов'янської культур.

Безумовно, ідейні джерела сучасного євангелизму беруть свій початок в апостольському християнстві та новозавітній писемній традиції. Божественне Одкровення, заповіді Христа, палкі послання апостола Павла розкривають зміст істинної віри, вказують шлях праведного земного життя. Однак, й у творах ранніх отців церкви зустрічаємо чимало думок, співзвучних ідеалам істинного благочестя. Церковні реформи XI ст., предренесанс XII-XIII ст., розвиток міської культури і радикальна опозиція богомілів, катарів, вальденсів, прогрес у християнській філософії та етиці XIV-XV ст., епоха Відродження і Реформації - все це яскравий матеріал для демонстрації поступового духовного прориву, який підготував виникнення протестантизму і становлення нових релігійних інститутів сучасної доби.

Натомість, посилення інтересу до історії баптизму, котре спостерігаємо сьогодні серед багатьох віруючих і невіруючих, супроводжується подекуди пошуками особливих, невідомих прообразів нашого минулого. Та чи слід вбачати серед подвижників апостольських часів, або братчиків-вальденсів чи середньовічних реформаторів перших баптистів? Чи відповідає науковому підходові віднесення до баптизму ідейно близьких йому релігійних рухів, типологічно подібних доктринальних та інституційних принципів? Адже при бажанні елементи євангельського християнства можна знайти у поглядах католицького реформатора папи Григорія VII чи інвективах "ренесансного" папи Льва X, у житті св. Франциска Ассизького чи північноєвропейському русі "Нового благочестя". Натомість, євангельське християнство - баптизм - самодостатнє явище християнської культури, яке увібрало в себе її багатовіковий досвід та, водночас, становить самобутній елемент духовної цивілізації.

У серії статей з історії протестантизму, що їх планує друкувати наш журнал, спробуємо познайомити читачів з основними віхами становлення і розвитку євангельського руху. Особливий акцент при цьому робитимемо на вітчизняній історії, тих явищах, котрі найбільше вплинули на формування баптистської церкви в Україні. Адже не секрет, що свої історичні знання ми грунтуємо переважно на матеріалі Західної і Центральної Європи, беремо з творів зарубіжних авторів, присвячених Реформації та протестантизму в інших країнах. А втім Україна теж вписала гідну сторінку в історію світового євангельського руху.

Однак, перш ніж розпочати екскурси в минуле, слід з'ясувати деякі загальні питання виникнення євангельсько-баптистської церкви.

Звичайно, Реформація і протестантизм виникли не самі по собі, за волею чи внутрішнім переконанням християнських новаторів XVI ст. Вони були підготовлені тривалими змінами матеріального і духовного буття європейського суспільства. Озираючись на ті часи, ми з подивом відкриваємо для себе людей, які мали напрочуд близькі нам думки і почування, релігійні спільноти, що так нагадують наші помісні церкви.Протестантизм рішуче відкинув усі попередні спроби реформування, оновлення, "підчищення" церкви, що робило більшість його попередників, якими б прогресивними не були їх учення. Протестантизм не обмежився запереченням церковної традиції та відмовою від тих чи інших елементів католицької віри, обрядової практики. Він запропонував принципово нове світорозуміння, обгрунтував етику земного буття. За нею не церква, а Бог став в епіцентрі особистого життя людини, а сама людина - дієвим співучасником Божественного плану спасіння.

Реформація розбудила європейське суспільство, об'єднавши під своїми прапорами людей різних станів, політичних інтересів, часом протилежних переконань. Це позначилося й на протестантизмі, який ніколи не був однорідним і не завжди послідовним у досягненні своїх ідеалів. По суті, ні лютеранство, ні кальвінізм так і не здійснили остаточної відмови від попередньої церковно-обрядової традиції; у поглядах Мартіна Лютера, Філіппа Меланхтона, Ульріха Цвінглі, Жана Кальвіна залишилося чимало рудиментів католицького вчення. Англіканство взагалі зупинилося на роздоріжжі між протестантизмом і католицизмом. Основні новаторські ідеї реформаторів щодо повернення ідеалів апостольського християнства - і у вченні, заповіданому Словом Божим, і у церковному будівництві, практиці релігійного та суспільного життя, розпочатих вже Ісусом Христом, - знайшли своє остаточне вирішення у проповідях анабаптистів та їх пізніших послідовників.

Абсолютна більшість зарубіжних і вітчизняних учених розрізняє в історії реформаційного руху два основні напрями:

лютерансько-кальвіністський та анабаптистсько-меннонітський, між якими завжди існувало чимало проміжних течій.

Перший напрям називають класичним (через його компроміс з католицизмом та збереження деяких елементів церковної традиції) або біблійним (маючи на увазі відмову лютеранства і кальвінізму від внутрішнього одкровення силою Святого Духа, їхнє опертя у своєму пізнанні Всевишнього виключно на Біблію). Другий напрям, відомий в історіографії, здебільшого, як радикальний (в етико-філософському плані) протестантизм. Виразником цього напряму стали анабаптисти, меннонiти, гуттерці (або ще моравські брати), баптисти, євангельські християни, п'ятидесятники, деякі сучасні протестантські церкви, що у багатьох країнах відомі як "вільні церкви". Спадкоємцями ідеалів апостольського християнства є також вальденси, які понині існують у Франції та Італії, сповідуючи чимало доктринальних засад, близьких радикальному протестантизмові.

Цей своєрідний материк на великому християнському атласі став духовною батьківщиною не одному поколінню віруючих, об'єднавши людей різних країн і народів. Тому світове євангельське братство, спираючись на загальні ідейні принципи, в тих чи інших країнах має свої особливості, грунтовані на місцевих традиціях, національних культурах. Типовим прикладом такої особливості є церкви України, Білорусі, Росії. На відміну від споріднених братств у Західній Європі та Америці, котрі сформувалися в контексті західної культури і в опозиції до католицизму, східнослов'янський євангельський рух розвивався у безпосередній єдності з православною культурою, увібравши елементи релігійних рухів, опозиційних православ'ю. Маємо на увазі, предусім, рух духовного християнства, з якого вийшли духобори і молокани.

Однак, очевидно, ідейні особливості євангельського християнства в Україні формуються не лише у IX ст., а беруть свій початок з більш давніх часів. Про це поговоримо у наступному номері журналу.

Вікторія Любащенко
Науковець

Члени церкви міста Алупки (Крим) ніколи не мали свого Молитовного дому. Теперішня економічна ситуація змусила скоротити, а то й зовсім припинити поїздки на богослужіння в Ялту. Та ось велику відповідальність взяв на себе пресвітер Аванесян Борис Іванович.Саме йому належить ідея будівництва. Протягом п'яти років зусиллями віруючих, при допомозі нашого Братства та братів і сестер США здійснюється будівництво Молитовного дому на 150 місць. Чимало довелося подолати труднощів, але з Божим благословінням праця продовжується.

Тетяна Чернова

ПІДВАЛИНА нашого життя

"Великий, світлий і радісний день у моєму житті! Ні, – найбільший, найсвітліший , найрадісніший день у всьому моєму довгому і трудящому житті!

П`ятдесятилітня моя мрія и тридцятилітня моя робота сповнилася – ось моя вся життєва праця лежить на столі передо мною. Біблія моєю рідною мовою, мені найдорожчою мовою, мовою українською!

...Радіймо і веселімося цього дня! Бо ж Біблія підвалина нашого життя, нашої культури".

Іван Огієнко

(Запис у щоденнику в день виходу з друку першого примірника Біблії)

Проф. І. Огієнко

У світовому співтоваристві здавна утвердилися загально-визнані критерії віднесення того чи іншого народу до числа культурних, цивілізованих націй.

Назву два з них, які, на мій погляд, найголовніші. По-перше, це наявність у якогось народу видатних діячів на культурно-духовній ниві - тих геніїв, хто творить світового рівня шедеври у сферах літератури, музики, живопису, скульптури тощо. По-друге, існування перекладів його національною мовою найвидатніших творів світової літератури. І в першу чергу - невичерпного джерела мудрості, Бого- і людинопізнання - Біблії.

Другий критерій в оцінці культурного стану, рівня цивілізованості кожної нації є важливим з таких причин. Він свідчить про те, що в цього народу з`явилися діячі енциклопедичних знань, широкої ерудиції, високої духовності, подвижницького патріотизму й титанічної працездатності. Разом з тим автентичний переклад на якусь мову Біблії є вагомим доказом високого ступеню розвитку самої мови, багатства її словникового складу, граматичної пластичності, гнучкості синтаксичних виражальних засобів. Доведено, що існує ще й зворотний зв`язок між Біблією і мовою, на яку її перекладають. У всіх випадках зафіксовано благотворний вплив мови Біблії на кожну з національних мов: вони збагачуються новими морально-етичними поняттями, засвоюють доти невідомі їм граматичні конструкції.

І мабуть ні в кого не викликає сумніву, що мові, якою перекладено Біблію, гарантоване майбутнє, вона ніколи не зникне.

Не помилюся, якщо скажу: тільки від часу перекладу на неї Святого Письма кожна національна мова здобуває безсмертя.

Україномовні переклади Біблії, як не дивно, з`явилися порівняно недавно, в усякому разі пізніше, ніж її переклади на більшість європейських мов.

Через причини переважно політичного характеру наш народ, маючи свою багату, мелодійну і добре розвинену мову, довгий час змушений був пізнавати Божі істини за допомогою мертвої, а тому малозрозумілої церковнослов`янської мови, а згодом мовами сусідніх народів.

Уже в минулому столітті через відсутність своєї єдиної національної держави й розірваність, розділеність України між іншими державами, жителі Закарпаття читали Біблію угорською мовою, Буковини - румунською чи німецькою, галичани змушені були читати польсько- чи німецькомовні переклади Святого Письма. Жителі Подніпров`я і Слобожанщини, як відомо, були привчені до російських перекладів Біблії.

Багато видатних українців усвідомлювали не тільки ненормальність, а й трагічність такої ситуації, її небезпеку для майбутнього свого народу.

Одним з тих, хто хотів чимось зарадити біді, був Тарас Шевченко. Проте, через брак богословської освіти, незнання давніх мов, він не брався перекладати всі біблійні тексти. Єдине, що встиг зробити наш поет, - це виконати дуже вдалі переклади декількох псалмів.

По-справжньому за переклад Біблії взявся друг та однодумець Т.Шевченка, Пантелеймон Куліш (до речі, цього року минає рівно 100 років від дня його смерті). Але й він, незважаючи на високу освіту, талант поета і знання мов, не зміг самостійно виконати цю колосальну

роботу. Її вдалося завершити за допомогою відомого прозаїка, богослова за освітою, Івана Нечуя-Левицького та видатного вченого-фізика, професора Празького університету, знавця багатьох мов Івана Пулюя.

На початку нашого століття стала відчутною потреба в новому перекладі Біблії. Він повинен бути більш науковий і відповідати вимогам літературної мови, яка на той час уже майже викристалізувалася і заявила світові про довершеність у творах класиків української літератури (красного письменства).

Щоб наново перекласти Біблію українською мовою потрібно було з`явитися людині, всебічно підготовленій до такої титанічної праці. Це мав бути справжній християнин, патріот.

За це могла взятися високоосвічена, висококультурна людина, яка любить Бога, свій народ.

Такою людиною став вірний син українського народу Іван Огієнко.

Хто ж він такий, де й коли народився, яким був його життєвий шлях?

Народився Іван Іванович Огієнко 19 січня 1882 року в містечку Брусилові Київської губернії у простій селянській родині. Він був шостою дитиною у своїх батьків.

На долю Івана Огієнка випало важке життя, всі ті зміни і катаклізми, що відбувалися в Україні у першій половині нашого століття, зачіпали його своїм крилом, інколи втягували в шалену круговерть. Проте за всіх обставин, де б не опинявся І.Огієнко, він завжди залишався людиною чесною, порядною, безкорисливою, бо служив Богу, істині, добру, правді і своєму народові.

Основні віхи його життя такі.

У три роки залишився без батька. В дитинстві довелося навіть наймитувати. Але завдяки великим здібностям і непереборному бажанню вчитися здобув вищу освіту — з відзнакою закінчив Київський університет (історико-філологічний факультет). Згодом — професор цього університету, автор багатьох наукових праць.

У часи існування Української Народної Республіки розкриваються нові грані таланту Івана Огієнка, передусім хист організатора науки.

Він став одним із співзасновників і першим ректором Кам'янець-Подільського університету, який відкрився у жовтні 1918 року. У грудні 1918 року Іван Огієнко стає міністром освіти УНР і багато робить для відкриття нових шкіл, що було дуже нелегко у ті воєнні роки.

З вересня 1919 року І.Огієнко обіймає дві міністреські посади - уряд УНР покладає на нього ще й обов`язки міністра віросповідань. Цікава деталь: І.Огієнко був єдиним позапартійним міністром у складі Директорії.

Після падіння УНР Іван Огієнко. емігрував з України і практично все своє життя провів на чужині. Йому довелося проживати в багатьох країнах. Помер Іван Огієнко 29 березня 1972 року в канадському місті Вінніпезі.

За словами самого Івана Огієнка, намір зробити новий переклад Біблії українською мовою визрів у нього ще в дореволюційний час, тоді ж він розпочав підготовку до цієї роботи. Під час перебування в еміграції І.Огієнко знову повернувся до праці над перекладом Біблії. Але справжня систематична робота розпочалася тільки в середині 1930-х років, коли в І.Огієнка з`явилися помічники і була створена спеціальна комісія з перекладу Біблії. До її складу ввійшли пастори деяких протестантських конфесій.

1937 року були перекладені і видруковані чотири Євангелія, а 1939 року - весь Новий Завіт. У той самий час завершено переклад книг Старого Завіту. Його перевірці, упорядкуванню і друкуванню перешкодив початок Другої світової війни.

З різних причин перший примірник української Біблії в перекладі Івана Огієнка вийшов у світ тільки 12 червня 1962 року.

Саме ім`я Івана Огієнка, його твори - а це майже 2 тисячі праць - донедавна були заборонені в Україні. І лише в останні роки цей видатний подвижник на ниві освіти, культури і духовності посів належне йому місце в колі видатних українців.

Цей рік - ювілейний для огієнківців. Минуло 115 років від дня народження, 25 років від дня смерті Івана Огієнка і 35 років від часу виходу у світ перекладеної ним Біблії.

Всеукраїнське товариство Івана Огієнка звернулося до ЮНЕСКО із зверненням оголосити 2002 рік - роком Івана Огієнка.

А.Ковальчук,
слухач Української Академії державного управління при Президентові Україні

Про європейську культуру

"Нещастя європейської культури - а це культура й наша - полягає власне в тому, що її матеріальна культура не тільки не йде в парі з культурою духовною, але, навпаки, - значно випереджує її. Горе такій культурі! Тільки духовна культура приносить людині правдиву міць".

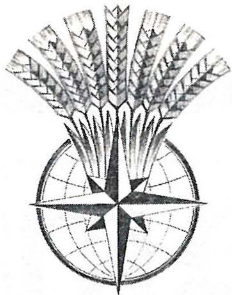
Про примарність земного щастя і користь віри

"Усі люди женуться за земним щастям, яке безвірний ніколи не матиме, бо людина без віри обертається в істоту бездушну, для якої недоступне духовне життя. Хто хоче зазнати щастя на землі, нехай має правдиву чисту віру в собі".

Про користь духовності для нації

"Народ, що має правдиву духовну культуру, а до того й поширену до його низів, конче стане міцним і могутнім... Такий народ щасливий в особистому житті і могутній у житті державному".

І.Огієнко

Духовно-повчальна конференція Євро-Азійської Федерації Союзів ЄХБ

30 квітня - 2 травня Кишинів Молдова

30 квітня - 2 травня цього року в м. Кишиневі відбулася духовно-повчальна конференція і засідання Ради Євро-Азійської Федерації Союзів ЄХБ.

У конференції брали участь керівники Союзів України, Росії, Молдови, Білорусі, Казахстану, Киргизії, Грузії, Вірменії. На жаль, керівники Союзів церков Середньої Азії та Азербайжану не змогли бути присутніми.

Гаслом конференції стали слова 2 Тим. 1:13: ""Тримайся зразка здорових слів" та 1 Тим. 4:7-8: "...вправляйся в благочесті, бо ...благочестя корисне на все, бо має обітницю життя теперішнього і майбутнього".

Були заслухані реферати: "Свобода і відповідальність в сучасному християнському житті", "Християнське благочестя і своєрідність національних культур", "Погляд на сучасні богословські системи: модернізм, лібералізм, прогресивне богослов`я, консерватизм, фундаменталізм".

В рефератах відображалося застереження від впливу модерністських теологів та всього нового, що не притаманне нашому багатонаціональному і вистражданому братству.

На засіданнях Ради обговорювалися питання про освітницькі заклади, про посилання студентів до Празької семінарії та можливість координації освіти в країнах СНД. Було запропоновано створити комісію на чолі з ректором Київської Богословської Семінарії А.І.Прокопчуком для удосконалення розвитку учбових закладів та їх координації.

Було також запропоновано обережно поставитися до створення Акредитаційної Асоціації за ініціативою місії "Духовне Відродження", оскільки в цю Асоціацію можуть входити інші конфесії. Було запропоновано за краще створити Акредитаційну Асоціацію Євро-Азійської Федерації Союзів ЄХБ.

"Тримайся зразка здорових слів"

"...вправляйся в благочесті, бо ...благочестя корисне на все, бо має обітницю життя теперішнього і майбутнього"

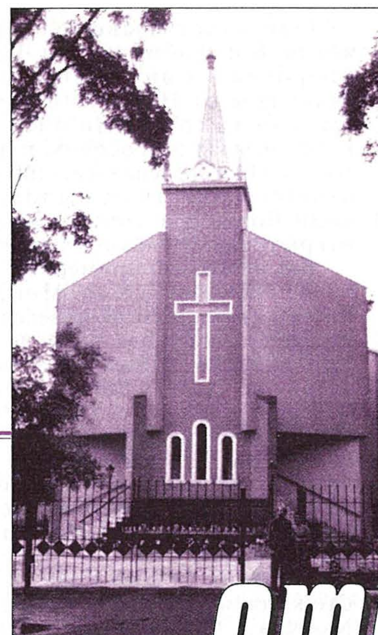
Всі учасники конференції з задоволенням відзначили важливість таких зустрічей, особливо в час, коли необхідна консолідація сил проти всіх лжевчень, які масово нахлинули в наше демократичне, не до кінця захищене суспільство.

Реферати "Свобода і відповідальність в сучасному християнському житті" та "Християнське благочестя і своєрідність національних культур" подаємо в цьому номері.

Реферат "Погляд на сучасні богословські системи: модернізм, прогресивне богослов'я, консерватизм, фундаменталізм" буде надруковано в наступному.

На знімках: **делегація ВСО ЄХБ під час роботи конференції**

Г. Комендант
В. Ткачук

Свобода и ответственность в современной христианской жизни

Бог-Творец создал человека "по образу Своему, по образу Божию сотворил его" (Быт. 1:27).

Творец, по словам псалмопевца Давида, славою и честию увенчал его и поставил над делами Рук Своих, все покорил под ноги его (Пс. 8:5-7). Это одно из лучших выражений мысли о величии, красоте и свободе первозданного человека.

Но вскоре Адам съел плод от запрещенного Богом дерева "познания" и обнаружил, что он потерял свою бесценную чистоту и что в его отношениях с Богом произошла ужасная перемена. В результате он стал по другому относиться и к своей жене, и ко всему окружающему миру.Таким образом, человек попал в рабство по собственному желанию, поддавшись искушению быть "как боги".

Но не известно, обнаружил ли он сразу, что потерял свою свободу и оказался в рабстве?

Апостол Павел описывает это событие как поворотный момент в истории в послании к Римлянам 5:12: "Посему как одним человеком грех вошел в мир, и грехом смерть, так и смерть перешла во всех человеков". Во-первых, здесь высказана мысль, что непослушание человека приводит его к зависимости от греха и смерти. Он больше не может действовать свободно. Во-вторых, непослушание одного человека поработило всех людей и лишило их истинной свободы.

Но Бог в Своей любви к человеку имел благое намерение освободить Свое творение от рабства и дать ему свободу. Это намерение было возвещено людям наперед.

Захария, отец Иоанна Крестителя, исполнился Святого Духа и пророчествовал, что Господь "воздвиг рог спасения через Отрока Своего". А затем сын Захарии, Иоанн, словами: "... вот Агнец Божий, Который берет на Себя грех мира" представил народу его Освободителя.

Сам Иисус Христос, крестившись, пришел в Назаретскую синагогу и заявил: "Дух Господень на Мне; ибо Он помазал Меня благовествовать нищим и послал Меня исцелять сокрушенных сердцем, проповедовать пленным освобождение, слепым прозрение, отпустить измученных на свободу..." (Лук. 4:16-19). Затем в Иерусалимском храме Сын Божий произносит великое обетование: "Итак, если Сын освободит вас, то истинно свободны будете" (Иоан. 8:36). Это были не только слова обещания. Во время Своего мессианского служения Он исцеляет, прощает, успокаивает бури, избавляет людей от давления зла. Он видит диавольские проявления в разных сферах жизни и смело наступает на царство сатаны, нанося ему сокрушительные удары. Но главная борьба была впереди. Это Гефсимания, Голгофа, Крест.

Христос должен был стать жертвой за грех человеческий. Крест должен был стать возмездием за все совершенное в мире зло.

Из многих мест Писания мы знаем, что Господь Иисус Христос был распят. Все требования Закона были исполнены Его страданиями: "Ибо возмездие за грех - смерть, а дар Божий - жизнь вечная во Христе Иисусе, Господе нашем". Таким образом человечество стало свободным, потому что Христос понес всю вину за его грех. Кроме того, нужно отметить, что эта свобода была дана Христом не только через Его страдания и смерть на Кресте, но и через Его Воскресение. Если бы Христос не воскрес, можно было бы предположить, что смерть сильнее Его и, таким образом, никто не может быть прощенным и освобожденным от цепей смерти. Позже апостол Павел восклицает: "Смерть! где твое жало? Ад! где твоя победа?"

Во время Второй мировой войны доктор Николай Александренко оказался в плену в немецком концлагере. В 1945 году американская армия захватила концлагерь и освободила пленных. Этот момент своей жизни Николай Александренко описывает следующим образом: "Американский офицер, выступая перед пленными, сказал: "Дорогие друзья, вы теперь люди свободные и можете идти куда хотите, на все четыре стороны". "А у меня, - продолжает Александренко, - на душе непонятное чувство, с одной стороны - радость освобождения, а с другой - глубокая печаль. Я не имею Родины, я не имею ни звания, ни положения, я не защищен социально, у меня нет дома, меня никто не ждет..."

В духовном плане, когда человек получает освобождение через Иисуса Христа, у него не возникает подобного чувства, как это было у освобожденных из концлагеря. Почему? По той простой причине, что Иисус Христос берет освбожденного человека Себе в сыновья, то есть усыновляет его. Из раба делает его сыном. Это как бы новое рождение и новый статус. Этот человек вместе с полученной свободой обретает Отца, Родину,

братьев и сестер по вере, а также совершенно новое положение - положение сына (Рим. 8:14-17).

Но положение сына это не только великая привилегия, но также и великая ответственность со многими обязанностями.

Первейшая обязанность - это послушание. Быть свободным, означает слушаться Бога. Иаков в своем послании поощряет тех, кто послушен Слову Божьему и говорит, что они пребывают в "законе свободы" (Иак. 1:22-25). Эту же мысль мы находим в Псалтире: "Буду ходить свободно, ибо я взыскал повелений Твоих" (Пс. 118:45). Однако послушание Богу всегда вызвано любовью. Иисус Христос и апостолы часто напоминают об этом: "Если любите Меня, соблюдите Мои заповеди" (Иоан. 14:15); "Ибо это есть любовь к Богу, чтобы мы соблюдали заповеди Его; и заповеди Его не тяжки" (1 Иоан. 5:3). Любить Бога и быть любимым Им - это прекрасно. Но человек, искренне любящий Бога, любит и других людей, которых также любит Бог (1 Иоан. 5:1). Следовательно, любовь - это ключ к поведению. И если моя свобода ограничивает свободу моего брата или сестры, то я должен уметь ограничивать свою свободу. Когда мы "не о себе только" заботимся, "но каждый о других" (Фил. 2:4), - мы на правильном пути. Апостол Павел говорит (1 Кор. 8:9) духовно зрелым верующим, чтобы они сосредотачивали внимание не на своей свободе, а на духовном благополучии тех, кто не так силен в духовном отношении. Он подчеркивал, что личная свобода должна ограничиваться любовью к братьям по вере. Если вы любите братьев, как Бог призвал нас любить, вы не станете употреблять свою свободу для того, чтобы в какой-то степени оскорбить, смутить или ослабить их веру.

Бывают случаи, когда некоторые верующие, члены церкви, настаивают на осуществлении своей свободы без оглядки на чувства других верующих и на нормы поведения, которых придерживаются другие. Церковь ослабевает и часто это приводит к разделению. Поэтому, прежде чем употребить свою христианскую свободу в данной области, нам следует рассмотреть, как это может подействовать на других, особенно на наших братьев по вере.

Пределы христианской свободы устанавливает любовь.

...Но любовь нам скажет, что мы не должны пользоваться преимуществом нашей свободы, раз для совести нашего брата это неприемлемо.

Что же такое свобода, дарованная Христом? Означает ли она свободу от любого рода ограничений? Означает ли она вседозволенность и бесконтрольность?

Очевидно, апостола Павла обвиняли в том, что он проповедовал именно такую свободу. Поэтому он в своих посланиях был очень осторожным в определении свободы и ее степени. Например: "Берегитесь однако же, чтобы эта свобода ваша не послужила соблазном для немощных" (1 Кор. 8:9); "К свободе призваны вы, братия, только бы свобода (ваша) не была поводом к угождению плоти" (Гал. 5:13).

Христианская свобода - это свобода от греха, а не свобода грешить. Необузданная вольность, которую иногда называют "свободой", вообще не есть свободой в полном смысле этого слова. Это еще одна форма рабства - подчинение желаниям нашей падшей природы.

Владимир Даль определяет свободу так: "Тот свободен, кто не подчиняется страстям и прихотям своим". Иисус Христос сказал однажды иудеям: "Всякий, делающий грех, есть раб греха" (Иоан. 8:34). Теперь в нашем обществе много таких рабов. Они громко кричат о своей свободе, провозглашая "свободную жизнь", "свободную любовь" и другие "свободы". Но в действительности они просто рабы собственных желаний, которыми управлять не могут. Римский философ Сенека говорил: "Самое худшее рабство быть рабом своего тела", а Филон Александрийский развил эту мысль таким образом: "Все, кто пребывает во власти гнева и желания или другой страсти, - рабы в полном смысле слова". Еще в апостольское время была опасность неправильного применения христианской свободы. Апостол Петр в своих посланиях предупреждал об этом дважды. В 1 Пет. 2:16 и 2 Пет. 2:19 Петр говорит своим читателям, что они действительно свободны и не должны использовать эту свободу для прикрытия зла. Лжеучителя того времени предлагали людям свободу, но это была свобода грешить без ограничений. Петр ясно видел, что эти учителя сами были рабами своей похоти.

Еще в ветхозаветнее время, когда Бог избирал для народа пророков, они всегда были зависимы от Него. Они должны были быть готовыми идти туда, куда посылал их Господь, и делать то, что Он повелевал им. Они несли ответственность за выполнение воли Божией в личной жизни и открытие воли Божией народу.

Вот несколько примеров:

1. Господь сказал Моисею в Кадесе, чтобы Моисей повелел скале дать воду для народа, но он не точно выполнил волю Божию, а дважды ударил по скале, - это имело решающее значение для его будущего. "И сказал Господь Моисею и Аарону: за то, что вы не поверили Мне, чтоб явить святость Мою пред очами сынов Израилевых, не введете вы народа сего в землю, которую Я дал ему" (Чис. 20:12).

2.Жизнь пророка Илии сложилась по-другому, чем у Моисея. Он точно выполнял повеления Божии: "И пошел он (Илия), и сделал по слову Господню; пошел и остался у потока Хорафа, что против Иордана..." (3 Цар. 17:5). В Сарепте Господь также благословил Илию и впоследствии вдова, у которой он жил и питался, сказала: "Теперь то я узнала, что ты человек Божий, и что слово Господне в устах твоих истинно" (3 Цар. 17:24). А когда Господь нашел Илию в пустыне Вирсавии под можжевеловым кустом, где пророк был близок к отчаянию и просил себе смерти, то было к нему слово Господне: "Что ты здесь, Илия?" "Он сказал: возревновал я о Господе, Боге Саваофе; ибо сыны Израилевы оставили Завет Твой, разрушили Твои жертвенники, и пророков Твоих убили мечем; остался я один, но и моей души ищут, чтоб отнять ее" (3 Цар. 19:10). Но Господь ободряет Илию и дает ему новое поручение и новый труд: "пойди обратно своею дорогою через пустыню в Дамаск; и когда придешь, то помажь Азаила в царя над Сириею" (3 Цар. 19:15). Илия ободрился, принял этот приказ от Господа и с полной ответственностью перед Богом исполнил Его волю.

3. Пророк Иона избрал свой путь, но пройдя через великие испытания, сказал: "Когда изнемогла во мне душа моя, я вспомнил о Господе..." (Ионы 2:8). И впоследствии ему пришлось согласиться с волей Божией.

Апостол Павел говорит: "Будучи свободен от всех, я всем поработил себя" (1 Кор. 9:19) ибо "Каждый должен разуметь нас, как служителей Христовых и домостроителей таин Божиих; от домостроителей же требуется, чтобы каждый оказался верным" (1 Кор. 4:1-2).

Евангелие призывает к выбору, к радикальному выбору, который не всегда приятен, легкий и праздничный.

Христианская верность и ответственность не могут изменяться в зависимости от обстоятельств - это должно быть совершенно понятно.

Христианская свобода всегда обусловлена ответственностью. Особенно это касается церковных лидеров. Они должны внимательно следить за тем, чтобы соответствовать уровню своего положения и ответственности, возложенной на них. Священное Писание дает очень ясные указания на этот счет. "Братья мои! Не многие делайтесь учителями, зная, что мы подвергнемся большему осуждению" (Иак. 3:1). От тех, кто проповедует, а также учит в библейских школах и семинариях, требуется соответствующее поведение. По крайней мере они должны жить так, как они учат жить других. В послании апостола Павла к Тимофею говорится о том, что тем, кто хочет быть епископом, предъявляются большие требования и ответственность. Далее апостол говорит, какими должны быть диаконы. И хотя на них не возлагается такая ответственность как на епископов, но все же это высокий уровень требований.

Но даже обыкновенные, простые христиане, которые получили бесценный дар вечной жизни, призваны к более ответственной и требовательной жизни, чем та, которую они вели до уверования.

В этом же послании к Тимофею ап. Павел напоминает христианам, как им следует вести себя "в доме Божием, который есть Церковь Бога живого, столп и утверждение истины" (1 Тим. 3:15). Это та необходимая ответственность, которую каждый христианин должен принять на себя. Итак, чем больше свободы и чем выше степень избранности, тем больше ответственность у истинного служителя Божьего.

В дусі братньої любові

14-16 квітня цього року на запрошення директора місії "Нове Життя - Євразія" Дена Пітерсона у Підмосков`ї зібралися брати-керівники місій та союзів Братства євангельських християн-баптистів країн СНД.

На зустрічі були представлені Союзи ЄХБ, що входять до Євро-Азійської Федерації, зокрема Білорусі, Казахстану, Росії та України, незалежні церкви Росії та України, місії: "Відродження", "Духовне Відродження", "Життя", "Нове Життя","Україна для Христа", "Російське християнське радіо", Асоціація "Світло Євангелія",

Тема зустрічі - виконання Великого Доручення нашого Господа Ісуса Христа (Мт. 28:18-20; Мар. 16:15) євангельськими християнами-баптистами на території колишнього Радянського Союзу, а саме в країнах, представники яких були присутні на спільності. Вона дозволила провести бесіду у дусі братньої любові, дала можливість реальної оцінки стану справи Божої у співробітництві церков Сходу та Заходу.

Учасники поділилися досвідом пережитих благословінь за останні 5 років, молилися один за одного та за служіння, яке звершують. Зустріч виявила бажання братів до співробітництва і взаємодії в головній меті - виконанні Великого Доручення, до щирості, відкритості взаємовідносин. Було намічено практичні шляхи спільної праці союзів, місій, учбових закладів, розглянуто проблеми, що заважають плідній співпраці. Всі учасники виявили бажання бачити церкви братства ЄХБ відкритими для місіонерської праці та місії, що співпрацюють з помісними церквами для виконання Великого Доручення; вони погодилися продовжувати зустрічі на регіональних рівнях.

Учасники зустрічі:

Ден Пітерсон, Нове Життя;

Киянченко Петро Іванович, Нове Життя;

Рой Стіфф, Нове Життя;

Орест Головатий;

Віктор Гамм, місія "Відродження";

Дебелінський Сергій Миколайович, пастор, Братство незалежних церков і місій ЄХБ України;

Величко Микола Костянтинович, керівник Ради Братства незалежних церков і місій ЄХБ України;

Крутько Віктор Никодимович, Союз ЄХБ Білорусі, заступник голови;

Рон Рід, директор "Україна для Христа";

Коновальчик Петро Борисович, голова Союзу ЄХБ Російської Федерації;

Федічкін Олександр Васильович, голова територіальної інформаційної міжцерковної спільності ЄХБ Центральної Росії;

Тупчик Сергій Васильович, Міжнародна асоціація "Світло Євангелія";

Пейсті Ярл Миколайович, Російське християнське радіо;

Якименко Сергій, виконавчий директор Російського християнського радіо;

Джефф Лафлін, Білорусь, Нове Життя;

Сіпко Юрій Кирилович, Союз ЄХБ Росії, заступник голови;

Волошин Рувім Степанович, Союз ЄХБ Росії;

Джордж Лоу, віце-президент Асоціації "Духовне Відродження";

Кульбич Віктор Костянтинович, віце-президент Всеукраїнського Союзу Об`єднань ЄХБ;

Фирисюк Олександр Іванович, голова Союзу ЄХБ Білорусі, віце-президент Євро-Азійської Федерації Союзів ЄХБ;

Апатов Юрій Аркадійович, Євро-Азійська Федерація Союзів ЄХБ, виконавчий секретар;

Ланін Дмитро Юрійович, Казахстан, місія "Життя";

Чумакін Петро Олександрович, заступник голови Союзу ЄХБ Казахстану;

Ткачук Віталій Дмитрович, віце-президент Всеукраїнського Союзу Об`єднань ЄХБ.

Христианское благочестие и Своеобразие национальных культур

Юрий Сипко

"...Старайтесь иметь мир со всеми и святость, без которой никто не увидит Господа!" - Евр. 12:14

Наше Евангельско-баптистское братство имеет 130 летнюю историю. Все эти годы (за исключением 10 последних) прошли под знаком презрения и гонений со стороны властей и господствующей Православной Церкви. Несмотря на то, что немецкий протестантизм безусловно имел влияние в нашей стране, развитие евангельско-баптистских церквей шло самобытно и было именно русско-украинским протестантизмом. Два мощных фактора были определяющими в этом движении. Государственная монополия на духовную жизнь общества и человека лишила народ возможности иметь личное общение с Богом. Не вдаваясь в подробности, скажу об известных фактах гонения на всякое инакомыслие. Оно преследовало как политическую свободу, так и религиозную. Гонение на староверов, духоборов сменилось преследованием молокан, а потом и "штундистов", и баптистов. Достоевский, противник протестантизма, замечает: "... жаждет народ Слова Божия". Этим жаждущим сердцам Бог послал Свое Слово как Свет во тьму. Можно считать, что настоящее знакомство со Словом Божиим в нашей стране состоялось именно в то время, и это было пробуждением среди народа. Я уверен, что именно в это время Благодать спасительная через Евангелие возрождала из россиян народ особенный, ревностный к добрым делам. Сила Евангелия, красота Христа просияли долгожданным светом и радостью возможного Божьего благословения. Притеснения и презрение государства и церкви только усилили неприятие их ни в каких проявлениях. Антагонизм с обеих сторон был на пользу евангельского движения, так как он обеспечил чистоту рядов в последователях пробуждения. На все грядущие десятилетия это непримиримое противостояние обеспечивало для церквей евангельско-баптистского братства неприятие мира с одной стороны и полное упование на Слово Господа с другой. Из пережитого мы вынесли уверенность в том, что Слово Божие есть абсолютное откровение Бога людям, которое способно провести человека через самые изощренные хитросплетения лукавого века. Слово Божие самодостаточно для спасения человека и для практического воплощения заповедей нашего Господа в любых формациях.

Но время изменилось. С наступлением свободы церковь увидела огромное поле, где необходимо сеять Слово Божие. Возникла острейшая потребность в образованных и жертвенных делателях для Господа. Обнажилась огромная нужда в домах Молитвы. В то же время за развалившимися стенами тоталитарного общества обнаружился мир интересный, пугающий, манящий, из которого к нам хлынул поток свободы, несущий надежду, хлеб насущный, деньги, религиозное многообразие, где истина Библии разбавлена настолько, что стало необходимым остановиться, чтобы осмотреться и понять: кто мы, с кем мы, кто наши братья.

Мы увидели братьев по названию, для которых нормально дружить с алкоголем (умеренно), для которых курение только культурная особенность. Мы познакомились с убеждением, что спасения невозможно лишиться, раз уже попал в руки Божии. Даже попирая Завет Господа, - теперь уже спасен навсегда. Мы познакомились с христианами, которые считают, что нет абсолютной истины, все относительно, все зависит от человека, его культуры. Мы узнали, что христиане, имеющие докторские степени богословия, стыдятся того, что в Библии написаны такие "сказочно неправдоподобные" истории как манна небесная, воскрешение мальчика Илией, извлечение топора из воды Елисеем или насыщение многотысячной толпы Иисусом Христом в Новом Завете.

Чак Колсон в книге "Конфликт царств" описывает симпозиум богословов, который решает, какие слова из Нагорной проповеди Евангелия от Матфея действительно принадлежат Христу, а какие нет.

Многие служители церквей Запада смотрят на евангельских христиан-баптистов бывшего Советского Союза, как на неполноценных людей, развитие которых заторможено вследствие ограниченного воспитания.

Вот в такой обстановке возникла необходимость заглянуть в Писание и поискать в нем ответ на вопрос, - существует ли понятие греха в Новом Завете? Зависит ли отношение Бога ко греху от культуры человека или общества, где он находится? Предполагает ли Новый Завет высокий духовный стандарт для последователей Господа? Открыты ли двери Рая для греха?

Вопросов много, а ответы не всегда очевидны и просты.

Своеобразие национальных культур

Термин "культура" восходит к латинскому "cultura", которое означает возделывание почвы, ее культивирование, т.е. изменение в природном объекте под воздействием человека, его деятельности в отличие от изменений, которые вызваны естественными причинами. Уже в этом первоначальном содержании термина язык выразил важную особенность - единство культуры, человека и его деятельности. Это понятие в отличие от другого - "natura" (природа), - означает в данном контексте "созданное", "внеприродное". Мир культуры, любой его предмет или явление воспринимаются не как следствие действия природных сил, а как результат усилий самих людей, направленных на совершенствование, обработку, преобразование того, что дано непосредственно природой ("Культурология", под редакцией проф. Марковой, 1995).

В настоящее время понятие "культура" означает исторически определенный уровень развития общества, творческих сил и способностей человека, выраженных в типах и формах организации жизни и деятельности людей, а также в создаваемых ими духовных и материальных ценностях (Философский энциклопедический словарь, 1983, ст. 292).

Таким образом от "культивирования почвы" понятие "культура" трансформировалось в понятие, включающее в себя все многообразие деятельности человека - науку, искусство, литературу, образование, нравственность, политику, право, религию. При этом все ее элементы взаимодействуют друг с другом, образуя единую систему, так называемую культуру. Существует понятие "мировая культура", которая представляет собой синтез лучших достижений всех национальных культур различных народов, населяющих нашу планету. В свою очередь национальная культура есть составляющая культур различных классов, социальных слоев и групп соответствующего общества. Национальная культура и есть объект нашего интереса сегодня. Причем не просто интереса к культуре, а интереса к взаимосвязи культуры и религии и если возможно взаимозависимости их.

Национальная культура подразделяется на материальную и духовную культуры. Материальная культура - это культура труда, материального производства, культура быта, отношение к собственному телу.

Духовная культура включает в себя познавательную и интеллектуальную, философскую, нравственную, художественную, правовую, педагогическую, религиозную культуру ("Культурология").

Не требуется особого разъяснения относительно того, что это деление достаточно условно, т.к. педагогика, к примеру, - часть духовной культуры, вместе с тем она, как профессия, часть культуры материальной. Я думаю, что такое же взаимопроникновение мы найдем и в других разделах культуры.

Итак, мы принимаем предложенную трактовку понятия культуры как "сложившийся уровень развития общества" безотносительно к какому-либо обществу, поскольку для нас важно принципиальное положение культуры в соприкосновении с Божьей волей. Я предлагаю поставить вопрос кардинально: "Имел ли право человек "культивировать" не только почву, но и природу, и себя в ней?"

Ответ, по моему мнению, должен быть утвердительным. "...Наполняйте

землю, и обладайте ею, и владычествуйте над рыбами морскими, и над птицами небесными, и над всяким животным, пресмыкающимся по земле" (Быт. 1:28). Суть этого владычества мы наблюдаем уже во второй главе, когда видим, как человек давал имена живым существам, сотворенным Богом. Можно сказать, что Бог дал человеку и власть, и право культивировать природу, как ему принадлежащую во всем, на свое усмотрение, ограничив его лишь одним условием, - не есть плодов от дерева познания добра и зла.

Если предположить, что Адам с Евой счастливые и вполне послушные исполняют волю своего Творца и построили для себя нечто типа дома, научились петь, играть на барабане, придумали для себя украшения и одежду, но исполнили требование Бога не вкушать от дерева познания добра и зла, тогда, я предполагаю, Бог все так же общался бы с Адамом и Евой.

Все изменилось с нарушением заповеди. В гармонию мира пришло зло и это чрезвычайно осложнило положение человека.

Апостол Павел в послании к Римлянам пишет о грехе и законе, говоря: "Ибо и до закона грех был в мире; но грех не вменяется, когда нет закона" (Рим. 5:13). Не подвергаю сомнению это слово, но возвращаюсь в допотопный мир с желанием понять, что было сутью преступления человека, за что Бог раскаялся и подверг мир уничтожению. Мы ничего не знаем о том достоверно, но можно предположить, что потоп не был наказанием за все то, что в деятельности человека служило ему на благо. Не понимая до конца, кто такие "сыны Божии" и "исполины сильные, издревле славные люди", мы видим, что возмездие от Господа пришло на людей именно за грех, направленный против человека, когда человек вторгся в то, что Бог никак не поручал ему.

"Культура" человека в смысле полного погружения во зло достигла своего апогея и Бог отмечает: "Велико развращение человека на земле, и что все мысли и помышления сердца их были зло во всякое время" (Быт. 6:5).

Очевидно, люди до потопа имели достаточно разнообразный стиль жизни в смысле внешних атрибутов, обустройства жилья, способов выражения своих эмоций, рода занятий, общественных отношений, профессиональных и прочих особенностей. То, что вкладывается в понятие "сложившийся уровень развития общества", именуемое нами культура. Божий гнев был обрушен на человека за разрушение нравственности, за деяния против человека: убийства, блуд и выведение специальной породы человека. Не очень отчетливо, но прослеживается грань, разделяющая ответственность и право человека, где Бог оставляет человека свободным действовать, и ответственность и право Бога, куда человеку "вход запрещен".

Десятисловие - Закон Божий - дает четкое определение, где границы этой ответственности. Сфера деятельности человека не должна простираться на:

1. Бог - неприкосновенно Един, Свят, Ревнитель, Вседержитель.

2. Человек - принадлежит Богу, поклоняется Богу и только Богу. Для этого день субботний.

3. Недопустимы посягательства на Бога и равно на человека - на его собственность, на его свободу, на его нравственность.

4. Семья - почитание родителей, ответственность за детей.

5. Шесть дней работай и делай всякие дела твои; - оставляет в силе порученное Адаму - "владычествуйте, обладайте".

"Делай всякие дела твои" - это признание Богом права человека на творческий подход к жизни и свободу его в части, не ограниченной Законом. По сравнению с одной заповедью в Едеме теперь человек получает десять заповедей, но все еще во многом действует независимо.

Бог не предписывает человеку стиль одежды, способ выражения своих эмоций, нет указаний как человек должен молиться, и можно ли или нельзя многое другое. Не будем забывать, что все это имеет отношение только к одной нации, - народу Божию.

Оставаясь свободным, каждый представитель человеческого рода приобретал себе те или иные особенности бытия и по мере умножения числа людей умножались и различия их культур, как мы сегодня говорим.

"Когда пришла полнота времени, Бог послал Сына Своего Единородного, Который родился от жены, подчинился закону, чтобы искупить подзаконных, дабы нам получить усыновление" (Гал. 4:4, 5). Данный стих говорит о том, что Бог решил выкупить Своих подопечных из-под действия Закона, поскольку они не могли его исполнить и подлежали вечным мукам. Что касается прочих народов, как об этом сказал Христос: "Есть у Меня и другие овцы, которые не сего двора, и тех надлежит Мне привесть: и они услышат голос Мой, и будет одно стадо и один Пастырь" (Иоан. 10:16). Когда этим "овцам" стали проповедовать Слово Божие, апостолы должны были на специальном соборе вынести постановление об отношении к Закону. Оно гласит: "Поскольку мы услышали, что некоторые, вышедшие от нас, смутили вас своими речами и поколебали ваши души, говоря, что должно обрезываться и соблюдать закон, чего мы им не поручали; то мы, собравшись, единодушно рассудили, избравши мужей послать их к вам с возлюбленными нашими Варнавою и Павлом, человеками, предавшими души свои за имя Господа нашего Иисуса Христа. Итак, мы послали Иуду и Силу,

которые изъяснят вам то же и словесно: воздерживаться от идоложертвенного и крови, и удавленины, и блуда, и не делать другим того, чего себе не хотите; соблюдая сие хорошо сделаете" (Деян. 15:24-29).

Из этого обращения видно, что апостолы, оставляя Духу Святому право просвещать язычников, сочли необходимым предписать язычникам некие правила новой жизни. Чрезвычайно коротко.

Как поступили бы мы сегодня, найдя некое племя "овец", живущих по этому правилу и исповедующих своим Богом Иисуса Христа? Сколько очевидных для нас грехов не обозначены в этом письме и возможны в практике этого предполагаемого племени?

се это то, что мы называем особенностями национальных культур. Да, это был промежуток времени небольшой, но был, и для размышления нашего важно уловить действие благодати, которая включила человека грешного в объект своего интереса и за этого грешного человека заплатив вполне, приобретает его в собственность себе.

Позднее появились подробные инструкции на все случаи жизни, но остался главный признак Нового Завета.

Освобожденный из-под клятвы Закона, человек приглашается в Божие присутствие на новых условиях. Это условия Любви. Это условия прощения. Это условия Свободы. Это действие Духа Святого. Это очищенная совесть. То, что мы называем "рождение свыше".

Повторюсь, это произошло с "овцами не сего двора", которые были настолько далеки от знания Живого Бога, и в поклонении своим богам былым настолько разнообразны, что не поддается анализу. Мировоззрение, внутрисемейные отношения, внешность, устройство семьи, язык, непримиримость между собой - то, что мы обозначили как разнообразие культур.

Поставил ли Бог задачу изменить человека? Да, "дабы создать в Себе Самом одного нового человека" (Еф. 2:15). Совершил ли Бог все это, чтобы внести в его жизнь единообразие? Категорическое "нет" будет ответом всех, читающих Библию. День Пятидесятницы ознаменовался тем, что Бог дал апостолам способность проповедовать Евангелие на языках народов, т.е. Бог пришел к каждому народу как их Бог, уважая его уникальность, оставляя эту уникальность человеку, т.е. сохраняя его национальную культуру. Когда ап. Павел говорит, что он для достижения людей различных национальностей готов сам уподобиться им, для того чтобы приобрести для Христа хотя бы некоторых представителей этих наций, он делает это именно из уважения к культуре нации.

Означает ли это, что Бог не вводит никаких норм в жизнь человека?

Категорическое "нет" будет ответом в данном случае. Совершенно определенно можно сказать, что человеку все еще дано право в одном случае быть хозяином полноправным, а в другом случае быть только исполнителем воли Бога. И эти нормы начинают действовать для всякого рожденного свыше во всех вопросах его бытия. Этот момент рождает столкновение принципов культуры и принципов Бога.

Религия (от латинского religio - набожность, святыня, предмет культа) - мировоззрение и мироощущение, а также соответствующее поведение и специфические действия, основанные на вере в существование сверхъестественного Бога. (Б.С.Э.)

Наша вера, говоря другими словами, рождает "соответствующее поведение и специфические действия". Я обращаю на это внимание, чтобы подчеркнуть непреложный факт: в сложившейся культурной среде ВЕРА (религия) рождает "соответствующее поведение

Творення чи еволюція

З 21 по 23 травня 1997 року в актовому залі Львівського Державного Медичного Університету проходила VI Конференція Християнської Медичної Асоціації України (голова С.О.Карп`юк). Тема конференції "Творення чи еволюція" була представлена доповідями ряду провідних вчених, а саме: Дж.Рідера, Сема і Керолайн Беррі з Великобританії та Ельзи Наннен із Голандії.

Знаменними для конференції були виступи наших українських вчених, зокрема академіків М.Павловського, А.Магльованого, Д.Зербіно та багатьох інших. І що особливо приємно вражало у їхніх виступах - це відмова від дарвінської концепції еволюції, а повернення до Біблійної концепції творення.

Активну участь у конференції взяли і студенти, що навчаються в Медуніверситеті. Це особливо виразилося у проведенні опитування серед студентів. Із 50 опитуваних у двох групах майбутніх лікарів виявився тільки один прихильник теорії еволюції. А на питання "Що чекає людство у майбутньому?" усі інтуїтивно відповіли: "Всесвітня катастрофа". Хоч надто спрощена, але біблійна відповідь.

Біблійну точку зору духовного відродження на тему: "Хто у Христі, той нове творіння" виклав пастор О.П`ятоха (Канада). Тему "Біблія про майбутнє людства і Землі" висвітлив пастор В.Матвіїв (Київ).

У конференції взяли участь понад 150 лікарів-християн, що представляли обласні медичні асоціації. Багато з них взяли активну участь у обговоренні доповідей.

Чудову атмосферу прославлення Бога-Творця (Отця, Сина і Святого Духа) створив хор церкви ЄХБ м. Львова, дитячий церковний хор "Дзвіночки", оркестр місії "Нова Надія", а також співоча група родини Берників із Закарпаття.

Володимир Матвіїв

и специфические действия", т.е. буквально возникает нечто, обусловленное не культурой, а религией. В нашем случае Божье предписание человеку является таким специфическим действием и соответствующим поведением. Я выражаю уверенность в том, что Божье предписание выше норм культуры и является нормой высшего порядка по отношению к нормам культуры. Если культура поглощает религию и подчиняет ее себе, тогда цена такой религии ноль. "Современная религия есть вещь очень жалкая; собственно говоря, религии как господствующего начала, как центра духовного тяготения нет совсем, а есть так называемая религиозность, как личное настроение, как вкус" (Вл.Соловьев). Но каждый чувствует, что должно быть иначе. "Религия не то, что религиозные мнения. Религия одна, как солнце одно для всего земного шара" (Рихтер).

Где разумный и главное удовлетворяющий Бога компромисс человеческой воли и требований Бога - вот сущность вопроса. Думаю, лучше чем блаженный Августин не скажешь: "Люби Бога и делай, что хочешь".

Христианское благочестие

"Благочестие - истинное почитание, благоговейное признание Божественных истин и исполнение их на деле" (В.Даль).

"Чистое и непорочное благочестие пред Богом и Отцом есть то, чтобы призирать сирот и вдов в их скорбях и хранить себя не оскверненным от мира" (Иак. 1:27).

"Мы знаем, что всякий рожденный от Бога, не грешит; но рожденный от Бога хранит себя, и лукавый не прикасается к нему" (1 Иоан. 5:18).

Итак, христианское благочестие, следуя предложенным определениям известного словаря и Библии, есть истинное почитание Божественных истин и исполнение их, а также святость, как принадлежность Богу, когда лукавый не прикасается к верующему потому, что он хранит себя. Я осмелюсь высказать мысль, что сегодня мы стыдимся слова "святой", "святые" и, наверное, тому есть серьезные основания. Но, несмотря на то, что нам проще представить себя грешными и порочными, мы должны быть точны в определениях.

"...имейте святость, без которой никто не увидит Господа" (Евр. 12:14) и потому Петр уверенно говорит : "Вы род избранный, царственное священство, народ святый, люди взятые в удел, дабы возвещать совершенства Призвавшего вас из тьмы в чудный Свой свет" (1 Пет. 2:9).

Итак, святость не претензия горделивого ума, а Божие определение для каждого, кто возжелал приблизится к своему Небесному Отцу. "Но по примеру Призвавшего вас Святого, и сами будьте святы во всех поступках; ибо написано: "Будьте святы потому, что Я свят" (1 Пет. 1:16).

Он же во втором послании, предупреждая нас о грядущем возмездии для нечестивых, совершенно определенно говорит о единственном достоинстве верующего, ожидающего нового неба и новой земли, и это достоинство - святость. "Если так все это разрушится, то какими должно быть в святой жизни и благочестии вам, ожидающим и желающим пришествия дня Божия, в который воспламененные небеса разрушатся и разгоревшиеся стихии растают?" (2 Пет. 3:11-12).

Итак, совершенно определенно Слово Божие учит нас быть святыми во всех поступках и быть святыми как наш Господь.

В современной проповеди Евангелия этот акцент если не утрачен, то чрезвычайно смещен и вытеснен акцентом на принятии Христа как Спасителя и уверенности в спасении именно через факт признания жертвы Христа. Когда же мы слушаем Самого Спасителя, Он предупреждает нас: "Не всякий говорящий Мне: "Господи! Господи! " войдет в Царство Небесное, но исполняющий волю Отца Моего Небесного" (Мт. 7:21). Не могу сказать, насколько в нашем братстве крен в сторону призыва в проповеди стал угрожающим, но допускаю, что крен есть и растет. Эти опасения умножаются при чтении книги МакАртура "Благовествование Христово".

Современные христиане научены верить, что так как они повторили молитву, подняли руку, вышли вперед к кафедре или имели какой-либо другой опыт, то они спасены и никогда не должны сомневаться в своем спасении. Я посещал учебные семинары по евангелизации, где душепопечителей учили говорить новообращенным, что любое сомнение в вопросе их спасения - от сатаны и должно изгоняться. Какое ошибочное мнение! Священное Писание побуждает нас исследовать самих себя, в вере ли мы (2 Кор. 13:15). Ап. Петр писал: "Более и более старайтесь делать твердым ваше знание и избрание" (2 Пет. 2:100.

"...Сегодня упрощенная весть о спасении предлагает грешникам ложную надежду. Им говорят, что они могут иметь вечную жизнь и вместе с тем продолжать жить в противлении Богу. По сути, людям предлагают довольствоваться тем, что они могут называть Христа Спасителем и отложить на позже посвящение повиноваться Ему как Господу. Такая проповедь обещает спасение от ада, но свободу от беззаконий не обязательно. Она предлагает ложную безопасность людям, которые находят удовольствие в грехах плоти и отвергают путь святости. Отделяя веру от верности, они учат, что интеллектуальное согласие так же истинно, как беззаветное послушание истине.

Таким образом благую весть Христа

заменили на плохую весть коварной поверхностной веры, которая не ставит перед грешником моральных требований к жизни. Иисус не провозглашал такую проповедь.

Это новое учение породило поколение притворных верующих, чье поведение не отличается от поведения невозрожденных людей. Статистика утверждает, что 1,6 миллиарда людей по всему земному шару считают себя христианами. Опрос общественного мнения в США показал, что почти треть всех американцев считают себя рожденными свыше. Эти цифры представляют миллионы трагически обманутых людей. Их ложная уверенность губительна.

Свидетельство Церкви миру было принесено на алтарь "уцененной" благости. Ужасающие формы открытой безнравственности становятся обычными среди притворных верующих. А почему бы нет? Обетование вечной жизни питает бесстыдство невозрожденного сердца. Восторженные поклонники этого нового учения считают, что их поведение не имеет никакого отношения к их духовному статусу, даже если они продолжают безудержно грешить самыми мерзкими грехами и проявлениями человеческой порочности. Сейчас кажется, что церковь нашего поколения на Западе в основном запомнится целым рядом отвратительных скандалов, раскрывших циничные примеры порочности в жизни некоторых очень известных телеевангелистов. Наиболее печально и мучительно осознавать то, что многие христиане продолжают считать этих людей своими, а не волками и ложными пастырями, вкравшимися в стадо (Мт. 7:15). Почему мы должны считать, что люди, живущие в непрерывном прелюбодеянии, любодеянии, гомосексуализме, обмане и любом другом вообразимом вопиющем зле, рождены свыше?" (МакАртур "Благовествование Христово").

Я позволил себе столь большую выдержку, чтобы утвердиться в опасности происходящих процессов, так есть. А как надо? Разговор об исполнении Заповедей Господних приводит к дискуссии о возвращении закона, конец которого Христос. Спасение дается даром, не от дел. "Всякая попытка прибавить к спасению заслугу дел унижает и обесценивает жертву Спасителя". Вот куда привело увлечение всепобеждающей благодатью в спасении. Так вполне закономерно кальвинизм с его доктриной о предопределении привел протестантизм к беспомощности в борьбе против греха и к фактической капитуляции перед обольщением свободой. "Ты носишь имя будто жив, но ты мертв" (Отк. 3:1).

Я содрогаюсь перед той мерой ответственности, которую Господь возложил на нас. "И ходил Иисус по всем городам и селениям, уча в синагоге их, проповедуя Евангелие Царствия" (Мт. 9:35). Мы на опасном пути превращения "Евангелия Царствия" в "Евангелие безответственности", ибо провозглашая радость спасения для всех уверовавших во Христе, мы не имеем права умалять Самого Христа в жизни каждого верующего.

Когда Никодим беседовал со Христом, он услышал таинственное, но строгое определение для всех, жаждущих обрести Царствие Небесное. "Истинно, истинно говорю тебе: если кто не родится свыше, не может увидеть Царствия Божия" (Иоан. 3:3). На вопрос, что это значит, Иоанн отвечает в первом своем послании: "Всякий верующий, что Иисус есть Христос, от Бога рожден".

Вера, как известно, не есть согласие с предложенным учением или принятие какого-либо факта. "Вера есть осуществление ожидаемого" (Евр. 11 гл.), тогда очевидным становится, что вера есть не только признание Христа как Пророка, Священника и Царя. Христос - Помазанный и, как известно, именно

Замислись!

Можна приносити Богу жертви і бути відкиненим Богом, як Каїн (Бут. 4:3).

Можна залишити світ, як залишила жінка Лотова місто Содом, і навести на себе кару Божу (Бут. 19:20).

Можна плакати про своє духовне банкрутство, як Ісав, і не повернути втрачене (Бут. 27:38).

Можна підносити Богові фіміам і загинути як Корей (Чис. 16 розд.).

Можна бажати померти "смертю праведника", але відійти в вічність відступником, як Валаам (Чис. 23:10; 31:8, 16; 2 Пет. 2:15).

Можна перетворити свій дім на місце для богослужінь, як Міха, і сприяти розділенням і розколу (Суд. 17).

Можна служити Богові і бути жадібним до наживи, як Гієзій, який вкрився проказою (4 Цар. 5:20).

Можна іменем Христовим "демонів виганяти та пророкувати" і загинути вічно (Мт. 7:22-23).

Можна бути "недалеко від Царства" і знову віддалитися від нього, як багатий юнак (Мт. 19).

Можна довго молитися, як фарисей, і не бути почутим Богом (Мт. 23).

Можна бути Христовим учнем і вдавитися, як Юда (Дії 1:25).

Можна жертвувати на справу Божу, і викликати на себе гнів Божий, як Ананія та Сапфіра (Дії 5:2).

Можна удавати з себе когось великого, мати чисельних послідовників і випадково знайти свій фатальний кінець, як Февда (Дії 5).

Можна з ревністю відстоювати батьківські передання і захищати "свою віру", як Савл, і виявитися Богопротивником, що йде "проти рожна" (Дії 9).

Можна бути помічником апостола і відійти від свого покликання, як Димас (2 Тим. 4:10).

на это служение Бог через помазание освящал Себе людей.

Вера как признание Христа Царем и последующая подчиненность Ему во всем и всегда, есть спасающая вера. Тогда дела святые есть не плод усилий для спасения, но плод спасенного и освященного Христом, ставшего новым человеком, созданным по образу Создавшего. Для такого верующего есть великое преимущество согласовывать свои поступки не с мнением людей, не с традициями и культурой, но единственно с Царем души и Спасителем своим.

Учит ли Новый Завет новым принципам жизни, отличным от принципов, сложившихся в обществе? Да, учит и говорит: "Не любите мира, ни того, что в мире. Кто любит мир, в том нет любви Отчей".

Учит ли Новый Завет изменять принципам Евангелия в угоду культурным традициям? Нет. Но Новый Завет учит: "Выйдите из среды их и отделитесь, говорит Господь, и не прикасайтесь к нечистому и Я приму вас".

Если вопрос стоит о влиянии культуры на принципы Евангелия, тогда ответ может быть только один: Solo skriptura только Евангелие. Принцип, который мы исповедуем для спасения, тогда только действенен, когда он применяется в полноте, т.е. для спасения мы принимаем Евангелие, но не только умом, а жизнь подчиняем Евангелию. Это значит, что когда сложившиеся нормы жизни вступают в конфликт с Евангелием, мы отдаем предпочтение Евангелию, ибо верим и осуществляем Царство Христа в нашей жизни. Это есть принцип Христа: "Отвергнись себя, возьми крест свой и следуй за Мною. Потому, что тесны врата и узок путь, ведущие в жизнь. Кто любит отца или мать более нежели Меня, не достоин Меня; и кто любит сына или дочь более, нежели Меня, не достоин Меня". Потому еще можем говорить о превосходстве учения Христа над традициями и культурой, что Христос дал нам Свое учение как жить и поступать во всяких обстоятельствах.

Производственные отношения - не касаясь технических решений, правила нравственности предложены нам и они универсальны для любой культуры.

Отношения политические, т.е. к государству, также даны нам и это значит, что Христос действительно Царь, разрешающий все вопросы в Своем Царстве.

Отношения в семье, к семье, ценность и цельность семьи, данные в Евангелии, только подчеркивают желание Господа ввести небесные принципы в семью уже здесь, на земле.

Церковь как созданное Самим Христом общество Святых с правилами и ответственностью для каждого дана нам.

Если Господь как Царь установил для приходящих к Нему порядок в Его Царстве, тогда какие силы способны изменить его? Или какое право Его подданные имеют не исполнять этот порядок? Разве только, что они не Его подданные, а люди не в брачной одежде пришедшие извне?

Удивительно, что по прошествии двух тысячелетий христиане все еще дискутируют о возможности пить вино (умеренно, это убеждение всякого алкоголика), курить, потому что об этом не написано в Евангелие, о гомосексуализме говорят как о простой нетрадиционной ориентации, тогда как Библия говорит об этом абсолютно как о грехе.

"Они знают праведный суд Божий, что делающие такие дела достойны смерти; однако не только их делают, но и делающих одобряют". Это гневное обличение ап. Павел адресует язычникам Рима, но как осмыслить тот факт, что сегодня это может быть адресовано людям, называющим себя христианами.

Попытки несостоявшихся христиан объяснить свой компромисс со грехом особенностями культуры только показывает на опасность, в какой сегодня мы находимся.

Известного экономиста Егора Гайдара спросили: "Совместима ли большая политика и нравственность, может ли политик всегда следовать этическим принципам, не изменять им?" - "Это возможно как минимум при наличии двух обязательных условий. Во-первых, человек, приходящий в политику, должен быть носителем этических принципов, и неких духовных ценностей, не только декларировать их, но и реально им следовать. Иначе вообще нет предмета разговора. И во-вторых, власть со всеми ее атрибутами не должна быть для человека конечной целью и смыслом. Она должна быть лишь инструментом для переустройства жизни в соответствии с теми духовными ценностями, в которые человек верит. Если это есть - тогда политика и нравственность совместимы, если этого нет - то нет". Суть вопроса можно поставить следующим образом: Возможно ли сохранить христианские идеалы в современном мире? И тогда соответственно ответ. Я согласен с Егором Гайдаром. Но тогда значит,что там, где христианство растворяется в "культуре", это всего лишь свидетельство, что Христа там нет. Грустное свидетельство.

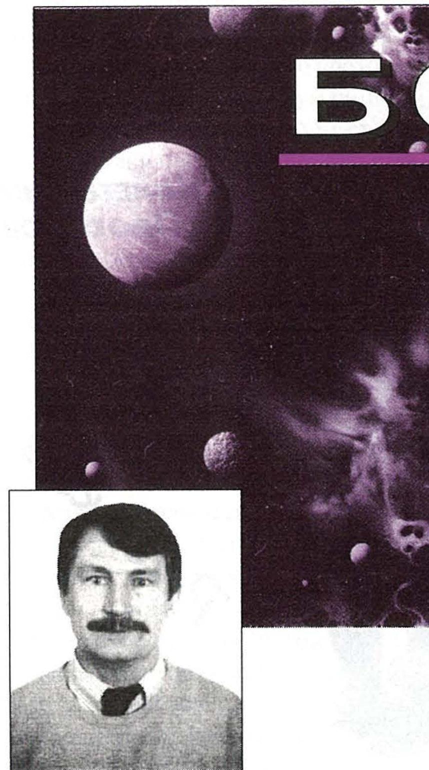
Деятельность человека от Адама в общепринятом смысле есть "мировая культура". То есть все это время человек "культивировал" себя, семью, общество и природу. Каков же результат? Вот что об этом говорит Энциклопедический словарь: "Культурный слой" - слой земли, содержащий остатки деятельности человека: древние сооружения, строительный и хозяйственный мусор, золу и прочее". Кто удовлетворяется таким будущим для себя, тот может адаптировать Евангелие к культуре. Я не завидую таковым.

"Истинное и непорочное благочестие пред Богом и Отцом есть то, чтобы хранить себя неоскверненным от мира".

"...СВЯТЫЙ ДА ОСВЯЩАЕТСЯ ЕЩЕ".

БОГ СВЯТ

Вилли Эпп

Библия - это книга, открывающая нам сущность Божию. Мы никогда ничего не узнали бы о Боге, если бы Он Сам не раскрыл нам Свою сущность. Священное Писание повествует каков Бог и чего Он хочет.

Бог - свят! Именно так определяет Его сущность Священное Писание. "Кому же вы уподобите Меня, и с кем сравните? говорит Святый", - читаем у пророка Исаии 40:25. И чтобы нам, людям, объяснить, сделать доступным Его святость использует Господь два сравнения - это свет и огонь. В 1 Иоан. 1:5 читаем: "И вот благовестие, которое мы слышали от Него и возвещаем вам: Бог есть свет, и нет в Нем никакой тьмы". А во Втор. 4:24 мы читаем: "Ибо Господь, Бог твой, есть огонь поядающий". Бог - это абсолютный свет и всесильный огонь. И в 1 Тим. 6:16 эти два свойства как бы собираются в одно. Читаем: "Единый, имеющий бессмертие, Который обитает в неприступном свете". Бог стоит выше всего сущего и к Нему ничто нечистое и злое не может приступить.

Мы все знаем силу солнечного света. Если солнце ярко светит в летние дни, нам трудно смотреть на него, а мы находимся очень далеко от солнца. По данным физиков в сердцевине солнца температура составляет девятнадцать миллионов градусов. Если свет солнца такой сильный, что нам трудно смотреть на него, и если температура такая сильная, что может плавить ледники, то насколько более великТворец солнца и всего сущего. Я не могу приблизиться к солнцу, я буду просто испепелен, а о Творце солнца читаем: "Единый, имеющий бессмертие, Который обитает в неприступном свете, Которого никто из человеков не видел и видеть не может. Ему честь и держава вечная!"

Да, Бог свят и все, что Он делает, сделано совершенно и не нуждается в поправках и дополнениях. Пророк Исаия пишет о своей встрече со святым Богом: "Вокруг Его стояли серафимы; у каждого из них по шести крыл; двумя закрывал каждый лицо свое, и двумя закрывал ноги свои, и двумя летел. И взывали они друг ко другу, и говорили: свят, свят, свят Господь Саваоф! вся земля полна славы Его!" (Ис. 6:2-3). Он трижды свят, наш Господь. А в книге 1 Цар. 2:2 читаем: "Нет столь святого, как Господь; ибо нет другого, кроме Тебя; и нет твердыни, как Бог наш".

И эта сущность Божия неотделима от других Его сущностей как, например, любовь, всемогущество, верность, всезнание и вездесущность. Он наш Господь и любит нас, но любит свято, Он свято верен, Его вездесущность свята. Таков наш Бог!

И эта сущность Божия, Его святость не позволяет Ему иметь общение с грешниками, ибо Он презирает грех и поэтому Господь говорит нам, людям, через пророка Исаию: "Вот, рука Господа не сократилась на то, чтобы спасать, и ухо Его не отяжелело для того, чтобы слышать. Но беззакония ваши произвели разделение между вами и Богом вашим, и грехи ваши отвращают лицо Его от вас, чтобы не слышать".

Между святым Богом и грешным человеком не может быть встречи. "Ибо возмездие за грех - смерть", - говорит Священное Писание. Но святой Бог любит Свое создание. Читаем Ис. 43:24-25: "...но ты грехами твоими затруднял Меня; беззакониями твоими отягощал Меня. Я, Я Сам изглаживаю преступления твои ради Себя Самого, и грехов твоих не помяну".

И как Господь совершил этот акт изглаживания, описывается в Ис. 53. Здесь, за много лет до заместительной смерти Сына Божия, Иисуса Христа, мы читаем о Нем: "Но Он взял на Себя наши немощи, и понес наши болезни, а мы думали, что Он был поражаем, наказуем и уничижен Богом. Но Он изъязвлен был за грехи наши и мучим за беззакония наши: наказание мира нашего было на Нем, и ранами Его мы исцелились. Все мы блуждали как овцы, совратились каждый на свою дорогу; И Господь возложил на Него грехи всех нас" (Ис. 53:4-6).

И когда человек принимает этот Божий акт спасения, приготовленный во Христе, святой Бог включает его в Свою семью. "А тем, которые приняли Его, верующим во имя Его, дал власть быть чадами Божиими" (Иоан. 1:12). И теперь мы можем в молитве обращаться к святому со словами: "Отец мой Небесный" и говорить с Ним, как с родным и любящим Отцом, Который заботится о нас, Который печется о нас, Который ведет нас через земную жизнь и заберет к Себе в вечные обители. И у этого святого Бога есть одно желание к нам, людям, чтобы и мы жили свято на этой земле. "Как послушные дети, не сообразуйтесь с прежними похотями, бывшими в неведении вашем, но, по примеру призвавшего вас Святого, и сами будьте святы во всех поступках; ибо написано: "будьте святы, потому что Я свят" (1 Пет. 1:14-16).

Левая щека

Константин Прохоров

Рассказ

"Вы слышали, что сказано: "око за око, и зуб за зуб", А Я говорю вам: не противься злому. Но кто ударит тебя в правую щеку твою, обрати к нему и другую..." (Мт. 5:38-39)

1

- Рота, подъем! Подъем, рота! - протирая заспанные глаза, сам только что разбуженный дневальным, закричал трагическим голосом дежурный по роте младший сержант Кононыхин. - Ну, вставайте! Эй! Десять минут уже лишних проспали... Сейчас старшина придет!

В ответ - обычная утренняя реакция: сонное бормотание, предложение "заткнуться" и - никого вставшего, за исключением трех-четырех "духов" (новобранцев).

- Ну все, я не виноват! - обиженно заключил Кононыхин. - Я вас разбудил.

- Дембель, давай! - нехотя пробурчал из угла казармы кто-то из "дедов", и началось по обыкновению неспешное пробуждение роты внутренних войск.

Солдаты через каждые сутки заступали в караул и охраняли колонию усиленного режима. Характеризуя такую свою службу, они на дембельских альбомах писали: "Два года в железных тисках Феликса".

Вместе со всеми проснулся и стал неторопливо заправлять кровать сержант Михаил Фролов. Он прослужил год и был по армейской иерархии "черпаком". Многие из его призыва уже заставляли других заправлять за собой постели, но Миша такими делами не занимался. Ему было двадцать три года, он призвался по окончанию исторического факультета пединститута. "Ты кто по образованию? - узнав о его учености, дыша в лицо перегаром, спросил один авторитетный "дембель" по прибытию в часть на карантин. - Историк? Ну, тогда ты должен знать, когда я родился..." Так встретила Фролова армия. Впрочем, сильно его не обижали. Этому способствовали как высокий рост, общая физическая крепость, так и общительный характер Миши.

Закончив с кроватью, Фролов взял полотенце, туалетные принадлежности и пошел умываться. Путь его проходил мимо длинного кумачового транспаранта "Решения XXVI съезда КПСС - в жизнь!" Самодеятельный художник ефрейтор Федирко, несмотря на старание, не смог вместить всех букв в транспарант, поэтому слово "жизнь" пришлось сделать гораздо уже предшествующих жирненьких букв "КПСС".

Настроение у Фролова с утра было одновременно радостное и тревожное. Вчера наконец открылась его "тайна". Теперь оставалось только ждать, какие последуют начальственные оргвыводы.

У каждого умывальника уже обливались и фыркали по два-три солдата. Миша пристроился рядом с ближайшим краном и тоже стал с удовольствием умываться и обливать торс холодной водой.

"Интересно, как это будет? - думал он. - Ротный вызовет к себе в канцелярию для объяснения? Или меня сразу переведут в другую часть? Дорогой Господь, да будет воля Твоя!"

А случилось вот что. Находясь в увольнении, в воскресенье около 12 часов дня, командир отделения комсомолец Михаил Фролов был замечен стоящим на коленях в молитвенном доме местной общины баптистов. Замечен он был забредшим туда из любопытства военным патрулем.

Патруль состоял из старшего лейтенанта, сержанта и рядового. Поэтому новость сразу распространилась и среди офицеров, и среди солдат. Вечером того же дня взвод, в котором служил Фролов, заступал в караул. Однако его фамилия, против обыкновения, не была зачитана на разводе, и он остался в расположении роты. Больше Мишу вчера никто не беспокоил.

Призывался Фролов в армию из Казахстана. Родители его были евангельскими христианами-баптистами. Сам же он, начиная со старших классов школы, вкусил сполна мирской жизни. И была внутри Миши до последнего времени какая-то раздвоенность: перед друзьями стыдно было показать хотя бы маломальское знание Библии, а перед родителями стыдился за исходящий от него частенько запах спиртного и сигарет. С детства запавшие в душу библейские рассказы о Самсоне, о царе Давиде, о чудесах Иисуса Христа никогда не забывались и вытеснялись вполне музыкальными кумирами, занятиями спортом или атеистическими книгами.

Тем не менее под влиянием общей школьной и студенческой среды Миша легко вступил в комсомол, полюбил прикладываться к бутылке, часто менять девушек и в армию ушел необращенным. Так он попал во внутренние войска и нес службу с автоматом в руках, приняв присягу и обязанность стрелять при определенных обстоятельствах, в людей...

Фролов умывался дольше всех, спешить ему было некуда, к тому же хотелось особенно тщательно выбриться в предверии нравственных боев с "красными командирами". Умывальник быстро пустел. Наконец в нем остались только сержант Фролов и молодой солдат-дневальный по прозвищу Тормоз, вытиравший за всеми пол шваброй. И тут вошли трое одетых "дедов". Миша знал их не очень хорошо, так как они были из другого взвода. Знал только, что одного из них, державшегося наиболее развязно, звали Гариком. У него в руках был солдатский ремень, бляхой которого он нервно поигрывал.

Фролову все стало ясно с первого взгляда. "Чтобы "зараза" не распространялась, армия принимает меры", - про себя пошутил он. Миша нисколько не испугался этих "дедов", все они подобрались какие-то на редкость низкорослые, маленькие. Наверняка они сами побаивались его. В противном случае они не тянули бы так время.

- Привет, баптист! - кисло начал Гарик.

- Привет, - спокойно ответил Миша, продолжая бриться.

Драться с утра было скучно. Вся сцена напоминала какой-то третьесортный вестерн. Фролов внутренне напрягся. Он коротко мысленно помолился Богу и попросил укрепить его. В то же время он собирался тотчас за первым ударом дать сдачи и разогнать своих обидчиков.

- Да повернешься ты к нам или нет! - зло выкрикнул один "дед" азиатской внешности, несильно ударил Мишу сзади кулаками по почкам и сразу отпрыгнул на два шага назад.

Фролов бросил бритвенный станок и повернулся к "дедам" разгневанным лицом. Но прежде чем он кого-либо ударил, его, как вспышка молнии озаряет ночной мрак, пронзили слова Христа: "А Я говорю вам: не противься злому. Но кто ударит тебя в правую щеку твою, обрати к нему и другую..." Страдание отразилось на лице Фролова... и он сдержался.

- Он дрейфит, мужики! - воскликнул Гарик, и тут же все трое набросились на Мишу и стали бить его, не трогая только лицо.

- Будешь молиться?.. Будешь еще?.. - пыхтели с ненавистью "деды", нанося удары.

Но, странное дело, удары эти оставались почти безболезненными для Фролова. Более того, он явно и верно чувствовал в себе силу в любой момент переменить исход драки. Эта уверенность помогла ему сдержаться и мысленно благодарить Бога и за такое испытание веры.

Очень скоро и "деды" почувствовали эту неиспользованную внутреннюю силу Фролова.

- Ладно, хватит с него, - с опаской сказал Гарик. - Псих какой-то!

- Трясет всего! Пойдемте завтракать.

Они быстро ушли, оставив Мишу в

умывальнике. Он перевел дыхание и дрожащими руками умылся, убирая остатки крема для бритья с лица. Никакой боли Миша не чувствовал, только звенело в ушах.

Тормоз сразу молча продолжил вытирать пол, как ни в чем не бывало. И, действительно, в том, что произошло в умывальнике, по казарменным понятиям, не было ничего особенного.

2

Покаялся и обратился к Богу Миша Фролов довольно необыкновенно. Однажды в воскресный день, получив очередное увольнение в город, он искал дом одной старой греховодницы, которая постоянно снабжала солдат дешевым самогоном. Но Господу было угодно иное: Миша вышел на дом молитвы. Его никогда раньше так не тянуло посетить собрание, как в этот раз. Он вошел вовнутрь, утреннее служение только началось. Хор пел:

Я хочу не богатства,
Не казны серебра,
А небесного царства
И спасенья добра.
В книге вечной спасенных,
О, скажи, Боже мой,
На страницах зажженных
Я записан Тобой?..

Комок подступил к горлу, на глаза навернулись слезы, вспомнилось детство и детская вера в Спасителя... Господь нежно коснулся уже загрубевшего сердца Миши, и он едва дождался конца собрания, упал на колени и помолился вслух молитвой покаяния. Так почти каждое воскресенье на богослужениях стал появляться молодой брат в военной форме.

Командир роты капитан Бурдин стал ставить Фролова в пример другим солдатам, потому что он с некоторых пор возвращался из увольнения стал всегда трезвым. "Подозрительно трезвым", - добавлял, впрочем, Бурдин наедине со старшиной или с замполитом. Дело в том, что из увольнения все всегда возвращались если не пьяными, то крепко подвыпившими. Так повелось, и исключений практически не бывало. Чтобы понятнее был контраст Фролова на общем солдатском фоне, стоит рассказать хоть коротко о рядовом Мамедове.

Рядовой Нурик Мамедов имел золотые руки и был любимцем старшины роты старшего прапорщика Закирко. Надо класть кирпич - Нурик кладет кирпич, надо копать колодец - Нурик копает колодец и т.д. Мамедов всякий раз готов работать, работать от души, с улыбкой. Но всякий раз за это Мамедов просится в увольнение. Наконец, взяв с Нурика страшные клятвы, что "не будет как в прошлый раз", старшина отпускает его. Вся рота с интересом ждет, чем это окончится. Очень редко Мамедов возвращается назад сам. Обычно его приносят. Мамедов напивался самозабвенно, потом обязательно с кем-то дрался с переменным успехом и лишь затем, часа на два-три опоздав, с фонарями под глазами и национальными песнями, с порваным кителем, нередко ведомый под руки малознакомыми девицами, возвращался в расположение роты. Как всегда капитан Бурдин объявлял ему пять нарядов вне очереди (своей гауптвахты не было, а везти нарушителя воинской дисциплины к соседям-танкистам - накладно, там просят за "исправление" то ведро краски, то ящик гвоздей) и лишал его увольнений до конца службы. Как всегда Мамедов клялся, что все это в последний раз и никогда больше не повторится. Потом целый месяц работал как вол, вновь получал расположение старшины и ротного. Опять просил увольнение в город. С него брали страшные клятвы... И все происходило по уже известному сценарию.

Понятно, что новоявленный трезвенник Фролов при таких обстоятельствах был несколько загадочен для отцов-командиров.

В этот день Миша так и не дождался вызова к начальству. Вечером у него разболелось ухо, сказались все-таки последствия столкновения в умывальнике. Он обратился к командиру взвода лейтенанту Грызову. Тот, с сочувствием посмотрев на опухшее ухо Фролова, распорядился отвезти его в госпиталь, расположенный в городе.

3

Тем временем с Гариком Штерцером что-то случилось. После отбоя все трое "дедов", участвовавшие в утреннем избиении, собрались в каптерке писаря за традиционной бутылкой самогона.

- Вы слышали, Фролова-то увезли в госпиталь! Мы что-то в ухе ему повредили, - сказал Гарик озабоченным голосом.

Разлили, выпили по полстакана.

- Ничего с ним не будет. Парень здоровый! - крякая и закусывая хлебом с салом, успокоил его другой, азиатской внешности "дед", по фамилии Уразалинов.

Третий был молчалив, как рыба. Он быстро пьянел и не встревал в разговор.

- Зря мы его били, - продолжил Гарик.

- А не будет к баптистам ходить!

- У меня бабка была лютеранка, это почти то же самое, что баптисты,- сокрушался Гарик.

- Нету никакого Бога, - убежденно сказал Уразалинов, - иначе бы Он нас испепелил на месте, испепелил весь Советский Союз со всеми его атеистическими книжками.

- Фролов верит в Иисуса Христа, поэтому не стал с нами драться.

- Мне кажется, поэтому...

- Я в Аллаха-то не верю, не то что в Иисуса Христа! А драться он с нами не стал, потому что трус. Большой, а трус.

- Нет, не трус! Ты же видел, что он нас не боялся. Это факт. Рядом дневальный стоял из его взвода, Фролов мог бы выхватить у него штык-нож... Я опасался этого! Он просто не стал драться.

- Если никого не бить, скучно будет служить. Нас-то, помнишь, как в свое время били?

- И все-таки, может быть, Бог есть! - серьезно сказал Гарик Штерцер.

- Сегодня после Фролова мне как-то во всем не везет...

И они перешли на другую тему, время от времени разливая по стаканам мутную вонючую жидкость.

4

Командир роты капитан Бурдин, замполит старший лейтенант Фриптуляк, старшина старший прапорщик Закирко и командир взвода лейтенант Грызов утром следующего дня, после развода солдат по хозработам, собрались в канцелярии с целью решить вопрос сержанта Фролова.

Дело было по тому времени нешуточное, но и разжигать страсти как-то не хотелось. Баптист в конвойной роте! После года службы! За такое никого из них командование по головке не погладит.

Замполит, как очевидец, как начальник патруля, заставшего Фролова в молитвенном доме, еще раз вкратце описал присутствующим свои впечатления:

- Заходим... оба-на! Молится... Бухнулся на колени и молится!..

- И потянуло же тебя, Игорь Федорович, право, в этот молитвенный дом! - в сердцах сказал капитан Бурдин. - Фролов у нас с высшим образованием, ему служить-то осталось полгода... Перетерпим как-нибудь?

На столе перед командиром роты лежало дело Фролова, на котором неосторожный замполит уже успел сделать надпись красным карандашом по диагонали - БАПТИСТ.

Капитан Бурдин держал в руке синюю ученическую резинку, и рука его так и тянулась стереть эту злополучную надпись...

- Какое же мы должны принять решение, товарищи офицеры? - вкрадчиво спросил он.

Капитана Бурдина солдаты прозвали "пятнадцатилетним капитаном". Что означало: пятнадцать лет прошло, а он все капитан и капитан... По возрасту Ивану Ефимовичу Бурдину уже можно было вполне иметь звание подполковника, но он сам выбрал свой жребий. Хотя у него были и влиятельные покровители среди высшего командования, и связи по партийной линии, да и сам он был офицером не без способностей в своем роде. Однако, памятуя, возможно, о латинской поговорке, что лучше быть первым в деревне, чем вторым в Риме, Бурдин решил ограничиться четырьмя маленькими звездочками на погоне и оставаться в своей отдельно дислоцируемой роте. Редко кто из майоров и подполковников имел столь теплое и уютное местечко, как капитан Бурдин: четырехкомнатная квартира и последней модели "Жигули", двухэтажная дача, достраивающаяся выводимыми под конвоем зеками за скромное вознаграждение в виде

приличной пищи и крепкого чая, наконец супруга и дочка, прочно обосновавшиеся в "высшем свете" местной партийной номенклатуры. Все это Иван Ефимович имел благодаря своему таланту общения с людьми, надежности и устоявшемуся правилу не беспокоить по пустякам начальства и не выносить сора из избы.

Все офицеры и прапорщики, подчиненные капитана Бурдина, так же уважали его и редко когда перечили. Замполит Фриптуляк, почувствовав, куда склоняется чаша весов, густо покраснел и сразу пошел на попятную:

- Может, и не баптист он вовсе... Моральное состояние, боевой дух просто ослабли...

В течение следующих пятнадцати минут все присутствовавшие в канцелярии командира роты пришли к единому мнению, состоящему из трех пунктов:

1. Шума лишнего по поводу Фролова не поднимать. Просочившуюся информацию скорее опровергать, чем подтверждать, показать ее несерьезность;

2. С самим Фроловым провести разъяснительную беседу с целью уточнения его мировоззрения и предотвращения идеалистического влияния на других солдат и сержантов;

3. До полного выяснения всех обстоятельств от несения боевой службы Фролова освободить. Использовать в суточном наряде в качестве дежурного в роте.

Убедившись в общем согласии, капитан Бурдин удовлетворенно распустил своих помощников и с облегчением стер неприятное слово "баптист" с обложки личного дела Фролова.

5

Правое ухо Миши всерьез его беспокоило. Через несколько дней после драки из уха стал выделяться гной. "Такое лечится плохо", - сразу предупредили врачи.

Миша лежал в небольшом госпитале МВД. В основном тут лечились офицеры милиции, прапорщики и сержанты внутренней службы. В бытовом смысле здесь после казармы было очень даже хорошо: чисто, сытно, уютно. Но душа Миши была в смятении. Сложные вопросы, еще не доступные ему, младенцу во Христе, вставали перед ним, а посоветоваться или поделиться мыслями было не с кем. Далекие от духовной жизни люди окружали Мишу: пьянство, сквернословие, разврат царили в госпитале. Благо, у него было маленькое Евангелие и Псалтирь, подаренные братьями после обращения к Господу. Оторвав обложку от какой-то военной книжонки, Миша вложил в нее Евангелие и подолгу читал, не привлекая ничьего внимания.

Длинными больничными ночами, неподвижно лежа в темноте на кровати, Фролов молился Иисусу Христу и вновь размышлял о "левой щеке", правильно ли он поступил, что не дал отпора этим трем "дедам"? Ведь они насмехались над его верой. Вот теперь у него больное ухо, неизвестно вылечится или нет. Авторитет его в роте отныне наверняка упадет. Нужно ли было все это?

Мише вспомнились два места Писания: "Не две ли малые птицы продаются за ассарий? И ни одна из них не упадет на землю без воли Отца вашего; у вас же и волосы на голове все сочтены..." (Мт. 10:29, 30). "Но и волос с головы вашей не пропадет" (Лк. 21:18).

Эти стихи Библии, вместе со многими другими, говорят о существовании воли Божией, воли, указующей или попускающей, на все происходящие в мире события, большие и малые. Значит, Господь допустил избиение Миши. Одновременно Бог дал сил ему сдержаться и не ответить злом на зло. "...Верен Бог, Который не попустит вам быть искушаемыми сверх сил, но при искушении даст и облегчение, так чтобы вы могли перенести" (1 Кор. 10:13).

Когда негодующий атеист, пытаясь загнать христианина в угол, патетически вопрошает: "А что ты будешь делать, если враги ворвутся в твой дом, станут убивать твою мать, издеваться над сестрой?..", то здесь бессмысленна сама постановка вопроса. Потому что как бы подразумевается: жизнь не имеет никакого организующего начала, творение не имеет Творца, в мире нет высшей справедливости, а царствует слепой случай, мы все песчинки в бесконечном холодном космосе и нет смысла в нашем существовании. Но действительность, к счастью, не такова. В схему "преступник - жертва" забыли включить самую главную составляющую - Бога. Господь дал людям свободную волю, и потому реальное зло и реальное добро существуют на земле. Однако, Господь не бросает верующих, не покидает Своих детей, а надежно хранит их. У Господа же путей - как лучей у солнца! Преступник споткнулся и выдал себя шумом в двух шагах от дома. Потенциальные жертвы вдруг захотели пойти в гости и ушли за пять минут до прихода убийц. У грабителя неожиданно случилоеь острое расстройство желудка. Новый автомобиль гангстеров отказывает в самый ответственный момент...

Разве нам не знакомы такие случаи? Псалмопевец свидетельствует о помощи Божией: "Он хранит души святых Своих; из руки нечестивцев избавляет их" (Пс. 96:10). Верующие люди по вере и молитвам их не допускаются Господом до испытаний, превышающих их силы. А потому ситуации, моделируемые атеистами, так и остаются игрой их разгоряченного воображения.

Но ведь иногда бывают и исключения? Правило на основании Писания мы сформулировали, но как быть с исключениями, которые нет-нет да преподнесет практика?

Фролову вспомнилась история, которую рассказал его родителям один

брат из Южного Казахстана, гостивший у них в доме несколько лет назад.

Дочь пожилых родителей, евангельских христиан, вышла замуж за обаятельного светского человека, любившего спиртное. Прошли годы и этот человек превратился в горького пьяницу. Участились семейные скандалы, муж не раз жестоко избивал жену, запрещал ходить ей в молитвенный дом. И вот однажды старики-родители услышали крики своей дочери на улице (дело было в селе) и увидели ее бегущей к их дому с ребенком на руках. За ней по пятам бежал пьяный муж с ножом в руке. Отец открыл дверь, впустил дочь с ребенком и захлопнул ее перед носом зятя. Тогда тот разбил кулаком стекло в окне и окровавленный, сквернословя и угрожая всех убить, стал залазить в дом. Дальше все произошло в одно мгновение: старик трясущейся рукой схватил с печки кочергу и ударил зятя в темя. Удар оказался смертельным...

По человеческому закону - старик невиновен. Виноват ли он перед Богом? Специалисты бы сказали, что он действовал в состоянии аффекта, т.е. этот пожилой человек был в сильном эмоциональном потрясении и уже не мог контролировать сколько-нибудь строго своих действий. Быть может, здесь воля Божия осуществилась именно через трясущуюся руку верующего старика? Но тогда как это согласовать с заповедями "не убивай" или "не противься злому"? Попробуем поставить вопрос иначе: хотел ли старик убить или только пресечь бесчинство? Наверняка убить он не хотел. Тогда нарушил ли он осознанно заповедь "не убивай"? Нет, старик это сделал неосознанно, непреднамеренно. Наверняка за несколько минут до убийства он даже и не помышлял ни о чем подобном, а возможно даже и молился или читал Библию. Тогда за что же его Бог может осудить? За нарушение заповеди непротивления злу?

Безусловно, христианин не должен противится злому, отвечать злом на зло. Но для всего этого, согласитесь, нужна хоть какая-то мера; нужно ведь хотя бы просто владеть собою, держать под контролем свои чувства. Не так ли? При любом столкновении христианин должен смириться и не обострять конфликта. Но не есть ли здесь где-то роковая черта - особенно это касается не личной самозащиты христианина, а элементарной защиты близких людей, женщин, - перейдя которую человека как бы теряет свою свободную волю, свободу выбора и превращается на какое-то короткое время в нерассуждающее орудие в руках Бога? Ведь будем помнить, что без воли Господа ничего в этом мире не происходит. Не здесь ли объяснение "исключений", которые время от времени допускает Бог?

Тогда, быть может, стоит христианину заниматься боевыми единоборствами, наращивать мускулы, готовится, так сказать, к исключительным планам Божиим? Разумеется, нет. Если христианин в критической ситуации дает физический отпор преступникам, если это действительно критическая ситуация и Господь ее допустил, то верующему человеку не должна быть страшна численность, ни сила противника. Как Господь был с Давидом в битве с Голиафом, как Гедеон с горсткой воинов громил полчища врагов, так Господь не оставит и вас...

К таким мыслям после долгих рассуждений пришел Миша Фролов в больничной палате.

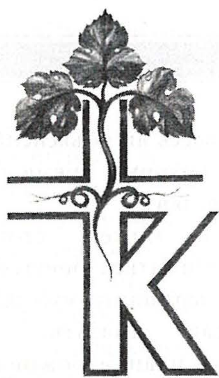
Любі друзі!

Вітаємо Вас любов'ю Господа нашого Ісуса Христа!

Сподіваємося, Вам сподобався перший номер "Євангельської ниви" і Ви й надалі залишатиметеся нашими постійними читачами. Але ми хотіли б, щоб наші відносини будувалися не лише на цьому, тому запрошуємо Вас до грунтовної співпраці. Надсилайте нам Ваші побажання, пропозиції, а також інформацію про життя церков, фотографії (бажано фотографії Молитовних домів),духовні статті, вірші, оповідання.

Для видання журналу потрібні кошти. Ваші пожертви в розмірі 10 гривень на рік мінімально задовільнять потреби щоквартального видання одного номера журналу. Гроші надсилайте поштовим переказом на адресу редакції: 252004, м.Київ-4, вул Толстого. 3-А, чи на р/р 701702 у Старокиївському відділенні УСБ м.Києва, МФО 322045, ЗУКП 14357313 з поміткою "Євангельська нива"

Редакція

Незмінні цінності

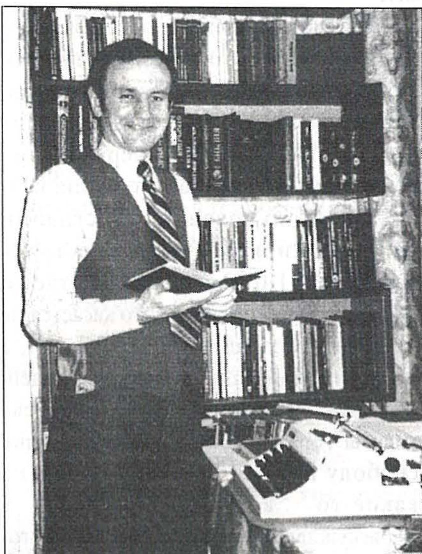
Петро Павлюк

Протягом останніх років багато говориться про духовне відродження України та великий моральний потенціал християнства в цьому. Його право на існування визнано нарешті і в нашій країні. Свобода вибору, яка є сьогодні, пробуджує і відроджує свідомість багатьох людей, невдоволених власним духовним станом.

Коли перед суспільством у повному жаху постали наслідки духовної кризи, тема християнства стала актуальною. Його намагаються пристосувати на місце віджилої ідеології, закрити, поспішно ліквідувати пролом, що виник внаслідок краху атеїзму.

З власного прикладу ми пересвідчуємося, що світська моральність змінюється в залежності від обставин. Тобто вона є ідеологічною по своїй сутності і природі. Змінився суспільний устрій - змінюється мораль. Гіркий досвід суспільства, яке відхиляло віру в Бога, показав, що вихована на матеріалістичній основі людина не може бути високоморальною. Найгуманніші філософські теорії чи будь-які інші системи цінностей не досягають довершеного рівня Біблійних заповідей, визнаних каноном загальнолюдської моралі.

На відміну від світської, християнська мораль в основі своїй є незмінною. Не відкидаючи впливу соціальних факторів, визначною, рушійною силою вона вважає Божу дію в житті і поведінці кожного християнина. Але не варто сподіватися, що прогрес, який зробив можливим прийняття єдиних моральних та духовних цінностей, одразу сприйметься суспільством, неосвіченим в духовних питаннях. Пройшли часи, коли монополія на моральність знаходилася в руках верховної влади. Тому існує реальна небезпека неприйняття народом, особливо молоддю, загальних для усіх людей моральних цінностей, основою яких є християнство, якщо

вони й далі будуть невміло делегуватися зверху. Здеморалізоване суспільство не можна пройняти чи підкорити гучноголосими промовами, зрештою і краса слів про любов залишається примарною, якщо цю любов не видно в дії.

Моральні цінності і Бог - поняття невід'ємні. Неможливо будувати високоморальне суспільство, не визнаючи Христа як особистого Спасителя. Оновлення людини можливе лише через шлях на Голгофу, який повинен бути індивідуальним для кожного, хто бажає жити в новій державі. Залишивши там, на хресті, свій гріх, людина отримує моральне очищення і друге народження, народження згори. Тільки тоді вона готова сприйняти вічні Божі цінності, які є основою християнства.

Коли внаслідок росту гріха люди стають неспроможними сприймати Боже Слово, надходить кінець їх існуванню як роду. Так було в часи Ноя, така ж гірка доля спіткала Содом і Гоморру. Але відома і доля Ніневії, народ якої на чолі з царем, щиро розкаявся і визнав Бога як єдиного і повновладного Творця.

По суті своїй усі люди невільники. Але одні - невільники Христа, мають в Ньому справжню волю, яка обмежена лише кордоном добра, а інші - раби гріха, мають волю, не обмежену моральністю. Згрішивши спочатку, людина не може самостійно зупинитися. Не підкорившись Божому застереженню, наш праотець загубив право на безтурботне, щасливе життя. Непослухом він здобув свободу для пізнання добра і зла. Відтоді людина бореться проти планів свого Творця і йде шляхом саморуйнування.

Успадковуючи гріховні якості, відповідальність за власні провини ми намагаємося перекласти на чужі плечі. Мало хто свідомо бажає визнати власну провину і покаятися особисто. Абсолютна більшість людей вважає себе жертвою обставин і відповідальність за власні провини перекладає на оточення.

Бог не є автором зла, яке відбувається в нашому житті, і не несе відповідальності за це. Ми живемо в розбитому проказою гріха, аморальному світі. Це світ егоїстичних та недовершених людей, які задумують зло, щоб досягти власних цілей, або просто наповнити своє життя хибним змістом. Згубний світ потопає в гріхах і має з того насолоду. Дивлячись правді у вічі, ми погоджуємося з тим, що життя у такому світі не є надто принадним.

Покуштувавши плодів з дерева Пізнання добра і зла тисячоліттями людина знайомиться з глибиною свого падіння і пізнає проблеми, які виникають внаслідок невірного вибору. Час, відпущений Творцем для цієї мети, вже підходить до кінця. Натура егоїстична, зла і горда - людина, не бажає сприймати Божественну істину всім своїм єством, ігнорує умову її розуміння, висловлену Ісусом Христом: "Якщо ви будете перебувати в слові Моєму, то ви істинно учні Мої. І пізнаєте істину, і істина зробить вас вільними" (Ін. 8:31-32). Істина міститься лише в Слові Божому, яке слід сприймати усім серцем та усім єством.

Лише Ісус Христос є живим Богом. Він говорить: "Я путь, і істина, і життя. Ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене" (ін. 14:6). Після навернення Його послідовники ступають на вузьку і тернисту стежину віри, яка веде за Христом до вічних небесних осель, туди, де перебуватиме частина нашого єства - нетлінний дух. Віднині Дух Святий, що контролює їх, застерігає Божих дітей від гріха.

Християнство несе в собі такі неподільні відвічні цінності як істина, любов, духовність, гармонія, краса, що разом дають людині відчуття справжнього щастя. Духовні цінності, які є сутністю євангельського вчення, не розкриті для невіруючої людини. Тільки віра в Ісуса Христа як особистого Спасителя дає здатність пізнати істину (Ін. 8:31-32).

Людей можна умовно поділити на три основних типи: перші вірять в Бога і Його Сина Ісуса Христа. Другі не вірять в існування вищих сил і розраховують лише на себе. Треті - це люди, яких переважна більшість. Не знаючи істини, вони коливаються мов той маятник. Саме їх підстерігає безліч небезпек на шляху до істини, адже вони можуть спокуситися будь-яким псевдо-християнським вченням чи єрессю.

Щоб мати оновлене суспільство, слід вжити радикальні заходи на ниві просвіти. Сучасна система загальноосвітньої школи недосконала. Місце атеїстичного виховання підмінила волеологія або навіть відкритий окультизм, який містить в собі вчення Реріхів чи інших теософів.

В той час як життєвий досвід свідчить про те, що дитині змалечку слід прищеплювати загальнолюдські цінності, які грунтуються на християнській моралі.

Щоб діти не повторювали батьківських помилок, щоб зростали розумними, всебічно і гармонійно розвиненими та люблячими Бога, потрібно відповідно виховувати їх побожними та доброчинними. "Годувальниці привчають діток приймати їжу правою рукою: якщо протягнуть ліву - їх сварять. Чому ж ми не хвилюємося про правий Божий закон?" (Плутарх).

Безперечно, що усі батьки бажають, щоб їх діти набули в школі корисних знань, але найкращою наукою є та, яка позбавляє дітей усякого зла. Таку думку мали ще засновники школи.

З сивої давнини в Україні, як і в інших країнах, в школах, гімназіях викладали Закон Божий. З його відміною в тоталітарних країнах зникло реальне виховання чесності, моральності, відчуття милосердя до людей та природи. Забувши Бога, люди перестали прислухатися до голосу власного сумління. Протягом багатьох десятиліть наше суспільство хизувалося вседозволеністю і невір'ям у правдиві ідеали. Люди вклонялися рукотворним ідолам та вірили абстрактній утопії, яка довела свою нісенітність в усіх країнах світу, що практикували її. Щоб навернути народ на шлях істини, необхідні радикальні зміни загальноосвітньої школи.

Повне задоволення та особисте щастя людина може знайти лише у щирій вірі в Господа Ісуса Христа. Словами сповна неможливо передати любов Бога до людей, задля спасіння яких Він не пожалів Свого Однородженого Сина. Це було зроблено з метою нашого спасіння від влади гріха, викуплення з-під закону і участі у вічному житті. Є лише дві життєві дороги: один шлях з Богом у вічність, інший веде в те місце, де Бога немає, а лише "плач і скрегіт зубів". "Не обманюйтесь, - Бог не може бути осміяний, бо що тільки людина посіє, те й пожне! Бо хто сіє для своєї плоті, той від плоті пожне тління. А хто сіє для духа, той від духа пожне життя вічне" (Гал. 6:7-8).

Багатство християнства не лише в тому, що воно вказує на моральний ідеал, але й в тому, що породжує в людині нове, божественне життя. Завдяки цьому духовно оновлена людина отримує право на вічність.

Християнство дає зцілення морально хворим, воно очищає людей від гріхів і тоді життя за Христовими принципами стає природною потребою. Жертва Христа поставила кожного з нас перед вибором: іти шляхом блудного сина чи з щирим каяттям прийти на Голгофу і отримати ні з чим незрівнянну радість та щастя на землі і право на життя з Богом у вічності.

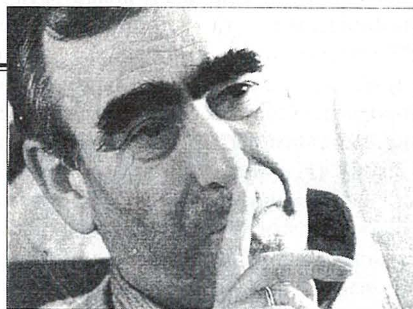
Нестачу виховання не сховати, якщо навіть очорнити все оточення.

Акцентуючи увагу на помилках інших, ми висвітлюємо власну "святість".

Найбільший недолік полягає в тому, коли ми думаємо, що у нас немає недоліків

Слово вуст наших

Василь Кравчук

"Свого язика бережи від лихого, а уста свої – від говорення підступу" (Пс.34:13).

"Господи, відкрий мої уста, і язик мій звістить Тобі хвалу" (Пс.51:17).

"Уста праведного кажуть мудрість, язик же його – промовляє про право" (Пс.37:30).

"Хіба з одного джерела тече солодка і гірка вода?" - Як. 3:11

Людська мова - це явище, гідне подиву. Це найдосконаліший спосіб передачі всієї складності і багатства сутності людини та її можливостей. Майже неможливо уявити собі нормальне життя, не озвучене словом. Без нього ми втратили б дуже багато з того, що являє нашу перевагу над іншим тваринним світом. Стан усіх досягнень людського розуму і духу в великій залежності від цього безцінного дару - дару слова. У книзі Приповістей 18:4 сказано: "Слова вуст людських - глибокі води". І дійсно, словом ми виражаємо зрілість наших понять, виявляємо наше ставлення до оточення, відкриваємо найпотаємніші бажання. Такий потенціал людського слова, а, вірніше, такі права, дані йому Богом. Коли ми читаємо в Бутті 2:19, як Бог затверджував дані людиною всьому назви, ми бачимо за цим благовоління Творця до авторитету нашого слова. І найбільшим підтвердженням поважного ставлення Бога до нашого слова є факт визнання Господом слова як способу спілкування з нами: "Покликуй до Мене - і тобі відповім" (Єр.33:3). Ось він, рівень можливостей і статус слова людини. До сказаного залишається додати, що слово як явище має вічну перспективу (2Кор. 12:4).

Усі ці думки ми ставимо на порядок денний з метою заохочення нас до поважного ставлення до слова і відповідальності за нього. Та до цього, звичайно ж, спонукують нас і проблеми щодо того, що виходить з уст наших.

Існує сумна закономірність: все, в тому числі сильне та цінне, у цьому світі має полярне використання. І чим значніше щось, якщо воно на добро - дає більше добро, якщо на зло - більше зло. Не виняток і найбільший з дарів Божих - людська мова. Вона також може реалізовувати себе і як найбільше добро, і як найбільше зло.

Уже з перших сторінок людської історії ми дізнаємося про те, як гріх деформував і використав на зло слово в устах людей: "І говорив Каїн до Авеля, брата свого,.. і вбив його" (Буття 4:8). Це перший досвід словесної прелюдії злочину. І так було завжди: де було зло, там був і гріх вуст. Тому-то за тривожними пророчими рядками про проблеми останнього часу в другому посланні до Тимофія 3:1-5 не важко прочитати підтекст мовної характеристики.

Але все це було б зрозуміло, хоча й сумно, якби воно було характеристикою зовнішнього світу. Однак, контекст пасторського послання Павла і реалії сьогодення дають підставу для хвилювання за наше християнське середовище.

Що і як ми говоримо, - це те, що за вченням Писання не можна недооцінювати, принаймні з двох причин. По-перше, це характеризує духовний стан суспільства і окремої людини: "бо від повноти серця говорять уста" (Мтв. 12:34). А по-друге, це впливає на наші відносини з Богом: "А те що виходить з уст, з серця виходить; і це оскверняє людину" (Мтв.15:18).

Іншими словами, вуста людей - це їхній виворіт, і якщо він не благополучний, ми повинні бити тривогу.

Повертаючись до списку проблем, названих у 2Тим. 3:1-5, мовців, що там проглядаються, можна поділити умовно на три категорії:

1. НЕСТРИМАНІ В СЛОВАХ: нестримані, непримиримі, жорстокі, нелюблячі.

2. БЕЗВІДПОВІДАЛЬНІ В СЛОВАХ. Це наклепники, зрадливі, ненависники добра.

3.ПРИХИЛЬНІ ГОВОРИТИ ПРО ЗЕМНЕ. Грошолюбні люблять говорити про багатство, самолюбні - про образи.

До яких висновків приводить нас ця група моральних проблем уст? Насамперед, до більш чіткої оцінки того, що і як ми говоримо.

Візьмемо нестриманість у словах. Хіба так уже рідко доводиться чути в нашому середовищі некоректні звернення, дошкульні зауваження, неприємні слова, нещадні думки? Хто ж ті, що так говорять? Часто ми поблажливо оцінюємо їх:- "колючі", "прямі", грубі люди. Ніби й похвальна така наша поблажливість, та тільки життя показує, що в наших церквах чомусь стає більше і більше подібних явищ. Які ж причини? Одна з них та, що ці явища не отримують принципової оцінки. Адже неприязно сказане слово є не що інше як лихослів'я. Коли лихословили Христа, Його не обзивали лайливими словами. О, ті люди були надто релігійні! Але уїдливо сказане ними: "Гей, Ти, Котрий руйнуєш храм і за три дні будуєш!" (Мр.15:29),- Писанням класифіковано не інакше, як лихослів'я. Лихомовство, лихослів'я, жорстокість в словах, нелюбовність - це синонімічні поняття. "Злоріки Царства Божого не вспадкують" (1Кор. 6:10), "не єднатися з тими" (5:11) - така нетерпимість Писання до подібних явищ.

Це, зрозуміло, не заклик до вживання більш жорстких дисциплінарних заходів, але побажання не зживатися з такими явищами як з нормою християнського життя.

Що ж стоїть за БЕЗВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ В СЛОВАХ?

"Наклепники" - словникове визначення: "ті, хто розповсюджують знеславлюючу неправду". Звичайно, таких, які свідомо займаються цим, у нас небагато, але передати неперевірену чутку - це проходить як невинність і, як наслідок, таке не рідкість. Чи не тому ослаблений авторитет служителів, чи не тому ми живемо в обстановці недовір'я і роз'єднаності?

Окремо важливо сказати і про таку форму словесної несерйозності (читай - безвідповідальності), як марнослів'я, пустомовство. Христос говорив: "За всяке пусте слово, яке скажуть люди, вони дадуть відповідь у день суду" (Мтв. 12:36). У посланні до ефесян 5:4 марнослів'я та лихослів'я стоять поряд як ті, що не личать нам. А як, в дійсності, ми ставимося до цього? М'яко скажемо, ліберально. Не секрет і те, що наша аудиторія стала все більше і більше симпатизувати жартівливому тону розмов, "святим" анекдотам, у всьому цьому цінуючи почуття гумору. Однак, чи не закладаються з легкої руки марнослів'я ті тенденції, про які з смутком писав апостол Павло у другому посланні до Тимофія 4:3-4: "...відвернуть слух свій від істини і прихиляться до байок"?

Словесна вільність - вона багатолика: хтось говорить, не думаючи, інший чомусь вважає допустимими жаргонні слова, а для деяких втратило категоричність попередження Христа в Євангелії від Матвія 5:22: "Хто скаже (на брата свого) "дурний", підлягає пекельному вогню". Невже так повинно бути? Яків пише: "Брати мої, - цього не повинно бути!" Церква просто зобов'язана створювати атмосферу нетерпимості до такого, тому що це вульгаризує наше середовище, ослаблює її вплив, позбавляє її багатої благодаті (Еф. 4:30).

Немає необхідності доводити і ту очевидну істину, як збіднює духовне життя закомплексованість на РОЗМОВАХ ПРО ЗЕМНЕ. О, якби той, хто говорить в даному випадку, шкодив лише сам собі! Але він вибиває з вірного русла й інших. А за це доведеться відповідати перед Господом.

Як бачимо, ці проблеми актуальні як з позицій існуючого становища, так і з боку Писання, яке приділяє їм так багато уваги.

Питання духовного освячення особистості невіддільні від освячення її вуст (Іс. 6:5-7). Ці акценти треба чітко ставити в наших церквах. І передусім прикладом відповідального відношення до слова повинні бути служителі.

Невільно в нашій розмові ми акцентували увагу на тому, що називається "не повинно бути". І це природно. Освячення починається з зупинки. Але треба назвати й позитивні аспекти питання. Це стосується факторів, які формують мову. Які ж вони?

По-перше, це середовище. Його вплив на мову беззаперечний. Сумний досвід свідчить, що кримінальний світ формує, так званий блатний лексикон. То невже може бути бездіяльним формуючий

потенціал наших церков? Що ж для цього необхідно? Звісно, зразковий приклад, спілкування і, повторимося, принципове відношення до збочень.

По-друге, Слово Боже. Господь говорить: "І кладу Я слова Свої в уста твої..." (Іс. 51:16). Вплив Слова Божого всеохоплюючий: воно очищає нас, нашу мову (Ін.15:3), воно дає нам своє наповнення (Пс. 81:11). То ж будемо до цього заохочувати наших людей, вводити їх у світ благодатного впливу Слова Божого.

І по-третє, це служіння Богу. "...Я дам вам уста і премудрість, якій не зможуть перечити чи протистояти всі противники ваші" (Лук. 21:15) - так звучить обітниця Господня тим, хто служить Йому. Ілюстрація цьому - непереборність в слові "некнижних" апостолів (Д.А. 4:13), таких самородків, як Стефан (Д.А. 6:10), Аполлос (Д.А. 18:28) і, звичайно, Павло (Рим. 15:18).

Безсумнівно, що всі вони, сильні в служінні словом, були бездоганні в ньому, як мовиться, і на побутовому рівні. Слова Якова, взяті нами за епіграф, це свого роду закон. Назвемо його так: закон функціональної послідовності. Як, наприклад, стерильна річ не може попутно використовуватися в брудній роботі. І тому, якщо ми хочемо, щоб наше слово Бог використав у Свою славу, щоб воно було авторитетним перед Ним в молитвах, воно повинно бути завжди богосприйнятним.

Апостол Павло писав: "...віддавайте члени ваші в раби праведності для діл святих" (Рим. 6:19). Повною мірою це важливо віднести до вуст наших. Нехай принципом кожного буде: "Коли хто говорить, хай говорить, як слова Божі" (1Петр. 4:11).

Господь благоволить, щоб слово дітей Його було значимим: "Хто стверджує слово Свого раба..." (Іс. 44:26). Будемо й ми самі поважати те, що виходить з вуст наших: "Не квапся своїми вустами, і серце твоє нехай не поспішає казати слова перед Божим лицем,- Бог бо на небі, а ти на землі, тому то нехай нечисленними будуть слова твої!" (Екл. 5:1).

БУТИ СВІТЛОМ ДЛЯ СВІТУ

Сімнадцятого травня 1997 р. в м. Києві у церкві "Дім Євангелія" відбулася духовно-повчальна сестринска конференція на тему: "Ви світло для світу" - Мт. 5:14.

Ця зустріч сестер була особливо радісною, тому що Україну відвідали Мерсі Рао - президент Жіночого Відділу Всесвітнього Союзу Баптистів (Індія), Вілен Пір`єс - Виконавчий директор Жіночого Відділу ВСБ (США), Ірена Хааз - секретар Жіночого Відділу ВСБ (ФРН).

О 10 годині ранку почалося благословенне богослужіння, яке молитвою та словом настановлення відкрив старший пресвітер по Київській області М.М.Чорненький. Прочитавши Мт. 5:13-16, він наголосив, що ми повинні виконувати наказ нашого Господа, тобто бути світлом для світу.

З привітанням від нашого українського Братства звернувся В.Д.Ткачук, заступник Голови ВСО ЄХБ, і прочитав Псалом 31:8 "...око Моє над тобою" Він висловив подяку сестрам за їх працю і запевнив, що Боже око завжди бачить нас і керує нашим служінням.

Чудові псалми, які виконував жіночий хор церкви, наповнювали серця всіх присутніх.

Привітання від Жіночого Відділу Євро-Азійської Федерації Союзів ЄХБ передала Ольга Мокан, яка очолює цей відділ. Вілен Пір`єс привітала учасників конференції від імені 25 мільйо-нів жінок усіх континентів світу, що вхо-дять до ВСБ, і просила молити-ся за Китай та Гонконг, щоб Господь відкрив там можливості для благовістя Євангелія. Ірена Хааз у привітанні закликала, щоб нашим гаслом була любов, яка з`єднує нас.

Мерсі Рао звернула особливу увагу на віру безіменних жінок з Послання до євреїв 11:35 "Жінки отримували своїх померлих воскреслими; інші були замучені, бо відмовлялися від визволення, щоб осягнути краще воскресіння." Вона закликала українських сестер завершити історію героїнь віри. Мерсі Рао розповіла про працю Жіночого Відділу, а також про роль сетринського служіння.

- Все більше і більше в наших церквах усвідомлюється, що сестринське служіння є невід`ємною часткою церковного служіння. Якщо ми повернемося до часів земного служніння Ісуса Христа, ми побачимо, наскільки великою була роль жінок у Його служінні. Євангеліст Марко говорить, що і жінки слідували за Ісусом. Вони допомагали Йому в Його служінні. Саме вони пішли до Єрусалиму, коли ніхто не хотів говорити вголос, що були друзями Ісуса. Жінки були останніми, хто пішов від хреста. Саме жінки пішли до гробу, де

був похований Ісус. Вони були першими свідками Його воскресіння. Спочатку жінкам була сповіщена добра вістка про воскресіння Ісуса. Саме там, в саду Йосифа Ариматейського, пролунало повеління жінкам іти і нести вістку іншим.

Ми чудово розуміємо, що праця на ниві Божій - це та праця, яку ми повинні виконувати разом, і брати, і сестри. Не завжди, але в більшості випадків, жінкам легше зрозуміти проблему, тому що вони все пропускають через серце. Мені доводиться бувати в різних країнах і я переконалася, що зрозуміти жінку з іншою культурою може лише жінка. Часто зустрічаю сестер дуже самотніх, які вважають, що нічого не можуть зробити для Господа. Моя роль якраз і полягає в тому, щоб розповісти їм, що Господь створив людину за Його подобою. Це стосується і жінки. Отже, праця жінок на ниві Божій є євангельським покликанням.

Говорячи про діяльність Жіночого Комітету Всесвітнього Союзу Баптистів, треба сказати, що раз у п`ять років відповідальні сестри зустрічаються разом для того, щоб поділитися досвідом роботи, повчитися одна в одної. Жіночі комітети з усіх шести континетів мають свої навчальні програми з питань керівництва, євангелізму, методів праці з представниками інших культур під час євангелізації. Це досить важливо свідчити про Ісуса Христа, поважаючи їхні традиції, культуру.

Наш Жіночий Комітет надає найважливіше значення справі євангелізації.

І ще, що дуже важливо в нашій праці, це молитва. Ми маємо визначити конкретний день, коли всі сестри світу об`єднуються в молитві до Господа. Цей день молитви - перший понеділок листопада кожного року. Звичайно, сестри можуть збиратися для молитви будь-якого дня, але цей день знають усі сестри світу і об`єднуються в молитві за всі потреби нашої великої баптистської родини.

Звертаючись до сестер України, хочу запевнити вас, що молитва є найкращим знаряддям, яке може мати кожна сестра. Молитва об`єднує нас. Молитва творить чудеса. Про це свідчить Біблія і наш християнський досвід.

Господь чує щирі молитви

4 березня 1997 року близько 600 сестер з усієї області зібралися в молитовному домі Церкви ЄХБ м. Чернівці, що по вул. Лозівська. Мета сестринської спільності - відчути радість єднання перед лицем Господнім, підтримати одна одну в ці скрутні часи, заохотити до молитви. Багато-хто з присутніх пережили близькість з Господом, отримали відповіді на свої молитви, тому так хотілося розповісти про все іншим.

Що ж трапляється, коли жінка (мати) молиться? Читається Слово Боже з першого розділу Першої книги Самуїла про двох жінок: Пенану та Анну. Одна жінка мала дітей, інша - не мала. Тому щороку, коли вона йшла з чоловіком на поклоніння, одержувала докори від подруги, що Господь закрив її утробу. Так продовжувалося багато років.

Та в один такий прихід до Шіло щось трапилось з Анною. Після того, як закінчилося служіння і священик відпочивав біля одвірку, Анна повернулася до храму. Багато років вона приходила з чоловіком своїм, а тепер - сама. Вона мала велику печаль. Ні подвійні гостини, ні велика любов її чоловіка не могли зняти ту печаль з її серця. Була та печаль не за себе, не за бездітність, не за зневагу, а за дім Божий, за занедбане служіння у храмі. Бачили очі її і Ілію - священика, і його синів - Гофні та Пінхас, що також були священиками для Господа, але життя їх відхиляло народ Господній від Закону (1 Сам. 2:12; 17; 24; 29). Анна не обмовниця, вона не розповідала про все іншим, але Господу. Молилася до Нього та гірко плакала. І було її кожне слово як краплини крові з розбитого серця і сказала вона: "Господи, Саваоте, якщо дійсно споглянеш на біду Твоєї невільниці, і згадаєш мене, і не забудеш Своєї невільниці, і даси Своїй невільниці нащадка чоловічої статі, то я дам його Господеві на всі дні життя його, а бритва не торкнеться його голови" (вірш 11). Господь чує такі сердечні молитви і приходить до такої людини. Як Господь проговорив до Анни, як Він відкрився їй, - ми нічого не читаємо, але Анна запевняє священика, що вона була скорботна духом, аж доти (вірш 16). А відтепер що міняється? Міняється відношення до Господа, довіра до обітниці Божої: "І пішла та жінка своєю дорогою, та й їла, а обличчя її не було вже сумне". Господь зробив велику переміну в її характері, в її житті. Тепер її молитва - пісня про велич Господню, про Його спасіння, про те, що Він сплановує вчинки.

Що трапляється, коли жінка молиться?

Господь робить велику переміну в ній самій. Він відкриває Свою велич, Своє спасіння. Він навчає довірі слову Його, дає радість зближення з Ним. І коли душа упорядкована, Він приймає молитви і за чоловіків, і за діток, і турботу за їх спасіння, і дає сили бути постійними в молитві.

Орися Куцюруба

Др. М.А.Александренко

Бажаю трудитись для Господа

Народився я в Росії у звичайній селянській сім`ї. Мама померла від тифу, коли мені було лише вісім років. Моє дитинство співпало з періодом закриття та руйнації церков, загальної колективізації селян. Церкви було пограбовано і пристосовано для господарських потреб.

В школах нам прищеп-лювали матеріалістичні, атеїстичні переконання. По-дитячому прийнявши ці чужі погляди, я вирішив, що Бога нема і не могло бути. Якби Він був, то звичайно не допустив би того, що робилося навколо.

В часи колективізації нашу родину насильно залучили до колгоспу. Раніше у нас була своя земля, коні, корови, бджоли.

У 1933 році на півдні України вимирали з голоду цілі села. Щоб не пустували родючі землі, влада вирішила заселяти їх селянами з північних областей. Отож, усе наше село з-під Брянська було переселене під Мелітополь. Жителів у цьому селі не було. Хто не вмер, був висланий до Сибіру. Село заросло високими бур`янами, з яких виднілися тільки покрівлі. Будинки були цілі й порожні. У підвалах та заростях бур`яну лежали скелети та кістки людей.

Південь батькові не сподобався і через два роки ми повернулися назад. Але батьківщина зустріла нас голодом. Діватися було нікуди і батько знову пішов у колгосп. Та й там теж не було чого їсти. Всю зиму їли висівки, хліб з жолудів, – та й те зрідка. Ми з старшою сестрою вирішили тікати назад, на південь. Там залишився старший брат. В дорозі я не їв кілька днів і ледь не помер з голоду. Так і ріс: без Бога, без материнської ласки й любові, впроголодь...

Після закінчення десятирічки я був призваний до армії, звідки потрапив на навчання до військового училища, що знаходилося в Одесі. Напередодні війни мене відрядили на подальше навчання до Москви.

Перший день війни я зустрів у дорозі. Незабаром мені присвоїли звання лейтенанта і відправили в парашутну частину, а там – на передову.

Воювати довелося на багатьох ділянках великого фронту – від Ленінграда до Кавказу. Тричі я був поранений, але завжди поправлявся – і знову на фронт. У важких боях, де завжди відчувалася близькість смерті, часто виникала думка про Бога.

Одного разу після форсу-вання Дніпра був сильний бомбовий удар. Земля змішалася з вогнем, димом і кров`ю. Здавалося, настав кінець світу. Ночами, під час короткого перепочинку, ми закопували загиблих, з жахом очікуючи наступного ранку. Я лежав на спині і дивився в зоряне небо, думаючи: "Ось я не вірю в Бога, але з певністю не можу сказати, що Його немає. Хто знає, що може трапитися зі мною завтра. Якщо виживу, то таки повірю, що Бог є".

Згодом поранений, у чині капітана, в двадцять років я потрапив до німецького полону. Напівроздягненого, голодного мене пересилали з одного табору в інший (усього їх було більше десяти), поки не залишили в Мосбюрзі, що поблизу Мюнхена. Тут я вже не сумнівався, що незабаром настане трагічна розв`язка у моєму житті. Рани гоїлися погано, в нормальних умовах вони б зажили за місяць, а в полоні це тривало півроку. Та я вижив.

Мене послали в робочу команду російських військово-полонених офіцерів на відбудову залізниці. Їсти давали рідку баланду, яка зовсім не відновлювала сили, а праця – каторжна. Ще трохи і я б не витримав, та нас звільнили американці.

Війна скінчилася. Надія на краще не покидала мене. Але життя показувало інше і я часто задумувався над питанням: "Що таке життя? Для чого жити? Чому життя так невдало складається саме для мене?"

Марно я намагався знайти відповіді на ці хвилюючі питання. У хвилини відчаю навіть виникала думка про самогубство. Мені здавалося, що я був на краю безодні...

У такому стані знайшов мене мій Спаситель Ісус Христос. Завжди, коли я згадую про те, як це трапилося, мене переповнюють хвилюючі почуття. "О глибино багатства і премудрості і знання Божого! Які незбагненні присуди Його і недосліджені дороги Його!" (Рим. 11:33):

Одного разу я чергував у контрольній будці біля входу у табір. Там була звичайна чавунна грубка, в якій спалювали непотрібні папери. Того разу паперів зібралося багато і я вирішив їх попалити. Та грубка горіла зовсім погано і нарешті згасла. Почистивши грубку, я викинув з неї напівобгорілі папери. Серед них виявилися євангельські брошури. Не знаю чому, але я витер їх від сажі і почав читати.

Я прочитав такі слова Ісуса Христа: "Прийдіть до Мене усі струджені та обтяжені і я заспокою вас" і "Ось стою біля дверей та стукаю: хто почує голос Мій і відкриє двері, ввійду до нього, і буду вечеряти з ним, і він зі Мною". В кінці брошури стояло таке питання: "Чи стукав ти до Ісуса Христа?"

Усе прочитане настільки запало в мою душу, що з того часу я почав серйозно думати про Бога. Через тиждень після того випадку мені довелося відвідати Мюнхен і там я познайомився з братом Миколою Водневським. Він розповів мені, що рік тому навернувся до Бога. Потім запросив мене піти на зібрання евангельських християн-баптистів.

Першої ж неділі я відвідав зібрання і був зачарований сердечністю і простотою, які панували у середовищі християн. Там я придбав Біблію. Приступаючи до читання Святого Писання, я відкрив свою душу перед невидимим Богом і сказав: "Боже, пошли Твоє світло і дай мені пізнати Істину!"

Вперше я молився щиро, від серця і Бог почув мою молитву. Я не обмежувався читанням Біблії, а продовжував зустрічатися та розмовляти з братом Водневським. Одного разу після тихої бесіди в молитві каяття я звернувся до Бога. Господь дав мені впевненість у прощенні і спасінні. Вдома я записав у щоденнику: "На душі полегшення. Буду постійно молитися. Нехай моє серце віднині належить лише Богу".

Після того з`явилася спрага до читання Слова Божого. За місяць прочитав Біблію. Багато зрозумів, багато чому навчився і постійно за все дякував Богу.

Не сумніваючись у спасінні, рішуче порвав з усяким свідомим гріхом, світськими розвагами та задоволеннями і заявив у церкві про бажання прийняти святе водне хрещення. Відразу після хрещення я став свідчити про Господа у поїздках по інших таборах Німеччини, де були росіяни.

Я був щасливим і відчував себе новою людиною. Зміст земного життя я знайшов у Бозі. Христос вселив радість у моє серце і послав свідчити про цю радість іншим. Відтоді я завжди славлю Бога за такий дивний шлях, яким Він премудро вів мене від темряви до світла Божої любові.

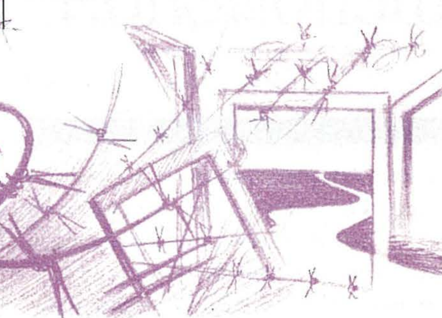
Згодом знайшлися християни, які допомогли мені відкрити візу і оплатити навчання в коледжі Луїзіани в США. Там я познайомився з майбутньою дружиною. Потім закінчив семінарію в Новому Орлеані, а згодом – університет по богослов`ю в грецькій мові Нового Завіту. Там же я вчився по філології класичних мов – грецької та латинської. Таким чином у мене два доктората – по богослов`ю та філології.

Пізніше я повернувся до того університету, де навчався, і викладав там протягом 32 років.

Коли почалася перебудова я приїхав до Москви допомагати організовувати семінарію. Якраз тоді відбувся путч, після якого розпався Радянський Союз.

Сім разів я приїжджав сюди, щоб допомагати як викладач та при потребі і матеріально. Я викладаю грецьку мову, екзегетику, богослов`я Нового Завіту в Одеській, а останнім часом і в Київській семінаріях.

Маю дружину, шестеро дітей та десять онуків. Дружина також приїжджає зі мною, приїздили дві доньки. Останнього разу я приїхав на Україну за власний кошт. Зараз я дякую Бога за усі милості і чудеса, які Він звершив у моєму житті і бажаю трудитися згідно Його волі для потреб народу Божого.

Капеланство в Збройних Силах України:

? чи залишиться лише феноменом

Лариса Бойко

"Будьте людяними в одну з найнелюдяніших епох світової історії, бережіть образ людини, він є образом Божим" - М.Бердяєв

Такому актуальному питанню була присвячена ІІ Міжнародна науково-практична конференція, яка проходила з 12 по 15 березня у м. Києві. Упорядниками зустрічі стали Міністерства оборони та освіти України, Державний комітет у справах релігії, Київський військовий гуманітарний інститут, Міжнародна асоціація християнських братств військовослужбовців (AMCF), інші громадські організації.

Для визначення більш чіткого та об`єктивного погляду щодо активної співпраці двох, здавалося б, несумісних інституцій, - держави та церкви, - зібралися військові, науковці та дослідники, пред-ставники домінуючих християнських конфесій України. ВСО ЄХБ представили заступник Голови В.Д.Ткачук, пастор центральної церкви ЄХБ м. Києва В.В.Козубовський, Юрій Мальцев (м. Прилуки) та інші брати-військові.

До складу організаційного комітету конференції увійшов наш брат майор Василь Хіміч. Були присутніми також зарубіжні гості: виконавчий директор AMCF Ноел Доуз і віце-президент Інгл Волд (Норвегія), представник капе-ланської служби Головного командування ЗС США у Європі полковник-капелан Герман Кайзер, представник між-народного братства офіцерів - християнин Марк Хіберг Хінстон (Великобританія), полковник у відставці Джон Шумахер (США), Мартін Хайнз - підполковник запасу Королівського флоту (Велико-британія), представник Римо-Католицької церкви Архієпископ Джованні Марра - заслужений військовий ординарій для Італії та інші.

Очевидно, вже назріла потреба впритул наблизитися до питання про духовний стан армії. Якщо у 1993 році за даними соціологічного дослідження близько 53% військових надавали перевагу повній ізоляції церкви від армії, то на сьогодні ситуація зазнає змін: інститут душпастирювання вважається не тільки реальним, але й неминучим для Збройних Сил України.

"Оскільки, - зазначив у своєму виступі В.Д.Ткачук, - баптисти дотримуються свободи сумління щодо обрання строкової чи альтернативної служби, наше Братство не може лишатися осторонь важливої проблеми - духовного відродження української армії".

Легендарний нарис датує започаткування капеланства IV століттям.

Етимологія самого слова "капелан" тісно пов`язана з переданням, коли Св.Мартін Турський, великодушний воїн тієї доби, однієї морозної ночі зустрів перемерзлого злидня. Не маючи коштів, вояк скинув свій плащ, навпіл

перетяв його мечем і одну половину віддав жебракові. Тієї ж ночі Мартіну начеб-то з`явився Христос, одягнений у подаровану частину плаща.

Плащ (capella) Св.Мартіна відтоді став реліквією, його брали у бій як хоругву, що знаменувала присутність Бога. Охоронцем священної речі був священик - capellanus, що облуговував релігійні потреби короля, через те він і набув титул "капелан". А приміщення, де зберігався цей плащ, стали називати "каплицею" - місцем богошанування та святкувань.

В США капеланство, наприклад, зародилося під час війни за незалежність (1775-1785). Тоді воно постало органічно, без сумнівів щодо доцільності його існування.

На Україні за часів Гетьманату у проекті закону про відновлення козацтва (серпень 1918 року) передбачалися посади полкових священнослужителів у штатах військових частин. Отже, у далекому 1918 році потреба душпастирювання реально існувала.

Капелан - військовий і священнослужитель одночасно; той, хто має дати компетентну відповідь на запитання військових: "А що нам робити?" (Лк. 3:14).

Військовий священнослужи-тель, хоч і належить до певної групи духовенства, поділяє всі умови військових: носить ту ж уніформу, підлягає тим же вимогам, живе в тих же умовах, спить на сусідньому ліжку у казармі; тобто він є повноправним членом підроз-ділу.

Душпастир добре розуміє стан душі людини, яка носить погони. Мета його служіння - запобігати чи вирішувати внутрішні та зовнішні конфлікти. Він є також духовним лікарем зболеної душі.

Капелан ніколи на застосовує військову зброю (хоч і повинен вправно володіти нею, адже це невід`ємна частина життя армійця), він озброєний засобами духовної боротьби, щоб рятувати душі з гріховного вогню. Душпастир добре знає силу своєї зброї - Слово Боже, яке здатне змінювати серця людей, їх життя не тільки на землі, але й становище у вічності. Він той, хто не покладається лише на людські авторитети, але застосовує безсумнівний авторитет Біблії у вирішенні конфліктних ситуацій.

Колишній капелан американської армії Річард Стівен свідчить:

"За часів мого служіння більшість солдатів носили гвинтівки № 3/16, але я скрізь керувався єдиною зброєю - Євангелієм від Іоана 3:16: "Бо так Бог полюбив світ, що віддав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, віруючий у Нього, не загинув, а мав життя вічне".

Капелан - людина з досвідом, має вищу освіту, а також духовну, що дорівнює освіті, здобутій у Духовній Академії. Це людина зрілого віку. Як зазначає священик С.Ярмусь: "Інститут військового капеланства потребує добре вишколеного, досвідченого й витривалого душпастирства; молодим і недосвідченим краще утриматися від такого служіння".

Так коротко можна змалювати класичний приклад капеланства, яке є невід`ємною рисою армій Заходу.

Перед Українськими Збройними Силами постають питання: "А чи доцільне введення капеланства? Адже конфесійна палітра в Україні надто яскрава для об`єктивного визначення конфесій, здатних осилити душпастирство..."

Безсумнівно, все це разом з нестатком коштів спричиняє уповільнення конкретних дій.

За статистикою кожен третій військовий вважає себе віруючим, але майже 30% з цієї кількості заявили про вороже чи просто байдуже ставлення до пред-ставників інших конфесій. Відсутність Божої ознаки учнів Христових - любов у спільності (Ін. 13:35) - очевидно свідчить про поверховість їх переконань.

На знімку: Наш брат майор Василь Хіміч (другий зліва) ділиться своїм християнським досвідом

Юнаки, що йдуть до лав Збройних Сил - вірні відображення нашого суспільства. Практично лише 10% з них є щиро віруючими християнами. На решті вже лежить відбиток жорстокої моралі сьогодення. Не вистачає лише відчути зброю в руках і кинутися з ненавистю мститися за економічні негаразди з усіма наслідками, що витікають.

І якщо заради цієї більшості, які називають себе невіруючими,

припинити введення капеланства в армії, марно говорити про "армію-захисника, доброго самарянина XX століття" (Папська енцикліка "Радість і мир").

Щоб армії бути захисником, а не агресором, потрібно мати силу служити в ім`я збереження миру.

Тут не йдеться про високий рівень фізичної культури чи вміле застосування зброї: людство дійшло до вершин технічного прогресу, створивши атомний її різновид. Потрібно наголосити на духовності кожного військовика, а відкидаючи узагальненість - на особистих відносинах воїна з Богом.

Проблема капеланства потребує переосмислення та відкинення сталих стереотипів не тільки з боку керівників і посадових осіб державних установ. На конференції не раз наголо-шувалося: армія - не місійне поле. Мається на увазі, що армія - не полігон для зіткнення між-конфесійних непорозумінь , адже хто поставить кордони вістці Доброї Новини, - сам оновлений спосіб життя дитини Божої свідчить про безмежну Його любов. Від найбільш поширених у країні конфесій, які увійдуть в комітет капеланів, понад усе необхідна любов та толерантність у співпраці.

Хочеться зауважити, що конференція виявилася місцем зустрічі та неформального спілкування віруючих і тих, хто ще не вважає себе такими. Не раз можна було спостерігати подив в очах військових, коли брати та сестри щиро свідкували про любов Божу у своєму житті. Вірю, що протягом концерту за участю хору центральної церкви ЄХБ "Дім Євангелія"м. Києва, багатьох хвилювало питання: "А що нам робити?" Відповідь проста: "Віруй у Господа Ісуса Христа, і спасешся ти і дім твій!" (Дії 16:31).

Міжнародна конференція окреслила реальну проблему життя армії. Щодо практичних дій, - поки що вирішили обмежитися застосуванням методу душ-пастирювання у кількох частинах для науково-оціночного аналізу. Діти Божі мають реальну силу - молитву, яка спроможна зсувати недоступні гори. Отож, запрошуємо усіх, хто не байдужий до питання введення капеланства (душпастирювання) в українських Збройних Силах, на молитовне вартування.

Цей наказ я передаю тобі, сину Тимофію, згідно з пророцтвами, які були колись про тебе, щоб згідно з ними ти боровся доброю боротьбою, маючи віру і добре сумління, які деякі відкинули і тому відпали від віри
1 Тим. 1:18-19

Ти ж, сину мій, зміцнюйся в благодаті, яка в Христі Ісусі!
І що ти чув від мене при багатьох свідках, те передай вірним людям, які спроможні й інших навчити.
Терпи труднощі, як добрий воїн Ісуса Христа.
2 Тим. 3:1-3

Міст до спасіння

Петро Павлюк

Так символічно назвали свою спільну виставку художники-християни одеських церков євангельських християн-баптистів, яка проходила з 25 квітня по 10 травня в м. Одесі.

Образ моста, як з`єднувальної конструкції, якнайкраще висловлює головну ідею і мету виставки - засобами зображувального мистецтва спробувати перекинути міст до нових духовних берегів, туди, де усі ми можемо відкрити для себе дивовижний і прекрасний Божий світ, в якому кожна людина знайде вічне життя, благодать, щастя і спокій для своєї душі.

Релігійне мистецтво від-різняється від світського особливою благодаттю, що сходить згори. Християнський живопис за своєю суттю - творчість вищої духовності, істини та любові. Такий живопис потребує таланту від Бога і не лише в загальному, але й у конкретному змісті, строго відповідному релігійному віровизнанню митця. Творити, висловлюючи понад особисті естетичні і душевні враження, духовний зміст релігії може лише художник, який не просто знає про Христа, але живе з Христом і за Євангелієм.

Віруючі художники є пропагандистами християнської культури, яка в силу багатьох причин відрізняється від світської. Вона, немов світлий оазис, допомагає зберегти чистоту християнських, а значить і загальнолюдських ідеалів. Вона пропагує істинні цінності, щоб якомога більше людей отримали доступ до вищої духовності і в результаті стали на шлях до Бога.

Ось і ця виставка з`явилася внаслідок духовного багатства церкви, як знак вдячності та прославлення Творця, Якого художники знають особисто. Культурі наших церков притаманна особлива любов до Христа, що контрастує з традиційною церковною культурою.

Художня творчість - це одна з форм прославлення Бога, яка на відміну від проповіді звертається безпосередньо до душі і серця людей через їх почуття. Як показала виставка, християнам є що сказати людям. Через призму власного бачення одеські митці зробили спробу показати і переконати глядачів у змістовності і високій духовності біблійних істин.

Особливу увагу *на* виставці привертали теплі, виконані у стилі батік, картини Анжели Голодецької "Виловлений з води" на тему з книги Вихід 2:1-10; "Язичники з дарами для Ісуса" (Мт. 1:1-11); живописні пейзажі Миколи Петрука "Господи, милість Твоя до небес" (Пс. 35:6) та багато інших творів, виконаних на високому професійному рівні.

Завдання виставки було простим: зібрати і показати твори художників, які працюють в руслі церковної християнської традиції і провести виставку в якості скромного подарунка одеситам до головного християнського свята Великодня.

В результаті виставки визріла ідея проводити подібні заходи не лише для того, щоб заявити про себе широкій громадськості, євангелізувати невіруючих, але й як просвітницький захід для віруючих. Виникла також пропозиція звернути особливу увагу на дитячу творчість, залучати дітей до мистецтва.

Одесити запрошують до співробітництва художників церков ЄХБ для участі у спільних міських, обласних чи регіональних виставках з метою просвіти, благовістя та ознайомлення людей з євангельською художньою творчістю.

Контактний телефон: 0482-44-45-53.

Душа людини - дивосвіт

Микола Сокіл

* * *

Хай краще гнів мій в соромі згорить,
Щоб помилок, бува, яких не скоїть.
Як легко свого друга розгнівить,
Але як важко потім заспокоїть.

Ну що та зайвість вибагливих слів?
Брутальність, навіть, гірша від полину.
Коли водою багаття залив –
Із попелу не розідмеш жарини.

* * *

Там в Назареті жив юний Ісус.
Оберігаючись зла і спокус.
З Батьком Небесним у злагоді жив,
Душі знедолених ревно любив
Бережно ніжив заблудлих овець,
Тих, що довірив Небесний Отець.
Він випасав їх, за них умирав:
Кров\`ю Своєю Він Церкву придбав.
Нині Він в Царстві Святого Отця,
Царству Якого не буде кінця.
Небо і землю любов\`ю з\`єднав,
Райдугу миру над світом підняв.
Царство блаженства чекає того,
Хто є народжений Духом Його.
Той, хто для Бога себе віддає,
В Книзі Небесній ім\`я його є.
Духа Господнього чистий струмок,
Ніжно торкається серця й думок.
Ніби вітрець, що весною в саду
Бережно вишню гойда молоду.
Сонце теплом опромінює цвіт,
В душу так проситься істини світ.
Друже мій любий, серце відкрий,
Воду Живу бери даром і пий.

* * *

Які пісні співа весна!
Про що весна тобі шепоче?
Цвітуть сади, блакить ясна;
Яка краса милує очі!

Де все взялось? Звідкіль прийшло?
Природи диво – воскресіння?
Барвистим рястом розцвіло
Її зерно, її коріння.

Прислухайсь нині до струмка,
Що в\`ється стрічкою довкола.
Яка в нім музика дзвінка!
Пізнай, мій друже, Божу волю.

Про що Господь наш говорив?
Які давав Він обітниці,
Коли Євангелії вчив,
Відкривши Божі таємниці?

Його одвічний Заповіт
Торкнувся розуму людського;
Душа людини – дивосвіт,
Дорожча золота земного.

І тому Він зійшов з небес,
Відкривши нам духовні очі.
За нас Він вмер, для нас воскрес,
Зняв смерті покривало ночі.

...Співа весна. Яка краса!
Веселка з Небом поєдналась;
Душа, мій друже, воскреса,
Що з Богом вірою пізналась.

Росинка життя віддзеркалює душу

Василь Титов

* *

Спалахнула душа, немов райдужна куля,
Неповторно всміхнулись Неба вуста.
І на Всесвіт увесь прокувала зоз
Що нарешті свідомо я прийняв Христа.

Розвиднілося раптом... Наче жив під чадрою,
Наче блудом ходив серед лісу вночі.
А віднині, Ісусе, іду вслід за Тобою,
Бо од вічності в Тебе є вічні ключі.

Страждаю і плачу, що надмірно жорстоко
Топтав, наче варвар, Божественний цвіт.
Та любило мене Твоє любляче око
І любов'ю дробило невіри граніт.

Молюся і каюсь без жалю, без оглядки.
Прости і забудь отруйний мій гріх!
Обертається болем пам'ять кожної згадки
Про безумство й безглуздя світських утіх.

* *

Стрімка як стіна найвища вершина,
Де вилискує лід, немов би сапфір.
Але й Еверест загнуздала людина
І далі у космос сягнув її зір.
Підкорено Місяць. Й ненаситна уява
Саджа зореліт в марсіанський каньон...
І спіральних галактик вабить заграва,
І таємних пульсарів глухий бастіон...
Схаменися, людино! З'ясуй для початку,
Власне, нащо тобі космічний острог!
На Землі, слава Богу, всього є в достатку.
То чому ж у зневазі Спаситель і Бог!
Невже душу зігріє хроміт із Венери,
Коли куриться світ безбожним вогнем!
Вилізай із невір'я страшної печери
І повернемся знову в магічний Едем.
Зупинись на розпутті, безпечна людино,
Згадай, що ти все-таки порох і тлін!
Дорога до Храму - найвища вершина,
Щоб віддати Ісусу назавжди поклін.

* *

На хмарах печалі кожної днини
Відпливає у безвість згорьований люд.
Чом не знає ніхто котрої хвилини
Він завершить земний узвичаєний труд!

Неосяжна загадка, фантастична таїна,
Коли тліном візьметься і цар, і жебрак.
Відізве і мене небесна країна
Й проросте на могилі юний вишняк.

На землі я не вічний... Знаю достоту -
Враз вирок підпише космічний закон:
Власну плоть я покину, - суєтну гризоту, -
І духом здолаю безсмертя заслон.

І тільки на небі, в досконалому світі
Зблисне відгадка, немов метеор.
Чому у свій час дорослі та діти
Скорботно входили у вічний Собор!

Снується, мов бджілка, думка трагічна:
Чи примириться з Небом убогий мій дух!
А росинка життя, наче мрія немічна,
Віддзеркалює душу і загострює слух...

"Для неба трудився ти, друже, замало.
Служив джерелу плоті, а духу - мигцем!
Лиш гріховності біль, як лакмус, ввібрало
Твоє життя на зустріч з Творцем!"

У сповіді плаче душа...

Сповідь... Відверте признання в чому-небудь, коли душа щиро плаче від радості... Надто ж від радості свідчення, як жива віра в живого Ісуса Христа докорінно міняє смисл і мету життя. Тому всіх, хто прагне вищого, вічного, блаженного, хто бажає палко зрозуміти, що таке справжня євангельська віра, хто глибоко відчуває марність буття без неба і надіється примиритися з Творцем і Архітектором Всесвіту, хто дійсно вболіває за майбутню зустріч з Ісусом Христом у вічному часі та безкінечному просторі, хто серйозно задумується, яким чином відродити духовність українського народу, афіші заздалегідь запрошували на черговий вечір християнської пісні із серії "Про Христа свідчить інтелігенція".

І така зустріч під промовистою назвою "Сповідь" відбулася у переповненому Будинку школярів та учнівської молоді міста Хотина, що на Буковині. І вже з першої хвилини, коли звершив молитву благословіння Голова обласного Об`єднання церков ЄХБ Веніамін Куцюруба, коли всіх одразу зачарувала співом популярна музична група "Світанок" з Чернівців, коли щиро привітався з присутніми ведучий вечора пастор-євангеліст Другої Чернівецької церкви Петро Петреску, у залі відчувалась незрима присутність Святого Духа. А потім була істинна сповідь в ім`я і для слави Господа нашого Ісуса Христа. Про свою зустріч з Царем Царів свідчили: Тетяна Іщенко, актриса, театральний критик; В`ячеслав Артерчук – працівник міліції, Леонтій Лисак – колишній рибінспектор; Юрій Максимчук – інженер-механік; Сергій Гуйс – колишній священик православної церкви.

Із сльозами на очах слухали хотинчани розповіді про тернистий шлях до покаяння кожного із них, де лише щиросердна віра в Спасителя світу могла цілком перемінити їхнє життя. У фіналі вечора було і щире навернення, котре стало немов би апофезом дії Божественної сили Духа Святого, були сльози радості та подяка за даровані Біблії усім бажаючим, котрі в свій час запропонував хотинській церкві пресвітер з міста Первомайська Миколаївської області брат Леонід Рибицький. Словом, загальними зусиллями багатьох християн засіяно ниву насінням євангельської правди. Віриться, що Господь обов`язково його і виростить у смиренних серцях. Хоч і з трудом, але інтелігенція в Хотині все ж іде до Бога. До речі, того ж дня на ранковому служінні в Домі молитви примирився з Господом через молитву покаяння колишній заступник начальника райвідділу внутрішніх справ Степан Чайка. Богу слава!

Василь Титов

Звернення ВСБ до Уряду Ізраїлю

Всесвітній Союз Баптистів разом з іншими релігійними групами звернувся до уряду Ізраїлю, щоб той переглянув новий запропонований закон, який загрожує християнському свідоцтву в країні. Цей закон засуджує будь-якого віруючого на один рік увязнення за такий вид діяльності, як "примушення в релігійне навернення".

Генеральний Секретар ВСБ Дентон Лотц настійливо просив Прем'єр-Міністра Ізраїлю Беньяміна Натаньяху зробити все, що він може, "щоб викрити такого роду необачні дії, які шлють світові повідомлення про нетерпимість і нестачу віри в свободу віровизнання всіх людей".

Лотц сказав, що ця заява стала "протиставленням для демократичного нерозуміння свободи".

ВСБ також звернувся до Секретаря США Меделайн Олбрайт з проханням "засвідчити країні Ізраїль, яка знає, що США захищає релігійні права усіх громадян, навіть з національними меншинами, з якими більшість може не погоджуватися".

Війни та конфлікти за 1996 рік

Всього 28 війн і 21 нетривалий конфлікт, що тривожили світ, сталися протягом минулого року згідно з даними групи Гамбурзького університету з досліджень причин виникнення війн.

За рік до цього група зареєструвала 38 війн і 14 конфліктів.

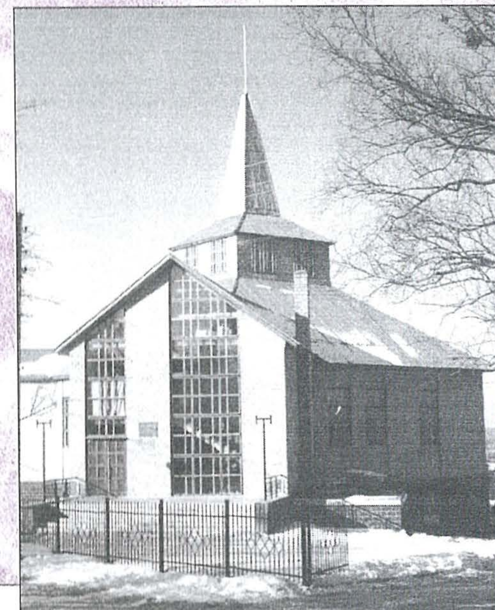
Тривала війна в Північній Ірландії була лише єдиною європейською ситуацією, що ввійшла до звіту. Більшість воєнних дій виникло в Африці з 10 війнами та 9 конфліктами і Азії - з 7 війнами та 6 конфліктами.

Ціна цих війн включає приблизно 6,7 мільйонів людей вбитими і набагато більше пораненими; 18 мільйонів біженців і 24 мільйони вигнанців з своєї батьківщини через етнічні конфлікти.

Підготував Дмитро Бенчук

Мій дім буде названий домом молитви для всіх народів

(Ісая 56:7)

Ясна Поляна (Харків)
Дім Молитви церкви ЄХБ
вул. Колонна, 67-А

Макіївка
(Донецька обл.)
Дім Молитви
церкви ЄХБ
"Преображення"
вул. Давиденко, 60

Черкаси
Дім Молитви церкви ЄХБ
вул. Лісова Просіка, 32

Земля дала урожай свій,
Бог благословив нас,
Бог наш.

Псалом. 67:7

Євангельська НИВА

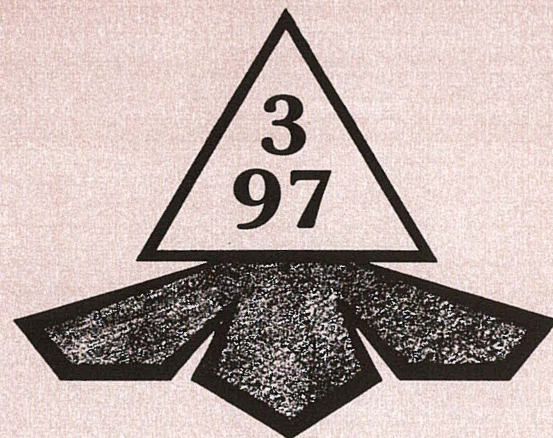
Піклування про душі

Царство Боже

Битва за вчення

Цнотливість

Духовно-просвітницький журнал 3'97

Кредо

Людина живе і накреслює плани:
Скажу, побудую, поїду, прийду...
Сьогодні - це наш день. А завтра - настане?
Ніхто не очікує смерть чи біду.

І кожна людина - билинка у полі,
Росте, розцвітає, щоб дати свій плід.
І всі ми, залежно від Божої волі,
В земному житті залишаємо слід.

Хто слово, хто дерево, дім, чи стежину -
Важливо, щоб пам'ять достойна була.
І кожен по-своєму йде до вершини,
А тінню за нами - слова і діла.

В житті є долини, і гори, і межі,
Святкові дні сонця і ночі тривог.
Без Бога чи з Богом - від нас це залежить,
А долю вирішує праведний Бог.

І пізньої ночі, і ранньої днини
Він Сам береже нашу душу і плоть.
Багато є задумів в серці людини,
Та станеться те, що призначив Господь!

Степан Коханець

Головний редактор
Комендант Г.І.

Відповідальний редактор
Козубовський М.В.

Редакційна колегія

Домашовець В.Г., Козубовський В.В., Комендант Н.Д., Кравчук В.П., Крещук О.Б., Кульбич В.К., Матвіїв В.М., Прокопчук А.І., Санніков С.В., Ткачук В.Д., Храпак П.М.

Редагування, макетування, верстка
Зелінська В.М.

Художній редактор
Юрченко В.Г.

Комп'ютерний набір
Лоськова С.Я.

Адреса редакції: 252004 Україна, Київ-4, вул. Толстого, 3-А
тел: (044) 225-36-13

Видання здійснюється на добровільні пожертвування

Видання зареєстроване Міністерством України у справах преси та інформації Свідоцтво КВ №2245 від 16.10.1996 р.

© Всеукраїнський Союз Об'єднань Євангельських Християн-Баптистів

Надруковано з готових фотоформ на місійній книжковій фабриці "Християнське життя"
263006 м.Луцьк, вул.В.Стуса, 3
тел/факс (03322) 4-57-51

Любі друзі, читачі нашого журналу!

Для нас, колективу редакції, найбільша радість знати, що наше видання знаходить свою читацьку аудиторію, що слово, надруковане на його сторінках, не залишається незатребуваним, а знаходить щирий відгук у ваших серцях.

Після виходу двох номерів журналу, ми отримали багато листів, які свідчать про це.

Ось що пишуть нам брати і сестри церкви села Вишнополь Тальновського району Черкаської області:

"Дорогі наші брати і сестри, працівники редакції журналу "Євангельська нива"! Щиро вітаємо вас з побажанням доброго здоров'я, рясних Божих благословінь у вашій праці на ниві Божій. Ми щиро вдячні вам, що ви підтримуєте нас духовно. Наша церква дуже маленька - всього 22 члени і всі пенсіонери. Але слава Богу, Він нас не залишає, і ми за це завжди дякуємо Йому. Ми вдячні вам, що ви вислали нам перших два номери журналу "Євангельська нива". Журнал дуже повчальний і необхідний для церков у наш час. Дуже просимо надсилати нам його і надалі".

А ось лист від брата Василя Пантелеймоновича Розгонюка з міста Котовська Одеської області: "Дорогие в Господе, братья и сестры! Мы выписали журнал "Євангельська нива". Нам он нравится за то, что его содержание и публикуемые статьи содействуют единству нашей евангельской веры. Это очень важно в наше время, когда так много нападок и подкопов под Заповеди Божьи, искажений Евангельских истин. Пусть Господь обильно благословит ваш труд на ниве Господней. Пусть же дает много плода "Евангельська нива".

Слава Богу, що наше видання відповідає своєму призначенню - нести людям духовну підтримку, свідчити їм про вічні істини Божого Слова, яке, як говорить Священне Писання "живе і діюче, гостріше всякого меча двосічного. Воно проникає аж до розділення душі і духа, суглобів та мозку, судить думки і наміри серця." (Євр. 4-12).

Надсилайте нам ваші листи, побажання, статті, інформацію про життя церков.

Нехай Бог благословить вас!

Редакція

Євангельська НИВА

Духовно-просвітницький журнал Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн-баптистів

У номері

Шановні друзі, дорогі брати та сестри, працівники на ниві Господній!

Сердечно вітаю Вас з Святом Жнив - днем подяки Господеві за земні та духовні дари, які Він посилав нам у цьому році. Христос засвідчив, що благословіння Господні поширюються на всіх людей, на все Його творіння. "...бо Він велить сонцю Своєму сходити над лихими і над добрими, і Він посилає дощ на праведних і неправедних" (Мт. 5:45).

Тихо і урочисто з'являється кожного ранку на небосхилі сонце і посилає свої цілющі життєдайні промені всьому, що живе на землі. Великий Творець дав Свою обітницю: "Надалі, по всі дні землі, сівба та жнива, і холоднеча та спека, і літо й зима, і день та ніч - не припиняться!" (Бут. 8:22).

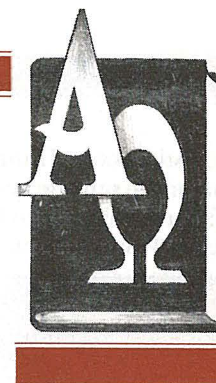
Як у земному житті сонце, дощ, благодатна земля і старанна праця хлібороба дає чудові плоди, так і в духовному житті: Христос через дію Духа Святого, ревне служіння для Господа і ближніх, через постійну молитовну спільність з Ним, створює в наших серцях багатогранний плід Духа Святого (Гал. 5:22).

Нехай наша євангельська нива буде засіяна правдою, щоб пожати милість. Розоремо цілину, бо час шукати Господа (Ос. 10:12).

Бажаю Вам, Вашим рідним і близьким рясних Божих благословінь, миру, злагоди, дякуючи за все Господу!

Ваш брат, Голова ВСО ЄХБ Г.І.Комендант

Піклування про душі

Олексій Бринза

"Бо Син Людський прийшов, щоб знайти і спасти, що загинуло"
(Лк. 19:10)
"Ми співробітники Божі..."
(1 Кор. 3:9)

Слово "піклування" означає хвилюватися, турбуватися, виявляти до когось щирість, старанність. Воно, звичайно, обумовлене тими жертвами, які виявляє хтось стосовно іншого.

У цьому відношенні наш Господь є яскравим прикладом для наслідування. Христос прийшов на цю землю, залишивши славу небес. Він пожертвував небесним для того, щоб знайти загибле, і не лише знайти, а й спасти, що означає - звільнити, ввести в безпечне місце, навчити та виховати.

Чому Ісус Христос здійснив такий подвиг любові? Бо Він цінує кожну людську душу. "Він, що створив серця всіх їх, і знає всі діла їхні" (Пс. 33:15). Це Він показав усім приклад доброго Пастиря, Який залишає дев`яносто дев`ять овець і йде за однією, що загубилася. Пастир має велику радість, якщо знайде одну загублену вівцю (Лк. 15 розд.).

З початку Свого служіння Він ходив по містах і селищах, шукаючи загиблих овець.

Це не було формальне ставлення до людей. Про Нього сказано: "Поглядаючи на людей, змилосердився над ними, бо вони були змучені та розпорошені, як вівці без пастиря" (Мт. 9:36).

Для того, щоб приводити людей до Господа, треба їх бачити.

Він бачив людей, бачив їх жалюгідне становище, їх безсилля порвати з гріхом, звільнитися від пут диявола.

У Священному Писанні описана історія про сліпого, якого Христос зцілив двічі. Першого разу він бачив людей, що проходили, як дерева, і лише після другого разу став бачити ясно (Мар. 8:22-25).

Зараз ми маємо широкі можливості для євангелізації. Ми зустрічаємося з людьми найрізноманітніших понять і поглядів. Але чи може про нас Господь сказати так, як сказав про Марію: "Вона зробила, що могла..." (Мар. 14:8). Ми втрачаємо багато людей через неуважність, відсутність жалю, байдужість та спокуси.

Люди навколо нас мають багато проблем, і вони шукають того, кому б можна було вилити свою душу, поділитися переживаннями.

Ми покликані бути співробітниками у Бога, тобто працювати разом, один з одним, з Богом і для Бога. Дух Святий - це третя Особа Бога, Він не тілесний, але, вселившись в нас, бажає діяти через нас, любити нашим серцем, бачити нашими очима, ходити нашими ногами і робити нашими руками.

А тому:

ПЕРШЕ: ми повинні бачити людей та усвідомлювати їх жахливе становище.

ДРУГЕ: мати жалість до людей. Жалість до людей спонукала Господа ходити, шукати, бути пригніченим народом. Фетлер пише про своє покликання Господом на труд. Він працював бухгалтером у Ризі і часто, дивлячись у вікно, бачив людей, що йшли по вулиці. Господь спонукав його до думки, що усі ці люди йдуть до пекла, і він повинен залишити роботу та піти сказати їм про Бога, застерегти від погибелі. Він довго опирався, а потім вирішив залишити все і був благословенний Господом.

Ми бачимо жалість апостола Павла до своїх побратимів: "Я бажав би сам бути відлученим від Христа за братів моїх, рідних мені по плоті" (Рим. 9:3).

В наш час збираються сотні, а то й тисячі людей на євангелізаційні зібрання. Вони слухають, їм подобається, вони каються, але потім за цих людей забувають.

ТРЕТЄ, що ми бачимо у Христа, - Він ходив по містах та селищах. Володимир Соловйов писав: "Якщо люди не йдуть до церкви, церква повинна йти до людей". Зрозуміло, що зараз проблеми з транспортом, але задля спасіння людей від погибелі ми повинні жертвувати всім.

Слава Богу, що в нашому Братстві є посвячені брати та сестри. Їх ще мало, а праця велика.

ЧЕТВЕРТЕ: Ісус Христос любив говорити не лише на багатолюдних зібраннях, Він бачив і окремі душі, і йшов до них.

Він побачив самарянку і, щоб спасти її, пішов через Самарію; бачив Нафанаїла, розмовляв вночі з Никодимом, пішов до Єрихону, щоб бути

у домі Закхея. Пішов у дім Симона фарисея заради великої грішниці. Люди горнулися до Нього, відчували тепло Його любові, співчуття.

О.Г.Бринза, ректор Ірпінської Біблійної Семінарії

Колись в наших церквах співали псалом:

Больше, больше любви, больше ласковых слов
И горячего к бижним участья,
Пусть к любви каждый будет, собратья, готов.
В мире столько скорбей и ненастья.
И любовное слово, и ласковый взгляд,
Иногда лишь улыбка участья,
Сколько светлых минут они в жизни дарят,
Облегчают так много несчастий.

Будемо нести це грішникам, які гинуть.

Навернення душі до Бога

Навернення душі до Бога - це складне переживання. Перш за все повинна бути увага до розуму людини, вона повинна зрозуміти своє становище, визнати свій гріх перед Богом, відмовитися від гріха і прийняти Ісуса Христа своїм Спасителем. Бо по Слову Божому, "хто приховує гріхи свої, той успіху не має, а хто визнає їх і залишає, той буде помилуваний" (Пр. 28:13). Іноді душі дають надію у помилуванні, а Дух Святий цього не робить. Так з`являються у церквах духовні каліки, у деяких проходить піднесення почуттів і вони розчарованими повертаються у світ і паплюжать істину Божу.

Іноді євангелісти бувають подібними до нерозумного сівача: однією рукою тримають зерно, а іншою серп, щоб жати ще не кинуте насіння.

Лише істинне каяття запечатує Дух Святий, а без Нього не може бути нового життя у Христі. Необхідно з усією відповідальністю підійти до питання про спасіння душ, не спішити хрестити, а дати людям час поміркувати, від чого вони відійшли і до Кого прийшли. Наші церкви починають перетворюватися в номінальні, напівсвітські організації. А люди переходять з однієї релігійної групи до іншої, приймають по дватри хрещення, бажаючи чогось реального. Хрещені православною церквою, у харизматів, у Церкві Христа, - а спокою в душі немає.

Піклування про нових віруючих

Дуже важливе піклування про душі, що навернулися до Бога. "При відсутності мудрих порад-ників, народ занепадає..." (Пр. 11:14).

Навіть людина, яка щиро навернулася до Бога, потребує піклування інших, як курча, що вилупилося з яйця, як маленьке деревце, прив`язане до кілочка, щоб не зламав вітер. Христос розпочату роботу завжди доводив до кінця. Приклад про милосердного самарянина: налив масло та вино, перев`язав рани, відвіз до гостиниці нещасного, що потрапив до розбійників.

Нове життя потребує опіки, тепла та ніжності. "...Бог так створив тіло, щоб ми про неблаговидне більше піклувалися, щоб не було поділення в тілі, а щоб члени однаково дбали один про одного" (1 Кор. 12:24-25).

Якщо у наверненні душі до Бога перешкоди подолалися, то диявол намагатиметься потім перешкоджати у духовному розвитку та удосконаленні віруючого. Тут особливо необхідна допомога інших і допомога вчасна, щоб розв`язати труднощі, розсіяти сумніви.

У цьому питанні в церквах бувають упущення. Якщо до хрещення проводяться бесіди та зустрічі, то після цього такі душі залишаються самі. Буває, що служителі навіть не цікавляться, чому немає нових членів у зібранні, та де вони. Апостол Павло хвилювався, був знову у муках народження, називав галатів дітьми, доки не відобразиться в них Христос (Гал. 4:19).

Дуже корисно організувати групи спілкування з новонаверненими, де вони змогли б розмовляти, молитися, вивчати Слово Боже і зближуватися одне з одним, відкриваючи свої переживання. Апостол Павло говорив, що він три роки день і ніч, безперестанку зі сльозами учив кожного, хто потім став пресвітером (Дії 20:31).

У новонавернених є труднощі, які треба пояснити напочатку. У Притчах 22:6 написано: "Навчай малого на добру путь, якою він має йти, і коли він постаріє - не зверне з неї".

Важливі наступні питання:

Важливими для новонавернених, а також молодих членів церкви Христової є:

1 Впевненість у спасінні. Людина, що повірила, ніколи не буде рости духовно, трудитися та долати перешкоди, якщо вона не має впевненості у спасінні. Необхідно знайти причини вагання, а вони можуть бути від неясності свого становища перед Богом, від того, що хтось вселив псевдовчення або скоєний гріх вагає душу.

Впевненість у спасінні грунтується на:

а) свідоцтві Слова Божого. "А тим, хто прийняв Його, віруючим в ім`я Його, дав владу бути дітьми Божими" (Ін. 1:12).

б) пережитому факті навернення; апостол Павло декілька разів свідкував, що у нього сталася зустріч з Христом;

в) свідоцтві Духа Святого. "І Цей Самий Дух свідчить нашому духові, що ми діти Божі" (Рим. 8:16).

Людина, що повірила, повинна бути певною у Слові Божому і не шукати якихось чуттєвих доказів або свідоцтв-знамень, говоріння мовами та інших.

2 Знати мету свого покликання. Людина, яка тільки-но повірила, повинна знати, що для неї у Бога є план - зробити її життя і характер подібними до життя і характеру Ісуса Христа. Мета Бога не лише спасти від вічної погибелі, але й звільнити від влади і сили гріха. "А кого Він наперед узнав, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним між багатьма братами" (Рим. 8:29).

Грішниці Він сказав: "...Іди і більше не гріши!" (Ін. 8:11). Коли віруючий розуміє своє становище святого у Христі і що йому, святому, необхідно освячуватися, преображатися, тоді у труднощах і переживаннях він бачить очищувальну руку Божу, а не перешкоду у його духовному розвитку. "Святий нехай ще освячується" (Об. 22:11).

3 Питання про Дух Святий. Велика плутанина у багатьох віруючих виникає у питанні про Духа Святого. Коли є багато сумнівів, душа не може радіти у Бозі і жити плодоносним життям. Слово Боже говорить ясно: "У Ньому і ви, почувши слово істини, благовістя вашого спасіння, та увірувавши в Нього, були запечатані обітованим Святим Духом, Який є завдатком нашої спадщини для відкуплення уділу, на похвалу Його слави" (Еф. 1:13-14). Апостол Павло, розуміючи важливість цієї істини для віруючих, навіть таких слабких духовно як корінфяни, пише двічі: "Хіба ви не знаєте, що тіло ваше є храм Духа Святого, Який живе у вас, Якого ви маєте від Бога, і ви не свої?" (1 Кор. 6:19).

Кожний, хто повірив, повинен бути певним, що Дух Святий живе у ньому, лише тоді він буде намагатися не ображати Його, жити по Духу і звершувати своє ходіння в радості і духовній перемозі. Тут не потрібні ніякі надприродні підтвердження, а повна довіра Слову Божому. Його не похитнуть харизмати і ніхто інший. Апостол Павло, коли відвідував віруючих, зміцнював душі учнів, умовляв пробувати у вірі (Дії 14:22).

4 Питання гріха. Воно також повинно бути вирішене в душі. Одні не надають серйозного значення гріху і допускають його прояви, тому що не кинули колишні похоті та звички. Через гріх вони втрачають спільність з Богом і позбавляють себе радості спасіння і перемоги у духовному житті. Умови спільності з Богом: "Будьте святі, - Я бо святий" (1 Пет. 1:16). Віруючий повинен зрозуміти, що всякий гріх роз`єднує його з Богом, і тому через покаяння і залишення гріха спільність має бути відновлена скоріше. Інші, навпаки, горять радістю спасіння деякий час, а потім, коли бачать прояви гріха в житті, відчувають відчай, сумнів у спасінні, вважають, що зганьбили Духа Святого. У такому переживанні вони потрапляють до методистів, а ті дають їм літературу про те, що необхідно пережити другий факт після відродження - отримання повноти святості або хрещення Духом Святим - і відразу отримаєш очищене серце від присутності гріха. Таким необхідно зрозуміти, що навіть після увірування в людині залишається гріх - його стара природа: "Коли кажемо, що не маємо гріха, то обманюємо самих себе, і правди немає в нас" (1 Ін. 1:8), але гріх може панувати в нас, або ж під дією Духа Святого бути у бездіяльності. "Тож нехай гріх не панує у вашому смертному тілі, щоб вам слухатись його пожадливостей" (Рим. 6:12).

5 Питання лжевчень. Керівництво церкви повинно давати повну інформацію про лжевчення, з якими може зустрітися молодий у вірі член церкви. Ми зараз бачимо, скільки єретичної літератури потрапляє до нашої країни, як багато розповсюджувачів найрізноманітніших лжевчень, притому дуже замаскованих. Служителі самі повинні розібратися у цьому й інших застерігати. Апостол Павло говорив пресвітерам: "...Дух Святий поставив вас єпископами пасти Церкву Господа і Бога, яку Він придбав Своєю кров`ю" (Дії 20:28).

Сьогодні під дією різноманітної літератури створюються нові групи, діляться церкви. Важливо застерегти і зберегти для Господа усіх нових віруючих, тому що вони, не маючи досвіду, першими потрапляють у тенета.

Нехай Господь допоможе усім служителям церков пам`ятати слова Писання, звернені до наставників: **"...вони постійно дбають про душі ваші, за які вони дадуть звіт..."** (Євр. 13:17).

Ми повинні будемо звітуватися перед лицем Господнім за кожну людину, довірену нам Богом.

Але для вірних служителів Господніх є великі Божі обітниці, і одна з них: **"А коли з`явиться Пастиреначальник, ви одержите нев`янучий вінець слави"** (1 Пет. 5:4).

Коли ми знемагаємо від серйозної хвороби, то шукаємо допомоги у лікаря, який би зменшив наші страждання і допоміг відновити здоров`я.. Євангеліст Лука сам був лікарем. Він ніби чув поклик людини про допомогу і розумів голод і спрагу її душі. Він знав, що любов Божа у Христі Ісусі може задовільнити усі потреби людини. Євангеліст Лука особливо підкреслює, що Ісус зцілював людей, але в той же час він показує, що головною метою Христа було викуплення людства.

Лікування тіла - важливе, але ще важливіше - спасіння душі, зцілення від влади гріха. Нам, людям, ніколи не слід забувати, що для нас важливіша душа, а не тіло, і тому першорядною турботою повинна бути турбота про спасіння душі.

ЦАРСТВО БОЖЕ

Марк Сосі, доктор богослов'я

Сьогодення - особливо відповідний час для того, щоб розглянути важливі основи, закладені для нас історією християнства. Сьогодні по-особливому стоїть питання: чи минулий досвід церкви корисний для нас, сучасників, що тільки-но увійшли в розкриті двері свободи? Тепер, коли ми загалом не маємо перешкод для служіння, якими стежинами маємо слідувати у нашому християнському житті, щоб запобігти помилок?

Розпочинаючи цю коротку серію, я пропоную тези головних богословських періодів церковної історії, що містять велику користь для нас, сучасної церкви Христової.

Забігаючи наперед, щоб виявити кінець ще нерозпочатої мандрівки, ми ризикуємо втратити вірний напрям. Ось чому нам необхідно визначити мірило, яке виявиться надзвичайно важливим у подорожуванні крізь віки та тисячоліття. Звичайно, вірність нашого вибору буде цілком доведена та до кінця зрозуміла в кінці нашої подорожі.

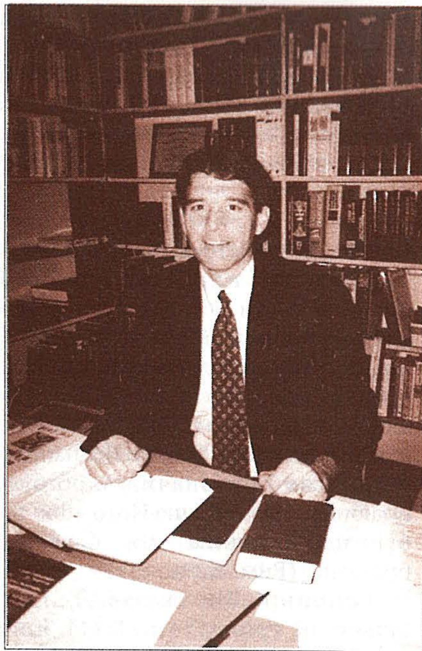
Цей метод запропонований нам християнським істориком Єремією Джексоном у його книзі "Немає іншої основи". Зокрема Джексон наголошує на трьох рисах, які церковна історія визначила як характеристику здорової церкви незалежно від плину часу. Коли присутні ці три елементи, церква є міцною життєдайною силою у світі; якщо ж вони нехтуються, нехай у найменшому ступені, церква слабне, руйнується зсередини, навіть до віровідступництва.

Ось ці три визначні риси:

1. Проповідь правдивого навернення;
2. Виховання в Євангельських доктринах;
3. Активний євангелізм.

І хоча теперішній день свободи дозволяє нам організовувати церковне служіння без втручання колись войовничого керівництва, але існує чимало спокус і перешкод, спрямованих відтягнути нас від цих трьох основ.

Перший період церковної історії, який ми й розглянемо у цій статті, за традицією набув назву Апостольський період. Він умовно, наче містком, з'єднує 30-ті і 100-ті роки літа Господнього (н.е.)

та включає роки народження церкви за часів служіння Ісуса, а також роки її становлення та утвердження через служіння апостолів. Цей період є підвалиною життя церкви і розпочинається він віст-кою про її засновника - Ісуса Назаретянина.

Навіть якщо побіжно зіставити Євангелії, виявиться, що місія Ісуса - у словах і в діях звіщати про прихід Царства Божого. Але що мав на увазі Господь, коли Він, ступивши на сцену історії, проголосив: "Сповнився час, і наблизилось Царство Боже! Покайтеся і віруйте в Євангеліє" (Мар. 1:15)? Згідно Святого Писання відповідь на це запитання не починається з Самого Ісуса, але з Його попередника, Іоана Хрестителя, який проголосив подібну вістку (порівняйте: Мт. 3:2 (Іоан) і Мт. 4:17 (Ісус). Отже, в дійсності наше питання полягає в тому, що ж означало Царство Боже для Іоана. Роздумуючи над цим, нам слід пам'ятати принаймні два елементи.

По-перше, Іоан є останнім старозавітнім пророком та "Ілією", який мав попередити Месію (Мт. 11:13-14). По-друге, ні Іоан, ні Ісус своїм приходом не визначили, що означає Царство Боже. Вони тільки сповіщали про його скорий прихід. Ці два зауваження є надто важливими, тому що:

1. вони направляють нас до Старого Завіту, щоб переконатися у правдивості пророцтв щодо Ізраїля;
2. допомагають зрозуміти менталітет євреїв: як вони сприймали вислів "Царство Боже".

Отже, в першому столітті для кожного єврея царювання Єгови було дуже приємною, більш того, - багатою для уявлення темою. Воно повертало сполохані думки до тих часів, коли Єгова Сам був Ізраїльським царем під час виходу з Єгипту, коли Він владною рукою переміг фараона, а потім проголосив для них царство священиків (Вих. 19:6). І ось тепер, коли вони століттями стогнали під ярмом іноземних завойовників, такою жаданою була обітниця, про яку звіщали пророки, - Бог знову відновить Царство Ізраїля! Кожний ізраїльтянин з нетерпінням чекав Божого Помазаника, Того, Хто знову піднесе їх до тріумфу, встановить упалу Давидову скинію (Ам. 9:11) і "поставить царство, що навіки не зруйнується" (Дан. 2:44). Цією надією просякнута уся пророцька література Старого Завіту. Навіть наряджена у фантастичне дуалістичне вбрання апокаліпсису, ця надія не втрачає змісту: Єгова буде діяти в силі від імені Свого народу, переможе його ворогів, і знову Божий Закон буде проголошений із уст Месії в Єрусалимі.

Іоан та Ісус з'являються, щоб проголосити: Царство Боже наближається! Повторюю: вони не дають йому точного визначення, вони лише проголошують його. Таким чином, очевидно, у їхньому мовчанні ми маємо першу вказівку на те, що ж вони мали на увазі, промовляючи фразу "Царство Боже". Їхня вістка справді передбачала виповнення очікуваної обітниці, що з давніх часів звіщалася через пророків для Ізраїля, - відновлення духовної та фізичної слави, знищення гніту римлян і прихід інших народів, щоб навчитися правди єдиного Бога.

Про що Ісус лише натякав у мовчанні відносно визначення поняття "царство", стає зрозумілим з Його слів та вчинків. Своїми проповідями та справами Він направляє нас назад, до Старого Завіту, щоб збагнути цю обіт-ницю. Саме служіння нашого Господа сповнене виконання пророцтв: від Його заяви в юдейській синагозі, що месіанське пророцтво Ісаї справджу-ється в Ньому (Лк. 4:16-30, пор. Іс. 61:1-2), до відповіді учням Іоана Хрестителя: "сліпі прозрівають, криві ходять, прокажені очищуються, глухі чують, мертві воскресають і вбогим звіщається Добра Новина. І блажений той, хто не спокуситься через Мене" (Мт. 11:5 пор. Іс. 35:5). Ісусова вістка - "Єванге-ліє Царства" (Мт. 4:23) - прямо вказує на старозавітні пророцтва Ісаї (Іс. 40:9; 41:27; 52:7; 61:1). Христос проголошує Себе Господнім Помаза-ником і Месією (Лк. 4:18). Він проповідує "літо Господнє сприятли-ве" для Ізраїльського народу. Його проповідь є авторитетною (Мт. 7:29) і навіть зухвалою для релігійних і суспільних ієрархів того часу (Мт. 5:20). Отже, Ісус Своїм служінням охоплював лише євреїв (Мт. 10:5-7) і Він вибрав дванадцять учнів, яким у майбутньому довірено буде судити дванадцять колін Ізраїлевих (Мт. 19:28).

Але що трапилося з першим проголошенням наближення Царства? Як Ізраїль поставився до Його засторог готувати себе до Царства духовного через каяття? Одним словом,.. відкинули. Матвій подає нам чітку хроніку сумних подій - неприйняття вчення Ісуса масами у містах (Мт. 11:21-24), лідерами народу (Мт. 12:24) та навіть власною родиною (Мт. 12:46-50; Мар. 3:21).

Проте контекст відкинення привносить щось визначне у вчення про Царство Боже. По-особливому тепер це виявляється у приповістях про Царство. Матвій роз'яснює нам, що того самого дня, коли сім'я Ісуса прийшла забрати Його, Він навчав народ притчами (Мт. 13:1 і далі). Як бачите, слово "притча" навіть не з'являлося у Євангелії від Матвія, аж доки не відбулося відкинення в розділах одинадцятому та дванад-цятому. Тільки тепер, після масового неприйняття, Ісус цілковито змінює значення Царства.

Прославлене, могутнє Єврейське Царство, що наближалося, очевидно, фізично, про яке і звіщали пророки, зараз в Ісусових притчах стає реально присутнім (Мт. 13:24-30), невеличким, як гірчичне зерно (Мт. 13:31), захованим скарбом (Мт. 13:44) і навіть відібраним від євреїв, щоб стати обітницею для іншого народу, який буде приносити плоди його (Царства Божого) (Мт. 21:43).

Незважаючи на відкинення та цей новий додаток у притчах щодо вчення про Царство, Ісус ніколи не відмовився від пророцької надії для Ізраїля. "Доки небо і земля не минеться, жодна йота, жоден значок у Законі не минеться, аж поки не збудеться все" (Мт. 5:18). Таким чином прославлене єврейське Царство ніколи цілком не залишається Ісусом. Тільки Царство, яке перше "наближалося (Мар. 1:15), зараз стає далеким і справдиться тільки під час повернення Сина Людського іншого разу (Лк. 19:11-27; Мт. 24: 25; Мар. 13). Учні Ісуса таки будуть судити єврейське Царство (Мт. 19:28; Лк. 22:30) і Син Людський переможе ворогів Ізраїля (Мт. 25:31-46).

Проте, до майбутнього Його при ходу, притчі повідомляють нас, що Царство є реальним у наш теперішній час. Це саме те, що стосується нас, Церкви Христової, чому ми маємо приділити належну увагу.

Яким насправді є реальне Царство сьогодні? Звичайно, на це запитання відповідали по-різному впродовж усієї історії Церкви. Деякі припускали, що Царство присутнє лише духовно, і тільки духовно ми маємо розуміти Ісусове вчення; єврейське Царство не прийде: всі пророцтва здійснилися духовно у Церкві. Інші дотримуються протилежного переконання, відкидаючи теперішню реальність Царства, доводячи, що ми будемо мати його в другий прихід Христа, коли єврейське Царство Старого Завіту виявиться у всій повноті. Золота середина між цими двома протилежними поглядами, на мою думку, є ключовим твердженням Ісуса, яке ми знаходимо у Матвія 12:28. Тут

Духовні статті

Ісус знаходиться у справжньому вогнищі полеміки з релігійними лідерами відносно сили, якою Він виганяє демонів. Він стверджує: "Якщо ж Я духом Божим ("перстом Божим" Лк. 11:20) виганяю демонів, то вже настало для вас Царство Боже". Визначним є те, що за спорідненням Самого Господа сила Святого Духа ототожнюється з присутністю Царства. Іншими словами, де є Дух, там і є Царство, або краще: де є Дух Божий, там є і сила Його Царства. З цього приводу Павло пише так: "Бо Царство Боже не їжа і не пиття, а праведність, і мир, і радість у Дусі Святім" (Рим. 14:17). Таким чином, справедливо стверджувати разом з Ісусом і Павлом: дещо від Царства справді присутнє сьогодні, а саме - Його сила. З іншого боку вірно дотримуватися переконання, що саме Царство ще не надійшло, і не прийде в повноті, аж доки вдруге не з'явиться Син Божий.

В наш час чимало релігійних груп на Заході використовують вістку про Царство Боже, аби поставити певні вимоги Церкві. Такі вимоги включають усе: від насильницьких революцій проти деспотичних політичних і економічних систем до всебічного активізму у захисті оточуючого середовища.

Але якщо ми справді здібні споріднювати присутність Царства з присутністю Святого Духа, ми отримаємо чітке уявлення щодо цілей Царства на сьогодні, а отже, щодо цілей церковного служіння. Все, що нам необхідно зробити, - просто запитати: "Для чого присутній Святий Дух сьогодні?" Чи духовна сила Царства, яку Церква отримала у день П'ятидесятниці, призначалася для того, щоб досягнути економічної, політичної утопії та всебічної гармонії у цьому світі? Сам воскреслий Христос дає нам відповідь на це запитання: "Та ви приймете силу, як Дух Святий зійде на вас, і ви будете свідчити про Мене в Єрусалимі, по всій Іудеї та Самарії, аж до краю землі" (Дії 1:8).

Дух Святий прийшов для того, щоб через нас поширювалося свідоцтво Божої любові по цілому світі. Вся дія Духа спрямована на досягнення саме цієї сили. Наприклад, Він не дає Свій дар Церкві лише для того, щоб вона благополучно збудовувалася, але скоріше для того, щоб вона виконала своє призначення в історії людства. Це призначення - свідкувати і приготовляти мешканців до приходу Царства.

Звичайно, мир і справедливість у цьому світі - справа благородна, та не першочергова для Церкви Христової. Найкраще, що може зробити Церква для цього світу, - це бути церквою, і тільки. Гадаю, це стане зрозумілим через цю серію статей. У цей день свободи все, на що ми маємо спрямовувати свої сили, - бути Церквою. Коли ж церква спершу береться за виконання другорядної мети, вона стає духовно хворою та вбогою. Завдання Церкви - в силі Духа Святого приводити людей до Ісуса Христа. Це єдине сьогодні, чого світ потребує від церкви.

Коли повернемося до визначення нашого мірила - трьох рис здорової сильної церкви, які визначила сама історія і які запропоновані нам Джексоном, Ісусове вчення Царства як сили Святого Духа знаходить вірне співвідношення.

Навернення, правдиві доктрини та церковна дисципліна разом із динамічним євангелізмом, - ось для чого Дух Святий і Царство Боже існують сьогодні. Коли Церква досягне вірних цілей Царства у цьому віці, вона буде сильною та здоровою. І хоча ми скористувалися детальним формулюванням Джексона, звернімо нашу увагу на джерело, звідки воно взяте, - на єдиний непогрішимий еталон, який залишений Церкві Господом перед Його піднесенням:

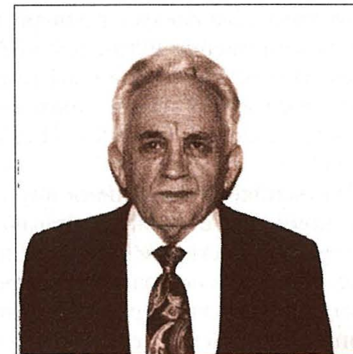
"То ж ідіть і навчайте всі народи, хрестячи в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх дотримуватись усього, що Я заповів вам" (Мт. 28:19-20).

Відкриття і посвячення нового Молитовного дому відбулося в Кілії Одеської області. Радість церкви прибули розділити заступник Голови ВСО ЄХБ В.Д.Ткачук, старший пресвітер по Одеській області В.П.Шемчишин та група християн на чолі з пастором Ларрі з церкви Емануїл Баптист м.Холанд, що у штаті Мічіган США.

Натхненно співав хор, ділилися словом настанови брати, була звершена молитва посвячення. Серця братів і сестер помісної церкви і гостей переповнювала радість і щира вдячність нашому Господу за такий чудовий молитовний дім.

Слава, слава Йому за все!

Платон Харчлаа

Околосмертные переживания

"Околосмертные переживания" и "состояние, близкое к смерти" - такие термины принадлежат врачу-психиатру Рэймонду Моуди и встречаются в его второй книге "Дальнейшие размышления о жизни после жизни". Первая книга д-ра Моуди называлась "Жизнь после жизни". Она стала сенсационной, особенно в бывшем СССР, где 70 лет внушали, что "во всей вселенной нет ни малейшего следа Бога... и ввиду того, что не существует ни Бога, ни души, не может быть и речи о бессмертии". Книга "Жизнь после жизни" оказалась "драгоценной" находкой для борцов против атеизма. Они радовались, что ученые "доказывают" бессмертие души. В то же время у верующих эта книга вызвала споры и разногласия: одни одобряли исследования доктора Моуди, а другие считали его прельстителем даже "избранных" (Мар. 13:22).

Приводим ниже письмо братьев-служителей одной церкви:

"В нашей церкви возникли некоторые недоразумения в связи с тем, что один брат выносил на кафедру идеи психиатра-реаниматора некоего Рэймонда Моуди, автора книги "Жизнь после жизни". В ней он описывает опыты людей, перенесших клиническую смерть. По рассказам, их встречают на границе перехода в загробный мир знакомые, друзья, родственники. А главное, встречает светлая личность, которая излучает добро и свет. Эта личность телепатически (без слов) общается с душой умершего - и никакого осуждения за грехи и зло, совершенное этим человеком при жизни, несмотря на то, что этот человек был неверующим во Христа Иисуса и был нераскаянный грешник при жизни..."

Один брат, подвергая строжайшей критике "Жизнь после жизни", об авторе пишет следующее: "Д-р Моуди старается не терять объективности и научного характера исследования". И дальше он цитирует самого автора: "Та работа, которую я проделал, совсем не является глубоко научным исследованием и, обращаясь к своим коллегам, философам, я должен заявить о том, что я не обольщаю себя надеждой, что мне удалось доказать существование жизни после жизни. Я отказываюсь от мысли делать какие-либо выводы из проведенных исследований и не пытаюсь построить доказательство древней доктрины о бессмертии души".

Скромные высказывания, вызывающие симпатию к нему.

Послушайте, что он говорит во второй книге:

"В завершение скажу, что мой личный подход к изучаемым явлениям обусловлен прежде всего моими медицинскими интересами. Люди рассказывали мне как врачу об этих своих ощущениях, считая их очень важными событиями своей жизни.

В этом смысле я отношусь к собранной информации как к медицинскому вопросу...

Официально я не имею никакого образования в сфере богословских наук. В основном, мои теологические познания ограничены. Но я интересовался мнением моих друзей в среде священников и теологов по комплексу изучаемых проблем.

Все они пришли к общему мнению, что испытанные моими пациентами видения могут быть практически ценными, если, среди прочего, они

оказывают определенное влияние на дальнейшую жизнь человека, например, это делает человека ближе к Богу...

Другие представители церкви также высказывали мнение, что истинность ощущений определяется их соответствием Библии... Вместе с тем я надеюсь, что если мой путь действительно ошибочен, найдется тот человек, который выведет меня на праведную дорогу..."

Если соединить обе книги и без предвзятой мысли выслушать врача-искателя, вы убедитесь, что имеете дело не с мистиком или создающим новую религию, а просто с ищущим, верующим в Бога и бессмертие души.

Долголетний труженик на ниве Божией, пресвитер церкви ЕХБ в г. Риге и преподаватель Библейского Института в Москве, брат И.В.Чекалов в книге "Нравственное Богословие" в разделе "Этика христианской эсхатологии" ссылается на книгу врача Р.Моуди (см. СИ за март-апрель и май-июнь 1997). Для чего он пользуется этой книгой? Цитирую его размышления:

"Итак, объективными исследованиями опытных врачей доказано, что сознание человека продолжает проявлять себя независимо от его клинической смерти. Наиболее характерным опытом является мгновенный образ всей прошедшей жизни во время внетленного состояния духа.

Опыты Р.Моуди указывают на то, что смерть тела не означает еще конец бытия человека. Это подтверждает абсолютное большинство пациентов, прошедших процесс умирания и возвращения к жизни после клинической смерти".

Брат И.В.Чекалов перед этим делает совершенно верный вывод: "Вот некоторые места из Нового Завета, которые находятся в полном противоречии с идеей чистилища: Лук. 16:2; Мат. 25:11; Рим. 3:28; Гал. 2:21; Евр. 9:27-28; Отк. 22:11.

Как следует из приведенных текстов, только благодать и живая вера в нашего Спасителя и Господа дарует нам общение с Богом, а не ходатайственная молитва за умерших. Время очищения и освящения верующим дарується в течение их земной жизни (Отк. 1:5; 22:11).

В заключение надо сказать, что Новый Завет занят не только выяснением того, что является физическая смерть, сколько проблемой духовной смерти человека или разобщением его души с Богом - единственным источником подлинной жизни. Духовная смерть - это именно та смерть, причиной которой является грех в первую очередь (Еф. 1:2, 5; Кол. 2:13; Лук. 15:24). Вот почему люди страшатся не столько физической смерти, сколько того, что ожидает их после смерти".

Никакие книги, никакие новшества не смогут свести с верного пути тех, кто научены и наставлены Духом Святым и продолжают изучать Писание под Его руководством. Опасность всегда для тех, которые всю жизнь учатся и не могут дойти "до познания истины". Это такая категория "верующих", о которых ап. Павел пишет: "...если только не тщетно уверовали" (1 Кор. 15:2).

Для нас всех, любящих Господа, будет полезным вспомнить беседу миссионера с Махатмой Ганди. Он задал ему такие вопросы:

- Что бы вы посоветовали нам, христианам, сделать для того, чтобы христианство больше прижилось в Индии, перестало быть чуждым явлением, связанным в сознании только с иностранцами? Как сделать его частью жизни народа Индии, органичной составляющей преобразований в этой стране?

Ганди ответил без малейшего колебания:

- Я бы предложил четыре вещи.

Первое, *чтобы все вы, христиане, миссионеры и другие, начали жить жизнью, более похожей на жизнь Иисуса Христа.*

Второе, *я бы предложил, чтобы вы практиковали вашу веру, не идя ни на какие компромиссы, не подстраивались ни под кого, практиковали как она есть.*

Третье, *я бы предложил, чтобы вы делали больший упор на любовь как на действующую силу, ибо любовь - это суть и центр христианства.*

Четвертое, *я бы хотел, чтобы вы изучали нехристианские религии с большей доброжелательностью, чтобы терпимее подходить к людям,* - закончил он.

Поэтому нам следует подвергать себя самопроверке и тщательному исследованию, являемся ли мы теми, за кого себя выдаем, то есть живущими жизнью, "похожей на жизнь Иисуса Христа".

Лжеучения, рождающиеся внутри самой поместной церкви, представляют большую опасность, чем всякие учения извне. Вникнем в несколько примеров первых апостольских церквей. Апостол Иоанн, обращаясь к церквям своего времени, пишет: *"Дети! последнее время. И как вы слышали, что придет антихрист, и теперь появилось много антихристов, то мы и познаем из того, что последнее время. Они вышли от нас, но не были наши; ибо, если бы они были наши, то остались бы с нами; но они вышли, и чрез то открылось, что они не все наши"* (1 Иоан. 2:18, 19). Это же предупреждение апостол продолжает другими словами в главе 4:1: *"Возлюбленные! не всякому духу верьте, но испытывайте духов, от Бога ли они, потому что много лжепророков появилось в мире".*

Молитвенно вникая в приведенные стихи и читая дальше четвертую главу, мы можем убедиться в том, что здесь речь идет о духе антихриста, который учит превратно о Христе (и в этом смысле назван "антихристом").

Следующие два примера из книги Откровения. В послании церкви в Пергаме Господь говорит: *"...есть у тебя там держащиеся учения Валаама, который научил Валака ввести в соблазн сынов Израилевых... Так и у тебя есть держащиеся учения Николаитов, которое Я ненавижу"* (2:14-15). К чему Господь призывает эту церковь? К покаянию, к удалению лжеучений.

Далее Господь обращается к Фиатирской церкви: *"Но имею немного против тебя, потому что ты попускаешь жене Иезавели, называющей себя пророчицею, учить и вводить в заблуждение рабов Моих"* (2:20).

Сколько в наших церквах таких пророков, пророчиц и всякого рода учителей!? Чем мы можем противостать им?

Самое наилучшее лекарство против всех болезней - это здоровая пища и

здоровый образ жизни. Самое наилучшее средство против всех заблуждений и лжеучений - это здоровое евангельское учение. Знание Слова Божия и применение этих знаний в повседневной жизни - наилучшая профилактика от всех духовных болезней. Запомним и другим будем чаще напоминать совет ап. Павла: *"Вникай в себя и в учение, занимайся сим постоянно; ибо, так поступая, и себя спасешь и слушающих тебя"* (1 Тим. 4:16). От чего спасет себя? Прежде всего, от всевозможных лжеучений и от лжебратьев, то есть от тех, которые *"имеют вид благочестия, но силы ее его отрекшиеся... всегда учащиеся и никогда не могущих дойти до познания истины"* (2 Тим. 3:5, 7).

Мы имеем "всеоружие Божие", которым можем успешно пользоваться "против козней диавольских", а также - "в день злый и, все преодолевши, устоять" (Еф. 6:11-18).

Простой крестьянин, хорошо вооруженный "всеоружием Божиим", знанием и умением пользоваться Писанием, устыдил трех ученых, отрицавших существование Бога и бессмертие души. Эта история напечатана в журнале "Маяк" за январь 1929 г.

На диспуте с участием трех докторов наук: астрономии, медицины и философии, которые утверждали следующее: астроном с помощью новейших телескопов не смог обнаружить следов Бога во всей Вселенной, поэтому он уверял, что нет никакого Бога; хирург произвел множество операций и не обнаружил в человеке никакой души; а женщина-философ, подытожив высказывания двух своих коллег, заявила, что "как образованная женщина и представительница "науки всех наук", не может иметь иного взгляда на эту проблему, чем мои коллеги... ввиду того, что не существует ни Бога, ни души, - то не может быть и речи о бессмертии..."

На все эти "научные" доказательства крестьянин Иван отвечает путем диалога каждому из них.

Астроному. *Разрешите сказать вам, что вы не искали Бога надлежащим образом... Надо смотреть сердцем, а не глазами.*

Писание говорит: "Блаженны чистые сердцем, ибо они Бога узрят" (Мат. 5:7).

Доктору-хирургу. *"Также и вы, уважаемый доктор, пользовались многими хирургическими инструментами и забыли главный... Это Слово Божие, оно "живо и действенно, и острее всякого меча обоюдоострого; оно проникает до разделения души и духа... судит помышления и намерения сердечные..." (Евр. 4:12-13). Чтобы увидеть душу, надо жить по Слову Божиему".*

Доктору философии. *"У меня есть к вам несколько вопросов. Скажите, пожалуйста, Кто был Иисус Христос?*

- Он был одним из умнейших и лучших людей, живших на земле.

- Тогда почему вы, изучая и исследуя много книг, не изучили ту книгу, где Он учил, что душа бессмертна.

- Что это за книга?.. Я не припоминаю.

- Этой книгой является Евангелие, где Иисус говорит: "Исследуйте Писания, ибо вы думаете чрез них иметь жизнь вечную; а они свидетельствуют о Мне" (Иоан. 5:39). Только следуя учению Иисуса Христа, можно знать что-нибудь о вечной жизни..."

У Бога множество путей и возможностей, чтобы вразумить человека и привести к познанию истины, обладающей силой освободить его от рабства греха (Иоан. 8:32). Один из таких путей описан в книге Иова (33:14-30). Прочитайте этот текст и вы увидите, насколько Бог долготерпелив и многомилостив. Бог есть любовь. Первое качество любви - долготерпение. Бог начинает вразумлять грешника тем, что "говорит ему однажды"... Говорит "другой раз: во сне, в ночном видении" и т.д. Самое последнее вразумление - это язык телесных страданий, когда "душа его приближается к могиле и жизнь - к смерти" (ст. 22). Это и есть околосмертное переживание. "...все это делает Бог два, три раза с человеком, чтобы отвесть душу его от могилы и просветить его светом живых" (ст. 30).

Околосмертное переживание, которое от Бога, - это для вразумления и спасения грешника от гибели. Если вторгаются в жизнь человека злые демонские силы, то они все делают так, чтобы их действия были похожи на Божии. Большая опасность для тех, у которых сознательная связь со злыми духами, отвергнув Божие спасение по благодати через Иисуса Христа. Но и для тех, которые стоят на евангельском пути спасения, такое серьезное предупреждение в Писании: *"Никто да не обольщает вас самовольным смиренномудрием и служением Ангелов, вторгаясь в то, чего не видел, безрассудно надмеваясь плотским своим умом"* (Кол. 2:18). *"И не удивительно: потому что сам сатана принимает вид Ангела света, а потому не великое дело, если и служители его принимают вид служителей правды"* (2 Кор. 11:14-15).

Все те, которые с кафедры поощряют и рекламируют книги окультно-сомнительного характера, в серьезной духовной опасности, - подвергают самих себя к замаскированным уловкам духов злобы поднебесных... Зная наперед вред чтения таких книг, почему приобретают их, лишая себя общения с Богом, вступают в общение с темными душегубительными силами? Истинный пророк (проповедник) сумеет извлечь "драгоценное из ничтожного".

И такой будет устами Бога. Так говорит Бог Иеремии (15:19).

Рожденный свыше, призванный Богом на служение возвещать Его волю, является человеком одной книги - Библии. Павел пишет молодому служителю: *"Все Писание Богодухновенно и полезно для научения, для обличения, для исправления, для наставления в праведности"* (2 Тим. 2:16).

Будем пользоваться Словом Божиим, которым сможем победить любого врага!

БОГ, ВІРА і НАУКА - СУПЕРЕЧНОСТІ ЧИ ГАРМОНІЯ?

Шановні читачі!

Не маємо жодних сумнівів у тому, що нижче поданий матеріал викличе у вас інтерес. І не тільки через велику кількість наведених фактів, а й завдяки їхній оригінальній інтерпретації.

При підготовці статті автор опрацював багато наукових джерел. Він користувався енциклопедичними довідниками з фізики, астрономії, хімії, біології, вивчав монографії відомих науковців-природознавців.

Більшість поміщених у цій статті фактів не належать до останніх наукових відкриттів. Різні галузі наук нагромаджували їх упродовж останніх століть. І лише деякі були відкриті порівняно недавно. Тому вони відомі тільки невеликому колу фахівців.

Нинішній стан комп`ютерної техніки дає змогу подивитися на звичний для нас світ під несподіваним кутом зору. А також одержати відповідь на запитання: яким би був наш світ, якби фундаментальні окремі параметри матерії та об`єктів Всесвіту мали інші числові значення.

Віра в Бога-Творця нітскільки не суперечить ні давнім, ні найновішим відкриттям природничих наук. Навпаки, усі встановлені наукою факти про явища природи, явні чи приховані природні процеси, які вона вивчає, говорять про одне: матеріальний світ має свого Творця, а його закони - свого Законодавця.

Геніальний мислитель, засновник німецької класичної філософії, людина гострого розуму й широкої ерудиції Іммануїл Кант (1724-1804 рр.) на запитання, що він вважає найголовнішим, найочевиднішим, а тому й найпростішим доказом існування Бога, відповідає дуже коротко і влучно: "Зоряне небо над головою і закон моральності в моїй душі".

І хоч ці слова були сказані наприкінці далекого вже XVIII сторіччя, вони не втратили своєї ваги й досі і, безперечно, не втратять її ніколи, поки існуватиме людство. Бо ніхто, крім Біблії, не сказав так ясно і переконливо, яким способом мисляча людина, котра щиро шукає істину, може відповісти собі на найважливіше з усіх питань: чи є Бог, чи ми, люди, - єдині розумні істоти у Всесвіті. Чи, може, є ще Хтось розумніший, могутніший за нас. Той, Хто створив Землю, всіх істот і оцей величезний Космос з усіма його об`єктами, починаючи від найдрібніших часточок матерії і закінчуючи зоряними системами і галактиками.

Безперечне й інше: допитлива людина ніколи не перестане зачаровано дивуватися красою і гармонією довколишнього світу, вивчати його таємниці, проникаючи думкою у віддалені простори Всесвіту і в оболонки атомних ядер і скрізь знаходити вияви і докази існування Вищого Розуму - Конструктора, Архітектора і Творця всього сущого.

Так само ніколи, ні перед людством в цілому, ні перед окремими індивідами зокрема, повсякчас з усією гостротою не перестануть поставати проблеми вибору життєвих цінностей, моральних орієнтирів, пошуку сенсу буття і свого призначення у цім світі.

Очевидно, що Іммануїл Кант як людина глибоко віруюча і разом з тим наділена аналітичним розумом не випадково розділив свою відповідь на дві частини, обидві однаково важливі. У першій він сказав, що кожний об`єкт творення має свого Творця, у чому неважко переконатися людині, пізнаючи матеріальний світ, його будову, закономірності, вияв його властивостей, визначених й закладених Творцем. Вони виявляються людиною на всіх рівнях пізнання, починаючи від цілком природної дитячої допитливості і закінчуючи результатами досліджень, зроблених у найкращих лабораторіях світу найвидатнішими вченими за допомогою найдосконаліших приладів.

З другої частини відповіді ясно випливає, що такі моральні якості як совість, порядність, чесність, сором, милосердя, співчуття, любов, завдяки яким людина відрізняється навіть від найрозумніших тварин, є результатом вияву в ній духовної природи і свідчать про Богоподібність її безсмертної душі, яка пам`ятає про Небесного Отця і свою духовну спорідненість з Ним, і наказує людині чинити і жити згідно з Його волею.

У більш широкому значенні перший шлях пізнання веде до висновків природничих наук, а другий - до вивчення Слова Божого.

Біблія ясно говорить, що основною метою при створенні Богом Всесвіту було забезпечення таких умов, за яких могло б існувати життя на Землі, всі істоти, в тому числі й люди. Щодо людини, то в Бога був ще й окремий план: Він хотів, щоб цей вінець творіння пізнав довколишній світ і в докладності, гармонії світобудови побачив турботу невидимого Творця про нього, не забував ніколи, Кому має завдячувати своїм життям.

Отже, розглянемо один з найголовніших доказів буття Бога-Творця - антропологічний.

В міру нагромадження природничими науками, зокрема фізикою, великої кількості фактів, які неспростовно вказують, що навколишній світ влаштовано якраз для того, щоб на Землі могло існувати життя в усіх його формах, антропологічний доказ буття Бога-Творця набув великого значення. Його можна порівняти хіба що з тим, як майбутні батьки, чекаючи народження дитини, заздалегідь купують для неї одяг, ліжечко, ремонтують та утеплюють квартиру, щоб новонароджений відразу потрапив у комфортні умови, ні в чому не відчував потреби, а нормально ріс і розвивався.

Адже для того, щоб життя на Землі було можливим, треба було передбачити головні параметри нашої планети, а саме: масу, діаметр, відстань до Сонця, швидкість добового обертання навколо своєї осі і річного - навколо Сонця, щільність атмосфери, її склад і багато чого іншого.

З дев`яти, відомих на сьогодні, планет нашої Сонячної системи тільки на Землі спостерігаємо таке вдале поєднання всіх умов, завдяки яким життя на ній стає можливим.

Розглянемо деякі з них. Площина земного екватора не лежить у площині її руху навколо Сонця - екліптики, а нахилена до неї під кутом 23,6°. Через це Земля під час річного обертання навколо Сонця повертається до нього на одній половині свого шляху північною півкулею, а на другій - південною. Саме завдяки цьому відбувається безперервне чергування пір року, клімат на Землі стає помірнішим.

Математичні розрахунки підтверджують, що якби кут між обома площинами був дуже малим або дорівнював нулю, клімат на Землі різко б відрізнявся від нинішнього. Обидва її полюси вкрилися б кількакілометровим шаром льоду. Крижаний панцир, що покривав би північну півкулю, міг би сягати її середніх широт, зона тундри проходила б через Україну. Обидва крижані панцири віддзеркалювали б у космос майже третину тієї сонячної енергії, завдяки якій прогрівається грунт і можливе життя рослин на Землі. На екваторі стояла б така спека, якої не змогла б витримати жодна істота чи рослина. Територія Землі, придатна для життєдіяльності людини, була б дуже обмеженою. А життя на ній - важким і нестерпним.

Не менш трагічним для людини і всього живого було б, коли кут між площиною земного екватора та екліктикою становив 40° чи більше. На великих просторах Землі клімат різко мінявся б протягом року.

При незмінності решти умов, наприклад, в Україні середньосічнева температура була б -50°С, а середньолипнева - +40°С. Весна і осінь були б дуже короткими. Майже весь лід, який утворився під час довгої зими, різко б танув, що призвело б до перетворення рівнинних просторів на болота весною і на пустелю влітку. Різко коливався б рівень наших річок, а

також Азовського та Чорного морів.

На наше щастя Бог при створенні Сонячної системи встановив для нашої планети не якийсь інший, а саме оптимальний кут між площинами її добового і річного обертань.

Діаметр і маса Землі теж не є випадковими. Якби Земля мала масу навіть удвічі меншу, атмосфера навколо неї стала б настільки розрідженою, що людина і більшість істот не змогли б вижити. Крім того, метеорити, які залітають в атмосферу нашої планети з космосу в кількості понад 10 млн. щороку, не згорали б у ній, а лише нагрівалися і гарячим камінням безперестанку падали на земну поверхню. А чимало з них мають масу десятки кілограмів і навіть центнери! Якби ми навіть навчилися дихати розрідженим повітрям, то як би себе почували при такому безупинному бомбардуванні наших міст і сіл? Нам би тільки й доводилося те робити, що їх відбудовувати. А скільки людей гинуло б щодня!

А тепер уявімо, що маса Землі удвічі перевищує нинішню. До чого б це призвело? По-перше, її атмосфера містила б стільки водню, що це загрожувало б отруєнням багатьом істотам. По-друге, наша планета наблизилася б до Сонця на таку відстань, що через нестерпну спеку і високу вологість люди і більшість істот відразу загинули б. Те саме сталося б з багатьма рослинами. Усі льодовики розтанули б і рівень світового океану піднявся б настільки, що великі простори суходолу опинилися б під водою. Вміст водяної пари в атмосфері значно збільшився б, і з неба безперервно йшов би гарячий дощ. Місяць наблизився б до Землі майже в півтора рази і викликав би великі хвилі океанських припливів. Хто хотів би жити за таких умов?

Щодо земної атмосфери, то давайте докладніше розглянемо інші її властивості. Відомо, що повітря - це суміш газів: 78% від загальної маси припадає на азот, 21% - кисень, 1% - інші гази і водяна пара. Методом математичного моделювання доведено, що якби вміст азоту в атмосфері був більшим хоча б на 8%, а кисню на стільки ж меншим, то багато біохімічних процесів у живих організмах не змогли б відбуватися. Якби кисню в повітрі було всього 10%, горіння було б неможливим і ніхто не знав би, що таке вогонь. І навпаки, коли б повітря на половину складалося з кисню, від найменшої блискавки, що влучила в одне дерево, згорів би цілий ліс.

Вчені ще й досі не дійшли спільної думки про те, звідки в атмосфері взявся кисень. Розрахунки показують, що колишні уявлення про те, що весь кисень виділився листям рослин під час реакції фотосинтезу, не відповідають дійсності. Дехто стверджує, що цей газ потрапляє до атмосфери із земних надр чи з океанских глибин. Отже, наявна ще одна нерозгадана таємниця природи.

За останні роки людству почали загрожувати екологічні катастрофи. Неконтрольований розвиток промисловості призвів до часткової загибелі чи вимирання деяких видів рослин і тварин в окремих регіонах Землі. Учені-екологи називають багато згубних факторів, що погіршують умови життя на планеті. Це - кислотні дощі, забруднення повітря й води викидами шкідливих виробництв, зловживання мінеральними добривами, гербіцидами тощо.

Але існує ще один згубний фактор космічного походження, який міг би вмить умертвити все живе на Землі. Це ультрафіолетове випромінювання Сонця. Якщо трагічної катастрофи досі не сталося, то тільки тому, що в земній атмосфері на висоті понад 16-20 км міститься невелика кількість газу озону. Вона настільки незначна, що якби весь озон вдалося "осадити" на землю, то утворилася б оболонка завтовшки 2,5 мм.

Саме молекули озону завдяки своїй властивості відбивати й поглинати ультрафіолетові промені не дозволяють перетворитися Землі на мертву пустелю. А між іншим, озоновий шар щороку тоншає. Його руйнують космічні апарати, надвисокі польоти літаків, використання фреонів: фторо- і хлоромістких сполук, які, випаровуючись, розщеплюють молекули озону. В атмосфері є близько 0,03% вуглекислого газу і незначна частина водяної пари, молекули яких мають здатність поглинати інфрачервоне випромінювання Землі і приблизно половину його передавати назад. Завдяки цьому існує явище "парникового ефекту" і середня температура повітря біля поверхні землі становить +15°С. Якби не "парниковий ефект, вона становила б лише -25 °С і вся вода тоді б замерзла. Внаслідок віддзеркалення снігом і льодом у космос до 95% сонячної енергії, вся Земля перетворилася б на снігову пустелю.

Крессі Моррісон, колишній президент Нью-Йоркської Академії наук, довів, що якби швидкість обертання Землі навколо своєї осі була вдесятеро меншою, наші дні і ночі були б у стільки ж разів довшими. За один такий день літнє сонце спалило б усю рослинність, а під час довгої ночі усі рослини загинули б від великого холоду. Він говорив, що "буття Вищої Істоти науково доводиться численними узгодженнями, без яких саме життя було б неможливим".

Головним складником усього живого на Землі є вода. Вона має дивовижні властивості, якими докорінно відрізняється від решти відомих рідин. Вода є універсальним розчинником: розчиняє кислоти, солі, луги. Вона хімічно інертна і служить посередником у багатьох реакціях, хоч сама не бере в них участі. Це стосується й тих біохімічних процесів, що відбуваються в живих організмах.

Вода є основою крові людини і тварин, гемолімфи комах, соків рослин, а вони являють собою розчини десятків різних хімічних сполук.

В усіх хімічних речовинах із зниженням температури їх густина збільшується. Вода теж підлягає дії цього закону, але дивна річ: лише при охолодженні до температури +4° С. При подальшому охолодженні густина води починає збільшуватись і досягає максимуму в точці замерзання. Саме тому лід завжди легший за воду і не тоне в ній. Завдяки цьому явищу у природних водоймах взимку зберігається температура, достатня для підтримання життя підводних мешканців - риб, жаб, раків, а також рослин. Якби вода не мала цієї дивовижної властивості, весь лід, що утворюється на її поверхні, вдразу ж спускався б на дно річки або озера аж доти, поки вони не промерзли б на всю товщу. Це призвело б не лише до повної загибелі водяних істот, але й до того, що замерзла взимку ріка, потім розморожувалася б аж до літа.

Другий наслідок, який випливає з такої властивості води, - це те, що вона, проникаючи в пори і щілини покритих нею каменів, при замерзанні розриває їх, роздроблюючи на пісок, а це сприяє утворенню грунту.

Наповнені солоною водою океани й моря, покриваючи понад 70% земної поверхні, виконують ще й функцію величезного природного термостату. Влітку вони нагріваються, поглинаючи енергію Сонця, а взимку віддають своє тепло повітрю, чим пом`якшують клімат на планеті. Наша Земля, життя на ній, решта планет Сонячної системи, саме Сонце, інші небесні тіла не могли б існувати, Сонячна система як величезний точний механізм також не функціонувала б, якби не дія сили всесвітнього тяжіння.

Незважаючи на великі досягнення, фізика й досі безсила пояснити природу гравітації. Але саме завдяки їй планети обертаються по своїх орбітах, кожна із своєю швидкістю навколо Сонця, а навколо деяких планет рухаються ще й їхні супутники - один чи декілька. Сонячна система як єдине ціле перебуває в обертальному русі навколо центра нашої Галактики - величезного зоряного скупчення.

Величина сили тяжіння, крім мас об`єктів і відстані між ними, залежить ще й від гравітаційної сталої. Ніхто не пояснить чому її цифрове значення є саме таким, а не іншим. Якби ж гравітаційна стала була хоча б у 10 разів більшою, світ мав би інший вигляд: розміри Землі, наприклад, були б меншими, відстань її до Сонця була б також меншою. Саме Сонце згорало б у тисячі разів швидше.

Вищенаведені приклади Божого плану побудови Сонячної системи, Землі, визначення її розмірів, маси, відстані від Сонця, а також створення на нашій планеті умов, придатних для життя, порівняно легко сприймається, бо є для нас очевидними. Як говорить наука, вони стосуються макросвіту.

Доповнимо їх іншими фактами, взятими з області мікросвіту, яку вивчає атомна фізика.

Як відомо, атом найпростішого хімічного елементу - водню, - складається з позитивно зарядженого протона і негативно зарядженого електрона. При рівності їх електричних зарядів, маса протона у 1836 разів більша за масу електрона. Вчені підрахували, що якби електрон мав масу хоча б учетверо більшу, він не зміг би "кружляти" навколо протона по тій орбіті, при якій атом може існувати, а дуже швидко "знижуючись", упав би на протон. Отже, тоді у Всесвіті не було б ні водню, ні інших хімічних елементів.

Маса нейтрона - ще одного компонента ядер складних елементів, перевищує масу електрона у 1840 разів.

Якщо за одиницю виміру мас складових частин атомів узяти масу електрона, то маса протона становитиме 1836 одиниць, а маса нейтрона 1840. Отже протон легший від нейтрона на 4 одиниці. З`ясувалося, що коли б різниця їх мас становила не 4, а 8 одиниць, то ці часточки не змогли б з`єднуватися між собою, щоб утворювати атомні ядра складних хімічних елементів. Не міг би існувати дейтрон - ядро дейтерію, а отже не змогла б відбуватися ядерна реакція синтезу гелію та інших, важчих за нього елементів.

Тоді б уся речовина Всесвіту складалася тільки з одного водню. Ніколи б не змогли з`явитися кисень, вуглець, залізо, золото... Не було б тоді ні Сонця, ні планет, ні життя, ні людини.

Позитивно заряджені протони і позбавлені заряду нейтрони утворюють ядра хімічних елементів завдяки дії між ними взаємопритягувальних сил, які мають назву ядерних, і утримують ці часточки вкупі. Якби ядерна сила взаємодії між протонами й нейтронами була б хоч на 5% меншою, то ні гелій, ні інші елементи не змогли б утворитися. Всесвіт був би наповнений воднем.

Протони в ядрах складних хімічних елементів не лише взаємно притягуються, але й відштовхуються, бо мають однойменні електричні заряди. Якби електростатична сила взаємовідштовхування між протонами була дещо більшою і перевищувала силу взаємопритягання, існування складних ядер було б неможливим. Всесвіт складався б знов-таки з самого водню.

Невеликий перелік дивовижних фактів світобудови не є вичерпним, проте сподіваємося, що подані тут дані заставлять читача серйозно замислитись, і якщо він людина неупереджена, а щиро шукає істину, то сам дійде висновку, що наш Всесвіт був Кимось геніально спроектований і сконструйований на всіх рівнях вияву: на рівні елементарних часточок речовин і на рівні узгодженого складного руху величезних об`єктів.

Крім того, кожна людина, якщо вона уважно поміркує, то усвідомить, наскільки крихкою і беззахисною істотою є вона сама і настільки турботливим і люблячим є до неї Бог, поселивши її на землі у заздалегідь підготовлені умови.

Може після цього ми запитаємо самі себе: якщо про нас Хтось так подбав, то чим ми Йому зобов`язані, що маємо зробити для Нього, чим віддячити?

Підготував
Анатолій Ковальчук

Біблія і наука

Вітаю вас, шановні читачі журналу "Єванельська нива"!

Співробітники місії "Біблійний радіоклас" з радістю вітають вас із сторінок цього нового чудового християнського видання.

Місія "Біблійний радіоклас" радісно прийняла пропозицію головного редактора приєднатися до праці в журналі і подавати на його сторінках свої матеріали. Сподіваємося, що вони будуть джерелом благословіння для всіх читачів. Матеріали місії покликані спонукувати читача до роздумів над Словом Божим і щоденному спілкуванню з Автором Біблії.

Ми думаємо, що багато читачів журналу уже знайомі з працями місії російською мовою. Це книга щоденного християнського читання "Хлеб наш насущный". Книга розповсюджується безкоштовно, і якщо ви ще її не маєте, надішліть запит до нашого Мінського Офісу і ми з радістю вишлемо вам один примірник.

Хай благословить вас Господь!

Європейський директор місії "Біблійний радіоклас"
Біллі Страйкен

Що у вас сьогодні на серці?

(Єзекіїль 1:1-2:1)

Чи помічали ви коли-небудь вражаючий смисл того, що записане у 6 вірші 11 розділу книги Йова: "І знай, - вимагає Бог менше від тебе, ніж провини твої того варті".

Тому ніхто з нас не має права скаржитися на життя і долю, тому що Бог ніколи не чинить з нами так, як ми того заслуговуємо.

Полонений... і все таки!

З книги пророка Єзекіїля ми дізнаємося, що він перебував серед полонених біля ріки Ховар. Здавалось би нічого особливого, але не будемо забувати, про що попереджували пророки Єремія та Ісая - нація буде полонена, закута в кайдани, позбавлена всього майна; усе, що залишиться у людей - це їх життя. Так, вони повинні були постраждати і позбутися усього, що мали, проте залишитися живими через свою позбавлену благочестя релігійність. Навіть священики повинні були зазнати суворого покарання за всю ту неправду, яку вони говорили від імені Господа. Єзекіїль також не уник ганебної участі своєї нації. Проте в книзі пророка Єремії 24:4-7 ми зустрічаємо обітницю, що навіть в полоні у людей залишається можливість навернутися до Бога усім серцем.

Отже, Єзекіїль зазнав убозтва, переживав провину гріха і був співучасником усіх випробувань, що зазнав його народ, і все ж він разюче відрізнявся від своїх співвітчизників. І основна причина цього - стан його серця.

Полонені... але що це?

У Псалмі 136:1-9 ми зустрічаємо описання людей, серед яких міг перебувати Єзекіїль біля ріки Ховар. Вони потрапили у полон, але зверніть увагу на згубний настрій їхніх сердець. Вірш 1 говорить нам, що вони сиділи та плакали. Про що саме? Про свої гріхи? Ні, вони згадували те, чого позбулися - спокійного й приємного життя в Єрусалимі, набутого добра, гарних будинків і багатства. Вони вважали все це доказом Божого благовоління до них. Але це небезпечна помилка. Навіть сьогодні дехто вважає, що матеріальне процвітання є показником духовності.

Але часто це свідчить про зворотне. Це може стати початком поневолення!

У дні Ісаї (Іс. 3:16-24) навіть жінки були попереджені, що Бог забере у них найкраще вбрання, в якому вони вважали себе такими поважними та значними, залишить їх ні з чим, і до того ж поведе їх далеко у неволю, щоб зустрітися з ними біля ріки Ховар. Але вони продовжували жити минулим. У вірші 2 читаємо як люди повісили арфи свої на верби. Вони залишили музичне служіння! Стихла музика їх сердець. Зникла радість у

Біблійний радіоклас

220107, Білорусь, Мінськ-107, а/с 82

запрошує Вас стати одним з його постійних читачів. Це означає, що ви регулярно отримуватимете книгу щоденного християнського читання

"Хліб наш насущний"

І це не вимагатиме жодних матеріальних витрат з вашого боку. Вам необхідно лише надіслати запит на адресу місії.

Наші співпрацівники будуть раді відповісти на ваші запитання, пов`язані з Біблією та її вивченням.

Чи знаєте ви, що книга **"Хліб наш насущний"** видається щорічно, і кожного року її матеріали поновлюються?

Адреса електронної пошти (Internet E-mail):
RBC@gospel.minsk.by

Internet on-line:
http://www.rbc.net/

Господі. Часто для того, щоб опустилися руки, потрібно зовсім небагато часу, особливо коли здається, що все йде не так. Але завважте - здається!

Загарбники просили їх співати пісень Сіону. Проте кінець псалма показує нам справжній настрій невільників - їх плач про повернення на Сіон і бажання тішитися стражданнями ворога. Жодного слова покаяння або думки про повернення до послуху Господу.

Звичайно, такий настрій, коли здається, що все йде не так, пригнічує та змушує здатися і жити спогадами.

До того можу лише додати, що за своє життя в Британії я відвідував церкви, які колись мали велику кількість членів, і до цього часу ті, хто пам`ятає той час, сумно говорять: "Ми пам`ятаємо ті дні, коли в цьому приміщенні не було жодного вільного місця". Людська природа не змінилася.

Оце полонений!

Єзекіїль був зовсім іншим, хоча й сидів з іншими полоненими. Відрізнявся він своєю надією на слово Боже про те, що якщо народ навернеться до Нього, то Господь відновить їх навіть тут, у чужій землі, як Він чинив це й раніше. Якщо ви прочитаєте книги Ездри та Неемії, то виявите багатьох, яких відновив Дух Господній (Езд. 1:5), щоб повернути їх до рідної землі та відбудувати зруйноване. Коли в вас живе надія, тоді ви дивитесь у небо.

Уявіть собі берег річки, на якому сидять полонені. Більшість (а сьогодні ми говоримо, що думка демократичної більшості - це істина!) сидять понурі, повісивши арфи на гілки дерев, не в змозі співати. У серцях їхніх порожнеча, надія зникла - настала депресія. Але раптом серед цього смутку ми бачимо 30-річного молодого чоловіка на ім`я Єзекіїль, що з надією дивиться **ВГОРУ**.

Що ж відбулося? "Я бачив видіння Божі", - говорить Єзекіїль. У Єз. 1:3 читаємо: "Сталося Господнє слово до Єзекіїля,... священика". Виявляється, Бог ще не відмінив священства.

Ті, хто впав в депресію, вважали, що Бог залишив їх; та істина була в іншому, - це вони залишили Його, промінявши на зовнішню релігійність і традиції, загубили духовний зір і бачення було закрите для них. А Єзекіїль бачив, а потім і почув слово, звернене Богом до нього. Відзначте, як усе більше й більше його увага привертається до того, що відбувається. "І я побачив". Це дещо більше, ніж просто глянути, це означає, що він уважно придивлявся до того, що бачив. У вірші 15 читаємо: "І придивився я" - це означає невідривно спостерігати за чимось. Вірш 24: "Чув я", вірш 27: "І бачив я", "бачив я". Вірш 1 другого розділу говорить нам, на чому врешті зупинився його погляд - це була Слава Божа, внаслідок чого Єзекіїль навіть втратив свідомість. Так, це якось на в`яжеться сьогодні з думкою про те, що чим тісніші наші взаємини з Богом, тим вільніше ми поводимо себе з Ним. І Єзекіїль, й інші пророки, включаючи апостола Іоана в книзі Об`явлення, - усі вони знесилювалися і втрачали свідомість, коли бачили велику святість Всемогутнього Бога. У книзі пророка Єзекіїля 2:1-2 ми читаємо, що стояти в присутності Божій він міг тільки тому, що Дух Божий увійшов в нього. І з цієї миті його служіння для Господа стало дуже ефективним. Зауважте, що це служіння було непопулярним і дуже нелегким. Більшістю служіння Єзекіїля оцінювалося як дивне.

Що ти за полонений?

Господь через пророка Ісаю проголосив, що це Його намір - відпустити своїх полонених на волю. Так, вони були полоненими не Вавілону, вони були Божими полоненими. І це Він приготував їм низку втрат, нужди та страждань для того, щоб повернути їх у дійсність (читайте книгу Йова 36:8-12). Але Ісая говорив (Іс. 61:1), що прийде Великий Спаситель, Месія, Який відпустить полонених на волю. Цим він прямо вказував на Господа Ісуса Христа.

Для тих з нас, хто довірився Ісусу Христу, як своєму особистому Спасителю, нема такого поняття, як полон, рабство. Єдине поняття полону, що зустрічається у Новому Завіті (крім цитат із Старого Завіту), це образ безрозсудних жінок, яких ввели в оману лжевчителі. Якщо ж як християнин, ви попали в полон спогадів і охвачені безнадією, знайте, - це сталося лише тому, що ви самі дозволили подібним думкам проникнути у ваш розум.

Не забувайте настанову, залишену для нас у 2-му посланні до Корінфян 10:5, що нагадує про те, що нам належить приносити кожну думку до Христа, у Його розпорядження. Так, віддайте свій розум, пригнічений страхом, якому не можна вірити, у розпорядження Христу, і з надією дивіться в небеса, дивіться пильно, не відводячи погляду. Вдивляйтеся до тих пір, поки ясно не побачите Славу Господню, не наблизитеся до Нього і не втратите сили в присутності Його величі, поки не зрозумієте всієї повноти своєї нікчемності. І ось тоді шукайте Його присутності в собі, яка б дозволила вам стати на ноги, залишити смуток і піти з Тим, Хто визначив вашу долю. Але пам`ятайте, що цей шлях може бути зовсім не таким, яким ви його собі уявляли, і навіть не таким, яким зображали вам його інші. Він буде ще кращим.

Європейський директор місії
"Біблійний радіоклас"

ВСБ за релігійну свободу

Всесвітній Союз Баптистів виступає за релігійну свободу в Саудовській Аравії

Вашінгтон. Всесвітній Союз Баптистів звернувся до урядів Сполучених Штатів та Об`єднаного Королівства Великобританії зробити все, що можна, щоб допомогти християнам Саудовської Аравії отримати релігійну свободу. Вони не мають домів молитви і з острахом збираються по домівках.

Дентон Лотц, генеральний секретар ВСБ, зробив запит щодо цього питання після візиту до Лісабону 21-26 березня цього року. Лотцу повідомили, що три роки тому християни, які збиралися по домівках, були заарештовані та посаджені у в`язницю разом з господарем будинку за те, що у них знайшли Біблії. Закон країни забороняє мати Біблію.

"Від імені наших братів і сестер в усьому світі ми просимо Вас провести переговори з урядами Саудовської Аравії та країн Середнього Сходу про надання релігійної свободи усім людям", - звернувся Дентон Лотц до президента США Білла Клінтона.

У своєму зверненні до Джона Мейджора, прем`єр-міністра Великобританії, Лотц просить його зробити усе можливе для того, щоб населенню Саудовської Аравії та країн Середнього Сходу була гарантована свобода релігії незалежно від раси, віри або походження.

Міжнародні події

Канада

З 3 по 9 липня 1997 року в м. Ванкувері (Канада) відбулося засідання Генеральної ради ВСБ, в якому взяли участь Голова ВСО ЄХБ Г.І.Комендант та його заступник В.К.Кульбич.

Григорій Іванович також з дружиною Надією Данилівною відвідали українські церкви в Канаді і взяли участь у конференціях в Едмонтоні, Саскатуні, Вінніпезі.

На конференціях було обрано нове керівництво Братств Канади. Президентом Всеканадійського Братства став брат Д.Цьона. Президентом Західно-Канадійського Братства на другий строк обрано пастора Саскатуньської церкви брата С.Сковородька, Східно-Канадійського - брата Й.Іваськіва. .

На знімку: Д.Цьона, Й.Іваськів, Г.Комендант, С.Сковородько

Братство в діаспорі ще раз підтвердило свою прихильність до ВСО ЄХБ і висловило бажання разом трудитися для поширення Євангелія в Україні. Г.І.Комендант запевнив, що і надалі спільна праця буде успішною, особливо у справі відкриття нових церков в Україні.

• • • • • • • • • •

Хорватія

З 23 по 26 вересня в м. Новий Вінодольський (Хорватія) відбулося засідання Ради Європейської Баптистської Федерації, на якому були учасники з 47 країн Європи. Від ВСО ЄХБ в роботі Ради брали участь В.Д.Ткачук і В.К.Кульбич.

Радою ЄБФ було звільнено президента Європейської Баптистської Федерації Тео Ангелова (Болгарія) з подякою Господу за його працю і обрано нового президента Девіда Коффі (Великобританія). Першим віце-президентом обрано Оле Йоргенсона (Данія).

На знімку: під час засідання Ради

На засіданні Ради розглядалося також питання щодо подальшої роботи Пражської Богословської міжнародної семінарії. З 1998 року вона тимчасово діятиме як місце проведення семінарів, міжнародних конференцій та наукового пошуку богослов'я.

Наступне засідання Ради ЄБФ відбудеться у 1998 році у м.Києві.

УКРАЇНА - БРАЗИЛІЯ:
спільна праця для слави Господа

Присутність бразильських баптистів у країнах СНД зростає. Протягом останніх чотирьох років групи духовних працівників Бразилії відвідують Україну, Білорусь та інші країни СНД.

9 вересня цього року в Україну знову приїхала група з восьми осіб. Серед них були пастори баптистських церков, професор семінарії, лікар, педагог.

В Україні група відвідала Житомирську область, де проводилася благословенна праця у церквах, у школі та військовій частині. Відбулося служіння і в місті Луцьку.

Потім група поїхала до Білорусі, де відвідала Брестську, Гродненську та Мінську області.

На знімку: О.Ойцюсь (зліва) перекладає проповідь пастора Ромільтона Бразіля на ранковій молитві в Духовному Центрі

Всюди відбувалися благословенні служіння і Царство Боже збагачувалося новими членами. Крім євангелізацій у церквах, група відвідувала дитячі садки та санаторії, де лікуються діти, що постраждали від Чорнобильської аварії.

Групу очолював Олекса Іванович Ойцюс, який також і перекладав проповіді гостей на українську та російську мови.

Слава Богу за те, що далека Бразилія не забуває своїх братів по вірі.

На знімку: група бразильських місіонерів в Духовному центрі

Осінній мотив

Пливуть густі тумани над полями,
Багряний лист кружляє у гаю.
У суєті проходять дні за днями,
Скрадає осінь молодість мою.

Озвалась в серці пісня журавлина,
І я стою, замислившись на мить.
В які світи нас, у яку країну
Всевладний час безповоротно мчить?

Мандрують птахи в нелегкі дороги,
Сягнуть в свій час південних берегів.
Хвилює нас Творця пересторога
І таїна Його грядущих днів.

Чи є ще де оазиси прекрасні?
Чи я господар на землі, чи гість?
Та знаю я, що Біблія завчасно
На всі питання мудро відповість.

Хто прагне серцем Бога осягнути,
Одвічних істин незбагненну суть!
З того спадуть важкі гріховні пута
І крила віри в небо понесуть.

...Вже стихла в небі пісня журавлина,
А в серці й досі ще бринить струна.
Душа до Бога, наче голуб, лине;
Христос для неї - Сонце і Весна

* * *

До сонця усміхнувся
Лілеї ніжний цвіт.
Я дякую, Ісусе,
За Новий Твій Завіт!

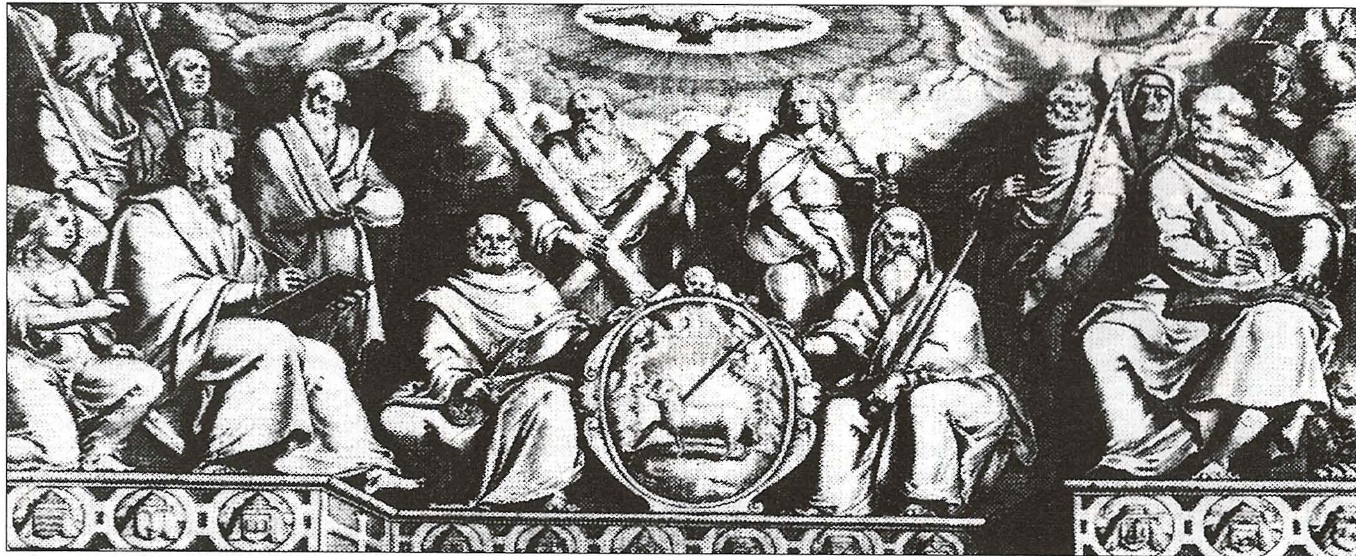
Коли його читаю
В блакить, немов, лечу,
Кохаючись в розмаї,
Євангеліє вчу.

І мрії легкокрилі,
Мов лебеді, пливуть;
На сонячних вітрилах
Мене несуть...несуть...

І пісня мого серця
Спадає на уста.
Життя мого безсмертя
Знайшлось у ніг Христа.

Коли спокусу маю:
Я Господа зову.
У церкві я зростаю,
Для церкви я живу

Микола Сокіл

Битва за вчення

Сергій Санніков

"Тримайся зразка здорових слів... бо прийде час, коли здорового вчення не будуть триматися" (2 Тим. 1:13; 4–3)

Вступ

Нерозривність життя та вчення

Друге послання апостола Павла до Тимофія схоже на заповіт. Його називають ще "в'язничним посланням", бо воно було написано з в'язниці, в той час коли Павло відчував, що "час його відходу до Господа вже близько" (2 Тим. 4:6). Тому він дає своєму вірному послідовнику дуже важливі настанови.

Перед обличчям смерті люди по-іншому оцінюють життя. Вони переосмислюють свої почуття і вчинки і усвідомлюють, що є найважливішим і найцінніщим.І хоча Павло і Тимофій віддавна знали Господа і мали вірну систему оцінки всього, що відбувається, але саме тепер Павло хотів акцентувати увагу молодого служителя на найбільш суттєвих питаннях домобудівництва Божого.

Що б міг сказати сучасний євангельський проповідник в такій ситуації? На що звернути увагу? Безперечно, ми закликали б жити свято і виконувати волю Божу! Це сьогодні стало стандартними, хоча й абсолютно правильними за своєю суттю закликами Але як не схожі на ці заклики головні настанови апостола Павла Тимофію! Замість того, щоб сказати своєму юному товаришу, - головне для тебе жити свято,- Павло протягом усього послання підкреслює,- правильно вчи, дорогий Тимофію!

Якщо читати це коротке послання, виписуючи настанови Павла, то можна дивуватися: як багато разів апостол говорив про здорове вчення!

Він закликає Тимофія берегти здорове вчення (1:13), передавати його іншим (2:2; 2:15), слідувати за цим вченням самому (3:10), перебувати в постійному заглибленні і вивченні його (3:14-15), проповідувати його (4:3), бо незабаром, попереджує Павло, виникне багато інших вчень (4:3) і ці вчення матимуть успіх і розповсюдяться (2:17), з'явиться багато людей, які противитимуться Істині (3:8). Такі будуть не тільки самі помилятися, але й вводити в оману інших (3:13), та всьому цьому слід твердо протистояти (2:14) без непотрібних диспутів (2:23), від яких не буває користі, а тільки суперечки.

Звичайно, апостол Павло не відривав здорове вчення від святого життя. В цьому посланні він чітко вказує, що вчення проявляється не тільки в словах, але й в житті. І Тимофій вже підтвердив своєю поведінкою слідування за здоровим євангельським вченням (3:10). Тому здається дещо дивним, що Павло так настійливо підкреслює важливість правильного вчення в житті християнина.

У своєму першому посланні до Тимофія Павло говорить про Церкву Христову як про стовп і утвердження Істини (1 Тим. 3:15). Не про стовп праведності чи добрих справ, а саме про стовп Істини. Очевидно Павло, як і всі апостоли, особливо Іоанн, який так само багато писав про Істину, вважав, що правильне святе життя повинно йти слідом за правильним здоровим вченням. Звичайно, апостоли добре розуміли, що правильне вчення без святого життя можливе, але богоугодне життя без здорового вчення - вкрай сумнівне.

З цього можна зробити висновок, що правильно вчити так само важливо, як правильно жити.

Сьогодні це очевидне твердження багатьма береться під сумнів. З'являються люди, які стверджують, що не важливо як і чому ти вчиш, важливо як ти живеш. "По плодах їх (не по словах, тобто не по вченню) впізнаєте їх", цитують вони слова Христа. І це має дуже привабливий і начебто біблійний вигляд. Але за привабливими словами до нас проникають неправильні ідеї.

Узагальнено ці ідеї можна висловити так: "Важливо, щоб ти був доброю і хорошою людиною, чинив по совісті, а як ти розумієш Писання і в що ти віриш - не так важливо. Усі ми дуже різні і повинні сприймати один одного такими, якими ми є. А нав'язувати комусь ідеї, які ти вважаєш правильним, нетактовно, бо те, що є Істиною для тебе, для іншого може бути і не Істиною". Так часто говорять і думають сучасні освічені люди.

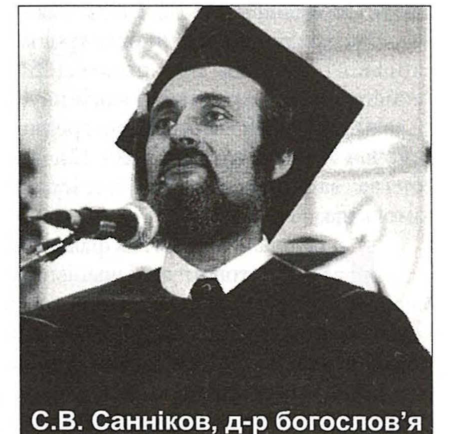
Але Біблія вчить іншому! Погляньте, які гармонійні тексти Нового Завіту! Апостол Іоанн пише:"Діти Божі і діти диявола пізнаються так: кожен, хто не творить правди, не є від Бога, так як і той, хто не любить брата свого (1 Ін. 3:10). В цьому ж посланні, дещо нижче, він пише: "Хто визнає, що Ісус є Син Божий, то Бог перебуває в тому" (1 Ін. 4:15). Який чудовий, майже дослівний паралелізм святого життя і чистого вчення! Також "Хто каже, що перебуває в Ньому, той повинен поводитися так, як Він поводився" (1 Ін 2:6). І знову вбачається чудова гармонія життя (поводьтеся як Він) і вчення (визнавайте Його).

Для Іоанна безперечно, що істинний християнин відрізняється урівноваженістю здорового вчення і богоугодного життя. Однак сатана завжди намагається порушити цю рівновагу. Йому дуже хотілося б, щоб люди захоплювалися чимось одним: або удосконалювалися у вченні, забувши про життя, або зосереджувалися на святих ділах, забувши про визнання Христа.

Частина 1

Напад на здорове вчення

Битва проти здорового вчення почалася не сьогодні. Перший бій відбувся в Едемському саду, коли ворог людських душ навіяв Єві перекрутити слова Божої заповіді. Він витлумачив найпростіше вчення, дане нашим

С.В. Санніков, д-р богослов'я

прабатькам, так, що вони, засвоївши неправильне розуміння Божих слів, порушили заповідь і підпали під Божий гнів (2 Кор. 11:3). Отже, битва за людські душі почалася з битви за вчення. Якщо б Адам і Єва трималися буквального, консервативного розуміння Слова Божого - історія всього людства була б інакшою.

В даній статті немає сенсу аналізувати з точки зору битви за здорове вчення весь Старий Завіт. Достатньо згадати консерватора Авраама, який не похитнувся в слові Божої обітниці, законодавця Мойсея, який безперестанку просив народ ізраїльський не покидати і не перекручувати закон Божий. Можна було б прослідкувати всю історію Ізраїлю, що складається з відступів від Слова Божого і спроб знову повернутися до Нього, і побачити як важливо правильно зберегти і розуміти Слово Боже. Після полону Іудея вже не покидала закон, але фарисеї і вчителі закону настільки перекрутили його, додавши свої перекази і постанови, що "стало у них Словом Господнім: заповідь на заповідь, заповідь на заповідь, правило на правило, правило на правило, тут трохи, там трохи..." (Іс. 28:13) так, що коли прийшов Месія, вони не впізнали Його і розіп'яли руками беззаконних.

Почалася ера Нового Завіту. Перші десятиліття після смерті і воскресіння Ісуса Христа кількість послідовників Його вчення зростала і воно поширювалося. Апостоли мали абсолютний авторитет тому, що вони особисто бачили Ісуса і

чули Його вчення (1 Ін. 1:1-3). Таким чином, критерієм істинності християнського вчення в 1 столітті був апостольський авторитет і могутня дія Святого Духа, Котрий безпосередньо навчав християн (1 Ін. 2:20, 27). Але битва за вчення в цей період не змовкала.

Почали з'являтися фальшиві апостоли, лукаві працівники під виглядом апостолів Христових (2 Кор. 11:13), тобто в помісні церкви почали приходити люди, які говорили, що вони також бачили Христа, чули Його вчення і воно включає не тільки ті слова, які говорили Петро, Павло, Іоанн, чи Варфоломій. "Ось таємні слова, які сказав Ісус живий і які записав Дидим Іуда Фома"- так починається гностичне Євангеліє від Фоми, яке мало в давні часи таку популярність, що його часто називали "п'ятим євангелієм". В цьому євангелії шлях спасіння представлявся устами Ісуса Христа як шлях пошуку істини, а не надбання її, шлях пізнання через виправдання таємним знанням: "Ісус сказав: коли ви пізнаєте себе, тоді ви будете пізнані і дізнаєтесь, що ви - діти Отця живого. Якщо ж ви не пізнаєте себе, тоді ви в бідності і ви - бідність" (єв.Фоми 3) і далі "коли ви побачите Того, Котрий не народжений жінкою, впадіть на коліна і поклоняйтеся Йому; Він - ваш Отець. Можливо, люди гадають, що Я прийшов дати мир світові, і вони не знають, що я прийшов кинути на землю поділення, вогонь, меч, війну. Бо п'ятеро буде в домі: троє будуть проти двох і двоє проти трьох. Батько проти сина і син проти батька; і вони стоятимуть як єдині. Ісус сказав: Я дам вам те, чого не бачило око, і те, чого не торкнулася рука, і те, що не ввійшло в серце людини" (єв. Фоми 16-18).

Подібна суміш Істини і єресі почала перекручувати здорове вчення вже з кінця 1 століття.

Щоб протистояти цій неправді церкви повинні були мати навики відрізняти добре від поганого. Тобто християни повинні були отримати правильне вчення на основі високого авториту служителів, який формувався їх благочестивим і богобоязним життям.

Так і відбувалося. Але ця тенденція сприяла швидкому росту авторитету не тільки конкретних єпископів і пресвітерів, котрих апостоли та їх учні поставили в церквах (Тит. 1:5), але й підвищенню авторитету єпископської посади як такої. В тих умовах, коли канон Нового Завіту ще не сформувався, зберегти здорове вчення могла тільки жорстка централізована влада на чолі з єпископом. Не випадково один з апостольських учнів - Ігнатій Антіохійський, писав перед своєю мученицькою смертю в римській церкві: "Особливо ж уникайти розділень, як початку зла... Усі слідуйте єпископу, як Ісус Христос - Отцю, пресвітеру - як апостолам... Без єпископа не робіть нічого, що стосується церкви. Тільки та євхаристія повинна вважатися істинною, яка звершується єпископом чи тим, кому він сам надав це" (послання до Смирнської церкви 8).

Так через авторитет служителів зберігалося здорове вчення в громадах перших століть. Єпископ міг встати і перервати проповідь гостя- проповідника, коли той починав відхилятися від істини. Єпископ став уособленням і носієм Істини. Але битва за вчення не припинялася.

Ворог швидко віднайшов уразливе місце. Дуже швидко стало зрозумілим, що перекрутити вчення буде дуже легким саме через сильну єпископську владу. Достатньо самому єпископу, котрий так само як і будь-яка смертна людина може легко ухилитися від Істини. Так і вийшло.

То в одному, то в іншому місці почали спостерігатися відхилення від чистого ранньохристиянського вчення саме через повчання самих єпископів. Даремно палкий полеміст Тертуліан, який жив напочатку 3 століття, викривав перші спроби дітохрещення. Вже в 4 столітті воно стало звичайною практикою. Даремно блаженний Ієронім в другій половині 4 століття відстоював необхідність колективного керівництва церквою пресвітерами, доказуючи, що між єпископом і пресвітером немає різниці: "Я Павлів", "Я Аполлосів", "Я Кифін". Церква була одним Тілом і керувалася священиками (пресвітерами)"(На послання до Тита" 1:1-5). Було вже пізно. Відхилення від істинного вчення зайшли занадто далеко, і коли найбільш тверезомислячі служителі спробували вернутися назад, вони були з обуренням відлучені від церкви.

Так, константинопольський патріарх Несторій, який намагався зупинити поклоніння Діві Марії як Богоматері і Богородиці і який називав її більш обережно "Христородицею", був об'явлений єретиком, відправлений у в'язницю, а пізніше у заслання, де і помер. Навіть владою вселенського патріарха не можна було зупинити лжевчення і відхід історичного християнства від Євангелія.

Незабаром відхилення від вчення торкнулося самої серцевини християнства. Близько 300 р. Олександрійський пресвітер Арій став вчити, що Христос як Син Божий не рівний Отцю. "...ми говоримо, що Син не є ні Нероджених, ні частиною Нероджененого... Він не існував раніше того, як був народжений, чи створений, чи заснований, бо Він не був Ненародженим,- ось за що нас переслідують",- пише Арій в листі до Євсевія Николимийського.

Стало зрозумілим, що єпископ може нести в собі неправдиве вчення. Як же в такому випадку Церква може відрізнити Істину від неправди? І тоді появився новий критерій істини - колективна думка Церкви, а на практиці це було рішення більшості найшанованіших єпископів свого часу. Вважалося, що один єпископ може помилятися, але група єпископів (скажімо 100) помилятися не може.

У 325 р. в м.Нікеї відбувся 1 Вселенський собор, на якому були присутніми близько 300 єпископів. Він засудив аріанство і всім здалося, що нарешті найдено чудовий інструмент для збереження здорового християнського вчення. З того часу як тільки виникало неясне богословське питання - скликався собор єпископів, який приймав за Істину те, за що голосувала переважна більшість. Однак для лукавого використати цей інструмент у своїх цілях виявилося дуже просто. Церковні собори незабаром виявилися слухняним інструментом у його брудних махінаціях і через собори у церкву ринуло лжевчення.

Іноді собори намагалися повернути історію назад і зупинити перекручення здорового вчення. Так собор, що зібрався у 754 р. під керівництвом імператора Візантійської імперії Костянтина V, намагався зупинити поклоніння іконам. В рішенні собору записано: "Під маскою християнства диявол ввів ідолопоклонство, переконавши своїми лжемудруваннями християн не відпадати від творива, а поклонятися їй, поклонятися йому і вважати творива Богом під іменем Христа". А в підсумковому документі собору сказано: "Отже, будучи твердо наставлені від богонатхненних Писань і отців, також твердо стоячи на камені божественного служіння духом, усі ми, маючи сан священства, в ім'я Святої Трійці прийшли до одного переконання, що кожна ікона , зроблена з будь-якого матеріалу, а однаково мальована фарбами з допомогою нечестивого мистецтва живописців, повинна бути викинута з християнських церков. Вона для них чужа і заслуговує зневаги.

Жодна людина хай не береться за таку нечестиву і неблагопристойну справу. Якщо ж хтось з цього часу спробує влаштувати ікону чи поклоніння їй, або поставить її в церкві чи у власному домі, або ж приховуватиме її - такий, якщо він буде єпископ, пресвітер чи диякон, буде позбавлений сану, а якщо він буде монах чи мирянин, то хай буде підданий анафемі, а також винуватий і перед царськими законами, оскільки він є противником Божих заповідей і ворогом батьківських догматів."

Можливо сьогодні це звучить занадто суворо, але ні суворість, ні авторитет патріархів і імператорів уже не могли зупинити перекручування Істини. На наступному соборі у 787 р. це рішення було відхилено а іконопоклоніння знову відновлено.

На багатьох соборах були прийняті безглузді перекручення євангельського вчення. Наприклад, 13 правило Лаодикійського собору гласить: "Хай не буде дозволено зборам народним вибирати тих, які ставитимуться на священство" чи 11 правило 4 Вселенського Собору: "Ніхто з служителів чи мирян не повинен їсти опрісноки, що їх дають іудеї, ні вступати в співдружність з ними, ні в хворобах закликати їх і приймати від них лікування, ні в лазнях разом з ними митися. Якщо хтось спробує це творити, то священик буде позбавлений сану, а мирянин - відлучений", а 48 правило цього ж собору узаконює право на розлучення: "Дружина того, кому надається звання єпископа, попередньо розлучається зі своїм чоловіком за спільною згодою. Після рукопокладення його в єпископи, хай вступить до монастиря, далеко від проживання цього єпископа, і утримується ним".

Але Господь знав, як зберегти Свою Істину. Паралельно з непривабливими соборними суперечками, скандалами і навіть бійками, наприклад, константинопольського патріарха так побили монахи під час Ефесського собору 449 р., що він помер через три дні, в цей час в помісних церквах йшла природна канонізація книг Нового Завіту.

Жоден собор ніколи не приймав рішення про канон Священного Писання. Це питання навіть ніколи не ставилося для обговорення, хоча Лаодикійський собор 363 р., Гіппонський собор 393 р., Карфагенський собор 397 р. наводили списки канонічних книг, фіксуючи те, що вже безперечно було прийнято церквами. Але якщо б Господь допустив, що хоча б один собор роздумував про канон Писання і затвердив його, то тим самим було б визнано, що верховним критерієм істинності є думка єпископів, а не саме Писання. Але протягом більш ніж трьох століть Церква повільно і обережно розпізнавала істинні Писання і відхиляла неправдиві. Багато книг, які були підписані іменами знаменитих апостолів, все ж не витримали цього випробування.

Процесом канонізації керував Дух Святий. Той Самий, Котрий надихав авторів книг Нового Завіту писати богонатхненні тексти. Він же керував процесом прийняття канону. Світські історики і релігієзнавці взагалі не можуть пояснити, чому євангеліє Петра, таке близьке до канонічного тексту, не ввійшло в канон, а євангеліє Марка, який особисто не був свідком цих подій, знаходиться в каноні? Відповідь на це запитання слід шукати в богонатхненності канону.

Але як не дивно, майже до XVI століття історична церква майже не користувалася Священним Писанням як критерієм Істини, тому вона не могла повернутися до чистого євангельського вчення.

31 жовтня 1517 року став днем Реформації. В цей день молодий доктор Мартін Лютер прибив до воріт замкової церкви м.Вітенберг свої знамениті 95 Тезів, в яких проголошував повернення до першохристиянства на основі Слова Божого. 62 тезис Лютера гласить: "Істинна скарбниця церкви є святе Євангеліє слави і благодаті Христової".

Принцип "Sola Scriptura" - "тільки Писання" - став знаменням Реформації.Звичайно, це була не перша спроба отримати перемогу у великій боротьбі за євангельське вчення. Усі попередники, наприклад павликіяни, Джон Вікліф, Ян Гус, отримували поразку.

XVI століття стало переломним в розумінні критерія Істини. Усі великі реформатори: Мартін Лютер, Жан Кальвін, Ульріх Цвінглі, Менно Сімонс та інші твердо стояли на основі Священного Писання як єдиного критерію Істини.

Так, Кальвін писав: "Я схвалюю тільки ті людські інститути, які основані на авторитеті Божому і взяті з Писання". У 1522 році Цвінглі написав свій знаменитий трактат "Про ясність і визначеність Слова Божого", утверджуючи в ньому, що основою нашої релігії є написане Слово Боже". А в одному з найбільш ранніх баптистських віросповідань 1689 року перша глава присвячується Священному Писанню і починається словами: "Священне Писання є єдиною достатньою, достовірною і непогрішимою нормою спасаючого знання, віри і послуху, що формує спасіння".

Істинна Церква взяла гору: нарешті знайдено і явлено світові незаперечний авторитет, верховну Істину, еталон, за яким можна безпомилково розпізнати обман і правду. Але сатана почав нову атаку у цій нескінченній битві. Майже

одночасно з Реформацією у філософії з'явився ідеалізм, а в суспільстві почався Ренесанс або епоха Відродження (значення слова "ренесанс"). Цей період, з середини XV століття до кінця XVII століття, характерний особливим інтересом до дохристиянської, язичницької епохи. Він відзначається вірою в людину, в оточуюче її матеріальне середовище. Ця віра і відроджена язичницька система цінностей стала відсувати на другий план необхідність у Божественному одкровенні.

Такі філософи як Томас Гоббс (1588-1679 рр.), Рене Декарт (1596 -1650 рр.), Барух Спиноза (1632-1677 рр.) і Готфрід Лейбніц (1646-1716 рр.), роблячи наголос на раціоналізмі, внесли скептичне відношення до Біблії і тим самим піддали новій атаці біблійну систему оцінки, яка показує, що є Істина, а що - помилковість. Наступний період історії, відомий під назвою Просвіта, який охопив практично все XVIII століття, остаточно сформував "скептицизм" - нове вістря нападу на Істинне вчення. Нове покоління філософів - Джон Локк 91632-1704 рр), Девід Юм (1711-1776 рр) ввели поняття суб'єктивізму і відносності істини, а також почали заперечувати чудеса і надприродні прояви.

Будь-якій релігійній концепції тепер необхідно було пройти випробовування на прийнятність людським розумом. Віднині філософи почали дивитися на християнство як на продукт природного розвитку релігійної думки. Особливо різким і саркастичним у своїх нападках на християнство був Вольтер (1694-1788 рр. Марі Франсуа Аруе). Використовуючи схожість християнства та інших релігій Вольтер переконував, що всі релігії виникли в результаті невігластва і страху примітивних людей. Але більш природно вважати, що риси подібності християнства з іншими релігіями (зокрема, примітивними) легко пояснюється тим, що Адам і Єва передали своїм нащадкам істинне знання про Бога і поклоніння Йому, але ті швидко забули і перекрутили його, хоча деякі загальні риси богопошани залишилися у всіх народів як пам'ять про їх спільне минуле. Але, так звані "прогресивні" вчені не бажали об'єктивно розглядати усі гіпотези, а апріорно віддавали перевагу тільки тим, які давали нехристиянську картину світу.

Для утвердження нових ідей активно використовувалися нові наукові та технічні досягнення. Коперник (1473-1543 рр.) перевернув попередні уявлення про світовий простір і земля перестала бути центром світобудови, а Дарвін у 1859 році своєю книґою "Походження видів" створив уявлення, що створення людини - це не науковий факт і замість впорядкованого процесу творення була сліпа і безжалісна боротьба за існування та еволюція від нижчої до вищої форми живого.

Частина 2

Поява і сутність лібералізму

Усі ці нововведення стали активно виявляти себе в біблійній практиці, яка почалась з критичного вияснення авторства біблійного тексту. Раціоналісти і гуманісти, які ставили в центр людський розум, почали стверджувати, що Біблія є збірником різних релігійних творів, написаних в різні епохи. Деякі критики - Т.Гоббс, Б.Спиноза та інші стали заперечувати авторство Мойсея в П'ятикнижжі та цілісність цих книг. Наприклад, по частоті і формі вживання імені Бога (Яхве і Елохім) у єврейському тексті вони почали вважати, що ці уривки належать до різних літературних джерел, пізніше об"єднаних в одну книгу якимось редактором.

Цей підхід не має під собою жодних богословських обгрунтувань, оскільки різне вживання імені Бога в оригінальному тексті природніше пояснювати богословським значенням уривка, тобто необхідністю вживати саме це ім'я в контексті розповіді. Наприклад, якщо мова йде про могутнє втручання Бога в творіння або долі людей і народів, то правильніше використовувати ім'я Елохім, що підкреслює Його силу і могутність, але якщо мова йде про незмінність Бога, вірного Своєму Слову, то в контексті частіше зустрічається ім'я Яхве (Єгова). Та це просте пояснення було чужим для представників "високої критики". Не слід також забувати, що в одному й тому ж місці П'ятикнижжя в різних древньоєврейських сувоях і в древніх дохристиянських перекладах часто вживаються різні імена Бога. Критики намагаються пояснити це помилками переписувачів чи редакторів, але в такому випадку слід допустити, що ті ж переписувачі і редактори могли також помилитися, повторюючи однакові імена Бога! Тобто критики такими аргументами руйнують свої ж власні твердження, а це говорить, що у них взагалі немає підстав для тверджень.

І.Г.Ейхгорн розділив книгу Буття на два джерела - Елохіст і Ягвіст, а вже близько 1800 р. появилися дослідники, які розбили П'ятикнижжя буквально на сотні шматків і об'явили, що Повторення Закону написано в часи Єздри і Неємії. В кінці XIX століття знаменитий богослов Ю.Вельхаузен (1844-1918 рр.) остаточно сформулював цю терію, виділивши чотири головних джерела.

Інші богослови цього напряму, відхиливши уявлення про чотири різних джерела, наполягали, що в П'ятикнижжі слід виділяти не джерела, а літературні форми. Так Ю Гумкель і Гресман, розкритикувавши теорію джерел, самі впали в ще більшу помилковість, вважаючи, що Біблія міфологічно переказує реальні факти, про які начебто більш правдиво говорять небіблійні джерела. При цьому, якщо зустрічається давніше оповідання про ту ж подію, про яку згадує Біблія, то критики відразу ж роблять висновки, що біблійна розповідь "списана" з більш древньої небіблійної. Такий висновок грунтується тільки на різниці дат, але з точки зору неупередженого наукового дослідження існує не менша, а навіть більша вірогідність того, що ці оповідання зроблені незалежно одне від одного в різний час.

Наприклад, критики абсолютно безпідставно стверджують, що оповідання про потоп списано з аналогічного оповідання про Гільгамеша, що повторення в першій і другій главі Буття історії творення - це пізніша компіляція двох різних джерел; схожі події в житті Авраама і його сина Ісака (голод в Ханаані, представлення дружини як сестри, двічі зустріч Авімелеха і Фіхола) не що інше як некваліфіковане повторення однієї і тої ж події і т.д. Усе це може бути припущенням, але щоб доказати це, необхідні знахідки древніх рукописів тих же текстів, що містять оповідання, несхожі на існуючі. При цьому спостерігається цікаве явище: наступні покоління критиків посилаються на попередні праці не як на припущення чи гіпотези, а як на доказані факти. Але якщо відкрити працю, на яку дається посилання, то там немає жодного доказу, а тільки припущення і здогадки.

Схожі обряди чи форми релігійності, знайдені в оточуючих народів, також нічого не говорять про запозичення біблійними авторами цих явищ, оскільки вони можуть існувати незалежно один від одного і бути схожими, маючи спільне джерело в єдності людського роду. Різні стилі оповідання або різне використання слів в одній книзі, що вважається критиками "доказом" різних джерел, також нічого не доказує, оскільки в різних частинах оповідання один і той же автор може використовувати різні стилі, жанри чи словниковий запас, щоб збагатити свій твір. Якщо використати такий підхід і дослідити твір Булгакова, то легко можна було б доказати, що "Майстер і Маргарита" написано не менше, ніж десятьма авторами.

Окрім того, критик біблійного тексту як Нового, так і Старого Завітів, "нав'язує" авторам біблійних книг свою власну сучасну логіку оповідання, і якщо текст не вписується в цю логіку, то даний уривок об'являється "пізнішою інтерпретацією", тобто доданою і дописаною пізніше частиною тексту. Але де в такому випадку ранні, невиправлені редактором рукописи? Усе дуже просто - їх не існує! Як аргумент використовується тільки критична реконструкція, а не реальні манускрипти.

Найбільш повно представлені різноманітні критичні школи біблійного тексту в книзі Дональда Гатрі "Вступ до Нового завіту", яка вийшла недавно у видавництві "Богомыслие", а також в підготовленій до друку цим же видавництвом книзі Вільяма С.ЛаСора "Огляд Старого Завіту". Найбільш обширна відповідь консервативного богослов'я цим критичним школам представлена у книзі "Як виникла Біблія" ("CLV", 1993 р., 223 стр.). Найновіші досягнення новозавітної текстології, які відхиляють чисельні критичні теорії, представлені у книзі Брюса М.Мецгера "Текстологія Нового Завіту" (Біблійно-богословський інститут Ап. Андрія, 1996 р., 325 стр.).Сучасні текстологічні дослідження наглядно показують, що ніяких компіляцій, упорядкувань і редагувань текстів не існувало. Рукописів з "іншим" текстом біблійних книг не зустрічається, а окремі текстологічні відміни рукописів легко пояснюються помилками переписувачів.

Тобто сьогодні ми маємо велику кількість російськомовних видань, які свідчать, що критика біблійного тексту, яка виникла в епоху Просвітництва, необдумана і необгрунтована. Однак у XVIII і XIX століттях раціоналізм і скептицизм господарювали в релігійній свідомості, що призвело до появи такого руху як лібералізм.

Батьком лібералізму вважається Фрідріх Даніель Шлеєрмахер (1768-1834 рр.), який народився в Німеччині. Він вперше висунув і філософськи обгрунтував ідею про те, що тільки внутрішній досвід, почуття і особисті пориви людської душі можуть сказати, що правильно, а що неправильно, тобто він виходив з того, що основою релігійності повинні стати особисті переживання. Інші філософи - Ф.Баур, Д.Штраус, перевіряючи Біблію розумом, змушені були заперечувати чудеса в ній, а Гарнак (1851-1930 рр) почав шукати "справжнє євангеліє", вважаючи, що християнська віра була сформована грецькою філософією, яка внесла в істинний біблійний текст занадто багато наносного і неправдивого. При цьому головним мірилом, що в Біблії правильно, а що неправильно, стає людський розум, логіка і так звані "загальнолюдські" цінності.

Лібералізм почав звинувачувати представників традиційної віри в біблійне об'явлення в тому, що вони проповідують релігію, яка обіцяє "Пиріг в небі". Тобто, християнство залучає людей, обіцяючи їм чудове райське життя після смерті і відвертаючи їх тим самим від спроб створити рай на землі. Самі ж ліберали наполягали, що можна і необхідно власними зусиллями змінити суспільство і побудувати Царство Небесне на землі. Лідери ліберального руху прагнули об'єднати зусилля церков у досягненні миру і добробуту і на початку XX століття вони мали колосальний успіх.

В цей час здавалося, що ворог добився перемоги над Істиною. Один з богословів пише, що в цей час консервативне розуміння Біблії і релігії (ортодоксія) було майже в нокауті і глядачі уже голосно святкували перемогу лібералізму, та пролунав звук гонгу. Цим звуком стала Перша світова війна. Замість обіцяного лібералами процвітання настала безглузда кривава бойня.

В Росії восторжествував матеріалістичний атеїзм, який в ідеологічному відношенні зробив наступний логічний крок з робіт Бауера, Штрауса, Шлеєрмахера: " якщо Біблія і релігія - продукт людського розуму, то чому б не вважати і саме існування Бога вигадкою примітивної людської свідомості?". В Німеччині, на батьківщині лібералізму, з його насіння виріс нацизм і фашизм, який також був логічним наслідком лібералізму, але в протилежний від марксистсько-ленінської ідеї бік: "якщо Біблія не критерій Істини, то чому б не вважати, що Бог виділив німецьку націю і допомагає тільки їй, заохочуючи знищення євреїв та інших народів?"

Один з неолібералів XX століття Хортон відверто пише у своїй книзі "Реалістичне богослов'я": "З занепадом наших утопічних ідей у вогні світової війни, дипресії, що знищила процвітання середнього класу, ми прийшли до розуміння того, що проблеми людини набагато серйозніші, ніж це здавалося в XIX столітті, і що наука не той месія, який виведе нас з тупика". В лібералізмі почалася глибока криза.

Сам лібералізм ніколи не був єдиним богословським рухом. Це цілий спектр переконань і напрямків, але говорячи про лібералізм як вчення, ми вбачаємо певний підхід до Біблії, Бога і релігії,

хоча він може проявлятися в різних формах. Які ж загальні принципи лібералізму, як способу мислення чи як релігійно-філософської позиції?

Д-р Марк Сосі у своєму рефераті "Сутність і помилковість ліберальної теології" виділяє три головних принципи, характерних для усіх форм лібералізму.

1. Лібералізм дотримується деїстичного розуміння Бога, згідно з яким Бог проявляє Себе у всьому, в тому числі у всіх людях. Усі люди мають в собі божественний початок, часточку божества, тобто всі люди уже діти Божі від першого народження.

2. Якщо це так, то кожна людина здатна відрізнити істинну релігійність від неправдивої. Тобто всі люди потенційно здатні пережити божественне натхнення і відкрити божественну Істину іншим, але роблять вони це з людською помилковістю. З одного боку, якщо в кожній людині є часточка божества, то кожна людина може розпізнати, де істина, а де ні, використовуючи при цьому наукові прийоми і методи.

3. Вираження божественної Істини відбувається в різний час в різних культурних контекстах, тому кожна культура і кожне покоління виражає релігійні істини по-різному, а значить і застосовує їх у своєму житті по-різному.Тому Біблія не є незмінне одкровення Бога, тільки "вікно, з якого видно, як стародавні люди розуміли Бога і свої взаємовідносини з Ним".

Таким чином, вихідною передумовою лібералізму є уявлення про те, що божественна присутність є реальною у всіх людях, і людський досвід може бути критерієм Істини.

Отже, лібералізм - це система поглядів, що ставить людину в центр і вважає її мірилом істинності всього, що відбувається. Оцінка вчення, догми чи уявлення про Бога, Біблію і людину з точки зору лібералізму будується за принципом: чи це розумно, чи виправдано здоровим глуздом, соціальними критеріями і практикою.

(Закінчення у наступному номері)

Останній дзвоник

Кожного року наприкінці червня в усіх школах нашої країни проходять вечори випускників. Для вчорашніх школярів з останнім дзвоником настає час серйозного вибору власного майбутнього. Та стало уже сумною традицією, що в багатьох школах цей дзвін перетворюється на дзвін бокалів, а перший вечір "дорослого" життя тоне у п`яному чаду та диму цигарок. Звичайно, що християни не хочуть так провести його.

Але і дома проводити не хочеться.

Добре вирішили цю проблему у церкви "Преображення", що на Харківському масиві м. Києва, де пастором Петро Марченко. Тут брати влаштували свій християнський вечір випускників.

У п`ятницю 20 червня відбувся, напевне, перший в історії нашого братства християнський випуск школярів у велике життя. У церкві "Преображення" були присутні 70 школярів та гостей. Цей вечір, з благословіння Господа, став чудовим і цікавим досвідом роботи з молоддю.

З напутніми побажаннями для молоді про необхідність правильного вибору життєвого шляху з Господом звернувся старший пресвітер Київської області М.М.Чорненький.

Як відзначив пастор церкви "Преображення" П.Марченко, яку б спеціальність на майбутнє не вибрали юні брати та сестри, в церкві труд для них завжди буде.

Цього вечора лунали християнські пісні, вірші, були цікаві конкурси. Випускникам подарували по красивій іграшці, як нагадування про дитинство, що вже минуло. Це викликало особливе захоплення у випускників. Для них цей вечір став особливим і вони його ніколи не забудуть.

Геннадій Хохлов

Так само жінки...

Так само жінки нехай будуть поважні, не обмовливі, тверді та вірні в усьому (1 Тим. 3:11)

Святий апостол Павло свідчить: "Тож усе я вважаю за втрату ради переважного пізнання Христа Ісуса..." (Фил. 3:8). "Я розп`ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені" (Гал. 2:19-20).

І ось цей Божий служитель дбав не тільки про церкви Христові у свій час, але старався передати свій досвід майбутнім поколінням. В 1-му посланні до Тимофія (3 розд.) та в посланні до Тита (1 розд.) апостол Павло навчає, яким повинен бути єпископ, пресвітер, диякон. Він нараховує багато духовних характеристик для служителів Божих, але не вважає другорядним питанням духовні якості їх дружин. "Так само жінки нехай будуть поважні, не обмовливі, тверді та вірні в усьому" (1 Тим. 3:11).

На служителях Божих лежить велика відповідальність перед Богом, так само і на їхніх дружинах, особливо в теперішній час, коли церква жде приходу Христа за нею.

"Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи" (2 Тим. 3:1).

Як же нам, дружинам служителів, дотримуватися тих духовних якостей, про які говорить нам Слово Боже? Написати про це мене змусив випадок з мого власного життя.

Видався тяжкий день, коли і в мого чоловіка, і в мене було багато непередбачених обставин, переживань. І в цей час прийшла до нас сестра з дорученням від другої особи, яке було зовсім недоречне. Треба ж було мені висловитися з цього приводу у не зовсім спокійному тоні. Мої слова стосувалися не особисто цієї сестри, а обставин справи, але сестра на мене образилася. Я потім вибачалася перед нею і просила у Бога прощення, але тижнів два після цього я була хвора не тільки духовно, а й фізично. Де була моя витримка? Чому я спочатку не звернулася до Бога в думці, а потім вже відповідала б. Чи зможе тепер ця сестра свідчити, що моє життя як жінки служителя, бездоганне?

Слава Богу, коли люди свідчать про те, як їх сердечно приймають дружини служителів, як проявляють увагу і милосердя, гостинність і доброту. Коли ж християнка не має доброго свідчення, то це означає, що у неї проявляються якості, які не відповідають християнським принципам і тому, чого чекають від духовно зрілої людини.

Про духовно зрілу людину кажуть, що вона приваблює до себе, чесна, чуйна, випромінює світло Христа, добра мати, любить людей, чоловіка, сім`ю. Вона старанно працює, смиренна, дотримується свого слова, не егоїстична і не самозадоволена. З нею почуваються легко, вона не використовує людей у своїх цілях, дбайлива, правдива, добре розпоряджається своїм талантом та часом, не втрачає самовладання, послідовна, наполегливо добивається цілі, визнає свої помилки, розумна і старанна, у неї немає комплексу мучениці, відверта, не лицемірна.

Дорогі сестри! Давайте запитаємо себе:

1. Чи складаю я позитивне враження на найближчих мені людей - чоловіка, дітей, онуків, друзів, які б дали про мене добре свідчення? Люди, які не знають нас добре, можуть дати не точні свідчення, тому що можуть перебувати під впливом нашого зовнішнього вигляду, наших промов, не знаючи, що ми уявляємо з себе насправді.

2. Чи прагнуть все більше людей поділитися зі мною своїми життєвими проблемами? Чи довіряють мені люди своє особисте?

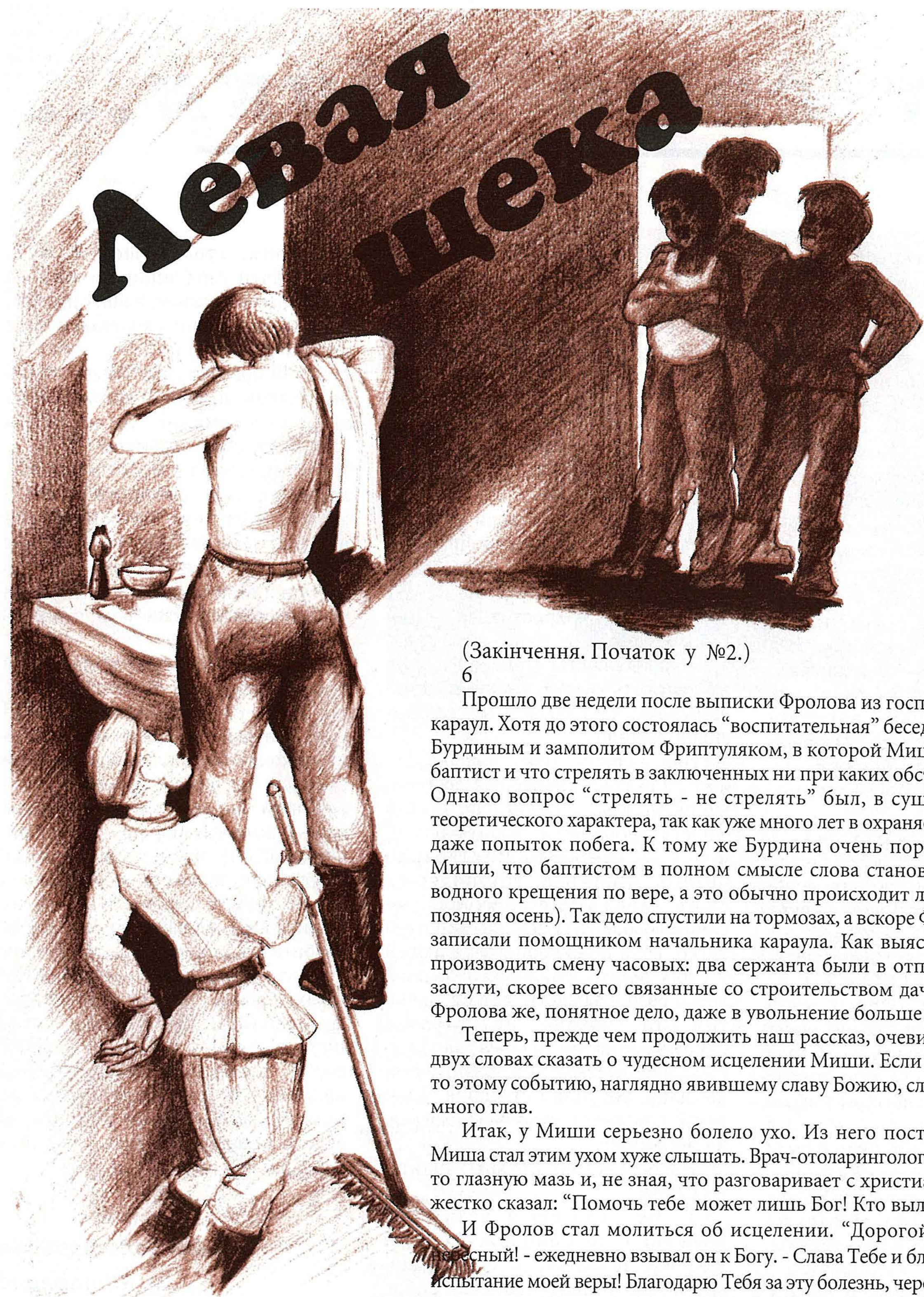
3. Чи стають мої стосунки з людьми більш глибокими та значними в міру того, як вони краще пізнають мене і стають більш близькими для мене? Чи мої стосунки стають більш натягнутими та поверховими, коли люди пізнають мене ближче?

4. Чи постійно зростає коло моїх друзів? Чи зростає число людей, які цінують мене та довіряють мені?

5. Чи рекомендують мене люди на виконання важливих справ, не боячись, що я підведу їх?

Якщо ви відчуваєте, що вам важко залишатися об`єктивними, відповідаючи на ці запитання, то присядьте зі своїм чоловіком і попросіть його допомогти вам чесно оцінити ваші відповіді. Ви можете це зробити і з вашим близьким другом чи подругою. Хай у вас не буде страху про те, що ви можете почути. Духовна гордість та рабська залежність від самої себе - це тяжкий бар`єр, але зробити початок треба і ви вже не звернете з тієї дороги, на якій будете ставати все більш зрілою Божою людиною. Так учить нас Слово Боже.

Надія Золотарьова
м. Кіровоград

Левая щека

Константин Прохоров

Рассказ

(Закінчення. Початок у №2.)

6

Прошло две недели после выписки Фролова из госпиталя, и его... взяли в караул. Хотя до этого состоялась “воспитательная” беседа с командиром роты Бурдиным и замполитом Фриптуляком, в которой Миша подтвердил, что он баптист и что стрелять в заключенных ни при каких обстоятельствах не будет. Однако вопрос “стрелять - не стрелять” был, в сущности, прикладного теоретического характера, так как уже много лет в охраняемой колонии не было даже попыток побега. К тому же Бурдина очень порадовало разъяснение Миши, что баптистом в полном смысле слова становятся после принятия водного крещения по вере, а это обычно происходит летом (теперь же была поздняя осень). Так дело спустили на тормозах, а вскоре Фролова, как и прежде, записали помощником начальника караула. Как выяснилось, некому было производить смену часовых: два сержанта были в отпуске за таинственные заслуги, скорее всего связанные со строительством дачи-особняка ротному. Фролова же, понятное дело, даже в увольнение больше не отпускали.

Теперь, прежде чем продолжить наш рассказ, очевидно, нужно хотя бы в двух словах сказать о чудесном исцелении Миши. Если бы мы писали роман, то этому событию, наглядно явившему славу Божию, следовало бы посвятить много глав.

Итак, у Миши серьезно болело ухо. Из него постоянно вытекал гной. Миша стал этим ухом хуже слышать. Врач-отоларинголог прописал ему почему-то глазную мазь и, не зная, что разговаривает с христианином, по-военному жестко сказал: “Помочь тебе может лишь Бог! Кто вылечивается, кто нет...”

И Фролов стал молиться об исцелении. “Дорогой Господь! Отец наш Небесный! - ежедневно взывал он к Богу. - Слава Тебе и благодарность и за такое испытание моей веры! Благодарю Тебя за эту болезнь, через которую я так много познал и научился смирению... Но дорогой Господь, ради Иисуса Христа, я прошу Тебя теперь об исцелении! Дабы не сказали неверующие, что к Богу приходят только больные и убогие. Если я угоден Твоим очам, исцели, Господи, чтобы я мог в полной мере и полной силе послужить Тебе! Яви, Господи, на мне славу Свою, а я всю мою жизнь буду служить Тебе! Да будет воля Твоя, но не моя. Лишь пребудь со мной, не оставляй меня. Слава Любящему Единому Богу, Отцу и Сыну и Святому Духу. Аминь.”

”Через двенадцать дней после поступления Фролова в госпиталь лечащий врач, осмотрев младенчески чистое ухо Миши, выписал его назад в роту с коротким устным определением: “Везунчик!”

7

Второй час ночи. Вся свободная смена караула спит. Не спит только начкар старший прапорщик Закирко. Через каждые двадцать-двадцать пять минут на его столе звенит телефон: “Товарищ старший прапорщик! За время несения службы происшествий не случилось”. - “Хорошо, хорошо! Будь внимателен”, - говорит Закирко каждому часовому.

Вообще-то старшина роты в карауле - большая редкость. Он, ротный и замполит ходят начкарами только по большим советским праздникам (1 Мая, 7 ноября, день Конституции), на так называемые “усиления”. Потому что происшествие в обычный день - это полбеды, а на “красный день календаря” - совсем беда. Так повелось.

Но сегодня был самый что ни на есть обычный день, а если и праздник, то разве какой-нибудь забытый, религиозный. Караул ломал головы: и чего это Закирко начкаром пошел, ни с того, ни с сего. Сошлись на мнении, что с женой поругался. Потому и порядок сегодня был, вовремя часовых меняли, постоянно с постов докладывали, боялись не любившего шутить старшину.

Без десяти два Закирко разбудил сержанта Фролова.

- Вставай, веди смену! - по-отечески похлопал он его по плечу.

Все в карауле спят в одежде, потому через две минуты смена уже стояла в коридоре. Как говорится, собраться - только подпоясаться. Получив автоматы, солдаты вышли во внутренний дворик караула, где и зарядили оружие. Затем смена в колонну по одному пошла за Фроловым по периметру зоны. Едва захлопнулась массивная железная дверь, отделяющая территорию караула от запретки, как все, кроме Миши Фролова, разом закурили. Помянули недобрым словом старшину, в десятый раз на их памяти бросившего курить и потому не дававшего и другим сегодня дымить в карауле. Помянули, впрочем, почти беззлобно.

- Стой! Кто идет? - звонкий голос с первой на пути вышки прорезал морозный воздух.

- Помощник начальника караула со сменой! - скороговоркой ответил Фролов.

- Помощник начальника караула, ко мне, остальные - на месте!

Но никто, разумеется, не остановился, вся смена привычно продолжала идти. И сам часовой на вышке не вдумывался в произносимые им слова “остальные - на месте”. Когда изо дня в день, из месяца в месяц ходишь на один и тот же пост и ничего, абсолютно ничего, не случается, возможно и не такое. Однажды Фролов на окрик часового “Стой! Кто идет?” громко и отчетливо ответил :”Зек из седьмого отряда!” - “Помощник начальника караула ко мне, остальные - на месте!” - последовал обычный ответ часового, просто не поверившего своим ушам.

Поменяв часовых на первой вышке, Фролов повел смену дальше. Вдоль высокого забора тянулись ряды колючей проволоки, через одного горели старые фонари, контрольно-следовая полоса была столь запущена, что даже слон, наверное, не оставил бы на ней следов.

Довольно часто Фролов задумывался, как бы поступил он, если бы на его глазах заключенный побежал через запретку. Каждый раз, заступая в караул, командир роты или замполит зачитывали им “ориентировки”: там-то и там-то совершен побег, зеки сделали подкоп, ползли под белой простыней по снегу, чуть не улетели по воздуху на самодельном вертолете... И везде: убит часовой, убит часовой, убит часовой... Ножом, заточкой, стрелой, пулей... Как здравомыслящий человек, к тому же имеющий за плечами опыт года службы, Фролов сомневался в подлинности большей части этих “ориентировок”: откуда каждый день так много трагических происшествий? И почему все они случаются где-то очень далеко? Почему за редким исключением спокойно на многочисленных соседних зонах? Не потому ли, что там служат земляки, с кем ты вместе призывался и с кем можешь встретиться в санчасти, на стрельбище, на каких-нибудь зборах и узнать правду? Но все же и эти “ориентировки” день за днем по капле пробуждали в солдатах ненависть к заключенным.

Решив для себя однажды, что он не будет стрелять в человека ни при каких условиях, Миша ощутил огромное облегчение. В то же время он молил Бога уберечь его от каких-либо крайностей и непомерных искушений. Когда офицеры с металлическими нотками в голосе читали “ориентировки”, Фролов часто про себя повторял слова апостола Иоанна : “Кто говорит: “я люблю Бога”, а брата своего ненавидит, тот лжец; ибо не любящий брата своего, которого видит, как может любить Бога, Которого не видит?” (1 Иоан. 4:20).

Поменяв последнего часового, сержант Фролов подвел старую смену к другой массивной железной двери, ко второму входу в караул. Звонок. Лязгая, автоматически открываются и закрываются двери. В сторону пулепоглощающей стены солдаты разряжают автоматы.

Миша хотел было вносъ отправиться спать. Однако Закирко распорядился иначе.

- Всем спать. Сержант Фролов, ко мне, в комнату начальника караула!

8

- Что-то случилось, товарищ старший прапорщик? - не по уставу рискнул спросить Фролов, открыв дверь комнаты начкара.

- Да нет, Миша, - такое ощущение, что старшине неудобно, - вот поговорить с тобой хочу.

- Я к вашим услугам, - вежливо ответил Фролов, стараясь не думать, что он опять не выспится, а начальство в карауле обычно спит днем.

Фролов сел на черный кожаный диван и с любопытством посмотрел на старшину. Тот нервно вертел в руках карандаш и, видимо, подбирал про себя нужные слова.

- "Что же он такое у меня спросить хочет?" - удивленно подумал Фролов.

- Вот ты, Миша, институт закончил, - начал издалека старшина,- наверняка много книг прочитал...

Закирко встал, задумчиво походил по комнате. деревянный пол скрипел под его грузной фигурой.

- Не так уж много я прочитал, товарищ старший прапорщик, - сказал Миша.

- Много, много! - погрозил толстым пальцем Закирко, - Я знаю... Вот я и хочу тебя спросить... как грамотного человека... - вновь наступила тягостная пауза, старшина все решался на что-то. - Ну, как это вообще... Вселенная устроена?.. Бог ее создал или как там?

Несмотря на серьезность вопроса, Миша едва сдержался, чтобы не засмеяться. Старший прапорщик Закирко, гроза роты, каких поискать надо, интересуется вопросами происхождения Вселенной!

- Я верю Библии, товарищ старший прапорщик. Вселенную и нашу Землю создал Бог, - сказал убежденно Фролов.

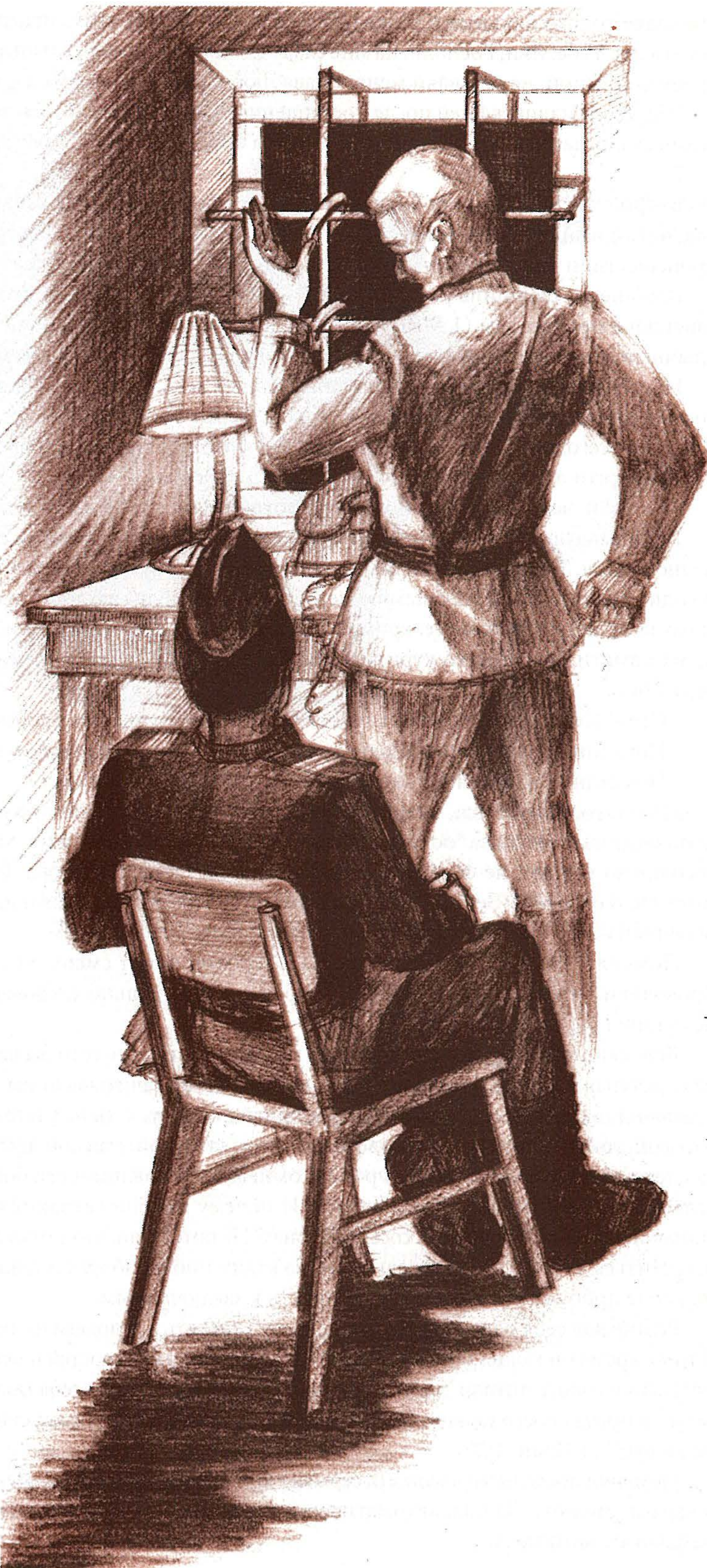
- Бог, - задумчиво повторил Закирко. - Почему-то я не вижу и не чувствую Бога в своей жизни...

- Грешников Бог не слушает, - говорит Евангелие, - Вам надо помолиться и покаяться в грехах, тогда Вы почувствуете присутствие Бога! - рискнул проповедовать Миша.

- Помолиться, помолиться... - раздраженно передразнил Закирко. - Вы, наверное, там в молельне своему Богу уже надоели!

- Я сказал только собственное мнение по вопросу, который задали Вы,- с достоинством отверг обвинения Фролов.

- Ладно, не обижайся, - улыбнулся Закирко, - мне уже неудобно в моем положении, сам понимаешь, читать

Библию, спрашивать книжку в библиотеке... Вот я и подумал: поговорю лучше с тобой. Значить ты твердо веришь в Бога?

- Да.

- А я, Фролов, знаешь, и без веры в Бога - хороший человек! Нет, серьезно: и офицеры меня уважают, и солдаты, и семья у меня содержится не хуже, чем у баптистов... Чем же я хуже тебя, что ты скажешь на это?

Сказать Фролову ничего не пришлось, потому что тут зазвонил телефон. Кто-то из часовых спешил продемонстрировать старшине свое рвение к службе. "Товарищ старший прапорщик! За время несения службы происшествий не случилось..." Закончив этот обычный доклад, часовой вдруг добавил: "Вот только зек один подходил к забору и просил меня в следующий раз принести водку или одеколон".

- Какой участок? - нахмурился Закирко.

- Третий, товарищ старший прапорщик!

- Хорошо-хорошо, сейчас разберемся. Будь бдителен!

- Есть! - сказал часовой и отключился.

Старшина через коммутатор связался с дежурным помощником начальника колонии.

- Сейчас проверим. Виновного накажем, - заверил ДПНК.

- Совсем зеки обнаглели! - положив трубку, возмущенно сказал Закирко. По старой конвойной привычке злово "зек" он произносил скорее как "зык".

Зеки часто заговаривали с часовыми. Многим солдатам это даже нравилось: скучно два-три часа стоять одному на вышке. Нередко зеки даже будили уснувших часовых. "Эй, солдат!- в таких случаях кричали они. - Не спи, замерзнешь!"

Видя, что мысли Закирко с духовной темы переключились на зону, Миша собирался уже было ретироваться из комнаты начкара. Но старшина его удержал, ему не терпелось поделиться какими-то воспоминаниями.

- Как я ненавижу зеков! - воскликнул он, расхаживая по комнате. - И знаешь, Фролов, о чем я больше всего жалею в своей жизни?

- О чем? - автоматически спросил Фролов.

- О том, что ни одной этой мрази за двадцать лет службы пристрелить не довелось! - Закирко угрожающе расстегнул кобуру. - Хотя один раз была такая возможность...

- Расскажите, товарищ старший прапорщик, - попросил Фролов, не желая его обидеть.

Мише не очень-то было интересно слушать про "подвиги чекистов". Но вспомнив собственные искания в госпитале о непротивлении злу, он подумал, что любопытно было бы сравнить их с позицией старшего прапорщика.

- Ты знаешь, что девять лет назад в нашей зоне была попытка побега с применением технических средств? - сурово глядя на Фролова, спросил Закирко.

- Ну так, в общих чертах... - дипломатично ответил Фролов, хотя этот случай командир роты и замполит в своих беседах с солдатами сделали уже хрестоматийным.

- Так вот, - уходя в воспоминания, сказал старшина, - я ведь тогда был на проверке в карауле... На участке, где промзона, два зека разогнали "КрАЗ" - и на забор! А мы с начальником караула как раз проверяли посты, были в тот момент на втором участке. Слышим- сирена, сигнализация, и первый, и второй рубеж набрасывают! Часовой с вышки короткими очередями - тра-та-та-та! И все мимо. Зеки растерялись, уже думают, то ли назад в зону бежать, - старшина в этом месте рассказа нервно выдернул из кобуры пистолет. - А я, я... не стрелял!

- Не смогли стрелять по живым людям? - понимающе-сочувственно спросил Фролов.

Закирко тупо посмотрел на сержанта и раздраженно закончил:

- Да пистолета у меня не было! Говорю же - с проверкой в карауле был. Начкар стрелял...

Миша развел руками.

- Нам не понять друг друга, товарищ страший прапорщик! Христос призвал любить врагов, а не убивать их. Извините...

- Иди спать, Фролов! - глядя куда-то в угол, сказал властно Закирко.

Миша молча пошел в комнату отдыха караула, мысленно молясь за старшину.

Закирко остался сидеть на том же месте, возле "пирамиды" с автоматами, усиленно пытаясь что-то сообразить, что-то вспомнить. Мысль ускользала... Он не верил в Бога, но смутно чувствовал какое-то неизъяснимое превосходство убеждений сержанта Фролова.

А в казарме, на территории роты, в этот час впервые в жизни робкой и неумелой молитвой молился Господу Иисусу Христу рядовой Штерцер.

Це моральне явище, як правило, обговорюють не дуже часто.

ЦНОТЛИВІСТЬ

Василь Кравчук

Чому? По-перше, мабуть, тому що цнотливість традиційно трактують лише як тілесну незайманість, хоч це тільки одне з її значень.

По-друге, на заваді, можливо, й різні переклади цього слова у тексті Писання. Якщо грецьке слово “софрон” у Синодальному перекладі - “цнотливий”, то, наприклад, у деяких українських перекладах воно відтворено як “розсудливий, стриманий, той, хто володіє собою”. Але, як ми зможемо впевнитися, ці розбіжності легко примирити. Отже, наша розмова - про цнотливість як норму духовно-морального добробуту віруючої людини.

Визначення цнотливості

У тлумачному словнику В.Даля “цнотливий” - це той, що зберіг себе в незайманій чи подружній чистоті”.

Словник Ожегова дає ширше тлумачення - “сувора моральність, чистота”.

А що говорить Біблія? У Писанні цей вираз ужито лише в Пастирських Посланнях ап. Павла. Можливо, це зумовлено суто грецьким походженням цього слова. В такому випадку, кому як не Тимофію і Титу з їхніми еліністичними коренями, збагнути всю соковитість цього слова.

Як пише Барклі, греки багато роздумували й писали про “софрон”. Одверто кажучи, цей термін важко перекласти. Платон визначив його як “абсолютне володіння своїми бажаннями”. Аристотель - як “силу, що спрямовує тілесні бажання відповідно до вимог закону”. Антонім слова “софрон” - нестриманість. Таким чином греки характеризували моральну волю людини до стриманості.

Біблійне наповнення цього виразу досить прозоро показане в Тит. 2:12: “і навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожництва та світських пожадливостей, жили поміркованo, праведно і побожно в теперішнім віці”.

Тут, по-перше, цнотливість визначено як протилежність нечестя і хтивості, тобто, як чистоту і стриманість.

По-друге, цнотливість поставлено в один ряд із праведністю та благочестям, тобто вона означає не просто рису поведінки, але й моральний стан. Таким чином, цнотливість - це такий моральний стан особистості, якому притаманна воля до перебування у чистоті.

Грані моральної чистоти

Що характеризує моральну чистоту особистості? У най-загальнішому розумінні - це чисте серце, “бо із нього витоки життя”, - так каже Писання (Пр. 4:23).

Євангеліє від Марка 7:21-22 змальовує вражаючу картину сердечної порочності: “Бо зсередини, із людського серця виходять лихі думки, розпуста, крадіж, душогубства, перелюби, здирства, лукавства, підступ, безсоромність, завидюче око, богозневага, гордощі, бездум”.

Згрупувавши перераховані Христом моральні проблеми за принципом виявлення особистості, ми впевнюємося, що йдеться про думки, почуття, бажання, сприйняття і мову. Це й ті самі джерела життя, які притаманні людині і визначають її ставлення до всього. Чи варто говорити про те, як важливо все це бачити чистим, не опороченим, тобто цнотливим.

1. Чисті думки

Соломон каже: “Бо як у душі своїй він обра-ховує, такий є” (Пр. 23:7). Писання свідчить, що падіння багатьох людей починалося із нечистих думок (Саул, Іуда, Ананія і Сапфіра). Нейл Андерсон, досвідчений служитель на ниві душеопікунства, у своїй книзі “Той, що зриває кайдани”, посилаючись на Рим. 7:23 і 8:5-7, а також на особисту практику, стверджує: “Центр усякого духовного рабства - в мозку”. Тож, оберігай нас, Боже, від нецнотливих думок. Бо інакше це призведе до порочного способу мислення, а відтак зруйнує в нас усе святе.

2. Чисті почуття

“Гнівайтесь, та не грішіть, - сонце нехай не заходить у гніві вашому, і місця дияволові не давайте!” (Еф. 4:26-27) - це сказано про почуття. Почуття - інструмент, яким виражаємо ставлення до всього, що нас оточує. І тут багато залежить від того, хто торкається струн цього інструменту: Бог чи диявол. А це неминуче викличе відповідне забарвлення почуттів - світлими вони будуть чи чорними, високими чи зодягненими у хтивість. У чому ж полягає цнотливість у цих випадках?

Вищезгадані вірші свідчать, що це - не життя там, де нас не досягне зло, але наша моральна воля - не перебувати у цьому злі. І в цьому - запорука успіху: “Хто народився від Бога, той себе береже, і лукавий не торкається його” (1 Ін. 5:18). Яків так конкретизує цю істину: “Пожадливість потому, зачавши (тобто прижившись), народжує гріх, а зроблений гріх народжує смерть” (Як. 1:15). А цнотливість не допускає цього.

3. Чисті бажання

У Мойсеєвому законі десята заповідь контролювала людські бажання. У ній “Не бажай” звучало ніби “не бери”. Бо “не бери” поширювалося б лише на захист ближнього, а біблійне “не бажай” оберігало обопільні інтереси. Однак саме “не бажай” визначало глибинну моральність заповіді. Застерігаючи від нечистих бажань, Писання оберігало від моральної розбещеності. Перевіряймо ж повсякчас на цнотливість наші бажання - тоді і їхнє здійснення буде успішним (Як. 4:2-3).

4. Чисте сприйняття

Яка б не була зовнішня інфор-мація, головне у тому, як її сприймають. Христос говорив: “Око - то світильник для тіла. Тож як око твоє буде здорове, то й усе тіло твоє буде світле”. Тобто, чистий погляд - ось засіб проти зовнішнього осквернення. У чистому сприйнятті - здорова вибіркова здатність. Але цнотливе сприйняття - це не щось раз і назавжди надбане нами, а знову ж, моральна воля дивитися, слухати, читати не для осквернення. “Не поставлю перед очима моїми речі нікчемної” (Пс. 101:3). Треба пильнувати за своїми поглядами, оберігати свій слух. Не треба недооцінювати серйозності морального осквернення від добровільного контакту з тим, що несе в собі гріх. Лікар Р.Г.Бюлкерей розповідав про одного юнака, який іще змалку спокусився запрошенням подивитися сороміцькі малюнки. Через багато років він зізнався своєму другові, що ладен віддати багато за те, щоб ніколи не було того випадку. Бо той бруд раз по раз зринав перед його очима у найурочистіші хвилини його життя.

5. Чисті вуста

“Бо чим серце наповнене, те говорять уста” (Мар. 12:34) - так обумовлює Христос чистоту і зміст нашої мови. Але є і зворотній зв`язок.

“Язик сквернить усе тіло, запалює круг життя, і сам запалюється від геєнни” (Як. 3:6). Тож, дбаючи про вуста, очищаймо наше серце, а піклуючись про серце, бережімо наші вуста, пильнуючи за цнотливістю нашої мови: “Нехай жодне слово гниле не виходить із уст ваших” (Еф. 4:29).

Підсумовуючи сказане, відповімо на таке запитаня: у чому головна цінність моральної непорочності?

Святість є головною моральною рисою Бога, тож нема важливішої вимоги і для нас. Уся програма нашого спасіння наповнена цією метою - зробити нас народом святим (Еф. 5:25-27). Тільки в такому народі і в такій людині є місце Богу. І навпаки, про нечистоту можна сказати, що в ній - місце для диявола (Еф. 4:27).

Волевиявлення цнотливості - моральна чистота, спрямованість на збереження дарованого нам Христом для спілкування з Богом (Мт. 5:8). Ця моральна воля і є головною рисою цнотливості, Такий наголос на волі - принциповий, бо саме за цим - моральна цінність людини. Скажімо, як можна назвати людину, яка збиралася щось украсти, але не вкрала внаслідок зовнішніх перешкод? Хоча формально вона не злодій, але морально вона усе ж злодій, бо у неї не було і немає волі до чесності. Тож така людина не має моральної вартості, її наміри не можна назвати цнотливими. Це ж стосується й інших сфер моральної поведінки, зокрема, і в подружньому житті (Мт. 5:28). Правильне це і в роздумах про тілесну незайманість. Якщо дівчина чи хлопець не прагнуть зберегти себе в невинності, непорочності, то навіть без фізичних зв`язків вони все ж у своїй поведінці не можуть називатися цнотливими. Бо цнотливість - це, передусім, моральна позиція.

Величні приклади цнотливості

Нашу увагу у запропонованих ілюстраціях загостримо не на сюжетних подробицях, а на моральних засадах поведінки осіб, що показали нам приклад справжньої цнотливості.

Школа цнотливості Йосипа (Бут. 39:1-12). У чому вона?

1. Він ніколи не давав приводу для гріха.
2. Він відкинув гріховний зв`язок.
3. Він ясно викладав свою моральну позицію.
4. Він був морально послідовним.
5. Він не підкорявся навіть фізичному насильству.

Школа цнотливості Даниїла (Дан. 1:3-16).

1. Він чітко визначився із чистим і нечистим.
2. Його рішення не осквернятися було безумовним і категоричним.
3. Його моральна позиція була відома оточуючим.
4. Він завжди ладен був порозумітися.
5. Відповідальність за свою поведінку він брав на себе.

Школа цнотливості Йова (Йов 31:1).

1. Він не шукав “пригод”.
2. Він чітко поставив для себе моральні кордони.

Школа цнотливості ап. Павла (Фил 3:8).

1. Його моральні засади зумовлювалися взаєминами з Христом.
2. Свою цнотливість він зберігав завдяки здержливості.

Що об'єднує усі ці приклади?

1. Ясність моральної волі - вона у кожному випадку зорієнтована на збереження моральної чистоти.

2. Усі вони жили стримано, приборкуючи свої тілесні бажання.

Таким чином стриманість виступає

другою важливою і обов`язковою рисою цнотливості. У цьому і полягає подібність застосованих у низці прикладів слів "стриманий, здержливий, розсудливий, володіє собою" із розглянутою нами "цнотливістю". Тілесна здержливість формує, виховує в нас поміркованість, соромливість, скромність. Протилежне всьому цьому призводить людину до розбещеності.

Повертаючись до наших прикладів, треба підкреслити ще один важливий момент - це те, що цнотливість - надійний шлях збереження моральної чистоти, бо:

- цьому сприяє воля самої людини;
- назустріч цьому йде Бог (2 Пет. 2:9).

Наслідки втрати цнотливості

Торкаючись цієї негативної частини нашої теми, ми, передусім, повинні пам`ятати безліч прикладів безповоротно зруйнованих доль внаслідок втрати цнотливості. Щасливих варіантів тут, власне, не буває, бо навіть ті, хто піднімаються після падіння, все ж щось безповоротно втрачають. Як, наприклад, заплямована слава Соломона, що осквернив себе одруженням з язичницькими жінками. Давид, після падіння з Вірсавією, навіть незважаючи на покаяння, страждав: "верни мені радість спасіння Твого" (Пс. 50:14). І, нарешті, не забудьмо, що падіння одних неминуче є спокусою для інших, що збільшує відповідальність (Мт. 18:7).

Ап. Павло про цнотливість

1. 1 Тим. 3:2. "А єпископ має бути цнотливий". Ап. Павло називає цнотливість одним із критеріїв вибору служителів. Зрозуміло, що такий служитель угодний Богу, а тому його служіння отримає благословіння для Церкви: "Отож, хто від цього очистить себе, буде посуд на честь, освячений, потрібний Володареві, приготований на всяке добре діло" (2 Тим. 2:21).

Цнотливість, будучи морально безкомпромісною, забезпечує необхідну атмосферу чистоти в Церкві. До Ангела (пресвітера) Фіятирської церкви Господь пред`являє претензію за те, що там попускалося "жінці Єзавелі, яка каже, ніби вона пророкиня, ти попускаєш навчати та зводити рабів Моїх, чинити розпусту та їсти ідольські жертви" (Об. 2:20).

Цнотливий служитель сильний своїм прикладом (Мт. 5:16; 1 Тим. 4:12).

2. Тит. 2:2. "Щоб старі чоловіки були... помірковані" (цнотливі в рос. перекладі). Апостол об`являє цнотливість ознакою праведної старості. Люди, що не розгубили своєї духовно-моральної невинності до старості - це приклад для покоління, що іде на зміну, це наші маяки (Пр. 16:31). Зберігаючи цнотливість до своїх останніх днів, ми уникнемо багато чого, що занапащає старість. "Іще в сивині вони будуть цвісти, будуть ситі та свіжі" (Пс. 92:15).

3. Тит. 2:6. "Так само благай юнаків, щоб були помірковані" (рос. цнотливі).

Цнотливість - це особлива чеснота молодості. За цим справжня сила молодих - "юнаки... ви сильні... ви перемогли лукавого" (1 Ін. 2:14). Цнотливість дарує славну перспективу життя: "А путь праведних - ніби те світло ясне, що світить все більше та більше аж до повного дня!" (Пр. 4:18). І, нарешті, юність - це природній час нерозтраченого. Заклик до цнотливості - це заклик не втратити цих переваг.

4. Тит. 2:12. "...щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливостей, жили помірковано (цнотливо) та праведно і побожно в теперішнім віці". У цьому зверненні апостола цнотливість об`являється нормою щастя всіх віруючих. Цнотливість - це стан духу, якому огидна моральна зрада (Тит. 1:7). Згадані Йосип і Даниїл не міняли своїх моральних переконань за будь-яких обставин. Ця стійкість і є запорукою успіху. Цнотливість, якщо вона нам притаманна, заперечує будь-який блуд. Цнотливій людині притаманна всебічна вірність: вона непорочна і в подружньому житті, і в стосунках зі світом, і до Писання в неї бережливе ставлення.

Тема цнотливості завжди була актуальною, вона червоною ниткою пронизує все Писання до церков Малої Азії у книзі Об`явлення (2 і 3 розділи). Вона присутня і в самій ідеї Церкви як Нареченої Христа (Еф. 5:27).

І напередодні приходу Христа нехай буде тверда наша воля до чистоти:

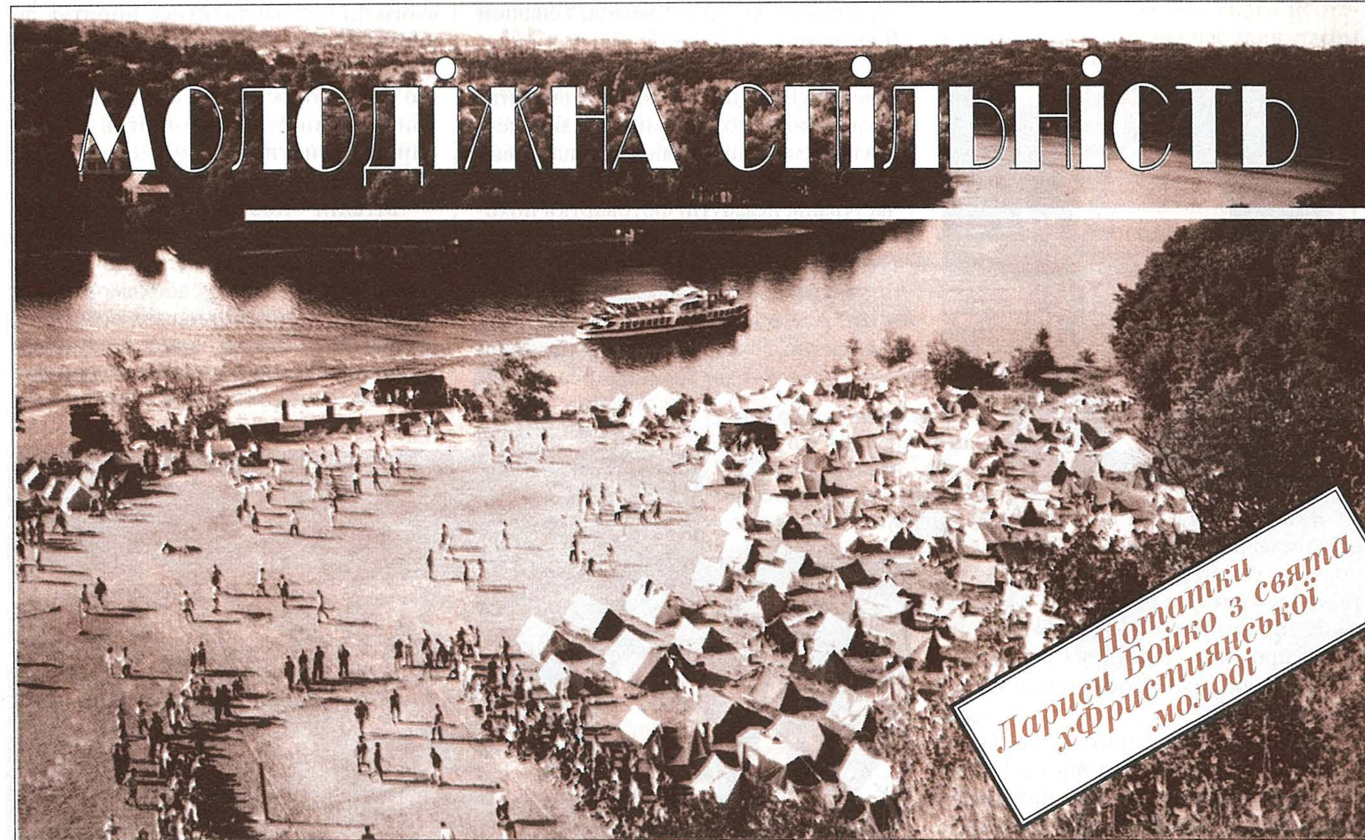
"Святий - нехай ще освячується" (Об. 22:1).

У 1995 році у Черкасах було відкрито філіал музичного факультету Ірпінської Біблійної Семінарії. Навчати перший набір з 15 студентів погодилися п'ять викладачів - це С.М.Якубець, В.Р.Денисюк, В.В.Григас, .В.Кусюмов, В.М.Кузін, які з повною віддачею передавали свої знання студентам. Спочатку не все вдавалося, але Бог почув молитви і допоміг.В чотирьох церквах, де раніше не було хорів, силами студентів їх було організовано.

Два роки навчання промайнули швидко. Екзаменувати випускників прибули з Києва О.Б.Крищук, Л.В.Денисюк і Б.І.Медяник . Після успішної здачі екзаменів відбувся урочистий випуск в Черкаській центральній церкві? У виконанні зведеного хору лився спів хвали і подяки Богові.

Віктор Кусюмов

"Бо для мене життя - то Христос" (Фил. 1:21)

Вже сьомий раз розкинулося наметове містечко фестивалю української християнської молоді. Близько 1500 юних представників усіх областей України заполонили невеличку мальовничу територію поблизу селища Сабурова, що під Вінницею. Варто зауважити, що кількість учасників сьомого фестивалю перебільшила усі попередні. Крокуючи наметовим містечком, маєш обрати особливий маршрут, пильнуючи, аби не спіткнутися об рясне павутиння мотуззя, що утримує численні намети. Маєш зважати, аби не порушити ці тимчасові (але які незабутні!) помешкання, де сьогодні дотепні юнаки та дівчата розмістили все: і кухню з походним приладдям, спальні мішки (якими, до речі, будуть користуватися найменше, - весь час, здається, призначений лише для спільності); відведене окреме місце навіть для святкового гардеробу.

Так, обережно прямуючи на відголос гітари та щирої християнської пісні, я потрапляю до кола усміхнених і радісних облич. Непомітним не залишається ніхто: на тебе вже чекають і тобі раді. Тобою дружнє коло шириться, і ти чудово його доповнюєш. Найнесподіванішим для мене виявляється обмін ролями! Мою роль молодіжного кореспондента чудово виконує брат із Запоріжжя, а я перетворююся на об`єкт інтерв`ю і розповідаю про мої перші враження від фестивалю! Моє серце сповнене особливою подякою Господеві за можливість зібратися всім разом, пліч-о-пліч відчути міцний родинний зв`язок Божої любові, і разом, допомагаючи один одному, зрозуміти - "яке багатство слави цієї таємниці... а вона - Христос у вас, надія слави!" (Кол. 1:27).

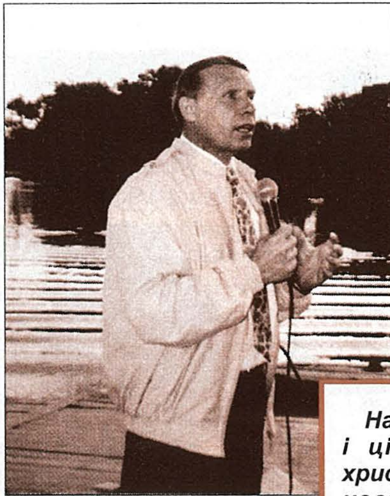
Ось так із запитань і відповідей розпочався особисто для мене молодіжний фестиваль. Впродовж усього тижня поставали нові й нові запитання, відповіді на які ми всі намагалися шукати разом: самі учасники, організатори та керівники молоді.

"Християнство сучасності" - запропонована тема спільності спонукувала серйозно замислитися над особистим життям. "Бо для мене життя - то Христос" (Фил. 1:21) - питання, що постає перед кожним поколінням і перед особистістю також. Сучасність ясно означена у Слові Божому передбаченням: "через розріст беззаконства любов багатьох охолоне" (Мт. 24:12).

Проповіді та біблійні години В.М.Матвіїва, П.Храпака, В.В.Козубовського та В.Браницького подали добру орієнтацію для молоді - переможне життя, яке приносить славу Богові, можливе лише в Ісусі Христі. Пастор Київської Центральної церкви ЄХБ Віталій Козубовський говорить: "Безперечно, молоді люди мають особливе благословіння від Господа, але вони ще знаходяться на шляху формування переконань, християнських цінностей. Ми тут для того, щоб допомогти нашим юним друзям".

"Чи пережив духовне воскресіння я?" - відразу поставало питання.

І тепер, коли ми є дітьми Божими, тілом Ісуса Христа, яке Він обрав для того, щоб виявити світові Самого Себе, коли Він відкрив нам велику таємницю - "Христос у вас" (Кол. 1:27), то кожен з нас, молодих людей, стає перед запитанням: "Яку я відображаю Христа картину?". Це спонукує до відвертості:

На знімках: з увагою і цікавістю слухає християнська молодь настанови пастора Віталія Козубовського

Якщо для людей єдиним відображенням Спасителя є те, що вони спостерігають у мені, то що ж вони тоді бачать?

На початку юного життя Небесний Отець пропонує орієнтири Своїм дітям: “Бо це воля Божа, - освячення ваше” (1 Сол. 4:3).

Як хочеться повторити, а ще більше збагнути та усвідомити вислів Павла: “Тож усе я вважаю за втрату ради переважного пізнання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього, і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа” (Фил. 3:8).

“Як сучасна християнська молодь реагує на духовний голод своїх однолітків?” - це друге, не менш важливе питання, яке постало перед молоддю. Під час семінарів місії “Rich out” її керівник Джо Гордон зауважив: “Сьогодні молодь у всьому світі стає перед реальними проблемами сексу, наркотиків і алкоголю, а в цей час багато працівників Божих виключають це з церковної праці”.

І знову запропонований тест для юних Тимофіїв:

- Чи торкається ваше служіння злободенних проблем молоді; що ви робите, аби досягнути молодь для Христа поза церквою?

- Проаналізуйте список молодіжних активностей за останні 6 місяців: які зміни викликали ці програми у житті молоді вашої місцевості?

- Чи плануєте ви взагалі свою діяльність для тих, за яких сьогодні ніхто не молиться за іменем?

Після семінару я зустрілася з керівником київської молоді Генадієм Луценком.

- Давайте глянемо правді у вічі, - говорить Генадій, - варто лише відкрити молодіжні фотоальбоми, і ви знайдете безліч усміхнених радісних і щасливих облич на фоні святкових тортів і частувань, незабутні фотокартки походів і відпочинків. Християнські пісні під гітару ми співаємо для самих себе. Зрозумійте мене правильно, і це важливо! Але в цей час підлітки з вулиці скептично всміхаються: мовляв, зло і ницість реальніше для них, ніж проповідь християнської любові. Що ж, любов Ісуса не стане сприйнятною для наших однолітків, якщо ми просто не розповімо і, більш того, не покажемо її на практиці. Саме так наш Спаситель відповідав на духовний голод людей, не ігноруючи тих, кого вже за ніщо вважали інші.

Протягом тижня фестивалю були євангелізаційні зібрання у місті Вінниця на чудовому острівці “Фестивальний”. Через несприятливі погодні умови, сильні зливи, виникали, здавалося б, всі умови, аби зібрання були зірвані. Проте євангелізації таки відбувалися. В них активну участь взяли співочі групи з м. Луцька, “Хвала” (Чернівці), сім`я Берників (Закарпаття), брат Віктор Незвищук (Молдова); із проповіддю Доброї Новини до вінничан звернулися євангелисти Віктор Браницький і Віталій Козубовський.

На мою думку, варто зауважити на особистому бажанні кожного християнина виконувати велике доручення Господнє. Сьомий фестиваль вказав, що сьогодні час наблизитися впритул до цієї проблеми. Адже кожен, небайдужий до духовного стану церкви, зауважить, що відчутно, як вщухає євангелізаційна хвиля, ревність і готовність до цієї справи християн. Відчулося це і на молодіжному фестивалі.

Віталій Козубовський висловлюється так:

- Хочеться зауважити, що євангелізація - це не є примус або самоціль. Це показник, індикатор наших особистих відносин з Богом, врешті, нашого духовного стану. Придбання душ для Христа є абсолютним природним результатом нашого життя.

На євангелізаційних зібраннях у Вінниці я щоразу чекав на черговий теплохід, з якого зійде група молоді, аби разом, підбадьорюючи один одного у несприятливих погодних умовах, взяти участь у євангелізації.

Можливо сьогодні час спинитися і поміркувати відверто. Гортаючи “Християнське життя” за 1994 рік, знаходжу такі зауваження щодо молодіжної спільності: “Молодь повинна більш активно брати участь у євангелізації... не утримуватися з якихось причин, думаючи, що інші зроблять це краще. Праця є для кожного.” (№ 9.94).

Сьогодні нам потрібен відкритий діалог, аби позбавитися причин, з яких молодь “утримується” від участі у євангелізаціях.

Керівник молоді України Павло Храпак ділиться своїми спостереженнями: “При відсутності готовності виконувати справу благовістя, необхідно перше замислитися над особистим духовним станом. Несерйозне ставлення нашої молоді до фестивальних виступів, де відчувалися і прояви рок-музики і дисонанс світського побутового гумору, перенесеного на християнський грунт, - все це вказує на перщочерговість питання особистих відносин з Богом. Аналізуючи всі недоробки, як організатори ми бачимо необхідність спрямувати молодь в русло духовного росту”.

“Перші фестивалі, - аналізує Віталій Козубовський, - звичайно, були ефективнішими у євангелізаційному плані. Успіх доповнювався новизною, можливістю вперше зібратися у такій великій кількості. До того ж, євангелізаційна хвиля тільки набувала свого розмаху. На мою думку, молодь справді більш ефективно використовувала ці можливості. Так було в Карпатах, Житомирі, Полтаві...”

Варто серйозно замислитися... Аналізуючи розвиток молодіжного руху, хочеться звернутися до сучасної молоді рядками звернення студентів-християн (“Християнського життя” № 3, 1991): “Апокаліпсис настійливо стукає в наше життя... Ми звертаємося до молоді... із закликом усвідомити відповідальність перед Богом за долю нашого народу, за його духовне відродження. Через практичне життя показати, що Христос - світло для світу, що саме Він - Дорога, Істина і Життя!”

Змінюються час та обставини, але Бог Незмінний і Він бажає щедро зароджувати в нас (Ін. 15:5). Тільки усвідомлення Божої благодаті і любові породжує вдячний плід хвали. “Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в дусі своєму, що Божі вони” (1 Кор. 6:20).

Молодіжні фестивалі, на загальну думку організаторів і самих учасників, справа перспективна і дуже корисна. Тому що “спільність дітей Божих, - зауважує Віктор Браницький, - виявляє недоліки та гріхи, які заважають слідувати за Господом, саме фестивалі мають подавати допомогу у духовному рості кожному особисто, коли ми можемо підставити своє плече, турбуючись один за одного”.

Саме зараз час оцінити, який дарунок Бог приготував для нас у фестивальній спільності - зрости разом у повну міру зросту Христового. Адже “який багатий Його славний спадок у святих, і яка безмірна велич Його сили в нас” (Еф. 1:19).

Досвід сьомого фестивалю виявився цінним, тому що спільність надала змогу замислитися над цими питаннями. Особливим фестиваль виявився тому, що молодь не втратила свого непідробного ентузіазму під час злив, часом навіть шквалу і граду.

Віталій Бойко із захопленням ділиться своїми враженнями: “Уявіть собі грозу над наметовим містечком і потоки води біля наметів, а на обличчях усіх - усміш-ка. Звичайно, спочатку розгубилися, але серед таких обставин нас згуртувала молитва, і саме так випробувалася наша спільність. За тиждень ми справді відчули себе однією великою сім`єю”.

На знімках: Джо Гордон, керівник місії “Rich out”, разом з перекладачем Сергієм Омельченком проводить семінар; Віктор Браницький (третій зліва) з молодими братами;

“Вважаю, що можна знайти різноманітні приводи для дотепного гумору, - зауважує Петро Берник, постійний учасник фестивалів, - житомиряни це зробили дуже влучно, даруючи особливі “Оскари” кожній області. Але сміятися над Адамом і Євою не слід, - трагедія гріха не є смішною”.

Для Петра з Вінниці це перша подібна спільність і на його думку: “молодь поставила собі за мету, здається, більше відпочити, ніж зрости духовно. Але для мене важлива думка, яку я почув на фестивалі - зерно цієї спільності може зрости навіть через роки і принесе плід. Я вдячний Богові за людей, які насправді живуть Христом і є противниками інертного руху. Бог подарував мені знайомства з такими людьми саме тут!”

Запам`ятався ще такий вислів, що у цьому світі ми як у відрядженні з певною метою. Цей світ нам не належить, отож марно шукати якісь авторитети: дух і плоть один одному противляться. Ми маємо один напрям - зростати у Господі за будь-яку ціну, виправляючи помилки у Божому світлі Його Слова.

М. Ісаченко

Служити добру

Пам`ятаю, десь у класі п`ятому, нас вивели перед усією школою, що виструнчилася на лінійку, як злісних порушників: ми проігнорували суботник, спеціально влаштований у Великдень. Розпинався директор, показуючи нашу ницість, з осудом дивилися ті, хто відзначав Пасху обгортанням картоплі на шкільному городі. Ми стояли на судилищі і багато хто ковтав сльози: нас докоряли і червоним галстуком, і званням учня радянської школи.

За шкільною програмою ми вивчали творчість Лесі Українки. Поза програмою я прочитала "Адвоката Мартіяна". Головний герой драми - Емілій Мартіян - таємний член переслідуваної в римському суспільстві тієї доби християнської громади. Він не може прилюдно заявити про свою причетність до християнства, бо тоді позбудеться посади, а разом з нею і можливостей боронити християн з адвокатської трибуни. З огляду на офіційну Мартіянову посаду не можуть виявити свого християнства і його діти - Валент та Аврелія.

Проте незабаром в їхніх юних душах виникає протест - їм незрозуміло як можна гарячу, повну любові і всепрощення Христову науку "душити в собі", носити її, не поділеною з оточенням. З усією щирістю вони прагнуть повноту своєї віри перелити в сусідів, в усіх, з ким спілкуються. Потайне християнство - це для них віра без душі, мертва справа.

Все це раптом згадалося, коли ми розмовляли з пастором місцевого об`єднання євангельських християн-баптистів О.Л.Акуленком і він розказував, скільки утисків довелося зазнати віруючим у ті часи, коли ганьбили за святкування Великодня, коли подібно Лесиним героям, мусили протидіяти злу таємно. На душу важко накинути аркан, якщо вона наповнена святою вірою. Тому були і богослужіння, і заняття в недільних школах - тільки з оглядкою на владу, на органи. Тому для Опанаса Лукича проголошення незалежності України стало подією особливої ваги - Господь почув молитви віруючих і відповів на них, зробивши це чудо.

Тепер уже до будинку пастора, що на Червоноармійській, 127 у райцентрі, приходили не озираючись. Але все ще на Червоноармійську, бо спеціального Молитовного дому у віруючих не було.

Втім, зараз вони теж збираються тут, у чистій оселі з релігійними книгами і старенькою фісгармонією. Але нині зовсім інший настрій, він межує з окриленістю. Бо нині свобода віросповідань тісніше переплелася з надією. Власне, надію вони і раніше висловлювали в молитвах. Тепер вона набула реальних обрисів.

Тепер - це після зустрічі з членами українсько-американської недержавної благодійної організації "Рука за руку - разом", очолюваної професором медицини з Міннесоти Кліфордом Нетсом. Правда, і до цієї зустрічі об`єднання отримало пожертвування від заокеан-ських віруючих, але на тому зв`язок з ними перервався.

Євангельські християни-баптисти з "Рука за руку - разом" з часу знайомства підтримують єдиновірців зі Щорса постійно. Власне, це на їх пожертвування зводиться Молитовний дім. У красивій білокам`яній споруді вже ведуться внутрішні облицювальні роботи. Великий просторий зал для проведення богослужінь, а нагорі - приміщення для недільної школи. Молитовний дім планують відкрити уже в цьому році. І все для цього роблять без підрядників, без будівельників - своїми силами. Хто не може допомагати - молиться.

І на фоні загального озлоблення, безправ`я і непристойності, ці люди, що мають у серці Бога і віру, дуже щасливі. Це ще й від того, що нарешті отримали можливість нести до людей Слово Боже, гуртувати навколо себе тих, хто хотів би добром перемогти зло.

Цьому вчить своїх вихованців молода вчителька недільної школи Олена Гребенюк. До речі, школу відвідують близько 20 дітей. Є діти з сімей невіруючих. Біблійні історії, християнські дитячі пісні, малюнки на біблійні сюжети, ігри, поєднані з м`якою, ненав`язливою манерою вчительки вести урок, захоплюють вихованців, викликають у них справжній інтерес. Та головне, як вважає Олена Гребенюк, діти вчаться добру. На запитання, чи не боїться вона, що прагнення дітей робити добро може обернутися для них життєвими драмами в цьому жорстокому світі, Олена відповідає, що її вихованці достатньо сильні для протиборства: з ними віра, а це - головне.

Втім, з протиборством доводиться стикатися і нині досить часто. Бо в чиновницьких кріслах, і серед тих, хто "робить погоду у суспільстві", ще досить таких, що живуть за колишніми законами, що проголошують анафему вірі, - при умові, що розвалилися усі старі ідеали, а люди в саме серце уражені безвір`ям. Як приклад: у деяких селах району місцева влада, представники освіти мало не в штики зустріли посланців об`єднання, що як Валент і Аврелія прагнули перелити свою віру в оточуючих - просто хотіли залучити дітей до відвідування недільних шкіл.

Разом з тим, об`єднання євангельських християн-баптистів є паростком нового демократичного суспільства, адже воно будується на основі реалізації людиною права на свободу совісті та віросповідання. Крім того, воно працює для загального блага суспільства, бо ставить собі за мету перемогу зла і утвердження високої християнської моралі, і прагне досягти цієї мети, пробираючись через терни нерозуміння, залучаючи до своїх лав нових людей, що шукають очищення і душевного спокою.

м. Щорс Чернігівської області

Християнський молодіжний табір у Карпатах

З 31 липня по 3 серпня цього року в селі Білі Ослави, що в Прикарпатті, було проведено християнський молодіжний табір. В ньому взяло участь 160 учасників: молодь семи церков Івано-Франківської області та гості.

В програмі мали місце Біблійна і молитовна години, богослужіння, лекції, спілкування і відпочинок.

Ми вдячні Господу за наших друзів - працівників місії "Нова надія", котрі підтримали матеріально і духовно проведення цього свята. Ярослав Кратка з Чехії впродовж двох днів прочитав молоді лекцію на тему: "Наше життя - це задум Божий чи випадковість?". Багато молодих людей з того дня задумалися над своїм життям і поводженням.

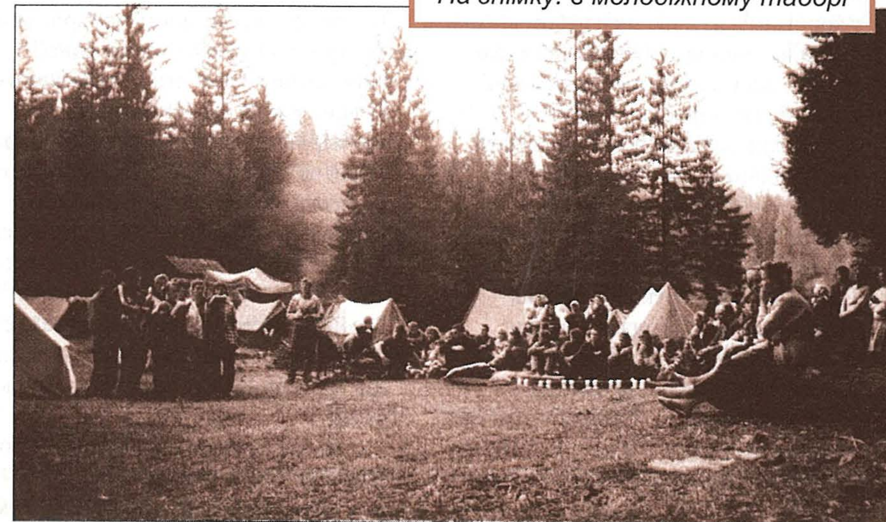
У неділю 3 серпня відбулося богослужіння з Вечерею Господньою, котре провів обласний керівник молоді, пресвітер церкви с. Білі Ослави Микола Дідик. Пам`ять про це служіння у багатьох залишиться на все життя. Звершати ламання хліба в оточенні стрімких карпатських смерек та при проливному дощі, - таке трапляється рідко, або й ніколи.

Завершенням всього свята було заключне євангелізаційне служіння в центрі села за дозволом місцевої влади. Хоч по небу насувалися чорні дощові хмари, та дощ не поспішав падати на землю майже впродовж трьох годин, чекаючи закінчення. В служінні брали участь проповідник Ервін і молодь Швейцарії. Люди слухали мелодійний спів та проповідь Євангелія на тему: "Христос - дорога до спасіння".

Ми вдячні Господу за Його рясні благословіння впродовж цих днів. "Господньої милості повна земля!" (Пс. 32:5).

Василь Щерб`юк,

На знімку: в молодіжному таборі

Табір відпочинку для дітей-сиріт

Дякуючи друзям з Німеччини, в селі Дубечно Старовижівського району з 24 липня по 1 серпня був організований християнський табір відпочинку для дітей-сиріт церков ЄХБ Волині.

На відпочинок з`їхались 112 дітей - з них 82 діти-сироти і 30 - з багатодітних малозабезпечених сімей. В більшості з них надзвичайно важкі долі. Так мало прожито, а скільки болі, сліз і труднощів вже довелося знести. В сьогоднішній час важко всім, але цим дітям по-особливому важко. У багатьох з них не по дитячому вже натруджені, загрубілі, в мозолях руки. Вони вже знають ціну життя без матері, без батька. На їхніх плечах лежить тягар сільського домашнього господарства. Хоч було багато розваг, ігри, цікаві вечори біля вогнища, а вони турбувалися про те, що дома нескошений хліб, худобі не заготовлено на зиму сіно, нема запасу продуктів для сім`ї. І про все це треба подбати у неповні чотирнадцять літ. Але вони задоволені, що мали таку зупинку у своєму житті, побували у такій дружній християнській родині, знайшли багато друзів, добре відпочили, зросли духовно.

У таборі щоденно проводилися цікаві уроки Біблії кваліфікованими вчителями недільної школи церкви ЄХБ м. Луцька. Вони ще недавно були студентами БІ, але мають вже великий досвід роботи, тому що працювали з дітьми ще задовго до вступу в інститут.

Для того, щоб діти добре відпочили багато зусиль доклали пастор місцевої церкви Микола Крикота і його дружина Ніна. До праці були також залучені майже всі члени церкви. Старалися допомогти, хто чим міг.

Діти і батьки щиро вдячні всім, хто брав участь в організації цього відпочинку.

Л.Назарук
м. Луцьк

Книга Екклезіястова

Переспіви

Микола Карпенко

1

„Марнота все! - сказав Екклезіяст -
марнота все, марнота наймарніша!
(А ти іще кохаєшся у віршах,
а ти збираєшся іще топтати ряст!)
Немов суха обламується віть -
отак падуть, відбувши, покоління:
приходять і вертаються у тління -
І лиш земля споконвіків стоїть.
Та сходить і заходить сонце ясне,
а після знов на сході зацвіте!..
На південь вітер дме - на північ
повертае
отак він кружеляє і не гасне.
Потоки всі у море упадуть, -
а море не наповниться надміру;
до рідного вертають ріки виру,
щоб знов до моря вирушить у путь.
Всі речі повні труду, та однак
людина все не зробить і не скаже:
І вухо не наслухається наше,
І око не надивиться ніяк,
не зміря землю, небо осіянне, -
яких би меж далеких не сягло...
Все буде згодом, що й раніш було!
Повік нове під сонцем не постане.
„Дивись Екклезіясте, - ось нове!„
Та вже воно і від віків бувало,
І, може, наших предків хвилювало, -
а для живих і в згадках не живе.
Їх не тримає пам`ять: розлились,
спливли туманом згадки про минуле...
Невже отак, як предків ми забули,
І нас не пам`ятатимуть колись?!

Я був, Екклезіяст, царем в Єрусалимі,
І я собі поклав досліджувати все,
що робиться під небом, що несе
на мудрості олтар діла недослідимі.
То праця нелегка, яку нам дав Господь,
щоб ми, людські сини, мозолилися нею;
набачивсь я всього, мандруючи землею, -
намучилась душа і натомилась плоть.
Од множества гріхів стогнала твердь
земна,
од злиднів стогону ставали дні сумними...
І я собі сказав, міркуючи над ними:
то вітру ловлення, марнота лиш одна!
Не виправить повік тієі кривизни,
яку поклав Господь на все, що міру знає,
як не лічить повік того, чого немає,
І не стягнуть небес з височини...
Казав я сам собі: ось мудрість ти набув
найбільшу за усіх, що правили до тебе;
І що ж ти зрозумів такого просто неба,
аби його сусід не бачив і не чув?
Премудрість осягнув, що їй не знайдеш
дна,
безумство й глупоту пізнав, як власну
хату?..
І що ж собі ти взяв на радісну відплату?
То вітру ловлення, марнота лиш одна!
Отак віддячиться важка тобі робота
за всі твої труди, за всі твої літа:
помножиш мудрість - клопіт вироста,
побільшиш пізнання - побільшає
й скорбота!..

2

І я серцю сказав: придивись до добра,
дай-но радість поставлю тобі на випробу!..
Оживляти вином своє тіло вподобав,
І наложниць привіз до свойого двора.
І звільнив я од мудрості серце своє,
І знайшов глупоті тепле місце в господі:
хай побачить душа - що ж у неї насподі,
хай дізнаю - чий низ, верховенство чиє,
що корисно мені, що приємно мені
у короткім житті під цим небом високим,
- щоб на диво-красу милувалося око,
щоб по жилах моїх пробігали вогні!..
І великі діла поробив я тоді:
я позволив для себе розкішні палати,
виноградник завів, став дерева саджати -
І гаї, і садки при веселій воді.
Поміж цвіту і плоду синіли ставки -
І поїли вони ті дерева водою...
І рабів набував я рукою твердою,
І вродливі мені догоджали жінки.
А худоба велика й худоба дрібна?!
Її в мене було тоді в Єрусалимі, -
як ні в кого раніш!.. А скарби незлічимі?
А всіляких коштовних речей дивина?..
Всіх залежних царів та провінцій усіх
позбирав я до себе коштовності-злота...
Співаків та співачок завів, щоб німота
не діймала мене у хоромах моїх.
І звеличувавсь я усе більше та більш
над усіх, що на царстві сиділи до мене;
І всього, чого прагнуло серце шалене,
я йому не відмовив - втішалося б лиш!
Любе-миле очам - вони бачить могли,
бо пишнота щодень пробувала зі мною...
І одна лиш душа залишалась сумною,
І від неї лишень я не чув похвали.
Тоді мудрістю я повернувся до днів,
де бажання мої потрудились і руки,
І утіхи мої - обернулись на муки,
І заскімлив мій дух, і мій зір спохмурнів.
Отоді я і мудрість в собі возлюбив -
дослідив я її, як і безум-дивацтво...
А що робить людина, що прийде на
царство?
Тільки те, що і я на тім царстві зробив...
Порівняв я, побачив і серце дізнав:
перевага у мудрості над глупотою,
як у світла ясного над темінню тою,
у яку я не раз опівночі пірнав.
Очі мудрого - в мудрій його голові,
а безглуздий у темряві ходить одвіку...
Та пізнав я, що доля тому чоловіку -
як і доля тому, в кого мислі живі.
І промовив я в серці своїм: не лукав!
Якщо доля, яка нерозумного стріне,
мені трапиться теж, як гіркота полинна,
то навіщо тоді я мудрішим ставав?!
То, виходить, і мудрість намарне мина, -
як дурному і мудрому доля одна?!
І про мудрого пам`ять погине в літах,
як вона у житті нерозумних минає,
бо і перший, і другий так само вмирає:
з мрій на землю паде, як приречений птах...
І життя я зненавидів: що принесе
мені завтрашній день? Які втрати і злами?
В наших мислях життя - чи круг нас і
над нами?..
Все це - ловлення вітру, марнота усе!..
І зненавидів я весь свій спадок і труд,
що під сонцем за вік був намножений
мною:
хто посяде його, хто красою земною
надивується тут і натішиться тут?!
Все, що я приробив, позоставлю кому?
Буде мудрий чи дурень отут панувати,
де заклав я сади, де я зводив палати?
Що в Країну померлих собі я візьму?..
То, виходить, і труд мій намарне мина?
Працьовитому й ледарю доля одна!..
І тоді обернувсь я чинити отак,
щоб прийшло моє серце у розпач від труду,
- бо навіщо я мудро трудитися буду,
як, можливо, усе це посяде лайдак?..
І що ж має зі всього свойого труда
та із клопоту серця свого роботящий?..
Якщо мудрий згубив, а знайшов
непутящий, -
то неправедний чин, то марнота й біда!

3

Є година своя кожній справі під небом,
є для всього свій час, є всьому свої дні:
час родитись мені - і вмирати мені;
а потреба садить - й виривати потреба,
час вбивати - і час лікувати від ран,
час руйнацій і час будувань на руїнах;
є година плачу та ридання невинних,
І для реготу й танців година і стан;
розкидати каміння й громадити час,
час обіймів і час ухилятись від того,
час шукати й губити, як дня золотого,
дивних скарбів отих, що лиш глумляться
з нас.
Є година, щоб дерти і час зашивать,
є година мовчати і час говорити,
час кохати і час ненавидіть-сварити,
час війні - і час в мирі свій вік вікувать!..
Яка ж користь трудящому, радощі в тім,
над чим трудиться він в своїм розмислі
власнім,
щоб людиною бути йому, а не блазнем,
не брести навмання, як в тумані густім?..
Бог одвічну роботу дав людським синам
- І усе Він прегарним зробив свого часу:
в серце вічність поклав їм, як вищу окрасу,
- та лиш зрідка вона відкривається нам.
І я знаю: нічого прекрасніш нема,
як радіти з добра і добро сотворяти,
як роботою чесною день виміряти:
дар Господній - і є він робота сама!
Той, хто ївши і пивши радіє в труді,
хто добром за добро має людям відплату,
-
той завчасно не вистудить душу, як хату,
І не швидко такий ізігнеться в біді.
Бо що робить Господь - зостається навік,
що того нічого не можна додати,
як нічого не можна від нього й відняти, -
так Господь присудив, щоб боявсь чоловік.
І що є, і що статися має - було:
Бог минуле відновлює знову і знову;
І нікому не зрушити Божу основу:
там людина і звір, там комашка й зело.
І ще бачив під сонцем я суд той, що в нім
беззаконня неправе судилище вершить;
місце правди я бачив - і зміг я простежить:
порядкує там кривда у замислі злім.
І що ж виніс тоді я із видив обох,
як по-різному так виглядала людина?..
Що для справжнього суду є час і година,
коли правих й неправих судитиме Бог!
Випробовує Бог наші душі на злам,
щоб побачити їм - чи ми люди, чи звірі?..
Та чи ми у безбожжі, чи в праведній вірі,
як отій звірині - доля людським синам.
Як оті помирають - вмирають і ті,
І для всіх - один подих, і вищості людям
над тварину нема - всі ми смертні
пребудем,
тож марнота усе у людському житті!
Все до місця одного іде і приходить,
все постало із пороху - й верне туди;
І хто знає - чий дух, як туман до води,
припаде - чи в небес глибину увіходить?
...Утішають людину - лиш власні труди,
лиш вони - її суть на овиді земному,
бо як вмре чоловік, то що буде по ньому,
хто поглянуть його поведе і куди?..

4

...А під сонцем чинилися утиски всі -
І котились з очей у пригнічених сльози...
А де їх потішитель, де праведні грози,
де той суд справедливий в Господній грозі?
Щось не видно тих гроз - лиш насилля з
руки
сильних світу сього, що людей обдирали...
І хвалив я отих, що давно повмирали, -
бо не плачуть вони, як живі жебраки.
А ще краще від них, від обох, тій людині,
що й на світ не родилась яка не була,
не зазнала ні чину лихого, ні зла,
що творилось під сонцем і твориться
нині...
І побачив я труд і весь успіх труда,
що в одного до одного заздрістю дише, -
тож марнота це все, вітру ловлення лише:
весь той успіх і труд по тобі пропаде!
Нерозумний сидить, склавши руки свої:
жерти тіло своє - тільки й має роботу...
Тож за ловлення вітру в дві жмені клопоту
краще повна долоня спокою її!..

І таку я під сонцем побачив марноту:
ось людина самотня, як пустка німа, -
ані сина, ні брата у неї нема,
як немає і друга на спільну роботу...
І зусиллю її не зоглянеш кінця,
І багатством її не насититься око:
„Та для кого я дбаю невтомно й жорстоко,
свою душу гублю і марнію з лиця?..„
Все марнота з марнот, надаремні труди!..
Краще двом, як одному, бо мають заплату:
надвечір`ям удвох звеселять вони хату,
двоє з кухля одного нап`ються води.
І як впав би один, то другий підведе...
А як жить одному, коли він в самотині,
і немає нікого на поміч людині:
не зустріне ніхто його й не проведе?..
І як вдвох покладуться, то тепло обом,
а приліг в самоті - чи ж зігрітись одному?
І карбується знак на обличчі сумному, -
о, скорботне лице за сирітським вікном!
І сполошене щось підступає до серця -
в безнадії немов на крайсвіту стоїш...
...А вже нитка подвійна витримує більш,
а потрійна тим більше не скоро пірветься!..

Ліпше також убогий та мудрий юнак,
аніж в старості цар, нерозумний до того,
що й порад не сприйма, не прийма
остороги,
І корисніше що - не розмислить ніяк.
А юнак той виходить з в`язниці на світ,
щоб здобутись на владу - і зацарювати,
хоч його народила невільниця-мати,
І нужду він пізнав за дитячих ще літ.
І не вигадка це, бо я бачив живих,
що цьому юнаку віддали перевагу -
присягнули йому, його слову і стягу,
наготовлені всі на лицарство і здвиг.
Тільки ж людові зроду немає кінця,
І немає межі забаганкам живущих, -
І наступні не втішаться радою сущих,
І шукатимуть всього свого рішенця.
І то - ловлення вітру, марнота оте!..
Йдеш до Божого дому - пильнуй за ногою,
бо за жертву безглуздих корисніш - тобою
І почуте, і сприйняте слово святе.
А ту жертву намарне лихе принесло -
Бог не прийме її за содіяне зло!

(Далі буде)

ТРАНССВІТОВЕ РАДІО В УКРАЇНІ

“Через Біблію до живого Бога”- так називається серія радіопередач, яка звучить в ефірі п`ять разів на тиждень. Веде її пастор Центральної Баптистської Церкви міста Києва Віталій Володимирович Козубовський. Коротка історія виникнення цих передач, які перекладаються з англійської на різні мови світу така.

На знімку: в студії української редакції Транссвітового радіо (зліва направо) В.Козубовський, В.Епп, Хорст Маркварт, Б.Зудерман

Їх автор, доктор богослов`я Вернон Мак Гі у 1933 році почав своє пасторське служіння в одній з євангельських церков Лос Анжелеса. З 1949 року щочетверга він став проводити розгляд тем Святого Писання. Звістка про біблійне навчання швидко розповсюдилася. Слухачами стали і християни інших церков. Оскільки бажаючих було багато і не було можливості задовільнити прагнення усіх, Вернон Мак Гі розпочав випуск аудіокасет з записами своїх уроків. Потім по місцевому радіо в Лос Анжелесі вийшли в ефір його перші передачі, які стали початком радіослужіння “Через Біблію до живого Бога”. З 1970 року доктор Мак Гі повністю присвятив радіопередачам весь свій час.

У 1969 році доктор Мак Гі відвідав станцію Трансвітового Радіо на острові Бонайре у Карібському морі і переконався у великих можливостях міжнародного християнського радіослужіння. Внаслідок цього у 1973 році з`явилися його передачі іспанською, а потім іншими мовами. В середньому радіослужіння щороку зростає на дві мови. Передачі “Через Біблію до живого Бога” звучать на 49 мовах і остання з них - фінська, початок служіння - весна 1997 року. У міжнародному масштабі передачі “Через Біблію до живого Бога” транслюються Асоціацією християнського радіо (АХР), Голосом Анд і Транссвітовим Радіо.

Вже на початку свого радіослужіння доктор Мак Гі заохочував своїх американських слухачів жертвувати не лише на передачі англійською мовою, але й для слухачів з інших країн. Сьогодні лекції перекладають та читають, де тільки можливо. Незважаючи на те, що доктор Мак Гі вже у вічності, слухачі з Північної Америки продовжують молитовно та фінансово підтримувати це служіння не лише у себе вдома, але й за межами держави.

Початок проекту передач “Через Біблію до живого Бога” розпочався ще до відкриття студії у Києві. Їх робили у Бресті (Білорусія). Відразу після закінчення підвального приміщення нового молитовного дому на вулиці Щекавицькій почали обладнання студії. І ось уже протягом п`яти років тиждень за тижнем готуються передачі, що дають віруючим необхідну та цінну духовну освіту.

Крім того в Україні готуються передачі з циклу “Людина і вічність”, а також ряд християнських передач, які йдуть через обласні передавачі.

Транссвітове Радіо - це християнська радіотрансляційна організація, яка транслює свої передачі більше, ніж на 110 мовах. Вона була заснована у 1947 році молодим євангелистом з Америки Паулем Фрідом, який мав бажання проповідувати Євангеліє в Іспанії. В той час уряд Франко не дозволив цього робити, тому Фрід та його друзі для цієї мети вирішили використати радіо.

У Північній Африці у місті Танжері була споруджена радіостанція, звідки вийшли в ефір передачі для Іспанії, а потім швидко додалися програми й іншими мовами.

Першого серпня 1958 року почалося щотижневе півгодинне радіотранслювання російською мовою. Відповідальним за цю роботу був Микола Павлович Леонович, котрий потім багато років керував передачами українською, білоруською і російською мовами.

Через вороже ставлення арабських країн до християнства трансляцію з радіостанції в Танжері було припинено? Але для радіороботи відкрилися нові можливості в Монте-Карло, Монако. З цієї радіостанції багато років велися передачі для країн СНД. В цю роботу великий внесок зробили брати Ярл Пейсті, Давид Вінс, Микола Водневський, Василь Мигаль, Георгій Зарубін і багато інших.

З 26 жовтня українські радіопередачі будуть звучати в ефірі виключно з середньохвильового передавача з 20.30 по 21.00 щоденно і з 22.30 по 23.00 з понеділка по п`ятницю на хвилі 300 метрів (999 кГц).

В останні роки багато змінилося у християнському радіомовленні для України, але наша мета залишилася незмінною - виконати доручення Ісуса Христа, яке Він дав Своїм учням: “Ідіть по всьому світу і проповідуйте Євангеліє всім людям”. Наше радіомовлення звернене до двох категорій людей - до невіруючих в Ісуса Христа (не народжених згори) і до віруючих.

Наша мета - показувати дорогу до спасіння тим, хто ще не прийняв Ісуса Христа у своє серце і допомагати віруючим духовно зростати і йти за Ісусом Христом.

Отже, шановні сестри і брати, настроюйтесь на нашу радіохвилю. Запрошуйте інших до радіоприймачів і моліться за наше служіння. Будемо разом виконувати місіонерське доручення, яке дав нам Сам Господь Ісус Христос.

Віллі Епп

Розклад обласних християнських радіопрограм

Вівторок 20.00	**Республіка Крим**	**“Шолом”**
Четвер 18.00, 20.00 (двічі на місяць)	**Кіровоград**	**“Промінь надії”**
П'ятниця 18.00	**Вінниця**	**“Христос для всіх”**
Неділя 20.00	**Полтава**	**“Живіть у мирі та злагоді”**

ПОШТА РАДІО

Вітаю вас, дорогі наші друзі, ім'ям Ісуса Христа. Мир вам! Два роки тому я прийняла святе водне хрещення і пообіцяла Богу служити Йому доброю совістю? Мені дуже подобаються ваші радіо-передачі українською мовою, в яких звучать змістовні лекції, вірші, а особливо пісні, оскільки я співаю у церковному хорі. Я думаю, що ці передачі дуже потрібні нашому народові. Нехай Бог благословить вас.

Таня, Київська обл.

Дорогі друзі, вітаю вас ім'ям Ісуса Христа. Я вдячний Богу за можливість слухати вас кожного вечора в радіопередачі “Через Біблію до живого Бога”. Я і моя сім'я є постійними слухачами вашої програми, хоча вона й звучить українською мовою. Ми примирилися з Богом через голгофську жертву Ісуса Христа, прийнявши Його як свого особистого Спасителя. І тепер наше подальше життя пов'язане тільки з Ним. Бажаємо на всякому місці прославляти ім'я Його. Нехай благословить вас Бог в служінні Йому.

Андрій Куліш, селище Красноє, Молдова

Мир Божий вам, брати і сестри в Господі Ісусі Христі!

Пишу вам з проханням вислати мені розклад радіопередач. Спасибі за вашу нелегку, але таку потрібну працю на ниві Божій. Через ваші радіопередачі більше дізнаємося про любов Божу до нас, заблудлих овець. Слава Йому за це.

Віра, Черкаська обл.

Слава Богу, дорогі друзі, брати і сестри! Звертається до вас незрячий брат Михайло. Я часто слухаю євангельські передачі російською та українською мовами. Щиро дякую вам за цікаві і змістовні програми. Бажаю всім вам великих успіхів і рясних Божих благословінь у праці на ниві Божій.

Михайло Войтухів, м.Львів

27 липня 1997 року Дашинська церква ЄХБ, що у Володарськ-Волинському районі на Житомирщині, святкувала своє 120-ліття

Ювілей Дашинської церкви

В цей недільний чудовий день відбулося святе водне хрещення. З самого ранку до мальовничого озерця за селом почали збиратися люди: підводами, пішки, на автомобілях, велосипедах - усі поспішали взяти участь у цій радісній події.

29 душ, переважно молодь, з Дашинської і ще кількох церков Володарськ-Волинського і Ємільчинського районів вирішили вступити у завіт з Господом і прийняти хрещення. На березі водойми богослужіння молитвою "Отче наш" розпочав Голова об`єднання церков ЄХБ Житомирської області М.І.Дейнека. Пресвітер місцевої церкви А.Д.Павлюк навів історичні факти щодо виникнення церкви, першої на Житомирщині.

Євангельське віросповідання, занесене німцями-колоністами та поляками у 1850 році, не мало поширення через мовні перешкоди і жорстокі покарання "за зведення православних християн в іншу віру" - конфіскація майна та заслання до Сибіру. Але чехи, які прибули тоді в обширну Волинську губернію, рятуючись від переслідувань за віру з Східної Прусії, почали свідкувати односельчанам про Христа.

У 1877 році І.Г.Рябошапка відвідав Волинську губернію і хрестив чотирнадцять душ: Т.І.Недзельського і А.Литвинчука з Дашинки та інших з навколишніх сіл. З плином часу в селах Дашинка і Пекарщина та в навколишніх нараховувалося більше ста душ, охрещених по вірі.

У 1906 році християнський працівник Кушнєров, який прибув з Києва, організував Пекарсько-Дашинську громаду ЄХБ з українців, росіян, чехів і поляків. Богослужіння відбувалися одночасно в цих двох селах. А один раз на місяць усі збиралися в Дашинці, щоб брати участь у ламанні хліба. Слово Боже швидко поширювалося у навколишніх селах і більше ніж у п`ятнадцяти з них з`явилися новонавернені. Незважаючи на переслідування, будинки, де збиралися християни, не могли вмістити усіх бажаючих слухати Слово Боже. Першим пресвітером був обраний Н.Є.Бондар, а дияконом Т.І.Недзельський, які керували богослужіннями в Дашинці і Пекарщині.

Багато віруючих страждали у в`язницях за віру в Бога, близько десяти братів з Дашинської церкви не повернулися додому.

У 1976 році на пресвітерське служіння рукопокладений А.Д.Павлюк - сьомий пресвітер від заснування церкви. Сьогодні в Житомирській області налічується близько 70 церков з 3 тисячами членів. Якщо порівняти з іншими церквами області, в Дашинській церкві молоді найбільше, - вона і найстаріша, і "наймолодша". Господь рясно благословляє віддані Йому серця.

На урочистому богослужінні були прочитані слова Христа: "Ідіть по всьому світу і проповідуйте Євангеліє всьому творінню. Хто увірує й охреститься, той буде спасений, хто ж не увірує, той осуджений буде" (Мар. 16:15,16).

На знімку: *пресвітер А.Д.Павлюк зачитує історію церкви*

Святе водне хрещення звершували О.Я.Кравченко та М.А.Прокопчук.

Тут же, на березі озера, була звершена молитва благословіння і поздоровлення. Чудово співав житомирський молодіжний хор. Потім у молитовному домі новоохрещені вперше в житті через хліб і вино брали участь у спомині страждань і смерті Господа нашого Ісуса Христа.

Завершилося свято чудовим братерським обідом та спілкуванням для всіх, хто прийшов на свято.

Василь Павлюк

Спорудження Молитовного Дому

Розпочалося в Житомирі у 1995 році. Для цієї мети обрали зручне щодо під`їзду та затишне місце.

Відразу було споруджено двоповерховий госпблок, в якому з осені того ж року почали проходити богослужіння. В минулому, 1996 році, тут було зареєстровано церкву, в якій уже близько 10 душ навернулися до Господа.

Кімната, в якій тимчасово збираються християни вміщає понад 100 чоловік, але ніяк не задовольняє потреб віруючих міста. Новий Дім молитви розрахований на 600 місць. Тут буде Недільна школа на 120 учнів, Біблійна школа на таку ж кількість студентів, а також канцеля-рія Обласної пресвітерської Ради.

Відповідальним за будівництво і пастором нової церкви є щирий християнин В.М.Поплавський. Тривалий час він був пастором центральної общини м. Житомира. Отож, як людині з неабияким духовним та життєвим досвідом, сумлінному фахівцю, за рішенням Обласної братерської Ради йому доручено цю відповідальну справу.

Будівництво ведеться власними силами. Усі члени церкви беруть у ньому активну участь. Завершено нульовий цикл і піднімається перший поверх. Допоміжні роботи на будові

Пастор В.М.Поплавський

виконують сестри, яких як і скрізь тут переважна більшість. Найбільшу активність виявляють християнки М.М.Підлевська, яка є керівником Жіночої Ради, В.В.Карбовська, В.Є.Куца та інші. Часто тут можна побачити Г.К.Недзельську, яка має вже 81 рік, але прагне надати посильну допомогу. Вона подає приклад для декого з молодих членів церкви, які ще не були на будові.

Приходять сюди також і новонавернені, з якими під час спільної праці проводиться й необхідне душеопікування.

Будівництво проводиться на добровільні пожертви, яких в наш економічно скрутний час катастрофічно не вистачає.

Бажаючі допомогти у спорудженні молитовного Дому, де житомиряни зможуть славити Бога, можуть зробити це поштовим переказом на ім`я пастора або на р/р 000701108 у Житомирському відділенні АК АПБ України в м. Житомирі. МФО 311379, код 13573298.

Богослужіння на будівництві Дому молитви

Сергей Порохин

* * *

Я слово всерьез принимаю:
Оно - то лекарство, то яд.
Где доброе - радости рая,
Где злое - предчувствую ад.

Меж небом и дном преисподни
На нашей прекрасной Земле
Живу не без страха Господня
Уже предостаточно дней.

Освоился с магией слова,
И крест этот призван нести,
Чтоб ближний не кинулся в омут
В отчаяньи, сбившись с пути.

Голгофа

Кто больше других понимает,
Тот больше и должен другим!
Вся истина эта простая
Всесильная смыслом своим!

И я, понимающий, должен
Быть сильным на этом пути,
И крест свой - тяжелую ношу,
К вершине Голгофы нести.

А тем, кто ослаб на дороге,
Я должен подставить плечо:
"Осталось не так уже много,
Немного осталось еще".

* * *

Вот за мигом проносится миг,
Жизнь - пустой лотерейный билет:
Я безвременьем загнан в тупик,
Из которого выхода нет!

Как дожить до грядущего дня,
Пережить бесконечную ночь!!
Отче наш, не оставь же меня,
Дай безвременье дней превозмочь!

Дай ума не роптать на судьбу,
И упорства - свой крест донести.
И клоню я повинну главу.
Ты прости меня, Боже, прости.

На знімку: *(зліва направо) Василь Василов, пастор у справах молоді по Чернівецькій області, Браян Хенслі (США) і Сергій Жевняк, перекладач, у Кам'янці-Подільському*

Пора засіву

Ліричні нотатки про євангелізацію на Поділлі

Уздовж дороги, де мчав швидкий автобус з Хмельницького до Чернівців, біг своїм небесним путівцем повновидий місяць, жовто-червоний, неначе мак, і заливав щедрим світлом довколишню околицю з дібровами, байраками, ланами, селами, і чомусь, певне, як ніколи раніше, зронилися у свідомості хрестоматійні рядки поетичного слова Лесі Українки: "Красо України - Поділля".

Поділля!.. Манливе, принадне, оспіване в багатьох піснях, цієї червневої нічної пори дарувало пахучу прохолоду, спокій, тишу і ще якесь лагідне, дивне відчуття близької вічності - у роздумі та в грудях спіло тепло. Так буває у людини надто рідко. Чи, може, тому, що в салоні лилася рікою чарівна пісня про силу і велич Творця Всесвіту?! Чи, може, тому, що тут постійно дзвенів щасливий сміх та лунали радісні діалоги то українською, то румунською, то російською мовами про славні діла Божі, котрі відбулися в дні євангелізації на Хмельниччині і Тернопільщині?! Чи, може, тому, що серця місіонерів були вщерть переповнені незбагненною любов`ю до Ісуса Христа, Який незримо був присутнім серед цих добрих людей з різних країн?!

Важко сказати. Важко було враз зрозуміти, осмислити, бо занадто багато радості кипіло в кожній душі. Мені страшенно подобалися ці люди, що відмовившись від постійної дріб`язкової суєтності, тиждень, день у день, практично кожної години сіяли насіння біблійної правди на полі людських душ.

Спостерігаючи то за дорогою, то за красенем-місяцем, думалося, що минулий тиждень, який так швидко щез, наче дим, був благодатною порою щедрого євангельського засіву в Кам`янець-Подільському, Шепетівці, Ярмолинцях, Городку, Старокостянтинові, Волочиську, Смотричі, Кременці, Почаєві, Тернополі, Хмельницькому... Ці географічні назви звучали з різномовних уст, адже кожен волів поділитися особистими незабутніми враженнями від євангелізації, де Сам Господь творив дивні речі. Вічний Сіяч знову зримо пройшовся українським роздоллям і знову прозвучало оте вкрай потрібне для нашого знедоленого народу: "Прийдіть до Мене всі знеможені і обтяжені, і Я заспокою вас!"

"Прийдіть", - здавалося повторював зараз і місяць. Автобус і далі хутко намотував на колеса блискучу стрічку асфальту, а в уяві знову і знову вимальовувався мармуровий зал Хмельницького будинку профспілок, де відбулася остання, підсумкова зустріч євангелізації, де злинули чудові слова подяки від Голови обласного об`єднання церков ЄХБ Миколи Каспрова, де проповідник з Румунії Віорел Бужоряну чітко підмітив, що "євангелізація закінчиться лише в момент приходу на землю Ісуса Христа", де прозвучала лагідна та щира молитва подяки Господу від керівника євангелізації пастора з Америки Джіма Уолтерса... А як чудово співали християнські гімни брати-румуни, буковинець Леонід Барляк, молдовани - вчителі Марія та Григорій Міхенько!..

Проте, думалося, що навряд чи можна згадати усі прізвища, що навряд чи можна описати всі події, зустрічі, деталі, адже це знає лише Сам Господь, Котрий водночас був присутнім повсюди. Тому, надіюся, ще декілька коротких, вибраних епізодів, нотаток зможуть лише у деякій мірі накреслити загальні контури незабутнього євангельського дійства...

...Жванчик!.. Річка, котра тече поміж левадами, скелями, байраками, ділить майже навпіл мальовниче село Лясківці. Один з кутків так і зветься - Заріччя - тобто за рікою. Не так давно тут народилася маленька євангельська церква, котра збирається на богослужіння в оселі покійної сестри по вірі, а для майбутнього дому молитви лише щойно закладено фундамент поряд з молодим садом. І пресвітер, місіонер Борис Котик, також молодий, як за віком, так і за духовним досвідом, і щоб добратися на зібрання, йому необхідно подолати більше двадцяти кілометрів лише в один бік. Однак, світильник євангельської правди в селі горить. І щоб він горів ще яскравіше, сюди приїхав Кен Браунен з далекого міста Кеннеса, що в американському штаті Джорджія, а також троє братів із сусідньої Буковини: молодий пастор Микола Пастушак, молоді проповідники Борис Нагірняк та В`ячеслав Купченко. І ось ця "молода команда з гітарою" пішла від оселі до оселі, воістину від серця до серця звіщала правду Христову...

Останню євангелізацію було проведено в центрі села, на вигоні, під голубим літнім небом... А на допомогу прибула музична група з Кам`янець-Подільської церкви "Голос Євангелія", проповідник-місіонер з Довжка Павло Чайка, християнський співак з Дунаївців - сусіднього райцентру, Василь Муц. На жаль, не так багато прийшло сільчан на вигін послухати Слово Боже. На жаль... Однак, церква радіє кожній душі, яка шукає істинного шляху примирення з небом... Чудовий християнський спів линув над левадами і здавалося, що й земля в той час дихала набагато вільніше, і навіть Жванчик повеселів, і вже ніс свої хвилі поміж горбами та вербами зовсім легко, а над луками вдалині уповільнила хід сонячна заграва...

...Кам`янець-Подільський!.. Дивне, своєрідне містечко з багатющою історією та відомою навіть за межами України фортецею біля річки Смотрич. Якщо завітати сюди від західної околиці, з дороги, яка веде на Львів, Чернівці, Тернопіль, то є тут, неподалік від траси, гарний дім молитви помісної церкви, де пастором Іван Ціхоцький. Добру Новину в Кам`янець-Подільський приїхав звіщати студент духовної семінарії з Канзас Сіті американець Браян Хенслі. І склалися в нього під час євангелізації особливо дружні стосунки з перекладачем - учителем англійської мови Сергієм Сергійовичем Жевняком. До речі, вже з першого погляду ця людина надто сподобалася і мені: добродушне обличчя, тихий лагідний голос, постійна ввічливість, словом, справжній сучасний інтелігент.

Як зараз пам`ятаю, коли ми задушевно розмовляли про теперішній стан християнства в Україні, то Сергій Сергійович у цілому підтримував догматику вчення баптистів.

"А чи не виникало у Вас бажання, Сергію Сергійовичу, відколи ви як перекладач доносите людям Христове вчення, і самому виконати повеління Ісуса?" - запитав я несміло Жевняка. На що він, зам`явшись, задумливо відповів: "Думаю, що я і так є християнином..." Зрозуміла річ, я не перечив. Навіщо? Хай дивиться і думає. І як виявилося пізніше, одне діло дивитися, інше - думати, а ще інше - твердо знати де і що написано в Біблії, розуміти смисл написаного у Святому Писанні. Як би там не було, але Жевняк настільки підкуповував своєю поведінкою, наче він і справді дуже давно був християнином. Вірю, що в період євангелізації за його навернення молилася вся помісна церква.

І ось прощальна євангелізація в Хмельницьку, останні хвилини зібрання, з вуст пастора Каспрова звучать слова запрошення до примирення з Богом. Мовчав зал, ніхто не поспішав ступати на вузьку християнську дорогу, однак Дух Святий все-таки побудив відгукнутися на заклик декілька душ. І першим покаявся Сергій Жевняк. Коли він, стоячи молився, то поряд, обнявши його за плечі, радісно плакав Браян Хенслі...

...У дні євангелізації автомашину пастора центральної церкви міста Хмельницького Петра Пекного можна було бачити всюди. Дев`ятнадцятого червня, наприклад, ще навіть не було дев`ятої години ранку, а Слово Боже вже звіщалося у міській ветеринарній лікарні. Усіх вітає з приємною посмішкою на вустах проповідник із Чернівецької румунської церкви Микола Черкез і лаконічно пояснює присутнім мету євангелізації на Поділлі. Потім на ноги зводиться високий ставний чоловік з Біблією в руках:

- Вітаю всіх, моє ім`я Джім Уолтерс. Живу я в місті Денвер, штат Колорадо, що в Америці, серед гарних скелястих гір. Я дуже радий бути на Україні, як гість віруючих, щоб розповісти як Ісус Христос увійшов у моє життя. З дитинства я пам`ятаю, що наша сім`я загалом жила дуже добре. Батько мій був пілотом і я фактично виріс в аеропорту, постійно спостерігаючи за літаками. І все, чого я хотів найбільше, - стати пілотом. Після коледжу я закінчив авіаційну школу і літав на військових реактивних літаках, мав гарний дім, автомобіль, чудову сім`ю, але життя моє було неповноцінним. Я це зрозумів, коли побачив інше життя - життя віруючих людей. У них була надія на майбутнє, а в мене - ні. І я почав шукати дорогу до Христа, Котрий міг би мене заспокоїти... Потім Джім хвилююче оповідав про своє покаяння, про те, що зараз він пастор великої церкви, де 2700 членів, про Божий план спасіння кожної особи на землі.

Насамкінець до ветеринарів звертається і пастор Пекний. Говорить він щиро, переконливо:

- Бог любить усіх! Тебе і мене! Якщо ми визнаємо свої гріхи, то Він обов`язково простить. Ідіть до Нього, поки ще є час. А щоб утвердилася віра ваша і ви могли зрозуміти Біблію, приходьте, будь ласка, до нас на служіння в Дім Молитви що на вулиці Шестакова, 43. Ми чекаємо вас.

А вже о десятій ранку команда Джіма Уолтерса мала зустріч з мером міста Михайлом Костянтиновичем Чекманом, де також звіщалося слово Божої правди. Трохи пізніше - з лікарями та медсестрами обласної поліклініки, а потім у міській лікарні, далі в ... І так цілий день. А щовечора - служіння в Домі молитви. І Господь благословив: через молитву покаяння Христа прийняли у своє серце 50 душ! Слава Богу! Можливо, не всі вони стануть членами церкви, можливо не всі приймуть святе водне хрещення, можливо... А втім - хто зна? До Церкви душі додає Господь. Істина євангельська - загальновідома...

...Автобус і далі мчав щедрою подільською землею, котра відпочивала після денної літньої спеки, блищало в соковитих росистих травах місячне світло і згадувалося, згадувалося... Згадувалася і подія в селі Терешівці, де голова сільради чинив опір євангелізації, але його вгомонили самі ж односельчани. І коли був заклик до покаяння, то 25 осіб схилилися перед Творцем землі та неба на коліна... Згадувалося різне... Згадувалися села і міста, події і факти, добре і зле, згадувалися різні люди... І думалося, що оце чарівне Поділля цієї червневої місячної ночі воістину втілювало, уособлювало євангельську ниву України, яка ще потребує багато духовної праці. Дуже багато...Шкода, що ми іноді про це забуваємо. Забуваємо, що пора євангельського засіву може бути дуже короткою, обмеженою, як і коротка літня червнева ніч...

Автобус і далі мчав дорогою, повновидий місяць підбився до зеніту, а попереду, на кордоні між областями зблиснув широкий Дністер...

Василь Титов

На знімку: *Євангелізаційна група пастора П.Пекного в одному з медичних закладів м.Хмельницького*

То ж ідіть і навчайте всі народи...

На знімку: *під час презентації товариства "Духовне відродження"*

Останнім часом в Україні працює багато місій. Київський регіональний центр місійного товариства "Духовне відродження" виділяється серед них направленістю своєї роботи спільно з Братством ВСО ЄХБ на створення та розвиток нових церков, як заповідав Господь у Євангелії від Матвія 28:18-20. Про це і йшла мова на його презентації, що недавно відбулася у приміщенні актового залу Київської богословської семінарії .

Свій виступ директор центру П.Марченко почав з прикладу служіння апостола Павла, який допомагав стверджуватися у вірі як окремим людям, так і церквам.

- Допомогти людині утвердитися у вірі - обов'язок кожного служителя і члена церкви. Тому у своїй церкві я постійно наголошую, що кожний християнин повинен бути місіонером там, де він живе, де працює.

Наша місіонерська група почала збиратися для молитов ще у квітні 1996 року, а 26 грудня після проведення підготовчої роботи наш центр зареєстрували. Головне, ми почали відбирати людей, які могли нести служіння місіонерів. На сьогоднішній день у нас працюють шість місіонерів, що несуть служіння в нових церквах. Ми кожного ранку збираємося у нашому центрі для молитви за місіонерів і бачимо успіх у їхньому служінні, хоч ця праця й дуже важка. І що цікаво, що під час регіональних місіонерских зустрічей, проходить активний обмін досвідом роботи, що необхідно нашим служителям, бо умови роботи швидко змінюються. Ми навчаємося та підтримуємо один одного.

Недавно ми провели зустріч вчителів недільних шкіл. Бо на сьогодні це один із способів створення церков. До нас у недільні школи зараз приходять багато дітей невіруючих батьків. А через дітей до церкви йдуть і їхні батьки.

У подальших планах роботи нашого центру - організація нових церков, хоч на сьогодні це стало набагато важче. Та ми зобов`язані використати той час, який нам дарує Господь.

Віце-президент асоціації "Духовне відродження" Джордж Ло розповів гостям історію її створення.

- 1991 року у Петра Петровича Дейнеки з`явився новий погляд на церковну роботу. Після молитов Господу ми з ним зрозуміли, що в умовах, коли в колишньому Радянського Союзі проходять стрімкі зміни, Бог хоче створити нову місію, яка буде працювати з церквами і виконувати Велике Доручення.

Джордж Ло також розповів про початок роботи асоціації у Москві у 1992 році, а потім вже на Україні. Спочатку був розроблений "Проект-250" - така кількість місіонерів планувалася тоді. Дякуючи Богу у листопаді 1993 року 246 місіонерів брали участь у проекті. Але потім від багатьох церков надійшли листи з проханнями підготувати ще майже тисячу місіонерів. І тоді ми вирішили відкрити регіональні центри по створенню нових церков, які могли б готувати і координувати роботу нових місіонерів на місцях, а також розвивати та зміцнювати співробітництво, координацію спільних дій з іншими місіями по служінню зростання церков і розповсюдженню Євангелія.

З словами настанови на зустрічі виступив старший пресвітер Київської області М.М.Чорненький. Він сказав, що головне у місіонерському служінні не фінансові кошти, хоч і це важливо, а наявність гідних братів, "чьих уст Господь касается горящим углем", які бачать у цьому служінні можливість служити Богу. Такі люди благословенні. І хотілося б, щоб у місіонерів "Духовного відродження" було таке бачення.

З оглядом місіонерського служіння на Україні і місцем місії "Духовне відродження" у цій праці виступив брат В.В.Козубовський.

Заключне слово настанови та молитву благословіння про подальшу діяльність Київського місійного товариства "Духовне відродження" сказав заступник Голови ВСО ЄХБ брат В.Д.Ткачук. Він прочитав з Послання до Євреїв 10:19-29 про ті якості, які повинні бути у Божих служителів, якою має бути істинна спільність з Господом.

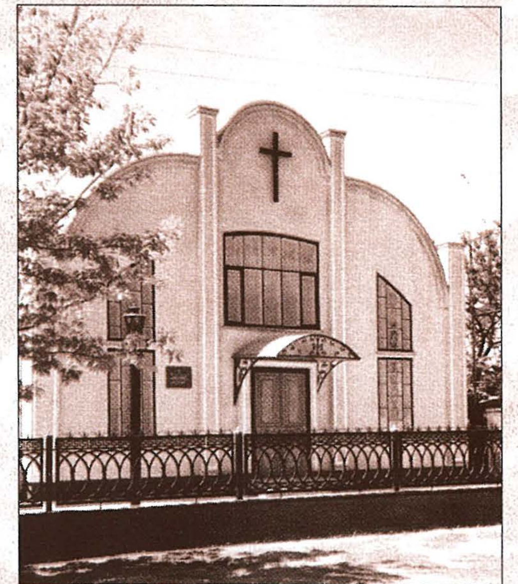
Під час зустрічі відбувся обмін думками учасників, що приїхали з різних регіонів України. Місіонерам баптистського братства, що зараз трудяться в Україні, властиве прагнення до активної живої праці по розповсюдженню Слова Божого.

Завершила зустріч спільна молитва.

Генадій Хохлов

Мій дім буде названий домом молитви для всіх народів

(Ісая 56:7)

**Нікополь
(Дніпропетровська обл.)
Дім Молитви церкви ЄХБ
вул. Тельмана, 2**

**Костопіль
(Рівненська обл.)
Дім Молитви
церкви ЄХБ
вул.Симоненка, 26**

**Київ
Дім Молитви церкви ЄХБ
"Дім Євангелії"
вул. Щекавицька, 2/8**

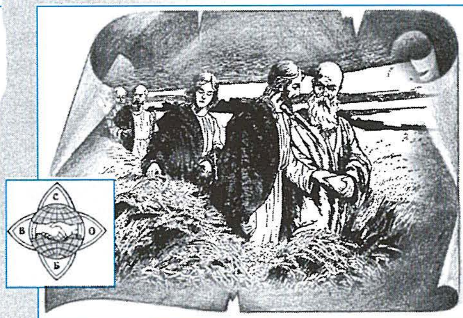
Спасіння
від Господа,
і над народом
Твоїм
– Твоє
благословіння.

Псалом 3:9

Євангельська НИВА

Духовно-просвітницький журнал 4'97

З Різдвом Христовим, з Новим 1998 роком

вітає редакція "Євангельської ниви" братів і сестер, шановних наших читачів.

Рясних Вам Божих благословінь, радості і торжества в Ісусі Христі, Який дає нам перемогу, і пізнання про Себе розповсюджує через нас на всякому місці 2 Кор. 2:14.

З Божою допомогою завершуємо цим номером журналу 1997 рік. Для нас він був особливо відповідальним, але благословенним і радісним. Євангельська нива з номера в номер засівається зернами Христової правди і благодаті. Сподіваємося, що в ній багато-хто знайде для себе підбадьорення і підтримку, наснагу і міць для духовного зростання. Віримо, що праця наша не марна перед Господом (1 Кор. 15:58).

Нам особливо приємно отримувати Ваші листи. Щиро дякуємо Вам за теплоту, щирість і пораду. Це підбадьорює і надихає нас докладати ще більше зусиль, щоб "Євангельська нива" була найулюбленішим Вашим журналом.

Умови видання й придбання журналу в 1998 році залишаються такими ж, як і в минулому році. Пожертви в сумі 10 гривень на рік за 4 номери журналу просимо надсилати на адресу редакції: 252004 м.Київ-4, вул. Толстого, 3-А, або на р/р 26007200000716 у Старокиївському відділенні УСБ м.Києва, МФО 322045, код 14357313 з поміткою "Євангельська нива".

Моліться за нас, за нашу працю.

Редакція

Євангельська НИВА

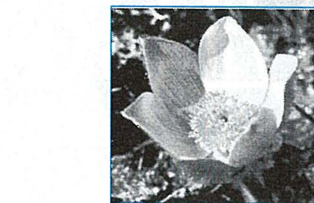
У НОМЕРІ:

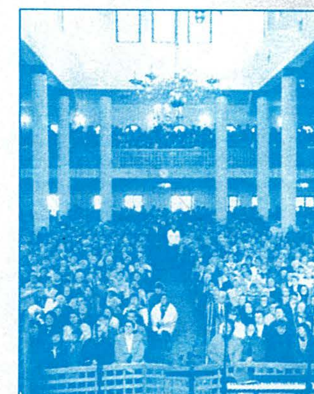

Духовно-просвітницький журнал
Всеукраїнського Союзу Об'єднань
євангельських християн-баптистів

№4 - 1997

Головний редактор
Комендант Г.І.

Відповідальний редактор
Козубовський М.В.

Редакційна колегія

Домашовець В.Г.,
Козубовський В.В.,
Комендант Н.Д.,
Кравчук В.П.,
Крещук О.Б.,
Кульбич В.К.,
Матвіїв В.М.,
Прокопчук А.І.,
Санніков С.В.,
Ткачук В.Д.,
Храпак П.М.

Редагування Зелінська В.М.

Технічний редактор
Дорофеєва О.П.

Художник
Юрченко В.Г.

Комп'ютерний набір
Лоськова С.Я.

Адреса редакції:
252004 Україна,
Київ-4, вул. Толстого, 3-А
тел: (044) 225-36-13

Видання здійснюється
на добровільні пожертвування

Видання зареєстроване
Міністерством України
у справах преси та інформації
Свідоцтво КВ
№2245 від 16.10.1996 р.

© Всеукраїнський Союз
Об'єднань Євангельських
Християн-Баптистів

Надруковано
з готових фотоформ на місійній
книжковій фабриці
"Християнське життя"
263006 м. Луцьк, вул.В.Стуса, 3
тел/факс (03322) 4-57-51

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ! З НОВИМ РОКОМ!

"Я звіщаю вам велику радість, яка буде всім людям: Бо сьогодні народився вам в місті Давидовім Спаситель, Котрий є Христос Господь"
(Луки 2:10-11)

Улюблені брати та сестри!

Сердечно вітаю вас з Різдвом Христовим та Новим 1998 роком!

По великій любові та милосердю Господа нашого Ісуса Христа ми знову наблизилися до святкування великої та знаменної події, Різдва Христового, яке нагадує нам про особливу любов Божу.

"Бо так Бог полюбив світ, що віддав Сина Свого Єдинородного" (Ін. 3:16).

Безсумнівно, "велика тайна благочестя: Бог з`явився у тілі" (1 Тим. 3:16).

Ми вдячні Богу Отцю, що в Сині Його Єдинородному нам дане все, що необхідне для нашого спасіння, виправдання та викуплення.

Можливо, ми впродовж років слухали цю радісну звістку про Різдво Христове, але вона стала для нас більш радісною тоді, коли ми прийняли Христа як свого особистого Спасителя, коли віддали Йому своє серце і стали спадкоємцями Царства Божого.

Отож, по праву сьогодні ми можемо приєднатися до співу небожителів: "Слава в вишніх Богові, і на землі мир, в людях благовоління!"

Любі друзі, брати та сестри, вітаючи вас з Різдвом Христовим та Новим 1998 роком, приємно повідомити, що минулий рік був особливим для нашого Братства. Протягом цього року тисячі душ на Україні прийняли Христа як свого особистого Спасителя, вступивши в завіт з Ним через святе водне хрещення. Відкрилося майже 200 нових церков. У 1997 році ми відсвяткували 130-річний ювілей об`єднаного євангельсько-баптистського Братства. Особливого росту набувають церкви, служителі яких виявляють належну увагу до потреб новонавернених, опікуються дітьми та молоддю й не забувають належно шанувати людей старшого віку, пам'ятаючи стійкість і мужність наших попередників. Адже завдяки їх молитвам, жертовності, терпінню ми маємо благословенне сьогодення.

Згадуючи про минуле, варто сказати про витоки нашого українського Братства, яке має власну історію. Ще 145 років тому у селі Основа Херсонської губернії Одеського повіту селянин Федір Онищенко прийняв Христа і почав гаряче свідкувати про Нього. Через короткий час увірував і близький друг Федора, - Михайло Ратушний, потім інші селяни почали читати Євангелію (тоді ще слов`янською мовою). Поступово пробудження охопило села Любомирку і Карлівку Єлисаветградського повіту. У Любомирці першим навернувся до Господа І.Г.Рябошапка. Так почався євангельсько-баптистський рух в Україні. І сьогодні Добра Новина ласки і любові Божої досягає багатьох сердець.

Зараз ми маємо нові можливості для свідоцтва світові про Божу любов. На зміну масовим євангелізаціям приходить особисте свідчення. Кожен християнин повинен відчути відповідальність за оточуючих його людей, бути місіонером і євангелістом.

Адже ми "вибраний рід, царствене священство, народ святий, люд придбаний на те, щоб звіщати чесноти Того, Хто покликав нас з темряви в дивне Своє світло" (1 Пет. 2:9).

З кожним новим роком ми наближаємося до знаменної дати - 2000 років з дня народження Ісуса Христа. Чи будемо ще на землі зустрічати цей ювілей, чи, можливо, хто раніше зустрінеться з своїм Господом, або Христос прийде за Своєю церквою.

Так чи інакше, але протягом майже 2000 років люди мають можливість прийняти для себе цю радісну вістку: "Бо сьогодні народився вам в місті Давидовім Спаситель, Котрий є Христос Господь" (Лк. 2:11). Так звістив Ангел на полях Віфлеєму, так і сьогодні радість приходить у те серце, де народжується Христос.

Починаючи Новий 1998 рік, ще раз проникнемося почуттям вдячності до Бога за чудовий Дарунок Неба, за ласку, яку виявляв до нас наш Господь протягом минулого року, за щедроти та благословіння, які ми відчували у щоденному нашому ходінні перед Ним.

Будемо звершувати доручене нам служіння в єдності духа та в союзі миру (Еф. 4:3), зберігаючи і збагачуючи духовну спадщину нашого Братства, свідкуючи усім людям про вічну любов нашого Спасителя Ісуса Христа, яка майже 2000 років тому явила себе усім людям.

Голова ВСО ЄХБ,
пастор Г.Комендант

Поклоніння волхвів зі сходу

Іван Гніда, пастор

Коли ж народився Ісус у Віфлеємі Юдейськім за днів царя Ірода, то ось мудреці прибули до Єрусалиму зо сходу, і питали: "Де народжений Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю Його, і прибули поклонитись Йому" (Мт. 2:1-2).

Різдво Христа для християн - радісне свято: радіють діти, дорослі та старі, радіють жителі міст і сіл. Радіють усі народи землі.

В Євангелії описано багато чудових подій, пов`язаних з народженням Христа, що викликають у нас радість, вдячність Богу, Який дарував нам спасіння в Ісусі Христі.

Перед нами кілька мудреців на верблюдах, що привели в рух весь Єрусалим. Деякі богослови вважають, що мудреців було троє, по числу принесених дарів. У вічності все дізнаємося та побачимо, а сьогодні подякуємо Богу, що вони пішли у цю нелегку, далеку дорогу. Зустрічали вони і розбійників, які побачили запорошених тварин та людей і сказали їм: "Проїжджайте!"

Беззбройні, мирні люди, - чим могли вони привести в рух жителів святого міста? Своїм запитанням: "Де народжений Цар Юдейський?" (Мт. 2:2). Вони прийшли поклонитися в місто, жителі якого першими повинні були знати, очікувати і побачити Його. Але нічого подібного не сталося. В Едемі Бог шукав людину, кажучи: "Де ти?" (Бут. 3:9). Тепер людина шукає Бога: "Де є народжений Цар Юдейський?" Зібравши первосвящеників та книжників, Ірод запитує їх про інше: "...де має народитися Христос". Ось що лякало Ірода. Народ Ізраїля очікував Месію, Христа, але Ірод, спонуканий духом руйнівника, боявся приходу Месії. Руйнівник нікого не хоче обійти, але руйнує віру і все Боже в людині. Ось і тепер він побудив Ірода і той має сатанинський намір - вбити Дитя святе. Господь через пророка Наума дає чудові поради, що нам треба, аби протистати руйнівнику: 1. охороняти твердиню; 2. стерегти дорогу; 3. зміцнити стегна; 4. зібратися з силами (Наума 2:1,2). Розміркуйте про цю дивну пораду, що має силу і в наші лукаві дні.

У Матвія 2:9 сказано: "А зоря, яку вони бачили на сході, йшла перед ними". Вони її бачили на сході і Дух Святий дав їм розуміння, що це за зоря. Мудреці, пам`ятаючи слова волхва Валаама про зорю від Ізраїля, а може і слова Авраама: "Бог нагледить ягня Собі на цілопалення" та пророцтво Даниїла про Христа Владику (Дан. 9:25), пішли за зорею. "Побачивши ж зорю, вони дуже зраділи". Цю радість може правильно зрозуміти Нафанаїл (Ін. 1 розд.), Закхей (Лук. 19 розд.), Вартимей (Мар. 10 розд.) та мільйони тих, кому явлено було дещо подібне.

Люди іноді шукають протистояння небесних світил, говорячи про походження світу, стають справжніми еволюціоністами, дарвіністами, пояснюючи, що дні творіння - це певні періоди часу, а не звичайні дні. Хіба за день Бог не може створити все, що сказано про цей день? "Сказав Бог" - і все сталося миттєво, як написано: "Благословен Господь Бог, Бог Ізраїля, єдиний, що чудеса творить!" (Пс. 72:18). Радість мудреців описати нам неможливо. Зоря "нарешті прийшла"!

"Нарешті" закінчився їхній важкий, довгий шлях. "Нарешті" прийде кінець і нашим земним скорботам. Прийде найрадісніший день, коли ввійдемо в вічні оселі і завжди будемо з радістю служити Тому, Хто спас нас від вічної загибелі, Господу нашому Ісусу Христу!

Зорі видно вночі. Не будемо страшитися ночі, нічного мороку, Христос хоче бути з нами і там (Вих. 20:21). Ночі скорбот і суму тільки на землі. Вони наблизили нас до Христа аби ми поквапилися шукати Його: "Де ж той Бог, ...що вночі дає співи" (Йова 35:10); "Згадую я вночі пісні мої" (Пс. 77:6). Ночі наших земних скорбот пройдуть, приймемо їх уроки у свої серця. Будемо молити Господа, щоб допоміг нам стати хоча б маленькою зірочкою та вказати шлях до Христа тим, які Його шукають. Але є зірки, що блукають (Іуд. 12, 13 вв.). Такі зірки не допоможуть знайти Христа нікому.

"Побачили Немовля з Марією, матір`ю Його". Краще один раз побачити, ніж сім разів почути. Закхей чув про Нього, але вирішив побачити (Лук. 19 розд.). Як багато Його милості до нас ми бачимо. Не будемо про неї забувати: "Милості Господні згадуй". Мудреці зраділи, знайшовши Того, Кого шукали і для Кого пройшли цей важкий шлях. Перший євангеліст в Україні І.Г.Рябошапка, коли знайшов Христа, усім про це розповідав. Він відвідував базари і якщо видавалася нагода, то кричав: "Знайшов, знайшов". Збиралися люди і він проповідував, що знайшов Христа у Євангелії.

Пригадую сестру Н.Я.Погорєлову, заслуженого лікаря-хірурга з Києва. Вона прийняла Христа в юності, але потім інститут, війна, заслуги на фронті і вона "загубила" Його. Якось її запросили в Києво-Святошинську церкву ЄХБ на зібрання, де того дня проповідував старший пресвітер церков Вінницької області В.Х.Василенко. Він проповідував на місце Святого Писання Ін. 1:40-42 і особливо звернув увагу на слова: "Ми знайшли Христа". Брат Володимир Хомич звернувся до слухачів з закликом: "Хто загубив Христа, шукайте Його". У цьому зібранні Н.Я.Погорєлова каялася, що вона загубила Христа, що пройшли роки, а вона Його не шукала. А тепер знайшла, щоб більше не губити.

Слово Боже вчить тих, що пізнали Господа Ісуса Христа, служити Йому і не соромитися поклонятися Спасителю (Ін. 4:29; Об. 10:10; Об. 22:9; Пс. 44:12).

Улюблені, Христос чекає від нас дарів. Принесемо Йому нашу надію, віру та нашу любов. Скажемо Христу: "Візьми наше життя, навчай нас, веди нас і допоможи ввійти в чудові оселі, приготовані для нас, викуплених Тобою".

Відповідаючи Петру, Христос сказав про найвеличнішу нагороду тим, хто послідує за Ним (Мар. 10:28-30).

Дорогі брати та сестри! Мудреці зразу ж отримали від Господа за їх любов і труд величне благословіння через відкриття не повертатися до Ірода (вірш 12). Це їх підбадьорило і вони "іншим шляхом пішли в країну свою".

Шлях до Ірода - це страшний шлях, шлях гріха та зради. Інший шлях - це новий шлях, який відкрив Ісус Своїм дітям (Євр. 10:19-20). Чи ми з вами знаходимося на новому шляху? Перевірмо себе. Апостол Павло у посланні до Євреїв 10:22-25 говорить про характерні якості життя християн, які йдуть новим шляхом.

Подякуємо Христу за труд любові, який звершили мудреці для слави народженого Спасителя. □

Бог Сина у світ послав

Валерій Малов

Думки християн у ці різдвяні дні спрямовані у невелике юдейське місто Віфлеєм, до місця, де під час правління римського кесаря Августа, під куполом зоряного неба, в овечих яслах народилося незвичайне Немовля. Тут відбулося велике небесне таїнство - виповнення Божої обітниці.

Через весь Старий Завіт червоною ниткою проходять провіщення про Спасителя-Месію. Найбільш яскраве пророцтво записане пророком Ісаєю за сімсот років до народження Христа: "Тому Господь Сам дасть вам знака: Ось Діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвеш ім`я Йому Еммануїл" (Іс. 7:14).

Стомливим було очікування у народі. "Коли сповнився час, Бог послав Сина Свого, Який народився від жінки" (Гал. 4:4). Марія, мати Господа Ісуса Христа, жила в Назареті. Коли прийшов час родити їй, вийшло веління кесаря зробити перепис населення з метою встановлення контролю над платниками податків.

"І всі йшли записатися, кожен у своє місто. Пішов також і Йосип з Галілеї, з міста Назарету, в Юдею, в місто Давидове, яке називається Віфлеєм, бо він був з дому і з роду Давидового, записатися з Марією, з ним зарученою, котра була вагітна. Коли ж були вони там, настав їй час родити. І народила Сина свого Первістка і сповила Його, і поклала в ясла, бо не було їм місця в гостиниці" (Лк. 2:3-7).

Ця постанова кесаря не була випадковістю. Біблійні пророцтва виконуються точно. Не Назарет, а Віфлеєм - місце народження Христа, провістив пророк Михей.

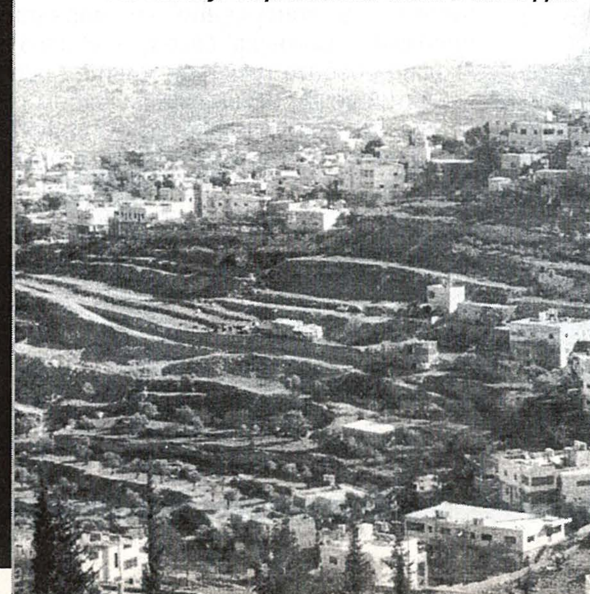
Славне народження Спасителя супроводжувалося знаменнями неба. Ангел звістив віфлеємським пастухам про народження Спасителя, а численний ангельський хор прославляв Творця:

"Слава в вишніх Богу, і на землі мир, в людях благовоління!" (Лк. 2:14). Слова цієї ангельської пісні співають християни усього світу, віддаючи славу Богу.

Унікальність Різдва Христового полонить людей як простотою, так і глибиною змісту. Благочестивий старець Симеон, побачивши Христа-Немовля у храмі, зрадів, прославив Бога і прорік: "...очі мої бачили Спасіння Твоє, яке Ти приготував перед усіма народами; і світло на просвіту язичникам і на славу народу Твого Ізраїля... ось лежить Цей на падіння і на вставання багатьох в Ізраїлі і на знак сперечання" (Лк. 2:30-32, 34).

Христос народився!

На знімку: Віфлеємські поля в наші дні.

Божою премудрістю усьому живому на землі визначено "час народжуватися і час помирати". Це правило поширюється на усіх людей, а також відноситься і до Боголюдини Ісуса Христа. Земний шлях Христос розпочав у віфлеємських яслах. Йому належало стати Спасителем людей - попереду шляхи Палестини, Гефсиманія, Голгофа.

Це шлях Спасителя до серця людини. □

ЩАСЛИВИЙ ВЕЧІР

Зечірні сутінки впали на місто. За вікном поскрипував сніжок під ногами перехожих. Заклопотаними виглядали обличчя жінок, що поспішали до своїх домівок після напруженої праці, їм так хотілося в цей Святий вечір сховати десь глибоко свою втому і щасливими сісти за стіл разом зі своїми сім`ями. Небагата, але з любов`ю приготовлена гостина - найдорожче для дітей та чоловіка.

Так розмірковувала Ганна, сидячи біля вікна і споглядаючи за перехожими на вулиці.

З чоловіком, з дітьми... Їй би також цього хотілося, але Господь покликав чоловіка до Себе, і життя Ганни докорінно змінилося. А діти? Розлетілися вони, як птахи: у кожного своє гніздо. І вона тепер не в своєму домі. Дяка Богу, діти віруючі, люблять Бога і її. Дім сина на якийсь час став і її домом. Та й невістку Бог послав хорошу. Онуки своєю любов`ю наповнюють серце Ганни теплом. Все ніби так добре, але здоров`я підвело її, тому і змушена була залишити рідну домівку на Поділлі і на зиму притулилася біля дітей.

Ганна думками полинула до свого села. В такий вечір там завжди було радісно. Односельці по-особливому доброзичливо ставилися один до одного. Всі щось пекли, готували смачні страви, частували гостей, діти носили вечерю до бабусь та дідусів, гомоніли по селу цілу ніч, колядували.

За вікном пролунало: "Радуйся, ой радуйся, земле, Божий Син народився!" Зграя дітвори підбігла під вікно і перебила її спогади. Он як! Тепер і в столиці колядують, і слова вірні - "Син Божий народився", а був час забороняли, якщо ж колядували, то "рік новий народився" співали. Хвала Богу, змінився час. Ганна поволі піднялася, взяла цукерки і вийшла до дітей. Пригощала гостинцями й приказувала: "Дяка Богу, що послав вас до мене, ніби я знову вдома, в рідному селі". Повернувшись до хати, опустилася на коліна і гаряче молилася, а підвівшись, мимоволі глянула на стіл і згадала, що скоро повернуться діти з онуками і буде в неї свята вечеря. "Ой радуйся!" - колядка повторювалася в її голові, в її серці. Як давно вона її знає!

З покоління в покоління люди співають колядки. Багато їх є, але ця... Ганна знову поринула у спогади.

...Закінчувався 1945 рік. Люди зітхнули від війни, хоча в кожній хаті досить горя - хтось отримав "похоронку", у когось хоч повернувся чоловік, та контужений чи поранений. Ганна пригадала свого чоловіка і змахнула сльозу - в його легенях були осколки, праве коліно розбите геть, але живий, Господь зберіг батька дітям. А ось Святий вечір, пахне свіжим хлібом і печенею. В печі мліє вечеря, а вся сім`я збирається на богослужіння. Добре, що не треба йти далеко, бо проходять вони в другій половині хати. Так сталося, що свекрові Господь поклав на серце половину тільки що побудованої хати віддати під молитовний дім. За стіною вже співали "Тихая ночь..." Хатні всі поспішили на служіння, але Ганна залишилася. Чи тому, що день був особливо напружений, а може й час прийшов родити, - Ганна скорчилася на лаві. Дитя по-особливому забилося під грудьми. Схопило поперек, через короткий час знову. Ганна накинула на плечі велику суконну хустку і побігла до сусідки: "Бабко Барбаручко, щось нездоровиться мені", - сказала і знову вся скорчилася. Знає бабуся, що потрібно, не одній жіночці допомогла. Повернулася разом з Ганною до хати, взяла жменю рум`янку, впевненими рухами налила в баняк окропу, що був у печі (так, ніби готувалася до цього), помолилася і прийнялася за свою справу. А за стіною знову чути спів: "Хто в печері цій лежить?" Ганна плакала і молилася, бо так потребувала Божої допомоги, і так не хотілося порушувати оту урочистість богослужіння. Вона терпіла, а Він допомагав їй. Через короткий час заплакало дитя. "Синок", - пошепки сказала бабуся.

Ще один синок! Сльози радості текли з очей щасливої матері. Саме сьогодні, в день свого народження, Ганна народила сина. "Його ім`я - Григорій", - сказала Ганна, хоча ніхто її не запитував. "Григорцю", - повторювала Ганна. Саме так її свекруха кликала свого чоловіка, якого у 1937 році забрали в НКВД за те, що дім молитви в своїй хаті зробив. Так і не повернувся, залишивши п`ятеро діток. Нехай в цей щасливий вечір зрадіє серце свекрухи тим, що "Григорцьо" живе.

Люди поволі виходили з молитовного дому, розмовляючи пошепки, ніби боялися порушити цю тиху і дивну ніч. Але дітвора... Вона зграєю припала до вікна: "Ой радуйся, ой радуйся, земле, Син Божий народився!"

О, що це були за слова! Раділа Ганна і народженому сину, і тій думці, що Господь поклав їй на серце, аби назвати сина ім`ям його діда, і так хотілося, щоб онук продовжив справу діда, щоб велика віра і любов до Бога зростали у серці сина, щоб справа діда "Григорця" мала продовження у поколіннях.

А колядники все співали і співали, чекаючи гостинців від господарів. Як же були здивовані чоловік і вся родина, коли зайшли до хати - на лавці лежала щаслива Ганна, а біля неї тихо спало дитя.

"Ой радуйся, ой радуйся, земле!" - співали діти, але це вже співали її діти й онуки, що повернулися додому. Раділа Ганна, раділа по-особливому, і не думала, що то було останнє її Різдво на землі...

Не помилилася Ганна й у виборі імені синові. Живе віра й любов до Господа в її "Григорці". Вже і його діти вилетіли з гнізда. Але з діда-прадіда передається ота велика відданість до справи Господньої. І радість велика від того, що в серцях дітей та онуків народився Син Божий. То ж є велика надія на зустріч!

Надія Савчук

БРАТСТВО ЛЮБІТЬ

Володимир Матвіїв

Проминуло майже чотири роки від з'їзду євангельсько-баптистського Братства України. Він проходив під гаслом "Братство любіть!".

Справді, під впливом цих слів пройшов не тільки з'їзд, а й усі минулі роки. Адже багато подій відбулося за цей час: відкрито сотні нових церков, охрестилися тисячі нових душ, побудовано немало нових домів молитви, проведено І Всеукраїнський конгрес ЄХБ та багато інших активностей.

І ось Братство напередодні чергового, 23-го з'їзду, напевно останнього на рубежі другого і третього тисячоліть. Тому неспроста його гаслом обраний текст: "Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий!" (Євр. 13:8). Готуючись до нього, редакція журналу вирішила обновити в пам'яті читачів дещо з архіву минулого з'їзду. Тому у минулому номері "ЄН" ми подали реферат О.Бринзи "Піклування про душі". На цей раз подаємо у скороченому вигляді інший - "Братство любіть" В.Матвіїва.

На знімку: на 22-му з'їзді ЄХБ України (1994 рік)

І. "Братство любіть!.."

Цих два прекрасних слова, написаних апостолом Петром, вибрані гаслом XXII з'їзду євангельсько-баптистського Братства України. Цей девіз - "Братство любіть" є своєчасним, важливим і навіть дуже важливим.

"Братство любіть!" - це не тільки гасло на кілька днів з'їзду. З ним належить прожити церквам нашого Братства до наступного з'їзду. І хотілося б, щоб наше Братство в ці роки засяяло новими гранями, мов шліфований діамант. І якщо ми приймемо його у наше серце та покладемо до серця тих, хто делегував нас на цей з'їзд, то будьмо певні - він допоможе, щоб сталося так.

Давайте поміркуємо про суть самого слова - "БРАТСТВО". Не потрібно великих знань граматики, щоб віднайти корінь цього слова - "брат". Друга половина слова - "ство" є скороченою формою слова "єство", що має значення: суть, сутність, зміст.

БРАТИ - це діти одних батьків. Здається так просто та зрозуміло - братами народжуються. Їх не вибирають, ними не стають - ними народжуються! В цьому розумінні усі люди - брати, адже "Бог від одного тіла і крові розмножив весь рід людський" (Д.Ап. 17:26).

Отже, Братство - це не тільки тілесна спорідненість. Браство - це щось набагато більше. Це духовна спорідненість, духовна єдність, духовна родина. Тому здивувала людей у свій час заява Христа, хто для Нього насправді є братом, сестрою і матір'ю. Тому незбагненною була колись для ізраїльського вчителя Никодима наука Христа про нове народження, народження згори, народження від Бога. Незбагненною ця наука є й сьогодні, але саме вона - основа справжнього Братства Христового.

ІІ. Братство: коли почалося воно?

"Бо хто Божу волю чинитиме, той Мені БРАТ, і сестра, і мати" (Мат. 3:31-35).

Христос поставив, на перший погляд, дивне запитання: ХТО Моя мати? ХТО Мої брати? Христос і дав відповідь: ХТО БОЖУ ВОЛЮ ЧИНИТИМЕ (зауважмо - не Мою чи чиюсь іншу), ТОЙ Мені БРАТ, і СЕСТРА і МАТИ!"

Христос показав рукою на учнів і сказав, що це Його брати. Але чи можна було учнів Його за своєю суттю назвати вже БРАТСТВОМ? Однозначно - НІ!

Учнів вибрав Христос, покликав за Собою, навчив їх, відкрив їм таємниці Царства Божого. Часто давав їм практичні завдання, посилаючи по двоє, і вони відмінно справлялися з ними: "Навіть демони коряться нам". Часто задавав їм екзаменаційні питання: "За кого люди вважають Мене?" "Відмінно, Симоне! Блаженний ти!" Але, бувало, що вони страшно провалювалися на екзаменах: "Відійди від Мене, сатано..." Були й такі, що залишили Його і вже більше не ходили з Ним. А екзамен у єрусалимській світлиці показав, що УЧНІ - це ще далеко не БРАТСТВО.

На знімку: засідання правління ВСО ЄХБ за участю генерального секретаря Європейської Баптистської Федерації Карла Хайнца Вальтера (18 травня 1994 року)

У тій же єрусалимській світлиці Христос повів Своїх учнів на ще один, вищий щабель духовної спорідненості - ДРУЗІВ Своїх. Він дав їм заповідь - любити один одного, відкрив їм волю Отця Небесного, оголосив їх Своїми друзями, сказавши, що "Ніхто більшої любові не має над ту, як хто власне життя поклав би за друзів своїх" (Ін. 15:13). У відповідь на це вони, в свою чергу, почали давати клятву Йому у дружбі, у вірності, у готовності також покласти своє життя за Нього. Але і цей, ще більш важливий, екзамен вони не склали. А це підтверджує думку про те, що ДРУЗІ - це також ще не БРАТСТВО.

Коли ж вони стали Братством?

Коли, подібно Петрові, "гірко плакали! Коли відкрив їм розум розуміти Писання" (Лк. 24:45), і коли "очі відкрилися їм і пізнали Його" (Лк. 24:31). Коли серце відкрив їм, щоб прийняти Його - "Господь мій і Бог мій!" (Ін. 20:28). А Христос сказав їм - Своїм друзям, коли ще був з ними: "Як хто любить Мене, той Слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього і оселю закладемо в нього" (Ін. 14:23). І ось тільки тоді, коли вони стали народжені "не з тлінного насіння, а з нетлінного, Словом Божим живим та триваючим" (1 Пет. 1:23), вони стали БРАТСТВОМ Христовим. Братством не за назвою, а за суттю!

І день П'ятидесятниці є чудовим прикладом НОВОГО НАРОДЖЕННЯ, НАРОДЖЕННЯ ЗГОРИ, НАРОДЖЕННЯ ВІД БОГА, від СЛОВА ЙОГО. Живе Слово про Ісуса, Його страждання, Смерть і Воскресіння, про СПАСІННЯ через Нього торкнулося розуму, почуттів і волі тисяч людей, які у цей день поповнили БРАТСТВО Христове.

Книга Дії Святих Апостолів ось як констатує цей історичний факт: "...Ті, що слово прийняли, охрестилися. І пристало до них того дня душ тисяч зо три" (Дії Апостолів 2:41).

За Братство була заплачена надзвичайно велика ціна - "не тлінним сріблом і золотом,... а дорогоцінна Кров Ісуса Христа". Тому так важливо дорожити БРАТСТВОМ і ЛЮБИТИ БРАТСТВО!

ІІІ. Братство - це Дім духовний

БРАТСТВО - це БОЖА будівля, це ДІМ ДУХОВНИЙ і, як всі інші будівлі, стоїть на святій ОСНОВІ, на БОЖОМУ ФУНДАМЕНТІ, і "ніхто не може покласти іншої основи, крім покладеної, а вона - ІСУС ХРИСТОС" (1 Кор. 3:11). Правда, історія говорить про те, що були неодноразові спроби людей зіпсутого розуму будувати на іншій основі, але всі ці будівлі не витримали і не витримають випробування часом. Стається так, як говорив мудрий Гамаліїл: "Якщо ця справа від Бога, то встоїть вона, якщо від людей, то розпадеться". І як доказ своєї думки навів приклад, що на його пам'яті були такі Юда і Тевда. Апостол Павло пригадує подібних Гіменея і Філіта, які віру багатьох поруйнували. Були такі впродовж віків. Були такі і за нашої пам'яті. "Та однак стоїть Божа основа та має печатку ОЦЮ: "Господь знає тих, хто Його" та "Нехай від неправди відступиться всякий, хто Господнє ім'я називає" (2 Тим. 2:19).

Запорукою міцності Божого Храму є те, що наріжними є камені, на яких будувалася Апостольська Церква: "Вони перебували:

- в науці апостольській,
- в спільності братерській,
- ламанні хліба та
- молитвах" (Дії 2:42).

Усім відомо, що коли міцно, непохитно стоять наріжні стовпи в будівлі, то тим вона міцніша. Знаємо, що ставалося впродовж двох тисячоліть, коли наріжний камінь "НАУКА АПОСТОЛЬСЬКА" відкидався, а на його місце ставилися глиняні черепки людських переказів, церковних постанов, культів та ін. Відомо також, що стається, коли хилиться чи валиться інший стовп - "СПІЛЬНІСТЬ БРАТЕРСЬКА". Церква з живого організму перетворюється в організацію. А яким духовним занепадом обертається зневаження чи спотворення Заповіді: "Це робіть на спомин про Мене". А як багато втрачали учні Христа, коли замість того, щоб молитися - спали. А скількох благословінь для себе та своїх дітей не дораховуємося ми, коли нехтуємо молитвою.

І достатньо захитатися чи похилитися одному з цих наріжних стовпів, досить

Володимир Матвіїв — пастор, заступник Голови Всеукраїнського Союзу Об'єднань ЄХБ, відповідальний за богословську освіту у Братстві

будівничому не доглянути за одним з них, як може статися руїна. Тому ап. Павло радить: "НЕХАЙ КОЖЕН ПИЛЬНУЄ, як він будує на ній (основі), бо буде виявлене діло в той день, як і з чого він будує" (1 Кор. 3:10).

III. Братство любити: що це значить?

1. БРАТСТВО ЛЮБИТИ - означає: ЛЮБИТИ БОГА, Того, Який народив це Братство, "захотівши, Він нас породив Словом Правди, щоб ми стали якимсь первопочином творів Його" (Як. 1:18), "які не від хотіння мужа... а від Бога народились". Народив у муках та стражданнях, Сина Свого Однородженого дав, "щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне" (Ін. 3:16). Тому Божа любов, явлена нам в Ісусі Христі, стала для нас матір`ю: "Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми називалися і були дітьми Божими" (1 Ін. 3:1).

БРАТСТВО ЛЮБИТИ - означає ЛЮБИТИ БОГА, Який веде і охороняє це Братство: "Ніколи не забуду вас, ані не залишу вас... підете через вогонь, через води, через труднощі, страждання - Я з вами... Я з вами щоденно аж до кінця віку".

Справді, Бог провів і зберіг наше Братство і сьогодні ми можемо тільки дивуватися разом з Псалмоспівцем : "О, якби не Господь, то поковтали б нас живцем".

БРАТСТВО ЛЮБИТИ - означає: "ЛЮБИТИ БОГА ПОНАД УСЕ, любити всім серцем своїм, всією душею своєю та з усієї сили своєї!"

ЛЮБИТИ БОГА! У який спосіб? "...Щоб ми берегли Його заповіді, Його ж заповіді не тяжкі" (1 Ін. 5:3).

ДОРОГЕ БРАТСТВО УКРАЇНИ!

ОБНОВІМОСЯ у виконанні заповідей Його! ОБНОВІМОСЯ у виконанні наших обітниць, які ми дали Господеві!

2. БРАТСТВО ЛЮБИТИ - означає ЛЮБИТИ БРАТІВ, яких дав нам Отець. "І кожен, хто любить Того, Хто народив (Бога), любить і того, хто народився від Нього" (1 Ін. 5:1).

ЛЮБИТИ БРАТІВ! У який спосіб? "Улюблені, ми тепер Божі діти, але ще не явилося, що ми будемо. Та знаємо, що коли явиться, то будемо подібні до Нього... І кожен, хто має на Нього надію оцю, ОЧИЩАЄ СЕБЕ, так само, як чистий Він" (1 Ін. 3:2-3).

На знімках: (зверху) Перший Всеукраїнський конгрес ЄХБ, м. Вінниця, 1996 рік; (праворуч) голова ВСО ЄХБ Г.І.Комендант і ректор Ірпінської Біблійної семінарії О.Г.Бринза вручають дипломи випускникам.

БРАТСТВО ЛЮБИТИ - ОЗНАЧАЄ ОЧИЩАТИ СЕБЕ, щоб бути подібним до Нього. В історії нашого Братства були ті, що очищали не себе, а інших. Це робили за своїм взірцем, і чистка Братства призвела до розділення. Цією чисткою займаються до сьогодні, повернувшись до справжньої сповіді, гарно назвавши її "очищение и освящение".

ЛЮБИТИ БРАТІВ потрібно не на словах, а ДІЛОМ та ПРАВДОЮ (1 Ін. 3:18), тобто "хто має достаток на світі, і бачить брата свого в недостатку та серце своє закриває від нього, то як Божа любов пробуває в такому?" (1 Ін. 3:17).

ЛЮБИТИ БРАТІВ - означає: "У кого дві сорочки, одну віддай тому, хто не має, хто має їжу - ділися з тим, хто не має". Це Євангелія Христова на ділі. І саме цим сильне БАПТИСТСЬКЕ БРАТСТВО по цілому світі.

БРАТСТВО УКРАЇНИ - багатонаціональне, різномовне, різнобарвне. Таким його любить Господь. Таким його повинні любити і ми, адже "у Христі Ісусі нема ні юдея, ні грека, (ні українця, ні росіянина), ні обрізання, ні необрізання, а тільки ВІРА, що діяльна ЛЮБОВ`Ю".

У нашому Братстві є:

- благословенні Солуняни, які стали взірцем для віруючих у всій Македонії та Ахаїї за їхнє діло віри, працю любові і терпіння надії (1 Сол. 1:2-3);
- святі та вірні у Христі, що в Колосах (Кол. 1:2);
- бездоганні та щирі, невинні діти Божі серед лукавого та розпусного роду, що знаходиться у Филипах (Фил. 2:15);
- улюблені Божі, вибрані святі у Римі, віра яких звіщає по цілому світу (Рим. 1:7-8).

Отже, Братство варто любити, чи не правда?!

Але у колі Братства є:

- тілесні Корінфяни, серед яких заздрість та суперечки (1 Кор. 3:3);
- нерозумні Галати, які духом почали, а закінчують тілом (Гал. 3:1);
- ті, що шукають свого, а не Христового (Фил. 2:21);
- ті, що бігли добре, а хтось звів не коритися правді (Гал. 5:7);
- непорядні, яких треба напоумляти;
- слабкі, що потребують підтримки;
- малодушні, яких треба потішати (1 Сол. 5:14);
- малолітки, що хитаються і захоплюються від усякого вітру науки і не зростають в міру повного зросту Христового (Еф. 4:14);
- навіть ті, що йдуть Каїновою дорогою (Юд. 1:11).

А що з таким Братством робити? ЛЮБИТИ! ЛЮБИТИ! Тим більше любити!

3. БРАТСТВО ЛЮБИТИ - ОЗНАЧАЄ дорожити спадщиною, яка залишена нам. Це єдність духа в союзі миру. Це традиції і наша історія. Це велика богословська, літературна, поетична спадщина.

Велика спадщина - історія нашого Братства. А у ній багато "білих плям" і вона потребує поправок. Сьогодні чудовий час, щоб зробити це і для наших дітей залишити правдиву історію.

На знімку: проект Біблійної місії "Євангелізація в тюрмах" в дії. Директор місії Михайло Атаманський роздає різдвяні подарунки та християнську літературу ув'язненим.

4. БРАТСТВО ЛЮБИТИ - це означає "ЗГАДУВАТИ НАСТАВНИКІВ, що говорили Слово Боже; дивлячись на кінець їх життя, ПЕРЕЙМАТИ їхню віру" (Євр. 13:1). У кожного з нас особисто, у церквах Братства були наставники, які в нашій пам`яті залишили глибокі сліди. Для чого потрібно згадувати їх? Для того, щоб "дивлячись на кінець їх життя, переймати їхню віру!" І дуже приємно відкрити нашу газету "Слово веры" і довідатися з неї про багатьох наставників, яких Господь мав у нашому Братстві.

БРАТСТВО ЛЮБИТИ - це не тільки згадувати тих наставників, що були, але СЛУХАТИСЯ, ПОВАЖАТИ, ШАНУВАТИ, КОРИТИСЯ, любити наставників, які працюють сьогодні між нами, вчать нас, пильнують наші душі. Майте у великій любові їх за їхню працю (Євр. 13:17; 1 Тим. 5:17; 1 Кор. 16:16; Як. 5:9; 1 Сол. 5:12-13).

БРАТСТВО ЛЮБИТИ - означає ПІДНЯТИ РОЛЬ СЛУЖИТЕЛЯ на такий рівень, щоб наші сини "бажали єпископства, бажали доброго діла" (1 Тим. 3:1). І тоді у Братстві не буде церков, які не мають служителя!

5. БРАТСТВО ЛЮБИТИ - означає: НЕ ЗАСУДЖУВАТИ МИНУЛЕ!

30 років тому наше Братство в силу певних обставин розділилося. Багато вистраждало розділене Братство за ці десятиліття.

Для честі наших попередників - ці причини усунені, упущення визнані.

І сьогодні, оглядаючись на минуле, потрібно ставити питання не "ЧОМУ?", а "ДЛЯ ЧОГО?" допустив Бог, щоб це сталося. Був час "розкидати каміння" - настав "час громадити каміння".

Як ставитися до відділеного БРАТСТВА?

Любити! Любити! І ще раз ЛЮБИТИ! Знайте, що "Вам не тісно в наших серцях, тож поширтеся й ви!"

6. БРАТСТВО ЛЮБИТИ - означає не тільки належно ставитися до його минулого, а й **ТВОРИТИ СЬОГОДЕННЯ БРАТСТВА.**

Бог сьогодні дав нам чудові умови для праці, і наше Братство, яке сьогодні охоплює усі 25 областей України, росте. Великі багатотисячні об`єднання на Донеччині, Дніпропетровщині і Харківщині, Київщині, Рівненщині і Волині, Одещині, Запоріжжі та Буковині й зовсім невеликі на Ів.-Франківщині і Тернопільщині. І було б добре, коли б сильні допомогли своїм меншим сусідам за принципом: "Ви, сильні, носіть немочі слабшого". Це означало б - БРАТСТВО ЛЮБІТЬ!

БРАТСТВО ЛЮБИТИ - означає: "НОСИТИ ТЯГАРІ ОДИН ОДНОГО" (Гал. 6:2). Які це тягарі? Це особисті недоліки: прикрощі характеру, темпераменту, вади поведінки і виховання, малодушність, нестриманість і багато іншого, адже всі згрішаємо доволі. Не накладати тягарів, не скидати їх, а НЕСТИ, подібно як Христос - взяв добровільно, ніс, знемагав, падав, але виніс їх на Голгофу, витерпів за нас і простив нам. У такий спосіб належить і нам зробити і виконати Закон Христів. Це означає: БРАТСТВО ЛЮБІТЬ!

7. БРАТСТВО ЛЮБИТИ - означає: ДБАТИ ПРО ЙОГО МАЙБУТНЄ, про його завтрашній день. Для цього потрібно, прийнявши новий Статут, який відповідний потребам Братства і вимогам часу, подбати про духовний центр Братства. Для цього необхідно знаходити з-поміж себе кращих з кращих і віддавати у центр Братства. Бо якщо буде сильним наш духовний центр, серце Братства, то сильним буде Братство в цілому. Христос наказав учням не відлучатися від Єрусалиму, доки не зодягнуться силою згори і "будете для Мене свідками, від Єрусалиму почавши, по всій Юдеї, Самарії і аж до останнього краю землі". І справді, коли виникали проблеми в церквах, то за допомогою вдавалися до Єрусалиму, у центр, де збиралися апостоли, стовпи церкви, і вирішували. Нехай Господь допоможе нам зробити це в ім`я майбутнього!

8. БРАТСТВО ЛЮБИТИ - означає берегти наше Братство, щоб не проникли неправдиві, хибні і єретичні вчення.

9. БРАТСТВО ЛЮБИТИ - означає МОЛИТИСЯ, щоб Господь послав працівників на пожовтілі ниви Братства.

10. БРАТСТВО ЛЮБИТИ - означає щиро, своєчасно поповнювати касу Братства, щоб наступний з`їзд ми провели за свої кошти, а не кошти спонсорів. Доведемо, що ми любимо Братство! 10% місячних церковних прибутків відрахуємо у Обласні Об`єднання; 10% у касу Союзу; 80% залишимо собі. Любімо Братство нашими лептами!

11. БРАТСТВО ЛЮБИТИ - означає ЛЮБИТИ КРАЇНУ, в якій воно живе, її народ, дбати про його добробут та навернення до живого Бога, любити її уряд, Президента.

Обійміте, брати мої,
найменшого брата!
Нехай мати усміхнеться,
заплакана мати!

Нехай збудуться мрії поета. Нехай усміхнеться знедолена, заплакана Україна, змахне сльозу і побачить СОНЦЕ ПРАВДИ і знайде уздоровлення в його ПРОМІННІ.

Тому будемо любити, бо від Бога любов; кожен, хто любить, родився від Бога та відає Бога! (1 Ін. 4:7). Амінь.

Борис Зудерман

НЕЗДІЙСНЕННІ МОЛИТВИ

Молимося, місяцями, роками, але не одержуємо того, чого просимо. У чому річ? Хто винен?

У Євангелії від Іоана (15:7) Ісус Христос говорить: "Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, і станеться вам!"

Яку чудову обітницю Ісус дає тут Своїм учням! Чого б ми не попросили, буде нам. Але чи здійснюється це у нашому житті? Багато хто, мабуть, скаже: "Ні, не здійснюється чомусь. Молимося, молимося - місяцями, роками, - але не одержуємо того, чого просимо". У чому річ? Хто винен? Може, слова Ісуса, Його чудові обітниці з часом вичерпалися, втратили свою силу? Чи може Господеві набридло піклуватися про нас?

Проблема не в Богові, друзі, а в нас самих. Адже в Ісусових словах маємо дві умови, без виконання яких наші молитви не будуть почуті. Перша умова: "Коли ж у Мені перебувати ви будете" і друга: "а слова Мої позостануться в вас".

Нещодавно, після одного богослужіння на Україні, до мене звернулася жінка з проханням помолитися над нею. Вона мала складні окультні проблеми і хотіла позбутися їх. Ми вдвох із дияконом місцевої церкви помолилися над нею, а потім я попросив її обов'язково відвідувати зібрання віруючих. Вона пообіцяла, але якось стримано. Через деякий час я знову був у цій місцевості і запитав у диякона про ту жінку. Із сумом він розповів мені, що вона після цього в церкві майже не з'являється. Він якось зустрів її на вулиці і поцікавився її станом. Вона відповіла, що після молитви їй аніскільки не покращало.

У чому річ? А в тому, що ця жінка хотіла щось одержати від Ісуса, не бажаючи цілком довірити своє життя Йому. Ісус порівнює Себе з виноградною лозою, а Своїх послідовників з галузками на цій лозі. Лише тоді, коли галузка зростається з лозою, якщо вони стануть одним цілим, вона ростиме.

Дехто вважає, що Бог це ніби якийсь пожежник чи "швидка допомога". Якщо Він нам потрібен, ми Його покличемо, якщо ні, то легко забуваємо про Нього. Якщо ми чогось потребуємо, то йдемо до церкви, молимося Йому. Але тільки-но проблему вирішено, ми одразу повертаємося до буденного життя. При цьому дивуємося, якщо наші молитви залишаються без відповіді, ображаємося на Бога, звинувачуємо Його у байдужості.

Але так не можна, друзі. Бог хоче, щоб ми були з Ним не лише тоді, коли нам погано, але й тоді, коли нам добре. Адже Він для нашого спасіння зробив усе. В образі Свого Сина Ісуса Христа Він прийшов на землю, помер за гріхи всіх людей і відкрив цим для нас шлях до спасіння.

Отже, перша причина, чому наші молитви бувають не почуті, в тому, що ми часом перебуваємо занадто далеко від Бога.

Другу причину Ісус висловив так: "Якщо слова Мої позостануться в вас". Це означає, що Його Слово далеко не завжди є мірилом нашого життя.

Іду я якось з одним братом вулицею міста, і здійснює він негарний вчинок. Я трохи розгубився і спитав його, як він міг таке вчинити, адже так не личить християнинові. "Та, подумаєш, - відповів він, - що Бог такий дріб'язковий?"

І так чинять чимало людей, які вважають себе віруючими. Їхня поведінка залежить не від волі Божої, а від особистого настрою чи зовнішніх обставин. Якщо мене це влаштовує, я поводжуся так, як вчить Біблія, якщо ні, я живу по-своєму. Але хіба Бог так каже? Адже Він висловив нам Свою волю не просто так, на наш розсуд. Він чекає виконання.

"Його слова в нас". Що це означає? Якщо Слово Бога живе в нас, воно нас зміцнює. Як же воно може жити в нас? Дуже просто, якщо ми читаємо Біблію і розмірковуємо над прочитаним. Послухайте, яке визначення праведної людини подає Біблія:

"Блажен муж, що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків, та в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень та вночі він роздумує!" (Пс. 1:12).

Сьогодні модно мати й іноді читати Біблію. Але річ у тім, як ми її читаємо. Можна Біблію розглядати як історичний документ чи як філософську книгу або збірник цікавих оповідань. Але Біблія - це більше. І горе нам, якщо ми читаємо її нарівні з Бхагаватгітою та книгами О.Блавацької. Тоді вона нам абсолютно не допоможе.

Тепер я хочу звернутися до тих, хто читає Біблію, але вона не приводить до бажаних змін. Життя плине як і раніше, молитви залишаються не почутими. У чому річ? Мені хочеться назвати дві причини. Перша полягає в тому, що, читаючи Біблію, ми сортуємо прочитане. Це для мене, а це - для сусіда. Якщо щось втішне, то ми це охоче беремо для себе. Якщо в прочитаному міститься повчання, коректування чи навіть викриття, ми одразу згадуємо про когось, кому це краще підходить. Але, друзі мої, чи не обманюємо ми цим самих себе? Адже Бог через Своє Слово звертається до нас. Він хоче, щоб усе Його Слово діяло в нас.

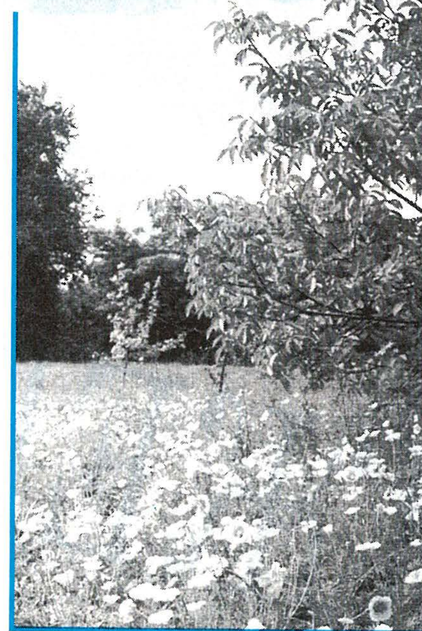
Друга причина наших не почутих молитов полягає у тому, що ми не допускаємо Слово Бога до себе. Ми вважаємо, що в нас є певні ділянки життя, які нікого не обходять. Навіть Бога. Це можуть бути просто погані звички. Це можуть бути друзі, до яких ми звикли, але які негативно впливають на нас. Це можуть бути якісь погані риси нашого характеру, від яких страждаємо і ми самі, і наші рідні. Але кожна зміна потребує витрат сил і енергії. Ми повинні докласти зусиль самі до себе, критично переглянути й переосмислити самі себе. А хто ж це чинить з доброї волі? Набагато простіше покритикувати і спробувати переробити сусіда.

Слово Бога - це часом гострий меч, який вирізає з нашого життя окремі, неугодні Богові, ділянки. Але в цьому й полягає суть справи. Змінюючи нас, Слово Боже робить нас угодними в очах Бога. Тому ми маємо радіти, якщо читання Біблії не залишає нас байдужими.

Отже, якщо ми хочемо, щоб наші молитви були почуті Богом і Він їх виконав, ми повинні повністю впустити Його Слово в наше життя, а самим намагатися жити в тісному спілкуванні з Ісусом.

Що тоді відбудеться в нашому житті? Усі наші бажання почнуть здійснюватися? І навіть найнерозумніші? Ні. Передусім зміняться наші бажання. Там більше не буде нерозумних. Нами керуватимуть не наші егоїстичні нахили, але воля Божа. Це аж ніяк не означає, що ми

6. Ні про що не журіться, а в усьому молитвою і благанням з подякою відкривайте прохання ваші перед Богом. Мт. 6:25,31; 1 Петр. 5:7.
7. І мир Божий, який понад усяке розуміння, збереже серця ваші і думки в Ісусі Христі.
Фил.4:6-7

перетворимося на своєрідних християнських роботів. Ні. Ми будемо й надалі осмислювати свої бажання й вчинки, і якщо вирішимо чинити зло, - ми це зможемо. Але зрозумівши доброту і благість Бога, відчувши любов Господа в своєму житті, ми остаточно переконаємося в Його правоті. Ми просто не захочемо більше бажати чогось лихого, чогось егоїстичного. Воля Бога стане тоді нашою волею. І це буде радісна, добровільна покора. Скинути з себе кайдани гріха, вийти з-під влади сатани, котрий змушує людину всупереч її волі чинити зло, - цю радість може зрозуміти лише той, хто колись пережив вплив Слова Божого в своєму житті, і хто повністю поринув у спілкування з Господом.

А тепер я хочу запитати у вас, - може ви теж не задоволені своїм життям? Ваша душа прагне чогось іншого, більш піднесеного, величного. Ви відчуваєте, що там Хтось є, вас Хтось кличе. Це - Бог. Я запевняю вас, що Він хоче спасти кожну людину, і вас теж. Можливо, ви просто вірите в Нього, але цього замало. Вам треба мати спілкування з Ним, Він хоче, щоб ви читали Його Слово - Біблію, і жили за нею. А в цій книзі сказано, як прийти до Бога. Треба покаятися перед Ним у своїх гріхах. І тоді Він оселиться у вашому серці. Він змінить вас, зробить вас кращими, добрішими. І тоді у вас з'явиться чудова можливість розмовляти з Богом. Ви розповідатимете Йому про свої радощі й печалі, а Він відповідатиме тим, що допоможе вам переносити знегоди, злигодні. Ви будете молитися по Його волі і Він виконуватиме ваші прохання. Вас очікує нове дивовижне життя. Не відкидайте простягнуту до вас руку Господа. Він вас дуже любить і чекає. □

Борис Зудерман --- пастор, радіопроповідник, автор книги "Взгляд под маску"

СЛУЖІННЯ СЛОВОМ

Родився Христос

Справдилися слова пророчі,
Що провіщалися здавна:
Тієї зоряної ночі
Звершилась Божа таїна.

Відкрилась вічності завіса,
Небесний промінь землю вмив;
І пастухам блаженну звістку
Господній Ангел сповістив.

Немов весною з-під граніту
Блакитний пролісок пробивсь;
О, диво з див: Володар світу
В убогих яслах народивсь.

Збулись пророків давні мрії;
І нині ось щаслива мить:
Всевладний Цар - Дитя Марії,
Сумирно в сповитку лежить.

Яку потрібно ніжність мати
І чистоту в душі людській,
Щоб гідність Божу приласкати
В її невинності святій.

Чатують Йосип і Марія
Новонароджене Дитя,
В єстві Його незримо зріє
Росточок вічного життя.

...Ще спить земля. А вже над світом
Зоря ранкова зайнялась.
Родивсь Христос. Новим Завітом
Для людства ера почалась.

Микола Сокіл

Статтю президента місії "Біблійний радіоклас" Мартіна Р. Де Гаана II було у свій час видано російською мовою у вигляді окремої брошури. Сьогодні вона друкується на сторінках журналу для більш глибокого розуміння духовного народження та значення цієї події у житті кожного віруючого в Ісуса Христа.

Мартін Р. Де Гаан

НАРОДЖЕННЯ ЗГОРИ

"Був один чоловік із фарисеїв, Никодим на ім'я, начальник юдейський. Він до Нього прийшов уночі, та й промовив Йому: "Учителю, знаємо ми, що прийшов Ти від Бога, як Учитель, - бо не може ніхто таких чуд учинити, які чиниш Ти, коли Бог із ним не буде". Ісус відповів і до нього сказав: "Поправді, поправді кажу Я тобі: "Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства". Никодим Йому каже: "Як може людина родитися, бувши старою? Хіба може вона ввійти в утробу своєї матері знову й родитись?" Ісус відповів: "Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже. Що вродилося з тіла - є тіло, що ж родилося з Духа - є дух. Не дивуйся тому, що сказав Я тобі: Вам необхідно родитись згори" (Ін. 3:1-7)

"Вам необхідно родитись згори!" Ці слова Господа Ісуса Христа є одним з "наріжних каменів" у питанні спасіння людини. Їх сказано не якомусь великому грішнику - розбійнику, вбивці та ін., а людині глибоко благочестивій, порядній, одному з духовних наставників народу і члену найбільш шанованої та впливової релігійної течії - Никодиму. Йому, одному з начальників у народі, було сказано Христом: "Вам необхідно родитись згори. Коли хто не родиться згори, не може побачити Царства Божого!" Ця істина висловлена настільки однозначно і незаперечно, що недооцінити її значення або поставитися до неї без глибокої уваги неможливо.

З цих слів видно, що народження згори було потрібне не тільки Никодиму, але й в однаковій мірі всім людям. Тому зрозуміло, що в проповіді Євангелія народженню згори повинно належати цілком виключне місце і що звіщати цю істину необхідно постійно.

Про Джорджа Уітфільда, видатного християнського реформатора 18-го століття, передають, - щонайменше половина його діяльності присвячувалася проповіді народження згори. Коли хтось запитав Уітфільда, чому він так часто про це говорить, той відповів: "А тому, що дійсно народитися згори потрібно всім людям без винятку!" Оце і є головна підстава для звіщення цієї важливої і потрібної світові істини.

Але, попри всю значимість та важливість, питання це в наш час знехтуване чи забуте багатьма проповідниками. До того ж чуже чи невідоме воно і незчисленній кількості людей, які вважають себе, так би мовити, рядовими християнами і належать до різних християнських віросповідань. В силу цих сумних обставин ми і присвячуємо цю євангельську бесіду істині народження згори.

Досліджуючи це вчення, ми знаходимо у словах Христа наступні п'ять питань, на які Господь відповідає: 1. Кому необхідно народитися згори? 2. Що означає народитися згори? 3. Чому необхідно народитися згори? 4. Як можна народитися згори? 5. Які наслідки народження згори?

1. КОМУ НЕОБХІДНО НАРОДИТИСЯ ЗГОРИ?

Серед номінальних християн, тобто християн лише за ім'ям, часто зустрічається погляд, що народження згори необхідне лише цілком визначеному і досить обмеженому класу чи колу людей. Оскільки, на їх думку, народження згори - подія, що змінює життя, то воно стосується тільки запеклих грішників. Їм, мовляв, цим загиблим людям, і потрібне оте революційне "духовне потрясіння", яке Христос назвав "народженням згори". Людині ж, що належить до "доброго" християнського середовища, яка ходить у церкву на богослужіння, хрещена і веде порядне життя, ніякого народження згори не потрібно. Вона є християнином і без того, і їй слід лише триматися своєї церкви та виконувати її повеління. Роблячи так, вона, певно, буде спасенною. Але Слово Боже говорить інше: "Коли хто не родиться згори, не може побачити Царства Божого!" І як ми уже знаємо, слова ці були сказані Господом не якомусь нечестивцю чи злодію, а навпаки, представнику цвіту релігійної досконалості та духовної повноти за днів земного служіння Христа. І тому цей перекручений погляд, так широко розповсюджений, дуже небезпечний.

Але повернемося знову до особистості Никодима і звернемо на нього належну увагу. Ап. Іоан каже, що Никодим був фарисеєм. В наші дні фарисейство ототожнюється тільки з лицемірством, що переважно пов'язане з неправильним відношенням багатьох фарисеїв до Господа, Який викривав їх, і в Якому вони не впізнали Христа Божого. Як і в будь-якому людському суспільстві, лицемірів було достатньо і серед фарисеїв. Але не слід забувати і того, що фарисейство було також ортодоксальною течією. Виникло воно під час тих 400 років "мовчання неба", перед приходом Христа, коли не було в народі ані нового об'явлення згори, ані нових пророків Божих. Почалося фарисейство як протест проти зневіри в Ізраїлі і при майже загальній невірності Слову Божому. Тому фарисейство було течією релігійного пробудження і входили в нього лише найбільш щирі та ревні поборники релігійного правовір'я. Поступово фарисейство набуло сили й досягло значного впливу. За днів Христа стати фарисеєм було нелегко, треба було витримати серйозне попереднє випробування як у відношенні вірності Слову Божому, так і у загальній релігійній підготовленості. Від фарисеїв очікували здорового вчення, народ звертався до них за тлумаченням Святого Писання і передань отців. Саме до цієї течії, тобто до кіл релігійного знання і ретельного виконання Закону Божого, належав Никодим. Незважаючи на це, Христос сказав йому: "Вам необхідно родитись згори!"

Крім того, ***Никодим був членом синедріону***, тобто духовного судилища. Рішення синедріону були остаточними і їх не можна було оскаржити. Синедріон був свого роду "ватіканом" чи "синодом", що керує справами" і вважався вищим авторитетом по роз'ясненню Писання. Оскільки Никодим був членом цього правління, то ап. Іоан назвав його "одним з начальників юдейських". Ось що являв собою Никодим, якому Господь сказав: "Вам необхідно родитись згори!"

Господь називає Никодима ***"учителем Ізраїлевим"*** (Ін. 3:10). Це говорить про знання Никодимом Святого Писання як і всього іншого, що було пов'язане з релігійним життям Ізраїлю. Але хоча Никодим знав Святе Писання, він не мав уяви ані про народження згори, ані про шлях спасіння. Він дотримувався установленого ритуалу та обрядів, але не мав у собі життя Божого, яке дається лише при народженні згори. Никодим належав до найблагочестивіших кіл Ізраїлю, але, як і всі неспасенні люди, залишався лише загиблим грішником та потребував народження згори. Якби він жив сьогодні, він теж був би, напевно, богословом, посідав би поважне становище в релігійному світі і, можливо, був би навіть професором духовної академії та автором богословських праць. Адже Господь так і називає Никодима - "вчителем Ізраїлевим"! Але спасіння він не мав, і йому треба було народитися згори!

Никодим лицеміром не був. Добре, коли людина благочестива і знає Слово Боже. Кожен повинен бути таким і, більш того, ще й духовно відродженим, тобто народженим згори! Але Никодим цього не розумів, вважаючи, очевидно, свої релігійні якості достатніми. Багато є й сьогодні подібних йому людей, не народжених згори, що чесно і гаряче працюють у церкві. І вони теж, можливо, вважають, що відвідання богослужінь, читання потрібних молитов, знання чогось із Святого Писання, дотримання "золотого правила" - не чинити людям того, чого собі не бажаєш, - виконання заповідей тощо достатньо для спасіння. А тому про народження згори вони не замислюються. Яка трагедія! Адже воно, тобто народження згори, не є зайвою доважкою до служіння Богу або якоюсь "наднеобхідною", але, разом з тим, абсолютно не потрібною особистою заслугою людини перед Богом, без якої можна обійтися. Навпаки, народження

- Кому необхідно народитися згори?
- Що означає народитися згори?
- Чому необхідно народитися згори?
- Як можна народитися згори?
- Які наслідки народження згори?

Біблійний радіоклас

220107, Білорусь, Мінськ-107, а/с 82

запрошує Вас стати одним з його постійних читачів. Це означає, що ви регулярно отримуватимете книгу християнського читання ***"Хліб наш насущний"***. І це не вимагатиме жодних матеріальних витрат з вашого боку.

Вам необхідно лише надіслати запит на адресу місії. Наші співпрацівники будуть раді відповісти на ваші запитання, пов'язані з Біблією та її вивченням.

Чи знаєте ви, що книга ***"Хліб наш насущний"*** видається щорічно, і кожного року її матеріали поновлюються?

Адреса електронної пошти (Internet E-mail):
RBC@gospel.minsk.by
Internet on-line:
http://www.rbc.net/

згори - безумовно необхідний для спасіння дар благодаті Божої у Христі Ісусі! Без дару народження згори немає спасіння і без нього людина навіки залишається духовно мертвою і піде у вічну загибель! Без народження згори людина в собі не має життя Божого і Царства Божого не наслідує!

"Никодим був чесний". Прийшовши до Христа, він відразу ж щиро сповідав: "Ти Учитель, що прийшов від Бога, бо таких чудес, які Ти твориш, ніхто не може творити, якщо не буде з ним Бог!" Своєю щирістю Никодим привертає до себе. Він - шукач істини. Він не підкреслює власного значення, а залишається ніби-то у тіні. Він говорить не "я знаю", а "ми знаємо... що Ти - Учитель, що прийшов від Бога..."

Господь не гає часу на прийняті на Сході довгі вітання, а переходить безпосередньо до найголовнішого у житті людини. Господь відкриває Никодимові, що яким би глибоким не було його релігійне знання, воно не може замінити йому народження згори. Тільки через відродження людина може побачити заповітну істину Божу. А без цього людина духовно сліпа, навіть якщо вона і богослов, високоосвічена тощо, і тому Царства Божого побачити не може! Це і зрозуміло, бо духовно вона іще не народжена! Господь не збирався обговорювати з Никодимом щось інше, поки у того духовні очі все ще були сліпі; йому необхідно було прозріти, а статися це могло лише від народження згори. Тоді тільки Дух Святий показав би Никодиму сенс істини Божої. Усіляка ж спроба обійти народження згори та якимось іншим шляхом "навчити" Никодима "бачити" істину Божу була б зайвою тратою часу. "Душевна" людина, що не пережила народження згори, духовної істини не розуміє.

Ось як про це говорить Слово Боже:

"А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно" (1 Кор. 2:14).

В усіх інших відношеннях людина може бути вельми кмітливою та, крім того, посвяченою і талановитою, але це ніяк не замінить духовного розуміння. Тому людина може бути геніальним математиком або хіміком, видатним політичним діячем, успішним інженером, відомим біологом і навіть релігійним філософом, але все ж бути і залишатися повністю сліпою по відношенню до правдивої живої істини

Без народження згори людина в собі не має життя Божого і Царства Божого не наслідує!

Божої, живого богонатхненного об`явлення згори, на кожній сторінці якого стоїть печатка Святого Духа. Те дитя Боже, що народилося від Духа, бачить, і усім серцем приймає таємницю Боговтілення, Божество Господа Ісуса Христа, викуплення через Його пречисту Кров, прощення своєї гріховної вини, спасіння вірою в Христа як свого особистого Спасителя тощо, в той час як багато інших людей (може й більш здібних і освічених) не в змозі відкрити в Слові Божому нічого більше, ніж у будь-якій книзі світу цього. Вони можуть захоплюватися літературними красотами Слова Божого, але сама істина спасіння залишається для них схованою. І все це з однієї лише причини: "Якщо хто не родиться згори, не може побачити!" Воістину, "Боже й немудре - розумніше воно від людей, а Боже немічне - сильніше воно від людей!" (1 Кор. 1:25).

Никодим був і "сином Завіту Божого", бо належав до того народу, з яким Бог уклав Завіт, і не тільки на горі Синай, але й набагато раніше через патріарха Авраама. Дарував Бог Ізраїлю і Закон заповідей, і старозавітну жертву, що прообразно говорила про Христа, і скинію, і священство. Через цей народ прийшов у світ обіцяний Викупитель Христос-Месія. Никодим був навчений усього, що знали благочестиві ізраїльтяни. Належав він до величнішого в світі суспільства - "народу Божого", але залишався, як і раніше, неспасенною людиною. І тому Господь говорить йому: "Вам необхідно народитися згори!"

Дозвольте, дорогий читачу, запитати і вас: "Чи народжені ви згори?" Не запитую вас, чи ви хрещені, чи є членом якоїсь церкви тощо, а тільки одне - чи народжені ви згори?

Якщо б ви чесно відповіли, що не знаєте, то вже буде ясно, що згори ви не народилися, тому що духовно відроджена людина добре це знає. Знали б і ви, до того ж без будь-яких сумнівів. Якщо ви згори не народжені, прийдіть, любий друже, до Христа, і зробіть це зараз, не відкладаючи! Довіртеся Господу як своєму Спасителю! Він відкриє в вас Своє життя, і ви будете спасенні!

2. ЩО ОЗНАЧАЄ НАРОДИТИСЯ ЗГОРИ?

Якими б простими не були слова Господа, істина народження згори залишається мало або й зовсім незрозумілою людям. У всякому разі, менш зрозумілою, ніж майже будь-яка інша частина Слова Божого. Сатані (він же і диявол) вдається обманути велику кількість людей і навіяти їм, що потреби в народженні згори немає, що воно навіть і не існує, а якщо існує, то його можна замінити чимось іншим, наприклад, моральністю, порядним життям, хрещенням, добрими справами. Крім того, істина народження згори дуже викривлена людьми і тому в уяві багатьох надзвичайно затемнена і розуміється неправильно, так що навіть серйозно і щиро шукаючі спасіння душі бувають захоплені різними лжевченнями.

"Як може людина родитися, бувши старою?"

Никодимові була ясною неможливість нового, тобто повторного народження в тілі. Він добре розумів, що людині, яка прожила життя, вже ніяк не повернути його до

витоків, щоб знову, вдруге, народитися в світ. А про якесь інше, в даному випадку духовне, народження він ніколи не чув. Звідси його розгубленість і здивування: "Як може людина родитися, бувши старою? Хіба може вона ввійти до утроби своєї матері знову й родитись?" Не знав Никодим і не було йому відкрито, що внутрішня природа всякої людини гріховна і духовно мертва, так що навіть повторне народження (виявись воно можливим!) не допомогло б і відтворило б тільки те ж саме гріховне людське життя. А зіпсуття його настільки глибоке, що це життя цілком безнадійне.

Ось як відображає його Слово Боже: "Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя" (Пс. 50:7), "вся праведність наша - немов поплямована... одіж" (Іс. 64:6), "Людське серце найлукавіше над все та невигойне - хто пізнає його?" (Єр. 17:9), "Бо зсередини, із людського серця виходять лихі думки, розпуста, крадіж, душогубства, перелюби, здирства, лукавства, підступ, безстидства, завидюще око, богозневага, гордощі, безум. Усе зле це виходить зсередини, - і людину опоганює!" (Мр. 7:21-23), "Як написано: "Нема праведного ані одного; нема, хто розумів би; немає, хто Бога шукав би, - усі повідступали, разом стали непотрібні, нема доброчинця, нема ні одного! Гріб відкритий - їхнє горло, язиком своїм кажуть неправду, отрута зміїна на їхніх губах, уста їхні повні прокляття й гіркоти! Швидкі їхні ноги, щоб кров проливати, руїна та злидні на їхніх дорогах, а дороги миру вони не пізнали! Нема страху Божого перед очима їхніми..." (Рим. 3:10-18).

Ці слова з великою точністю передають Божу "фотографію" нашої гріховної природи, нашого "серця", яким воно народжується в світі і яким залишається до кінця земних днів. Саме так зображує Бог усіляку людину в світі. "Чи мурин відмінить коли свою шкіру, а пантера - ті плями свої? Тоді зможете й ви чинити добре, навчені чинити лихе!" (Єр. 13:23).

І все ж, наперекір розуму та свідоцтву Слова Божого, людина може звернутися не до Господа для народження згори, а обмежитися лише спробами зовнішнього облагородження себе: вона задовольняється можливістю "зодягнути" та "прикрасити свою негідну стару природу, аби дати їй зовнішню - виховання, лиск і навіть відповідну до обставин релігійність. Але це немає ніякої духовної цінності. В очах Божих це лише жалюгідне веретище, що ледве прикриває непривабливе життя старої людини. Ніщо з усього цього не робить її праведною перед обличчям Господа, і вся така "праведність" людини залишається лише тією ж самою "заплямованою одежею", як визначає її Бог. Тримається вона частіше всього на страхові, щоб якнебудь не вирвався назовні та не став видимим іншим людям прихований гріховний обрис носія цієї постійної маски. Адже можна і лева видресирувати, щоб він мирно перестрибував через обруч, сидів на стільці чи мило перекидався, але весь час він буде тим же кровожерливим звіром, що прагне лише вдалої миті, аби навернути на когось лють своєї лев`ячої природи. Попри усяке маскування, від Бога не сховано, як жахливо гріховна наша стара природа, наша "плоть", яка зовсім не така, якою бажала б представити її світові сама людина, бо людина "дивиться на обличчя, а Господь дивиться на серце" (1Цар. 16:7).

"Нове творіння"

"Бог не виправляє старої природи людини. Навпаки, Він робить людину новим творінням, що не є перелицьовуванням на новий лад старої природи, а зовсім новим життям — у Христі Ісусі: "Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, — стародавнє все минуло, ото сталось нове!" (2 Кор. 5:17).

При народжені згори Дух Святий вселяється в людину, що увірувала, і вона стає, як каже Писання, "причетником Божої природи".

"Через них даровані нам цінні та великі обітниці, щоб ними ви стали учасниками Божої Істоти, утікаючи від пожадливого світового тління" (2 Пет.1:4).

Оце і є істинне значення слів, сказаних Господом Никодимові. Святе Писання ясно і безперечно підтверджує це: "Бо народжені ви не з тлінного насіння, але з нетлінного, — Словом Божим живим та тривалим" (1 Пет. 1:23).

В першому народженні, тобто земному, природному, ми народжнені від тлінного насіння, від насіння Адама, над яким тяжіють прокляття, гріх та влада смерті. В другому народженні, надприродному, тобто згори, людина народжується від нетлінного насіння, живого й животворного Слова Божого, яке є "Духом Життя" (Ін.6: 63), і в цьому народженні вона приймає життя вічне. "Бо сили немає ані обрізання, ані необрізання, а створіння нове" (Гал. 6:15).

Багато сучасних богословів-модерністів, що заперечують більшу частину богонатхненного Слова Божого, вперто намагаються відновити чи залатати гріховну природу людини своїми силами і, таким чином, роблять те, що Бог засудив. Незважаючи ні на що, вони намагаються переробити грішну людину: розвивають в ній релігійність, роблять її вірною церковним обрядам та церемоніям, намагаються підняти моральний рівень, використовуючи для цього освіту, зовнішню культуру і взагалі найвищі релігійні досягнення людського духу. Але все це така ж непотрібна праця, як хто-небудь став би наряджати мертвеця в гарний одяг чи поновлювати офарблення судна, що тоне.

Слід також підкреслити, що про народження згори Христос говорив не з самарянкою та іншими такими ж явними грішницями та грішниками. Ті й самі визнавали це, їм зайве було доводити зіпсутість їхніх сердець. З Никодимом справа складалася інакше: він міг думати про себе, як про праведника, йому навіть не спадало на думку, що він мав потребу у зовсім новій природі. Тому в бесіді з ним Христос і повторив, навіть кілька разів, про потребу в спасінні, ніби-то кажучи цим: "Никодиме, якщо ти не будеш народжений згори, то ані твої добрі риси, ані релігійність, ні все інше тебе не спасе. Тобі треба народитися згори!"

Хтось передав це таким афоризмом: "Христос прийшов спасти нас від гріха й від релігійного благочестя!" Можливо, не всі з цим погодяться, але думка висловлена правильно. Таким як раз є випадок з Никодимом, бо релігійне благочестя, попри людські сподівання, не є шляхом спасіння. Первосвященикам й старійшинам народу Христос сказав: "Поправді кажу вам, що митники та блудодійки випереджують вас у Боже Царство" (Мт. 21:31).

До Бога швидше приходять грішники, що усвідомлюють свій гріховний стан, як митники чи блудодійники, ніж задоволені собою, але духовно невідроджені "церковники". Грішник, що прозрів по милості Божій, і сам бачить своє безвідрадне становище, а як закликати до покаяння самоправедного члена церкви, який не скоює особливих гріхів? Він тільки образиться!.. Й тому можна було б побажати, аби такого самоправедного грішника коли-небудь "добре прорвало", щоб він зміг повірити у зіпсованість своєї природи й зрозуміти, що він зовсім не праведник, а тільки загиблий грішник. Бо "не може родити добре дерево плоду лихого, ані дерево зле плодів добрих родити" (Мт. 7:18).

Поки невідроджена людина цього не усвідомила, їй і допомогти не можна, і становище її залишається дуже небезпечним. Христос каже: "Я не прийшов кликати праведних, але грішників (на покаяння)" (Мр. 2:17); "Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло!" (Лк. 19:10). Не продовжуйте ж і ви, дорогий читачу, залишатися самоправедним грішником, а прийдіть до Христа за спасінням та Його праведністю! Для спасених грішників "став нам... праведністю Сам Христос" (1 Кор. 1:30-31).

3. ЧОМУ НЕОБХІДНО НАРОДИТИСЯ ЗГОРИ?

Ясну та вичерпану відповідь дає нам Христос: "Що вродилося з тіла — є тіло, що ж уродилося з Духа — є дух. Не дивуйся тому, що сказав Я тобі: вам необхідно родитись згори" (Ін. 3:6-7).

"За родом своїм"

Закон розмноження життя "за родом своїм..." був вкладений Богом в усе живе під час його сотворіння. "І сказав Бог: "Нехай земля вродить траву, ярину, що насіння вона розсіває, дерево овочеве, що за родом своїм плід приносить, що в ньому насіння його на землі". І сталося так. І земля траву видала, ярину, що насіння розсіває за родом своїм, і, і дерево, що приносить плід, що насіння його в нім за родом його. І Бог побачив, що добре воно" (Бут. 1:11-12). Тричі в цих двох віршах Св. Писання підтверджується порядок розмноження рослинного життя — "за родом своїм". Те ж сказав Бог і про життя тваринне: "І сказав Бог: "Нехай видасть земля живу душу за родом її, худобу й плазуюче, і земну звірину за родом її". І сталося так. І вчинив Бог земну звірину за родом її, і худобу за родами її, і все земне плазуюче за родом його. І побачив Бог, що добре воно" (Бут. 1:24-25).

Передаючи в цих небагатьох словах істину творіння життя, Бог знову ж таки використовує той самий вислів — "ЗА РОДОМ...", відтінюючи ним те, що перехід з одного "роду" в інший закритий, що еволюції одного "роду" в інший нема і що кожне життя відтворює тільки себе.

З часів сотворіння життя завжди підлягає закону Божому, тому неодмінно відтворюється тільки "за родом своїм". Супроти мрій теоретиків еволюції та домагань цієї лженауки, порушення закону Божого ніколи ще встановлено не було. І що б не казали люди, закон Божий стоїть непорушно.

"Народжене від плоті є плоть..."

Той же непорушний закон підкреслюється словом Христа, коли Він говорить Никодиму: "Що вродилося з тіла — є тіло". Тіло родить тільки тіло. Дух ніколи не може бути народжений тілом.

Тіло може бути благочестивим (як, наприклад, у Никодима) або ж нечестивим; моральним чи аморальним; культурним чи некультурним, але духовного значення це не має. Бо будь-якому неспасенному грішнику, чи він благочестивий Никодим, чи нечестивий розбійник, — однаково необхідно народитись згори! Все народжене від тіла має лише природу нашого загального прабатька Адама, тобто таку, якою вона стала у гріхопадінні. Звернемо увагу, що про це каже Слово Боже: "Тому то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили" (Рим. 5:12).

Та ж істина повторюється і в наступних віршах того ж розділу Слова Божого: "За переступ одного смерть панувала через одного", "через переступ одного на всіх людей прийшов осуд", "через непослух одного чоловіка багато-хто стали грішними" (Рим. 5:17-19).

Духовно Адам вмер в день гріхопадіння. Фізична ж смерть його наступила тільки через 900 з лишком років. Так говорить Слово Боже: "В день їди твоєї від нього ти напевно помреш!"; та "всіх Адамових днів було, які жив, дев'ять сотень літ і тридцять літ. Та й помер він" (Бут. 2:17 та 5:5).

Померши духовно, Адам втратив спілкування з Богом. Відновити його він вже не міг. Природа його стала гріховною, а сам він зробився в духовному відношенні тілом. Святе Писання не залишає місця ні для якого непорозуміння. Слово Боже дуже ясне, щоб його можна було зрозуміти невірно. Виною одного, тобто Адама, осуд впав на всіх, бо "в ньому всі згрішили".

Єврейське слово "Адам" зустрічається у Старому Завіті понад 550 разів. Використане воно там у значенні "людина" та "людство" і лише в початкових розділах книги Буття воно має значення власного імені первозданої людини. Значення цього імені — "людина", а також "людство". В Новому Завіті розкриті духовні й фізичні наслідки гріхопадіння Адама для всього людства; і там слово "Адам" знову використане в значенні власного імені нашого прабатька.

Все потомство Адама було потенційно в ньому, тому Адам і був тоді усім людством. А потомство, що народилося від нього, є лише розмноженим Адамом чи, інакше, "плодом Адама", "ЗА РОДОМ ЙОГО". Вище ми бачили, яким став Адам при гріхопадінні. Точно такими ж народилися й ми. Тому кожен з нас вправі залічити собі богонатхненні слова псалмоспівця: "Я в беззаконні народжений!.." (Пс. 51:7), "І ввесь людський рід Він (Бог) з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі..." (Дії 17:26). Помиляються ті, хто не бачить нашої органічної єдності з Адамом і вважає, що первородний гріх не наш і що наслідки його ми несемо несправедливо. Не забудьмо ж, що при гріхопадінні ми були з Адамом "одним цілим", і через те гріх його став гріхом усіх нас.

Ось чому у будь-якій людині, що народжується у світ, живе гріховна, адамова природа (вона ж — старий Адам, стара людина, старе "я", тіло) та ось чому народжене від тіла є тіло; і ось чому кожна людина потребує народження згори в Христі Ісусі, від Духа Божого!

Отже, людина приходить у світ не безгрішною, не "крихітним святим", а вже із зіпсованою гріхом природою — потенційним грішником. Проходить небагато часу і "я" вже відкрито проявляє свою адамову природу, типову для будь-якого грішника. В міру його подальшого зростання й розвитку примножуються й урізноманітнюються гріховні прояви. Немає в ньому тієї вигаданої людьми "іскри Божої", яку можна б "роздути в полум'я життя Божого". Те, що люди називають "іскрою", загасло в духовній смерті Адама при гріхопадінні і тому-то потреба всякої людини полягає не в роздуванні "старого Адама", а в "НАРОДЖЕННІ ЗГОРИ"!

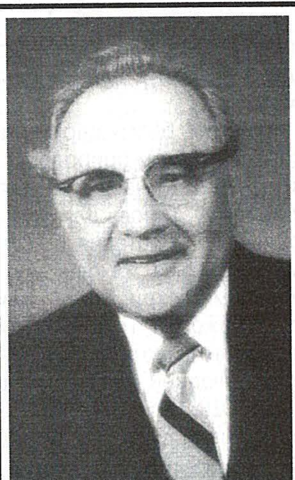
Тільки подумайте про воістину жахливий духовний вигляд "розмноженого" грішного "Адама"; подумайте про неймовірні переступи та жорстокості, що кожної миті звершуються ним по всій землі, в яких поряд із дорослими тепер беруть участь і сотні мільйонів підлітків та навіть малолітніх дітей; подумайте про глибину морального виродження "усього старого Адама", тобто людства в цілому; поміркуйте про жадібність, продажність, нечесність, підступність, ненависть та мстивість у взаємовідносинах людей — особистих, суспільних, національних та міжнародних; про все нові й нові криваві війни, геноцид, багатомільйонні жертви різних революцій; про фанатизм, нетерпимість та злість між класами, народами й расами; і, нарешті, про розділення, ворожнечу та криваві розбрати навіть на грунті релігії та ін.

Якщо вникнути у все це, а також у багато що інше, вище не назване, що тоді залишиться від надії наївних фантазерів про поступове поліпшення людини й людського суспільства? Що залишиться від абсолютно нереальних "гідності та благородства" людських? Їх і нема! І знайти їх можна тільки в одному-єдиному МУЖІ! І Муж Цей — Боголюдина, Єдинородний предвічний Син Божий, що полюбив світ, коли ми були іще ворогами Богу "думкою в злих учинках", що заслуговували лише пекла та вічної погибелі, Той, що побажав вмерти за нас, щоб і ви, і я могли отримати знову те, що було втрачено в день падіння людини в Адамі, тобто вільний доступ до Бога, та бути народженими згори. Даремні надії на гріховну природу людини! Істинна та єдина в світі гідність і благородство — В ОДНОМУ ТІЛЬКИ ГОСПОДІ ІСУСІ ХРИСТІ!

"Народжене від Духа є дух..."

Настільки, наскільки вірно те, що тіло є тільки тіло і ніколи нічим іншим стати не може, так і дух є лише дух і залишиться ним назавжди. По благодаті Своїй у Христі Ісусі Бог пропонує людям спасіння, тобто можливість нового народження в "останнім Адамі" - Христі, народження від Духа Божого. Нова, тобто Божа, природа, в народженій згори людині називається "новою людиною", "новим творінням" "у Христі". В "новій людині" Бог відкриває можливість духовної перемоги у Христі Ісусі. І це життя перемоги над гріхом, світом, сатаною Слово Боже називає освяченням, говорячи про нього так: "Щоб ви відкинули попередній спосіб життя старої людини, яка зітліває в звабливих пожадливостях, а обновилися духом розуму вашого, та зодягнулися в нову людину, створену за подобою Божою, в справедливості та святості істини" (Еф. 4:22-23).

(Закінчення у наступному номері.)

ПАМ'ЯТІ ГАРБУЗЮКА Олекси Романовича

Господь відкликав до небесної оселі Свого вірного служителя, чудового проповідника, полум'яного радіоблаговісника, чуйного пастора Олексу Романовича Гарбузюка.

Всеукраїнський Союз Об'єднань ЄХБ висловлює щирі співчуття родині, церкві, Євангельсько-баптистському братству США з приводу тяжкої втрати дорогого брата. Сумуючи разом із ними, молимось, щоб "Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець милосердя і потіхи всілякої" утішив їх у скорботі за близьким та рідним, тим, хто постійно молився за них, та повсякчас турбувався ними. Він відійшов до небесних осель, де чекатиме усіх нас. "Отож, потішайте один одного цими словами!" (1 Сол. 4:18).

У особі Олекси Романовича усі ми втратили довголітнього працівника на ниві Господній, який був взірцем невтомності і незламності, посвяти і любові до Господа, церкви та свого народу.

Правління ВСО ЄХБ

ГАРАНТІЯ БЛАГОСЛОВІНЬ

Олекса Гарбузюк

Тільки ті християни можуть зворушувати й пробуджувати світ, які самі не піддаються під вплив цього світу. "Не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму", — навчає Слово Боже. Для того, щоб спасати інших, треба самому бути спасенним. Для того, щоб пробуджувати інших, самому треба бути пробудженим Духом Святим. Ми маємо Велике доручення від нашого Господа — нести Євангелію спасіння, Євангелію життя, Євангелію оновлення світу. Христос посилає Своїх вибраних: "Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!" Це велике доручення послідовникам Нового Завіту Господа нашого Ісуса Христа — іти і навчати всі народи (включно з нашим рідним народом), зберігати заповіти Того, Хто має владу на небі і на землі.

Ми багато чуємо про краще життя, краще суспільство, кращий світ. Але все це є тільки зичливою мрією, віковічним бажанням людства, а в реальності у світі як панували, так і панують зло, горе та сльози. Немає справедливості, пошани до старших. Немає етичних цінностей і моральних принципів. Світ старий, світ і далі "увесь лежить у лихому".

Для того, щоб оновити світ, потрібна нова, відроджена Духом Святим людина, сповнена нелицемірною любов'ю до Бога й до ближніх, шляхетними почуттями, християнським характером і поведінкою та побожністю життя, освяченого Духом Святим. Тільки така людина може бути сіллю для землі й світлом для світу та правити за оздоровлення суспільства та оновлення світу. Ці великі завдання — це місія новозавітнього християнства, місія послідовників Ісуса Христа.

Є чотири головних чинники, які завжди служили, служать і будуть служити запорукою благословінь і успіхів у виконанні наших місійних завдань:

1. ЖИВА, ПРАВДИВА, НЕЛИЦЕМІРНА ВІРА

Віра в Бога та віра в силу Духа Святого завжди приводила до перемоги в житті. Старозавітні віруючі "вірою царства побивали, правду чинили, одержували обітниці, пащі левам загороджували, силу огненну гасили, обертали в розтік полки чужоземців, діставали померлих із воскресіння" (Євр.11:33-35). Ісус Христос Своїм послідовникам каже: "Бо поправді кажу вам: коли будете ви мати віру, хоч на зерно гірчичне, і горі оцій скажете: "Перейди звідси туди", то й перейде вона, і нічого не матимете неможливого" (Мт. 17:20).

Для благословенної місійної праці й успішного навернення душ до Христа потрібні люди живої віри, віри в Ісуса Христа як Сина Божого й особистого Спасителя, — віри, яка очищає життя, допомагає поводитися гідно нашого покликання, робить нас сильними духовно, будує моральні цінності та сприяє натхненню, пориванню до того, щоб бути кращими людьми, правдивими християнами не на слові, а на ділі. Віра, яка може захитатися внаслідок несправедливості людей або світу цього, не варта нічого; вона не стоїть на правдивій основі, якою є Ісус Христос, не дивиться на Нього як на Начальника й Виконавця віри, не побудована на міцному фундаменті Слова Божого. Це віра невідроджених людей.

Для благословінь у ділі Божому потрібна віра, яка цілком віддає, посвячує себе Богові та міцно тримається за вічне життя, потрібна віра, яка не шукає свого. Християни, які йдуть у ногу зі світом цим, — це мертві душі. Тільки мертва риба пливе за течією. Жива риба пливе проти течії. І живі християни йдуть проти світу цього і докоряють йому. "До чужого ярма не впрягайтесь з невірними; бо що спільного між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світла з темрявою? Вийдіть тому з-поміж них та й відлучіться, говорить Господь Вседержитель!" (2 Кор.6:14-18).

2. ПОТРІБНА СИЛА ДЛЯ ВИКОНАННЯ ВЕЛИКОГО ДОРУЧЕННЯ

"Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та Самарії, та аж до останнього краю землі" (Дії 1:8). Коли ви дійсно бажаєте велике зробити для Царства Божого, то вам, у першу чергу, треба позбутися й думки про покладання на свою власну силу, мудрість, знання, освіту тощо, бо в такому випадку ви будете всі успіхи присвоювати собі. Треба бути свідомим і покірливим знаряддям у руках Божих, посудиною Його!

На превеликий жаль, є християни, які вважають, що можуть допомогти Богові у своєму спасінні, бо вони відкликаються на Його заклик. Не так навчає Слово Боже! Спасіння цілком залежить від Бога Отця, Бога Сина і Бога Духа Святого. Це — Божа сила! Це стверджує Сам Христос: "Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його. Я тому й говорив вам, що до Мене прибути не може ніхто, як не буде йому від Отця дане" (Ін. 6:44,65). Апостол Павло це глибоко розумів і тому писав: "Він нас спас не з діл праведності, що ми їх учинили були, а з Своєї милості через купіль відродження й обновлення Духом Святим" (Титу 3:5).

О, як багато нам треба вчитися покори перед Господом і від Нього здобувати духовні якості покірливих слуг у Його винограднику та сумлінно класти на жертівник справи Божої все найкраще, що маємо від Нього.

Зі Слова Божого знаємо, що сила Духа Святого подібна до сили та дій вітру. Вітер незалежний, "він віє, де хоче". Так само й Дух Святий не піддається ніяким зовнішнім впливам. Він діє вільно, бо "де Дух Господній — там воля". Так як вітер приносить хмари, що поливають наші ниви, роблячи їх родючими, так само й Дух Святий приносить дощ духовних благословінь і чинить сповнених Ним християнами, що приносять плоди, і слугами Його Євангелії, щоб багато нових душ навернулося до Господа. Дух Святий очищає серця віруючих і вимітає всяку полову з Церкви Христової. Так, як вітер навесні розносить пахощі квітів, так і Дух Святий розливає запашність знання про Бога у Церкві Христовій. О, яким чудовим раєм є Церква Христова, коли на неї повіває сила Духа Святого!.. Так, як сила вітру гонить кораблі і приводить в рух інші механізми, так Дух Святий надає руху життя нашим духовним механізмам і спонукує провідників і всіх членів Церкви боротися за віру євангельську, "за віру, раз дану святим". Сила Духа Святого народила Церкву Христову і вона необхідна у наші дні, щоб народжувати нових героїв духа і давати натхнення для боротьби та силу для перемоги над світом цим!

"Бо Ти, Господи, благословлятимеш праведного, милістю вкриєш його, як щитом" (Пс. 5:13).

3. НЕОБХІДНА МОЛИТВА

Молитва й побожне життя християнина — це запорука благословінь. Про пророка Іллю Слово Боже каже, що він був "людина, подібна до нас пристрастями, і він помолився молитвою, щоб дощу не було, — і дощу не було на землі аж три роки й шість місяців... І він знову помолився, — і дощу дало небо, а земля вродила свій плід!" О, молитва! Якщо молитва — це сила для місійних успіхів, то місіонером може бути кожен, хто молиться за діло Боже і за благословіння у проповіді Євангелії та за навернення душ до Христа. Молитва — це ключ до небесних благословінь і вона є настільки важливим чинником у нашому житті, що Слово Боже наказує постійно молитися. У Біблії ніде не написано, щоб ми безперестанку проповідували, але написано, щоб ми безперестанку молилися (1 Сол. 5:17). Чи ви молитеся за діло Боже, за спасіння грішників, за місіонерів і церкви України? Моліться і Бог почує вас!

Мойсей молився - і його молитва врятувала народ його з неволі єгипетської. Ісус Навін молився - й сонце стояло так довго, аж поки попадали його вороги. Анна молилася - й Бог послав їй сина, який привернув народ до Господа. Соломон просив мудрості - й був наймудріший між синами людськими. Даниїл молився - й Бог закрив пащі левам. Єлисей молився - і отримав подвійну силу. Перші християни молилися, й сповнились вони силою Духа Святого. Павло і Сила молилися - і стався великий землетрус, й основи в'язниці захиталися. Розбійник на хресті молився - й був узятий до раю.

О так, молитва - це сила! Християнин на колінах бачить і знає більше, ніж філософ своїм крилатим розумом. Тому сатана тремтить, коли бачить навіть найслабшого віруючого на колінах. Бо, хто падає на коліна, той міцно стоїть у вірі та переживає благословіння у служінні Христу.

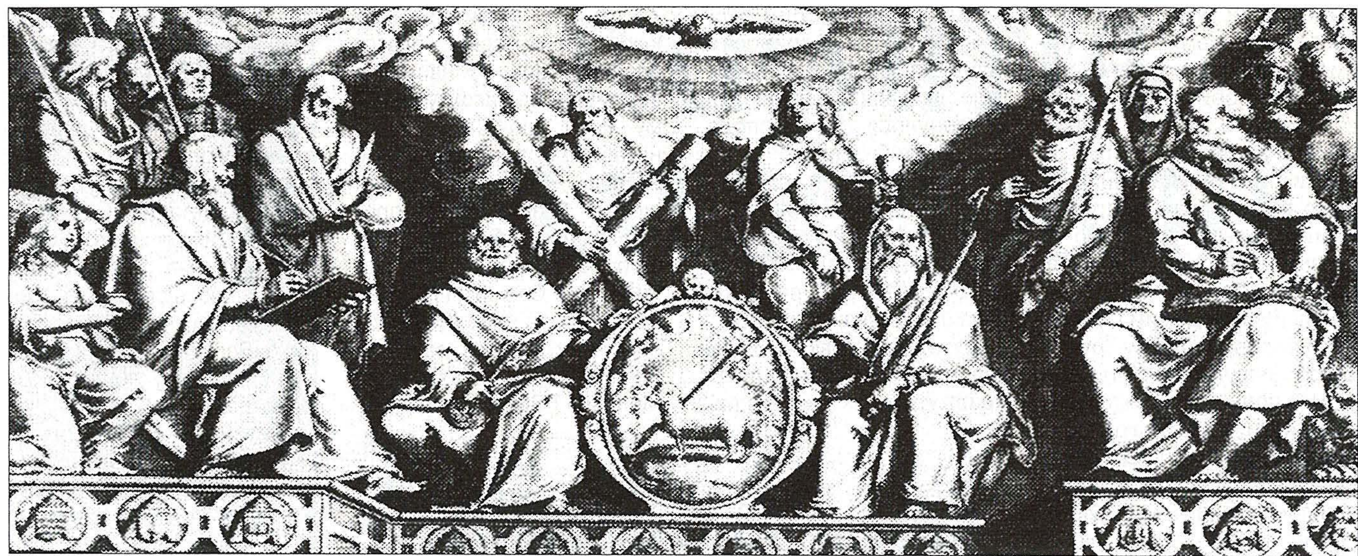
4. ПРАЦЯ

Наполеглива праця — це великий додаток до наших благословінь. Християни перших віків залишили для нас надзвичайно важливе гасло: "Молись і працюй!" Якщо в світі цьому було щось зроблено чудового, прекрасного, благословенного, то воно здобуте невтомною працею, самопосвятою. Якщо християнство перших віків і всіх часів відзначалось своєю перемогою над світом, то це завдяки самопосвяті та наполегливій праці у Христовому Винограднику.

Читайте, як працював Ісус Христос! Євангеліст Матвій пише: "І обходив Ісус всі міста та оселі, навчаючи в їхніх синагогах, та Євангелію Царства проповідуючи"... Читайте в Діях Святих Апостолів про те, як перші християни працювали для Царства Божого, там ви знайдете таємницю їхніх успіхів і благословінь!

Бажаєте, щоб діло Боже розвивалось, бажаєте, щоб церкви зростали, бажаєте, щоб люди навертались до Бога, бажаєте мати благословенні успіхи у вашому служінні - то працюйте з вірою, моліться безперестанку, робіть діло Боже дбайливо, щиро, а найголовніше - сповнюйтеся Духом Святим і ви будете насолоджуватися плодами вашого служіння Господеві та ближнім. Світ переживає благословіння від тих людей, які щиро служать Богові, а не від тих, які тільки говорять про служіння. Змагайтеся добрим змагом віри, щоб ви могли сказати з великим апостолом народів: "Але я ні про що не турбуюсь, і свого життя не вважаю для себе цінним, аби но скінчити дорогу свою та служіння, яке я одержав від Господа Ісуса, — щоб засвідчити Євангелію благодаті Божої" (Дії 20:24).

Джерелом усіх благословінь є Бог, тому "служіть Господеві із радістю!" (Пс. 99/100:2). □

БИТВА ЗА ВЧЕННЯ

Сергій Санніков

"Тримайся зразка здорових слів... бо прийде час, коли здорового вчення не будуть триматися" (2 Тим. 1:13; 4–3)

Після Першої світової війни лібералізм почав переходити у нову форму - неолібералізм. Якщо раніше ліберали вчили, що тільки людський розум без допомоги божественного одкровення здатний вирішити людські проблеми, то тепер Біблія включається в цю систему як Слово Боже, але в значенні колективного узагальненого досвіду людства, а кожна людина, на їх думку, містить в собі щось божественне. Таким чином і Біблія містить в собі божественне, змішане з людським, помилковим. Таких поглядів дотримувалися: сучасний німецький богослов Рудольф Бультман (1884-1976) - один з прибічників концепції деміфологізації християнства; Пауль Тиллих (1886-1965) - американський богослов німецького походження; американецьь Рейнхольд Нібур (1892-1971) та інші.

В російськомовній культурі таку позицію дуже яскраво представив трагічно загиблий о.Олександр Мень у своїй знаменитій серії "В пошуках Дороги, Істини і Життя" (Історія релігій). У другому томі цієї серії, у трактаті "Біблійна наука і проблема богонатхненності" він пише: "зовсім неправильно розуміти багато місць Біблії (наприклад, оповідання про створення світу і людини) буквально, не враховуючи умов їх написання та скороминучої історичної оболонки. Якщо ж ми зуміємо відділити цю оболонку від ядра, від самої суті розповіді, то перед нами відкриється величаве і прекрасне вчення про світ, людину і Бога".

Другим напрямом виходу лібералізму з кризи стала неортодоксія Карла Барта (1886-1968 рр), котрий був ліберальним пастором, учнем Гарнака, в невеликому місті північної Швейцарії. Після Першої світової війни Барт усвідомив, що йому ні про що проповідувати своїм прихожанам і наніс лібералізму смертельного удару своєю книгою "Послання до Римлян" у 1921 році. Він переконливо довів, що в центрі релігійної системи повинна бути не людина, як вважали ліберали, а Бог. Барт знову повернувся до лютеровських ідей гріховності людини і спасіння по вірі, він знову визнав об'єктивність божественного одкровення і до кінця своїх днів самовіддано боровся проти лібералізму.

Центральним пунктом його богослов'я, що покорило всю Європу між Першою і Другою світовими війнами, став Ісус Христос, але про Біблію як про критерій істини Барт учив, що вона містить в собі Слово Боже, але не є ним, а тільки "стає" божественним одкровенням, якщо людина з вірою приймає цю істину. Ця ідея дуже близька до консервативного, ортодоксального розуміння, але все ж не тотожна їй. Барт вважав, що якщо людина не має віри, то в цьому випадку Біблія не є Словом Божим, в той час як консерватори і фундаменталісти заявляють, що Біблія завжди є Словом Божим, навіть якщо людина відкидає її, не слухаючи того, про що вона вчить. В цьому випадку Біблія осудить таку людину в останній день. Барт же дотримувався ідей універсалізму, вважаючи, що в кінцевому підсумку всі люди будуть спасенні Богом. Євангеліє - "Це не змішана вістка, яка поєднує в собі радість і страх, спасіння і прокляття. За своїм джерелом і за своєю метою вона не діалектична, не двоїста: вона не може звіщати одночасно добро і зло, допомогу і погибель, життя і смерть", - пише Барт у своїй основній праці - 5-ти томній монографії "Церковна догматика".

Ідеї Барта або неортодоксія до сьогоднішнього дня є найпопулярнішою і широко розповсюдженою теорією у Західній Європі. Послідовник Барта - Дітріх Бонхеффер (1906-1945 рр.), який поплатився життям за мужній опір нацизму в Німеччині, дав новий розвиток неортодоксії, прагнучи, як він вважав, "відродити Христа світові, який подорослішав". Він постійно підкреслював, що головним критерієм Істини є не Біблія, а Сам живий Христос.

Цю ж думку до сьогоднішнього дня підкреслюють багато баптистів: "Головна наша спільність не навколо єдиного розуміння догматики чи окремих уривків Писання, а навколо живого Христа. Єдність у Христі важливіша, ніж єдність в думках і поглядах. Де два баптиста - там п'ять думок". Ці ідеї знаходяться сьогодні у фокусі популярності. Але як виявити нашу єдність у Христі? Реально це означає, що одна людина, посилаючись на особисте керівництво Христа, поводить себе одним чином, а інша людина, посилаючись на те ж керівництво, в тій же ситуації поводить себе іншим чином.

Наприклад, розуміння чуда перетворення води у вино в Кані Галілейській. Хтось вірить, що це був реальний історичний факт, дослівно описаний очевидцем Іоанном, а інший переконаний, що це символічне оповідання, яким Бог хотів передати думку про те, що в Ісусі Христі будуть задоволені усі людські потреби, а реальної події в Кані не було.

Бог, говорять сьогодні "прогресивні християни", завжди використовує символи, образи і алегорії, коли хоче передати Свою Істину, бо Бог - Абсолют і Він неосяжний для людського розуму. Істинне значення Божих слів людина осягнути не може в силу своєї гріховності, тому Бог відкриває нам усе в символах, які мають описову, фігуральну функцію. Виходячи з цього постулату, можна по-різному розуміти одні й ті ж події, бо критерієм Істини стає особисте одкровення Бога у Христі. Як пише Дж.Машен у книзі "Християнство і лібералізм": "Реальним авторитетом для лібералізму може бути тільки християнський досвід. Але як його знайти? Безумовно, не через більшість голосів у церковній організації. Ясно, що такий метод нереальний. Отже, авторитетом стає індивідуальний досвід. Істиною називається тільки те, що "допомагає" конкретній людині. Але такий "авторитет" зовсім не є авторитетом".

Так і трапилося з Д.Бонхеффером. У своїх "Листах з в'язниці" він пише: "Перед Богом і разом з Ним ми живемо тепер без Бога. Бог дозволив, щоб Його витіснили із світу... тому людина повинна поринути в життя безбожного світу і тим самим стати співучасником страждань Бога". Як уже після страти Бонхеффера писав його товариш Хайнц Царнт: "Раніше були мученики, які закликали світ прийти у церкву. Дітріх Бонхеффер - це мученик, котрий закликав церкву прийти у світ". Тобто виникла нова місіонерська орієнтація, заснована на особистому керівництві Христа, а логічним продовженням цієї орієнтації стала заява Бонхеффера у 1944 році: "Ми рухаємося до часу без релігії: сучасні люди просто не можуть залишатися релігійними. Так богослов'я особистого погляду перетворилося на богослов'я будь-якого погляду, яке отримало назву "смерть Бога", тобто воно перетворилося в концепцію релігійного життя людини у відсутності Бога, Його ніби-то невтручання в реальне життя: коли Бог добровільно відсторонився від вирішення проблем людини.

Сьогодні існує багато різноманітних форм неолібералізму, але всіх їх об'єднує ідея, що розум перевіряє Одкровення, а не Одкровення - розум, хоча Біблія з великою пошаною визнається ними як певний балансир розуму.

Сьогодні, наприклад, розвинутий фемінізм або жіночий рух, представникам якого здається, що традиційне християнство поводиться з жінками як з людьми другого сорту. Вони вважають, що чоловіче начало Христа і Бога-Отця є його умовно-культурною рисою, як і єврейська національність Спасителя. Феміністичне богослов'я намагається уникнути біблійних термінів, що мають чоловічий рід, замінюючи їх на середній рід. Наприклад, Бог у їхньому формулюванні сотворив не чоловіка, а людську істоту. Так вони намагаються виправдати рівноправність жінок і можливість їх рукопокладення на пасторське служіння.

В Латинській Америці отримало розповсюдження "богослов'я звільнення", орієнтоване на бідних, захищати яких повинна церква, тому що Бог ясно

Сергій Санніков -- пастор, доктор богослов'я, президент Одеської Богословської Семінарії, головний редактор альманаха "Богомыслие", автор ряду богословських книг і статтей

і недвозначно стоїть на боці бідних. Аналогічно розвиваються інші богословські напрями.

ЧАСТИНА 4. ТРАДИЦІЙНЕ ХРИСТИЯНСТВО У XX СТОЛІТТІ

Лібералізму, що до середини XX ст. розділився на два основних напрями - неолібералізм і неортодоксію, протистоїть протестантське християнство, яке традиційно вірить, що Біблія є непогрішним і безпомилковим Словом Божим.

На початку XX століття таке богослов'я глузливо називали фундаменталістським богослов'ям, але до середини XX ст. у відповідь на розвиток неортодоксії, яка зближається з традиційним богослов'ям, в його середовищі почав спостерігатися деякий поділ. Частина богословів і церков прагнули відгородити себе від впливу ліберального богослов'я тим, що схилилися до крайнього фундаменталізму, пов'язаного з легалізмом і сепаратизмом.

Якщо традиційним фундаменталізмом називають вчення і спосіб життя, що дотримується буквальності в розумінні Писання, то крайній фундаменталізм вимагає буквальності у виконанні абсолютно усіх традиційних розпоряджень, незалежно від умов життя. Для такого фундаменталізму найбільш важливим є зовнішня поведінка за буквою вчення, тобто фундаменталізм зливається з легалізмом, який зв'язує освячення з виконанням традиційних правил, що розуміються в такому випадку як закон Божий. Тому часто говорять не тільки про християнський фундаменталізм, але й про мусульманський та юдейський. Таким чином, поняття фундаменталізм характеризує не саме вчення, а скоріш показує особисте сприйняття його.

Крайні фундаменталісти практично завжди наполягають на відокремленні від усіх тих, хто не підкоряється букві вчення так, як це роблять вони. Ясно, що християнські фундаменталісти на відміну від мусульманських не прагнуть знищити іновірців фізично, а лише не хочуть мати з ними нічого спільного. Причому, найбільш радикальні групи фундаменталістів відокремлюються не тільки від лібералів або представників інших віровизнань, але навіть від тих груп фундаменталістів, які співпрацюють з лібералами, хоча при цьому самі не приймають ліберального вчення. Це пояснюється не стільки боязню осквернитися, скільки небажанням підтримувати, хоча й побічно, лжевчення.

Захист подібного положення добре описано у книзі Ернста Пікерінга "Біблійний сепаратизм", в якій не вітається, скажімо, участь у євангелізаційних заходах, які проводить Біллі Грейм, оскільки хоча сам Біллі Грейм не є лібералом, але співпрацює з лібералами та представниками інших деномінацій. Тому не слід дотримуватися закличних зібрань та інших заходів, організованих на основі "екуменічних принципів, що практикуються Біллі Греймом". (Е.Піккерінг, вк. твір ст. 142).

Сепаратизм - тобто спроба відділитися, відгородитися та замкнутися у своєму, нехай навіть у найправильнішому розумінні Біблії, є характерною рисою і, на жаль, найбільшою небезпекою фундаменталізму. Історія знає багато випадків, коли битва за вчення не обмежувалася чітким викладом своїх поглядів і відстоюванням їх у полеміці, але й призводила до розділенні церков, союзів і деномінацій, до розколу між братами з подальшими звинуваченнями один одного у зраді та всіляких гріхах. Розділення не від Бога (Ів. 17:21; Рим. 16:17 та ін.), так як не від Бога протилежність розділення - потурання гріху та лжевченням (2 Ів. 10). Обидві крайності суперечні Євангелії, яка вчить мати тверду доктринальну позицію, але при цьому любити й уміти знаходити контакти навіть з людьми, які мають інші погляди (1 Кор. 11:19).

Цікава історія трапилася з Чарльзом Сперджeном, "королем проповідників" і пастором найбільшої на той час баптистської церкви у світі.

У 1887 році Ч.Сперджен виступив з викриттям лібералізму в баптистському союзі Великобританії. Щоб розкрити лжевчення Сперджен запропонував розробити єдиний символ віри, який ясно показував богословські позиції Союзу, однак керівництво зауважило, що цим порушується баптистський принцип свободи совісті. Будучи гарячим і впливовим проповідником, Сперджен поспішив оголосити про свій вихід з Союзу, можливо розраховуючи на те, що за ним піде більшість церков. Він не став переконувати своїх опонентів, а заявив у своєму журналі ("Меч і висок", листопад 1887 р.): "Співпраця з явним і згубним лжевченням є не що інше як безпосередня співучасть у гріху".

Але бажаний для нього результат не був досягнутий. На позачерговому з'їзді Баптистського союзу Сперджену було оголошене майже одностайне осудження. Він і його церква залишилися без братерського спілкування з іншими церквами Британського союзу. А з іншого боку, без стримуючого впливу консервативного начала руйнівний потік лібералізму без перешкод охопив церкви Великобританії.

Історія Чарльза Сперджена ясно показує, що боротьбі за здорове вчення потрібна особлива любов, тактовність, стриманість і поважність. Палкі, але не завжди розсудливі дії здатні, скоріш, нашкодити справі Божій, ніж принести їй користь. Недаремно один з ініціаторів руху євангелікалізму, Гарольд Окенга писав у журналі "Християнство сьогодні": "Відповідальність за свої деномінації не знімається з нас до тих пір, поки ми не будемо вигнані з цих деномінацій. Не відкидаючи принципів реформації, ми все ж переконані, що на членах кожної деномінації лежить відповідальність за її служіння до тих пір, поки деномінація не відречеться від біблійного християнства". І далі "...ми об'єднуємо євангельських віруючих для проведення діла Євангелії на різних ділянках, звершуючи це без нападків на інші рухи, що кооперуються з нами, якщо навіть їх богословські позиції і відрізняються від наших" (Цит. за Е.Піккерінгом, вк. твір ст. 96), а тесть Біллі Грейма - Л.Н.Белл писав: "Вчення про сепаратизм може призвести до того, що ми перестанемо свідкувати в тому місці, де свідоцтво особливо потрібне, бо в теперішній час основним полем свідоцтва про Христа є сама церква" ("Християнство сьогодні", 1971 р.).

Прибічники відділення часто схильні звинувачувати усю деномінацію чи весь союз у відступництві, але в житті так не буває. Звичайно, в церквах, особливо в баптистських, що визнають особисту свободу тлумачення Писання і право кожного віруючого мати свій власний погляд на другорядні питання, з'являється невелика група людей, які відступили від Істини і хоча вони часто можуть займати керівне становище в помісній церкві чи в союзі і негативно впливати на інших, та вони не виражають погляду всього союзу. Розкол і відділення в такому випадку погіршують становище в деномінації і позбавляють багатьох рядових членів підтримки і опікування з боку вчителів євангельського переконання. Едвард Карнелл писав: "відділений не розуміє, що деномінація може продовжувати залишатися частиною християнської церкви, навіть якщо в ній буде багато служителів і рядових віруючих, котрі не тільки самі відкидають Благу вістку, але й активно проповідують лжевчення" ("Питання ортодоксального богослов'я", ст. 137).

Другою важливою особливістю сучасного християнського фундаменталізму на Заході є настійливість в однаковому розумінні есхатології, а також вірність диспенсаціоналізму, тобто чіткій і взаємовиключаючій періодизації біблійної історії та історії взаємовідносин Бога з людиною.

Фундаменталізм, проявляючи себе як спосіб життя, часто виливається в легалізм, тобто прихильність до певних правил і законів зовнішньої поведінки, після виконання яких судять про святість людини. У цьому випадку люди частіше не вникають в богословські погляди один одного, а інколи навіть не цікавляться ними. Вони оцінюють людину за простими зовнішніми ознаками. Наприклад, якщо хтось носить обручку - значить він ліберал і зрадник, або якщо громада допускає гру на електрогітарі чи іншу сучасну музику, - значить це зборище нечестивців, церква відступників, спілкуючись з якими можна осквернитися. Можна навести тисячі таких прикладів легалізму з історії баптистських церков по всіх куточках земної кулі.

Найбільш відомим для нашого Братства послідовником сучасного фундаменталізму є Мастер Семінарія в Каліфорнії, яку очолює Джон МакАртур молодший, в каталогах котрої відкрито вказується - "позаденомінаційна, фундаменталістська семінарія".

Друга частина богословів, які дотримуються традиційного християнського розуміння Біблії, Бога і релігії, організували рух, який швидко зростав з середини XX століття, що мав назву "євангелікалізм".

В російськомовному середовищі цей рух часто називають консерватизмом, бо дослівний переклад англійського слова "Evangelical" - євангельські (євангелізм або євангельський рух) має подвійний зміст. У нас словом "євангельські" звичайно називають конфесію "євангельських християн", організовану І.С.Прохановим в союз ВСЄХ. В Західному (англомовному) богослов'ї словом "євангельські" називають не конфесію, а тенденцію в богослов'ї та духовності, що робить особливий акцент на основоположній ролі Священного Писання і його головному місці в практичному християнському житті. Тому для перекладу поняття "Evangelical" російською мовою зручно користуватися терміном "Євангелікани", хоч іноді, якщо це не призводить до двозначності, можна використовувати слово "євангельські", як це й є у цій роботі.

Євангелізм (консерватизм) як рух об'єднує представників різних протестантських конфесій (баптисти, п'ятидесятники, методисти, англікани, пресвітеріани та ін.), що дотримуються однакових поглядів в таких доктринах:

1. Авторитетність, точність та достатність Писання.

2. Унікальність викуплення через смерть Христа на хресті.

3. Необхідність особистого навернення та відродження.

4. Необхідність, доречність та невідкладність євангелізації.

Інші доктринальні питання вважаються адіаформою, тобто "неіснуючими", другорядними питаннями, з яких кожен може мати власну думку. Особливо це стосується екклезіології, тобто церковного устрою та управління. Цієї області євангельські богослови ніколи не торкаються, поважаючи будь-які, основані на Новому Завіті, традиції церковного життя.

Євангельські богослови зустрічаються на спільних конференціях, видають богословські часописи та співпрацюють у справі євангелізації.

ЧАСТИНА 5 ПОВЕРНЕННЯ ДО КОНСЕРВАТИВНОГО БОГОСЛОВ'Я

Починаючи з 70-х років нашого століття став помітним значний ріст консервативного руху.

Перша хвиля богословського пробудження почалася у Північній Америці, де більшість семінарій, починаючи з початку Першої світової війни поступово відходили в сторону лібералізму в його різних формах. Через 15-20 років це призвело до зміни богослов'я в церквах. Великі протестантські союзи ставали все більш ліберальними. Наприклад, Північну (1950 р. - Американську) Баптистську Конвенцію США, яка була організована у 1907 році, буквально роздирали богословські суперечки між консерваторами, фундаменталістами і лібералами. Вона стала займати все більш ліберальну позицію. Історія розділення в Північній Баптистській Конвенції описана в книгах РобертаДілнея "Історія Баптистського Союзу" і Брюса Шеллі "Консервативні баптисти" та ін. Б.Шеллі пише, що у 1943 році в Чікаго при Північній Баптистській Конвенції було створено Консервативне Міжнародне Місіонерське Товариство, керівники якого спочатку навіть не думали про відділення. Вони віддавали перевагу, не виходячи з Північної Конвенції, мати можливість направляти місіонерів із здоровими богословськими поглядами і це не було компромісом з їхнього боку, а щирою спробою досягнення християнської терпимості та єдності, не приносячи при цьому в жертву Істину. Але в 1948 році вони організували самостійне об'єднання церков - Асоціацію Консервативних баптистів. Незабаром лібералізм зачепив і Південну Баптистську Конвенцію, хоч і не в такій мірі, як Північну.

З 70-х років почалася повільна, але неухильна переорієнтація Південної Баптистської Конвенції. Практично усі ключові пости в семінаріях та ведучих організаційних структурах Конвенції почали займати євангелікани. Замінили майже всіх керівників у відділах (Рада Закордонної Місії, Рада Внутрішньої Місії, Рада Недільних Шкіл та ін.). Наприклад,

зміна богословських позицій у Закордонній Місії Південних баптистів призвела у 1993 році до відомого конфлікту навколо Семінарії в Рушліконі (Швейцарія), яка була власністю Конвенції і підтримувалася з Північної Америки, але, звинувачена у лібералізмі, вона позбулася цієї підтримки.

Сьогодні можна впевнено сказати, що Південна Баптистська Конвенція, як деномінаційна, знову займає консервативні євангельські позиції. Ця найбільша у світі група баптистських церков повернулася до традиційного богослов`я. Це напевно перший, але дуже показовий випадок в історії богослов`я, коли вся деномінація демонструє відхід від лібералізму.

З другої половини XX століття почалося активне об`єднання різних консервативних євангельських церков між собою. Церкви різних деномінацій почали співпрацювати між собою в рамках асоціації - "World Evangelical Fellowship" (WEF) - "Всесвітнє Євангельське Товариство", яку умовно можна порівняти з "Baptist World Alliance" (BWA) - Всесвітнім Союзом Баптистів.

Проте суттєва різниця між ними в тому, що BWA об`єднує союзи і групи церков, які мають загальну назву "баптисти", незалежно від їх богословських орієнтацій. Там можуть бути і фундаменталісти (хоч їх дуже мало в BWA в силу їх переконань, і консерватори, і ліберали. Всесвітнє Євангельське Товариство (WEF) не стільки поєднує, скільки допомагає співпрацювати церквам, семінаріям і богословам, які дотримуються поглядів євангелікалізму, бо WEF не союз, а лише асоціація церков, різних за назвою, але однакових за богословською орієнтацією, тобто таких, що дотримуються консервативного євангельського богослов`я.

Важко однозначно визначити причини відродження консерватизму. Багато хто вважає, що важливу роль у цьому відіграли найновіші досягнення науки, які відкинули багато безпідставних звинувачень на адресу Біблії та християн. Особливо важливими виявилися останні археологічні та текстологічні знахідки, а саме знахідки в районі Мертвого моря в Ізраїлі, які без сумніву підтвердили істинність біблійних текстів. Також дуже важливу роль відіграли досягнення в області генетики, які дослідно спростували еволюціонізм; дослідження в області астрофізики (теорія Великого вибуху), які довели, що Всесвіт мав початок і історія його виникнення чудово узгоджується з біблійним викладенням; відкриття в області молекулярної хімії; інформатики; нові технології і навіть нові філософські теорії.

Інші дослідники вважають, що лібералізм зжив себе історично, довівши за останні сто років свою здатність руйнувати церкви і свою нездатність відповісти на соціальні запити суспільства. Також відзначено, що розвиток всесвітнього місіонерського руху та масові євангелізації неминуче відновив консерватизм, бо лібералізм не може відповісти на запити новонавернених. Як відомо, потужним імпульсом у розвитку всесвітньої євангелізації стала діяльність Лозаннської конференції 1974 року.

Але особливу роль у відновленні та консолідації консервативного богослов`я відіграла діяльність "Міжнародної Ради з безпомилковості Біблії", яка продовжувалася майже 10 років, починаючи з 1977 року. В її роботі брали участь такі відомі богослови, як Р.Спрулл, Х.Блош, Дж.МакАртур, Б.Вілкінсон, К.Артур, П.Джонсон та інші.

Три розширені конференції, що проходили в Чікаго, закінчилися прийняттям так званої "Чікагської Заяви", головний зміст якої полягає у поясненні того, що необхідно розуміти під "безпомилковістю Біблії" і як узгоджувати безпомилковість Біблії з сучасними критичними дослідженнями.

Чікагська Заява складається з трьох частин. Перша частина стосується природи непогрішимості. Друга - принципів тлумачення Писання. Третя - шляхів застосування біблійних істин до сучасного життя. Ця Заява дозволила одержати могутню богословську зброю у битві за здорове вчення.

Та все ж головна причина відродження консерватизму лежить не в сфері цього світу. Без сумніву, це милість Бога проявилася над віруючими останнього часу у відповідь на молитви багатьох вірних послідовників Христа. Господь почав навертати серця батьків і дітей до Слова Свого, примирюючи їх між собою (Мал. 4:6).

Сьогодні вістря критики консервативного богослов`я проти лібералізму направлене не на його головну помилку: звеличення мудрості людини над розумом Божим, яке є не що інше, як гріх гордині. Євангелікани показують необгрунтованість філософського фундаменту лібералізму. Наприклад, безпідставність ліберального датування Євангелії від Луки на основі того, що в цій Євангелії наводяться слова Христа про зруйнування Храму, отже вона не могла бути написана раніше 60-го року, бо з точки зору лібералістів Христос звичайно ж не міг так точно передбачити майбутнє і Лука вклав в Його вуста уже здійсненний факт як пророцтво. Але з точки зору наукової методології це зовсім не обгрунтовано. Також методологічно не обгрунтовано заперечення чудес, бо Творець має право втручатися в життя Свого творіння як Він хоче і коли хоче.

Другий напрям критики спрямований на передумови, яка припускає, що сучасні описи будь-яких подій більш точні і правильні, ніж стародавні. Але логіка стверджує, що необхідно більше довіряти свідоцтву тих, хто жив ближче до описаної події, ніж тим, хто стоїть далі від неї за часом. Такою ж хибною є передумова, що послідовники якогонебудь релігійного вчення можуть і будуть приписувати своєму вчителю щось таке, чого він ніколи не говорив і не робив. Історія багатьох вчень останніх віків говорить, що учні можуть неправильно тлумачити ідеї учителя, але вони ніколи не приписують йому не виказані ним ідеї (наприклад, послідовники Магомета, Леніна, лідерів Білого братства та ін.).

Євангелікани розвінчують також внутрішню суперечність ліберального богослов`я, яке своїм твердженням, що Христос і автори Біблії писали лише для своєї культури і говорили для свого часу, знищують самі себе. Бо якщо бути послідовними, то це означає, що праці ліберального богослов`я також справедливі лише для того часу і для тієї культури, в якій вони були написані, а отже, вони не мають в собі ніякої істини для нас. Тобто, всі теорії Шлейєрмахера сьогодні уже не мають сили, бо вони написані в XIX столітті і в культурному середовищі Німеччини, що майже діаметрально відрізняється від пострадянської культури кінця XX століття.

Також уразливі й усі інші передумови традиційного і сучасного лібералізму.

Братство євангельських християн-баптистів Радянського Союзу було надійно захищено від проникнення західного богослов`я комуністичною "залізною завісою". Крім того, в умовах войовничого атеїзму практично єдиним джерелом богослов`я була Біблія. Ці два фактори забезпечили консервуючу дію російськомовному протестантському богослов`ю, тому битва за вчення тут проходила головним чином між конфесіями, а не між лібералами та фундаменталістами.

Але з кінця 80-х років ситуація змінилася. Відкриті кордони, велика кількість постійно працюючих західних місіонерів створили сприятливі умови для широкого проникнення в церкви ЄХБ різних форм ліберального богослов`я.

Найбільший ризик для наших церков в освітніх та видавничих програмах, що проводяться закордонними місіонерами. Допомога, яка надається Заходом у цих двох напрямах, через 10 років проявиться зміною богословської орієнтації в багатьох великих церквах нашого братства.

ВИСНОВОК

Як протистояти перекрученню здорового вчення? Які дії можна вживати в умовах повсякденної життєвої реальності?

Найкраща зброя в битві за вчення - це чисте євангельське вчення.

Очевидно найпильнішу увагу необхідно приділити не тренінгу пасторів, проповідників, євангелістів, тобто не підготовці лідерів, а розвитку всеохоплюючої системи церковної освіти, яка зможе дати рядовим членам наших церков чисте євангельське вчення. Це можуть бути недільні школи для дорослих, біблійні групи, клуби, гуртки для рядових членів церкви, групи розбору Писання та ін. Головною мішенню у битві за вчення стануть не навчені і не утверджені в слові Істини члени Церкви, які можуть відвідувати богослужіння десятки років, але виявитися зовсім беззбройними при першій же зустрічі з ліберальною книгою або ліберальним учителем.

Також необхідно навчитися відрізняти лібералізм у вченні. Зробити це дуже непросто, бо звичайно ліберали щиро вважають себе не лібералами, а інакомислячими, тобто розуміючими Писання і Бога ширше, вільніше і сучасніше, ніж "вузькі" традиційні віруючі. При цьому вони називають лібералами лише тих, хто відкидає Христа як Спасителя.

Крім того, більшість сучасних неолібералів намагаються бути хорошими християнами, дуже високо цінують християнські ідеали та цінності і є добрими, чуйними людьми, що поважають погляди співрозмовника і слід сказати, що багато з них у моральному відношенні виглядають не гірше консерваторів. Тобто треба дуже дбайливо і обережно ставитися до людини, що дотримується поглядів, які відрізняються від наших. Треба уважно розібратися: чи є ці відмінності богословським лібералізмом чи дійсно культурними особливостями іншої нації, що не визначають здорового вчення.

Кожний служитель повинен знайти ті ознаки, які допоможуть йому під керівництвом Духа Святого відрізнити Істину від заблудження. Можливо певну допомогу у цій справі нададуть запитання, дані в кінці реферату.

Отже, битва за вчення продовжується. І немає ніяких підстав вважати, що нам вдасться відсидітися за товстими стінами сепаратизму або самоізоляції. Нам доведеться брати участь у цій битві. Та коли ж наступить їй кінець? Може золотий вік тисячолітнього царства принесе заспокоєність? Але навіть після тисячолітнього торжества справедливості й миру сатана знову спокусить народи, що знаходяться на чотирьох кутах землі (Об. 20:8). Як йому це вдасться? Невже він погрозами та насиллям збере їх на битву зі станом святих? Звичайно, ні. Він спокусить їх неправдивими словами. Так що битва за вчення буде продовжуватися до часу нового неба й нової землі, на яких живе правда, але перемога у цій битві гарантується не силою людською, а милістю та могутністю Божою.

ГЛОСАРІЙ БОГОСЛОВСЬКИХ РУХІВ

Традиційне християнство (ортодоксія) - правильне розуміння християнського вчення у повній відповідності з Біблією та Божественною Істиною.

Єресь - рух, що не визнає Ісуса Христа Богом, Який прийшов на землю людиною.

Консерватизм - прагнення зберегти незмінним здорове вчення, застосовуючи його у сучасному житті.

Лібералізм - головна ознака: істинність будь-якого богословського твердження перевіряється людським досвідом, розумом та особистим здоровим глуздом.

Фундаменталізм - віра та бажання буквально та незмінно виконати усі положення біблійного вчення.

Євангелікалізм (іноді євангельське богослов`я) - вчення, що визнає у всьому вищий авторитет Священного Писання, але не вступає у дискусії з другорядних питань.

Легалізм - освячення через виконання встановленої традиції або обряду.

Сепаратизм - відділення, відхід від заблудження або неправдивого вчення.

ЗАПИТАННЯ

1. Чи вважаєте Ви, що Ісус Христос є Бог, Який прийшов у людській плоті?
2. Чи вірите Ви, що Ісус Христос був зачатий Дівою Марією надприродним способом від Духа Святого?
3. Чи переконані Ви, що Христос, як історична особистість помер на хресті за часів Понтія Пілата і тілесно воскрес третього дня?
4. Чи вірите Ви, що перші люди, від яких пішов людський рід (Адам і Єва) були створені Богом?
5. Чи визнаєте Ви, що всі люди народжуються грішниками і мають потребу в спасінні?
6. Чи вірите Ви, що позбутися гріха людина може тільки по вірі в Ісуса Христа як особистого Спасителя?
7. Чи вірите Ви у друге пришестя Ісуса Христа на землю і тілесне воскресіння усіх живих і померлих членів Церкви?
8. Чи визнаєте Ви реальністю грядущий Божий суд, тілесне воскресіння мертвих і вічні муки грішників?
9. Чи вірите Ви, що Біблія єдина у світі богонатхненна у всіх своїх частинах книга?
10. Чи вважаєте Ви, що Біблія абсолютно правильно вчить з усіх питань, яких вона торкається (і релігійних, і нерелігійних)?
11. Чи вірите Ви, що Біблія є Словом Божим, незалежно від нашого відношення до неї?
12. Чи вірите Ви, що оповідання від Ісуса Христа, викладені у 4-х канонічних Євангеліях, точно відповідають дійсності?
13. Чи вірите Ви, що пророк Ілія був історичною особою і він не помер, але був підхоплений Богом на небо?
14. Чи вірите Ви в історичний факт, що Лазар фізично помер, його тіло розкладалося у гробі, але Христос воскресив його з мертвих? □

ПЕРЕСЛІДУВАНА ЦЕРКВА ПЕРЕМАГАЄ

Марк Сосі

Ми продовжуємо друкувати цикл історичних статей д-ра богослов'я Марка Сосі, який у своїх працях вдається не лише до огляду церковної історії, але й визначає характерні особливості, що повинні бути притаманними Церкві в усі періоди її існування.

Друга і третя зупинки в нашій подорожі по історії Церкви стосуються творчого і плодотворного церковного життя. Період, відомий як епоха Отців церкви або патристичний, тривав приблизно від 100 до 451 року. Це період яскравих особистостей і чітких контрастів. З початку цього періоду ми бачимо Церкву Христа в оборонній позиції, оскільки вона боролася проти жорстоких переслідувань і переважаючого поганського оточення Римської імперії. Але впродовж двох століть стан Церкви настільки змінився, що теологи та вчені звикли розділяти патристичний період на ранній (100-310 рр.) та пізній (310-451 рр.). Церква останнього періоду була законною, багатою і впливовою. Християни займали авторитетні місця в державі. Особлива урочистість наповнила атмосферу Церкви, тому що вона остаточно присвоїла собі самовизначальну роль душі Римської імперії.

Як же відбулися такі важливі зміни? Що перемістило християнство із скромної і переслідуваної Юдейської секти у владні структури величної імперії, яку світ знав коли-небудь? Будь-яка відповідь, яку ми можемо дати, врешті поверне нас до волі та сили живого Господа. Він єдиний, Хто остаточно приніс успіх раннім віруючим. І ще, Він вибрав для заснування Своєї Церкви слабкі "глиняні посудини" - братів та сестер перших століть. Їх поведінка має багато позитивного, зокрема, з неї ми можемо почерпнути, як нести вістку примирення в наш світ (2 Кор. 5:19).

Результат успіху раннього християнства в Римській імперії викликає запитання в істориків церкви вже майже 2000 років. Як і слід було очікувати, їх погляди щодо цього розходяться. У 18-му ст. англійський історик Едвард Гібон у своїй роботі "Ухил і падіння Римської імперії" дає п'ять причин християнського успіху, що включає все: від ранніх християнських спроможностей в екзорцизмі (вигнанні духів) до християнських аскетичних практик. Робін Фокс у своїй популярній роботі "Погани і християни" висвітлює такі речі, як природу християнської проповіді, що, звичайно, також є вагомою суттю справи. Ми не повинні нехтувати і тим фактом, що дуже рано навіть Павло і його співробітники були відомі як "ті, що світ сколотили" (перевернули) їхньою звісткою (Дії 17:6). Існують й інші припущення. Але як би там не було, з-поміж усіх різноманітностей думок один фактор, здається, виділяє самого себе. Видатний церковний історик Герман Хадвік сформував його ось таким чином:

"Практичне застосування милосердя було, можливо, найбільш сильною, визначною причиною християнського успіху. Слова Тертуліана "дивіться як ці християни люблять один одного", - не були іронією. Християнське милосердя виявляло себе в турботі про бідних, вдів, сиріт, у відвідуванні братів у тюрмах, на рудниках, а також у соціальних діях в часи нещастя, такого як голод, землетрус, чума або війна" (Г.Хадвік, Рання Церква [London, UK: Pelikan, 1967], 56).

Марк Сосі - доктор богослов'я, викладач Київської Богословської семінарії, автор ряду богословських статей з історії Церкви

Інші вивчені і збережені давні праці визнають справжню природу любові ранніх християн. Один сучасний письменник історії міста описав ранніх християн в містах Римської імперії як таких, що шукали випадків страждань, у яких вони могли б послужити іншим. В часи лиха вони розшукували хворих і виявляли готовність переселятися і жити з ними, доки одужають або ж разом помруть від однакової хвороби. Диякони церкви в Александрії розшукували на смітниках міста хворих, літніх або тіла померлих людей, що викинули вночі. Вони мили та хоронили мертвих, тому що вірили у воскресіння. Коли небажаних новонароджених викидали вночі до диких звірів в райони "виставлення" поза римськими містами (це було стародавнє розуміння про контроль народжуваності, оскільки аборти були дуже ризиковані), християни патрулювали в цих районах, рятували немовлят, брали їх у свої сім'ї і виховували як своїх рідних дітей. Церкви використовували пожертви для визволення рабів. Приклади можна продовжувати

("Соціальний зразок християнських груп першого століття", Едвін А.Джудж, 1960; "Перші міські християни", Ван Х.Мікс, 1983). Стародавній християнський письменник у "Посланні до Діогнетуса" (140 р. н.е.) влучно змалював ранніх християн 110 року після Ісуса як душу цього світу, зненавиджену світом, але досі люблячою світ.

У світлі цих прикладів декілька речей спали мені на думку щодо нашого власного ставлення до світу, і того, як ми розуміємо своє завдання євангелізму.

Сьогодні я часто знаходжу, що згадування про світовий "євангелізм" для багатьох християн означає певний вид дії або спробу поговорити з невіруючим. Робити "євангелізм" - це діяти назовні і збирати людей на стадіоні або по домівках з тими чи іншими намірами (фільми, лялькові вистави, драматичні сценки, святкування), поговорити з ними.

"Навчання євангелізму" в наших семінаріях і біблійних інститутах є навчанням того, як говорити з людьми. Наш улюблений євангелізаційний вірш 1 Петра 3:15 "Завжди готовими будьте на відповідь кожному" - це знову про розмови. Безперечно, проголошення Євангелії - є євангелізмом, і ми не можемо сказати, що люди проєвангелізовані, доки вони не почують і не зрозуміють Євангелії так, щоб зробити вибір щодо неї. Але наш поверховий погляд на "євангелізаційну" практику ранніх християн не дає нам розуміння, що їх поняття євангелізму було більш широким, ніж тільки розмови. Вони не лише проповідували світу, але також демонстрували справжню любов.

Давайте не забувати, що наша "готовність дати відповідь" про нашу віру основана на факті, що хтось перший запитає нас (1 Пет. 3:15). Але щось повинно бути в нас, що викликало б запитання "Що робить вас відмінними?"

Коли ми зупинимося і подумаємо, то зрозуміємо, що проголошення та демонстрація справжньої любові - є той же шлях, яким Бог Сам "євангелізував" людей 2000 років тому. Ісус, втілене Боже Слово, прийшов і проголосив Добру Новину про Царство, а також у справжніх діях любові віддав Самого Себе на Голгофський хрест для нашого викуплення. Він зробив це, коли ми були ще Його ворогами.

Таким самим чином, як Ісус, посланий Отцем, так і ми послані Ним (Ін. 20:21). Його методи й план євангелізму повинні бути і нашими. Ранні християни мали ясне бачення цього факту. Дехто порівнює їхні євангелізаційні дії зі списом. Спис має дві основні частини: наконечник, який є гострим та міцним, і основу - довгу та важку. Якщо розділити спис на дві складові частини, то його придатність значно зменшиться.

Біблійний євангелізм також має дві частини. Наконечник, котрий є гострим та міцним, - це проголошене слово, Добра Новина, яку потребує світ (Рим. 10:9-17). Основа, яка надає наконечнику стрімкість і силу, - це вчинки справжньої любові, зроблені в ім'я Ісуса (Мт. 5:16). Вони надають нам право бути почутими і викликають у нас відповідь про надію, яку ми маємо. Як проголошення, так і добрі вчинки в ім'я Ісуса є правильним значенням євангелізму. Разом вони є потужною зброєю, яку перші християни подають як приклад нам.

> *Здорова Церква має три постійні риси:*
> - *проповідування правдивої Євангелії про навернення серця,*
> - *рівновага між доктриною та церковною дисципліною,*
> - *динамічний євангелізм.*

Чи потребує наше розуміння євангелізму додаткового натхнення від перших християн? Чи не стали ми спеціалістами тільки в киданні наконечника у світ? Сімдесят років ізоляції та систематичної безбожної пропаганди в країнах колишнього Радянського Союзу зробили можливим легко зібрати на стадіони багато людей для того, щоб почути вістку Євангелії. На мою думку, такі дні минають і в цій частині світу, але ще є час привернути увагу людей і бути почутими через діла любові для світу в ім'я Ісуса. Зараз є час присвятити себе служінню бідним, в'язням, хворим, дітям, сиротам та усім, хто забутий суспільством, і робити це в ім'я Ісуса, так як це робила рання церква у перші сторіччя свого існування. Нехай світ запитає нас про нашу віру, нашу надію і нашу любов.

Коли ми розпочинали нашу подорож по історії Церкви, ми прийняли стандарт зрілості від церковного історика Джеремі Джексона для того, щоб визначити наші знахідки. У своїй книзі "Нема іншої основи" Джексон відзначає, що вивчення історії Церкви Христової відкриває три риси, які постійно присутні у здоровій церкві: (1) проповідування правдивої Євангелії про навернення серця, (2) рівновага між доктриною та церковною дисципліною, (3) динамічний євангелізм.

Як показує нам рання церква, перша та третя якість нашого критерію не співпадають у рівній мірі. Євангелізм може бути більшим, ніж просто проголошення, і якщо досвід перших християн є важливим показником, він повинен і бути більшим.

Християнин і суспільство

Петро Павлюк

Ми всі майже звикли до тих неймовірних політичних змін, що сталися в нашій країні. Вони якось загубилися в проблемах повсякдення. Але процеси оновлення суспільства ставлять перед нами, християнами, цілу низку дуже важливих запитань.

Навіть звільнившись від атеїстичного мороку, люди, здається, не в силах самостійно зробити вірний вибір подальшого шляху та вийти з духовної кризи. Щоб пробудити народ, полегшити його моральне становище, спонукати до жадання духовності, потрібні негайні рішучі дії з боку нас, віруючих.

Незаперечно, що в країні йде процес відродження духовних цінностей і виникають перспективи побудови нових взаємовідносин нашого суспільства з Богом. Але цей процес йде дуже повільно, інертно та неорганізовано. Щоб ці нові стосунки були побудовані вірно та щоб прискорити переорієнтацію суспільства на християнські цінності і визнання Бога як рушійної сили на державному рівні, необхідна активна участь у цьому процесі саме відроджених людей, тих, хто особисто знає Бога.

Якби християни провідних країн світу не брали активної участі у суспільно-політичному житті своїх країн, то навряд чи Захід досягнув би свого прогресу. Скоріше за все, весь цивілізований світ розділив би гірку долю тоталітарних країн.

Слід прагнути до поліпшення життя усього суспільства, щоб воно наочно змогло переконатися у перевагах християнства

Очевидно і нам слід з найбільшою користю застосовувати досвід своїх зарубіжних одновірців. Якщо, діючи на серця людей Словом Божим, обмежитися лише проповіддю і не брати безпосередньої участі у рішенні нагальних проблем суспільства, то, певно, це не буде по-християнськи. Саме віруючі мають подавати приклад в усіх сферах життя і нести кожній людині вістку спасіння, показуючи вихід з духовної кризи. Лише Ісус говорить: "Я є дорога і правда, і життя" (Ін. 14:6).

Спроби нового мислення в керівництві країни передбачають співробітництво з християнами, і не слід ігнорувати подібні можливості. Християнам як громадянам своєї країни слід брати участь у суспільно-політичному житті. Відомо, наприклад, що засновником і першим Головою Російської християнсько-демократичної партії "Воскресіння" був І.С.Проханов. Отже він не був проти участі християн у політичному житті. Варто пригадати тут і полум'яного свідка благодаті Христової В.Марцинковського, що сміливо виходив на численні аудиторії у диспутах з відомими атеїстами і приносив слово істинної просвіти співвітчизникам. Це були знаменні події в культурному житті суспільства.

Петро Павлюк - кореспондент журналу "Євангельська нива"

Христос сказав нам: "Ідіть і навчіть...", тобто будьте активними та переконливими, не усоблюйтесь в резервації.

В нашій країні історично склалося так, що за часів радянської влади християнство було поставлено в неймовірно жорсткі рамки виживання. Тому, можливо, й зараз, коли руки християн звільнені, вони ще не усвідомили повноти своєї свободи. Бог любить нас і хоче благословити стражденний, змучений століттями поневірянь народ. Адже попри усі негаразди таки маємо незаперечний тисячолітній історичний досвід християнства. Отож варто докласти усіх зусиль, щоб з Божою допомогою вселити надію і виправдати сподівання людей на краще майбуття.

Слід прагнути до поліпшення життя усього суспільства, щоб воно наочно змогло переконатися у перевагах християнства. Якщо, проповідуючи Євангелію, ми не можемо показати любові, згоди, правдивості та інших переваг цього вчення, - значить ми погані християни. Очевидно, що найбільше підходитиме для цієї мети не лише слово, але й активна дія, особистий приклад.

Хоч відстале в духовному плані суспільство не так і не в такій мірі, як би хотілося, сприймає Добру Новину, але надії втрачати не слід. Відсутність надії зробить нас нездатними до живої проповіді Євангелії. Цьому є приклади. Захід вже наблизився до цієї критичної межі. Колись майже пуританське, сьогодні це суспільство перетворюється у спільноту вседозволеності та насильства в умовах лібералізації теології і спроб пристосувати Біблію до

власних потреб, а не навпаки. Набуваючи духовної байдужості, воно втрачає здатність утримувати своїх членів в рамках справжньої християнської моралі. В такому суспільстві гуманізм, лібералізм і терпимість розвинені до напрочуд гіпертрофічних розмірів. Просто в силу традицій воно сповідує вчення Ісуса Христа, часто байдуже ставиться до насильства і розтління своїх співвітчизників, перебуває у благодушному стані.

Нам необхідно переймати багато доброго, що є на Заході, але не варто передчасно робити своїми їх проблеми. Послідовники ліберального протестантизму, харизматичний хаос, окультні вчення, лжерелігії з`являються й у нас. Очевидно до цього слід бути готовим і протиставити їхнім тлумаченням твердість Слова Божого.

Кожна людина повинна ясно усвідомити, що є лише два шляхи - з Богом у вічність або в інше місце, де Його нема. Тому, перш за все, наші державні діячі мусять усвідомити, що моральні цінності і Бог - поняття нероздільні. Не можна виховати високоморальне суспільство, засноване на християнських цінностях, не визнаючи при цьому викупної місії Ісуса Христа.

Справжнє оновлення суспільства можливе лише через Голгофу, де, усвідомивши та прийнявши жертву Христа, людина отримує моральне очищення і народження згори. Великий французький учений Паскаль говорив: "Євангелія дає людині втіху, у якому б становищі і в яких умовах вона не знаходилася. Христос притягує до Себе усе людство. Без вчення Христа у людини будуть вади і нещастя, заблудження, морок, відчай, смерть. Виконуючи вчення Христа, люди можуть звільнитися від цього.

У Христі всі знайшли благо і блаженство. Без вчення Христа люди б заїли одне одного, світ зробився б пеклом і розбестився". Очевидно, що він не помилився у визначенні того, що відбувається з людьми, коли вони не знають Христа. Наше суспільство уповні випробувало цей стан, але так і не позбулося банальної та гіркої думки, що християнство це рабство. Так говорять з власної неосвіченості, незнання та обмеженості люди, що не бажають прийняти Бога. Відомий же російський вчений М.Бердяєв писав: "Бог є свобода і дає свободу. Він не Пан, а Визволитель, Визволитель від рабства світу... Він не примушує Себе визнати. В цьому захована таємниця світового життя... релігія є не почуття залежності людини, а є почуття незалежності людини".

Скуштувавши колись

плодів від дерева пізнання добра і зла, людство тисячоліттями пізнає глибину свого падіння і проблеми, породжені непослухом. Час, відпущений для цієї мети, вже підходить до кінця. Натура егоїстична, неслухняна, зла і горда, - людина перестає сприймати Божественні істини вірою і вважає їх за якусь абстрактну, бездієву філософію. Згрішивши спочатку, людина не в силах зупинитися: набуті по спадковості якості і надалі грають свою фатальну роль. Так само, як це було в Едемі (Бут. 3:12, 13), вона намагається перекласти особисту вину на чужі плечі: ніхто не бажає визнати власні гріхи та покаятися особисто. Звинувачуючи минуле чи сучасне оточення у відсутності сталих духовних цінностей, люди не хочуть або не можуть зрозуміти, що суспільство починається з особистості і потрібно не займатися пошуками винуватих, а каятися самому. "Та залишаючи часи невідання, Бог тепер наказує всім людям всюди покаятися, бо Він призначив день, у який буде судити увесь світ справедливо, через Мужа, Якого наперед призначив, давши всім запевнення, воскресивши Його з мертвих" (Дії 17:20-21).

Справжнє рішення усіх життєвих проблем і повне вдоволення для власної душі можна знайти лише в щирій вірі в Ісуса Христа. Завдання ж християн якраз і полягає у тому, щоб пробудити надію, навчити людей втіленню Божественної правди, побудови правильних взаємовідносин з Господом та між собою, явити ясний приклад своїм власним життям. А це вже не суха схоластика чи короткочасна почуттєва екзальтація.

Необхідно також, щоб усі християни зрозуміли просту істину, що єдність зовсім не означає одноманітність. Цю думку прекрасно висловив Августин: "В головному - єдність, в другорядному - свобода, в усьому - любов". Різні духовні дари дані нам Творцем не для того, щоб роз`єднувати, вони мають сприяти одній меті, і Бог бажає бачити нашу єдність в головному - любові між собою (Ін. 17 розділ). У другорядних питаннях, у формах прояву любові до Нього, Він дає нам свободу. Належність до різних деномінацій не повинна заважати віруючим виконувати свою місію - нести вістку спасіння усьому світу.

Відомо, що головним противником у поширенні християнського вчення є сатана, і найголовнішим його знаряддям - обман (Ін. 8:44). Якщо християнство закликає до свідомого служіння нашому Творцю, то окультисти у першу чергу вимагають сліпого поклоніння медіуму чи провидцю, який за допомогою містичних сил посвячує жертву у свої ряди, вирватися з яких майже неможливо. Тому Ісус Христос і попереджує Своїх учнів, щоб вони були насторожі і не піддавалися на обманні умовляння неправдивих пророків та лжемесій. "Бережіться, щоб вас хто не звів, бо багато прийдуть під іменем Моїм і будуть говорити: "Я Христос" і зведуть багатьох" (Мт. 24:4-5).

Тенденції до прийому такого лжеспасителя видно скрізь. Один західний бізнесмен висловив думку про потребу в людині, яка може об`єднати діловий світ і ким би вона не була - Богом чи дияволом, вони готові до прийому.

Християни знають, що він буде дияволом, але решті людей це якраз і невідомо! Останнім часом велику небезпеку являє масове захоплення окультизмом в усіх його проявах. Шамани, чаклуни, знахарі, екстрасенси та інші, пов`язані з окультизмом особи, голослівно проголошуються цілителями від усякого лиха. Через посередництво різних ділків та безпринципних людей вони отримують доступ до засобів масової інформації. На своїх сеансах ці слуги диявола калічать тисячі людських душ.

Усе більшого поширення в нашій країні набуває так звана "Космічна релігія", відома на Заході як "New Age". Це отруйний "салат" з НЛО, містики, теософії та різних езотеричних знань. Якщо у світлі Біблії дивитись на всі ці незвичайні події, то якраз нічого незвичайного тут немає. Просто нашому інертному в духовному житті суспільству після атеїстичного мороку підсунуто окультну отруту.

В теперішній час сатана дуже легко набирає новобранців у нашій країні. При мовчазній згоді офіційної влади його посланці роблять свою чорну справу вдень та вночі.

Очевидно, якби у Верховній Раді країни були християни-політики, то вони знайшли б, як протистояти цьому злу, як не допустити того, щоб дітям нав`язували окультні вчення, такі як сумнозвісна валеологія, рунвіра тощо.

Без сумніву, в обов`язки послідовників Христа входять не лише спостерігання і поради, але активне протистояння, боротьба зі злом. Ісуса Христа розп`яли не за абстрактні проповіді. Він кликав до активної боротьби, до відмови від мертвого показного фарисейства. Усі панівні сили того часу об`єдналися у боротьбі проти Нього, тому що побачили для себе небезпеку у Його вченні: садукеї, фарисеї та іродіани були однодушні у вироку Спасителю. Він не лише проповідував, але й активно творив. Христос робив чудеса, зціляв хворих, виганяв демонів і показував людям шлях до істини прикладом Свого життя.

Відвідуючи батьківщину, покійний нині наш земляк з діаспори пастор Олекса Гарбузюк наводив приклади участі українців у житті зарубіжного суспільства, зокрема у політиці. Він відзначав, що коли мистецтво влаштування і покращення суспільного життя людини підказує, як краще зберегтися від радіації, запобігти різним негараздам, застерегти себе від екологічних та соціальних катастроф; коли воно вчить, як правильно і з найменшими втратами можливо відновити втрачені духовні початки, - і якщо це мистецтво зветься політикою, - то він ним займається. Мабуть проти такої трактовки питання про політику не можна висунути якихось серйозних заперечень.

Отож християнам не слід сьогодні залишатися сектантами у відношенні політики. Нехай це буде не партійна діяльність, а власне виявлення чіткої громадської позиції у державних виборчих органах. Адже одна справа закликати до Бога, проповідуючи біблійні істини, а зовсім інша - кликати власним прикладом. Обираючи до управління державою певних людей, ми виконуємо Божу волю, адже "серце царя в руках Божих". Він дав нам розум і волю для активного життя і діяльності, для впровадження Його волі в життя нашого народу: "Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любові, і здорового розуму" (2 Тим. 1:7)□

Будь взірцем

для вірних в чистоті

Павло Метленко

Бог любить чистоту. Він чистий у Своїх рішеннях, думках, у Своїй благості та у Своєму суді. Велика наша перевага як віруючих мати такого Бога та наслідувати Йому.

Запропонований реферат не вичерпує усієї глибини цієї обширної і важливої теми, а є лише спробою порушити деякі питання життя і служіння служителя, що особливо стосується чистоти.

Божий шлях з давнини характеризувався чистотою. Усі ті, хто йшли ним, дбали , щоб не осквернитися - не робити всього того, що є гріхом.

Історія Старого Завіту показує шляхи праведних людей і те, як Бог турбувався, щоб кожний міг відрізнити чисте від нечистого і зберігати себе у чистоті. У Новому Завіті ще більш виразно проглядаються наміри Божі, щоб очистити і освятити Свій народ. Ісус Христос віддав Себе, "щоб визволити нас від всякого беззаконня та очистити Собі людей вибраних, ревних до добрих діл" (Тит. 2:14).

Кожен, хто пережив духовне відродження, не може не прагнути до Божих висот. І як важливо, коли християнин у цих духовних переживаннях не одинокий, коли біля нього є ті, хто розуміє та підтримує його. Але особливо важливо, щоб взірцем чистоти та відданості Богу для нього були служителі. До цього і закликав апостол Павло свого молодого учня Тимофія.

Служитель - зразок непотьмареної спільності з Богом. Ця думка ясно викладена Ісусом Христом у Нагірній проповіді.

"Світильником для тіла є око. Отже, якщо око твоє буде чисте, то і все тіло твоє буде світле" (Мт. 6:22-23).

Чисте око - це те вікно, через яке промені Божого світла можуть проникати в душу, в серце людини. Це сказано про дух людини, коли вона має духовну спільність з Богом, коли вона ходить у світлі, коли Боже світло проникає і просвітлює "пізнанням слави Божої в особі Ісуса Христа" (2 Кор. 4:6).

Тільки це робить нас духовними християнами, коли наша спільність з Господом стає постійною і наше перебування у Ньому доводиться плодами нашого духовного життя. Без цього ми можемо бути організаторами, керівниками, робітниками, що виконують певну працю, але не духовними, Божими людьми.

Без духовного, живого спілкування з Господом, людина не може навести порядок у своїх думках, своїх почуттях, впоратися із своїм язиком, характером, волею. Чи не про це сказав Христос: "...без Мене не можете робити нічого" (Ін. 15:5).

> **Бути служителем Господнім – велика відповідальність перед Богом і перед людьми**

Служитель - зразок духовної чистоти

Служитель повинен бути особливим прикладом, особливим зразком для церкви. І це стосується перш за все його сердечної чистоти. Важливо відзначити, що саме з серця Бог починає очищувати, освячувати людину. У 5-му розділі Матвія, вірш 8, Ісус Христос каже:"Блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать".

"Чисте серце"-що вкладено в ці слова? Перш за все - це серце, очищене від гріха. Гріх не може знаходитися в очищеному серці. Священне Писання говорить, що серце людини зазнало найбільшої дії гріха: "людське серце найлукавіше над все та невигойне, - хто пізнає його?" (Єр. 17:9). Ісус Христос сказав, що саме серце людини є джерелом усякого беззаконня, гріха та нечистоти. До навернення до Господа серце наше дійсно було джерелом, що спричиняло зло. Можливо якісь види гріха ми ненавиділи, але багато гріховного привертало нас і володіло нами. А в момент навернення Господь очищає серце, совість, душу від гріха і дає нову духовну природу. Але стара, гріховна природа залишається з нами, вона не хоче освячуватися. Багато гріхів та пороків їй до душі. І кожний християнин, що бажає жити по духу, вступає в боротьбу у сфері духа та плоті. Це нелегка внутрішня війна, що потребує від нього багато сили, постійної пильності. Але вона має й важливі позитивні сторони. У цій внутрішній боротьбі християнин на досвіді впевнюється у силі Божій, у твердості Божих обітниць, у перевазі всеозброєння Божого. Наш рух уперед неможливий без серйозної боротьби з нашою плоттю, з нашою гріховною природою.

Велика небезпека для християнина, а особливо для служителя, загубити духовну пильність, перебувати у стані духовного сну. Це проявляється у тому, що в серце проникають плотські, гріховні думки та бажання, і ніхто з ними не намагається боротися. Хіба немає християн, які роками мають у серці заздрість, самолюбство, зарозумілість, які живуть у сфері плотських бажань.

Важливо відзначити, що ці якості рідко виявляються у чистому вигляді. Частіше вони додаються до найсвятіших, найдобріших міркувань. Я згадую одного до-

Павло Метленко --- пастор, голова об'єднання ЄХБ Запорізької області, викладач Запорізького Біблійного коледжу.

брого християнина, посвяченого, відданого Господу. Але для нього завжди було важливим, щоб його знали як більшого, як лідера. І коли цього не ставалося - він впадав у відчай і опускав руки. В одній церкві служитель не міг терпіти кращих за нього проповідників. В іншій служитель не терпів критики на свою адресу. Все це були симптоми, які свідчили про те, що до святих спонукувань, добрих бажань домішується нечисте, плотське.

Апостол Іуда відзначає три особливо небезпечних шляхи, якими може піти християнин, що не пильнує (Іуди 11).

1. Шлях Каїна - шлях заздрості, невизнання успіхів інших, шлях ненависті, жорстокості. Важливо відзначити, що люди терплять поряд тих, хто гірший за них, але вони не терплять кращих.

2. Шлях Валаама - шлях спокуси хабарництва, любов до срібла, до грошей, які названі коренем усього лихого (1 Тим. 6:10). Це дуже серйозна небезпека для кожного служителя - полюбити матеріальні блага.

3. Шлях Корея - це шлях гордощів, свавілля, невизнання Божих порядків та принципів. Це шлях самозвеличення, що веде до приниження інших та до розділення.

Але найнебезпечніший стан, коли християнин замість того, щоб очищати своє серце, намагається сховати свій гріх за видимою зовнішньою формою. Це й є лицемірство, від якого застерігав Ісус Христос Своїх учнів.

СЛУЖИТЕЛЬ - ЗРАЗОК ЧИСТОТИ СОВІСТІ

Чистота совісті служителя - це також важливий фактор у нашому слідуванні за Господом.

Якщо ми хочемо виховати добросовісних християн, нам необхідно особливу увагу приділити своїй совісті. Чиста совість - це дієва, працююча совість. Дух Святий хоче надати нашій совісті особливу чутливість, коли людина знову і знову аналізує свої вчинки, слова, щоб не зробити неправильного кроку, а якщо десь щось і сталося, - совість не дає спокою до тих пір, поки все не буде приведено до порядку. Якщо церква бачить у своєму служителі саме таку людину, немає сумніву, що для багатьох він буде живим зразком. Християни з нечутливою совістю, яка не засуджує, не б`є тривогу, - не можуть вважатися духовними.

Але совість не лише викриває, бичує. В 11 розділі Послання до євреїв, вірші 5, ми читаємо, що Енох "ще до переселення свого отримав свідчення, що догодив Богові".

"Якщо наше серце не осуджує нас, то ми маємо дерзання до Бога" (1 Ін. 3:21).

Без цього свідоцтва совісті християнин не може мати істинний спокій Божий.

ЧИСТОТА В УЧИТЕЛЬСТВІ (ТИТУ 2:7)

Господом дано для церкви велике доручення - навчити всі народи. Це завдання особливо стосується служителів. І в цій важливій справі служителі повинні проявити чистоту. Напрошується запитання: про яку чистоту йде мова? Про чистоту учителя чи чистоту вчення, що викладається? Поза сумнівом, це стосується і вчення, і особи, що його викладає.

До особи вчителя завжди були особливі вимоги. Перш ніж когось учити, вчитель повинен бути сам навчений. І в особливій мірі це стосується вчителів Божественної істини. І тому Писання говорить: "Небагато з вас, брати мої, ставайте вчителями, бо ви знаєте, що ми, підпадемо під більший осуд. Бо всі ми багато грішимо" (Як. 3:1-2).

У справі навчання важливо пам`ятати, що це є спільна робота церкви з Духом Святим. Учитель, не наповнений Духом Святим, завжди знаходиться у небезпеці неточно передати істину. Тому апостол Павло радив Тимофію: "Старайся представити себе перед Богом гідним, працівником бездоганним, який вірно навчає словом правди" (2 Тим. 2:15).

В житті та служінні апостолів можна відзначити, що вони особливу увагу звертали на те, щоб істина, залишена Ісусом Христом, зберігалася в чистоті.

Апостол Павло у своїх посланнях до молодого служителя Тимофія повчає його, щоб він уважно відстоював правдиве вчення Христове: "Зберігай довірене тобі; відвертайся від пустих балачок про фальшиве знання, яке дехто прийняв і відступив від віри" (1 Тим. 6:20); "Тримайся зразка здорових слів" (2 Тим. 1:13).

Апостол Іоан, як його називають, - апостол любові, але коли бачив відступ від істини, ми не пізнаємо Іоана - він рішучий, твердий, непохитний. "Кожен, хто переступає вчення Христове і не перебуває в Ньому, не має Бога. Хто ж перебуває у вченні Христовому, має і Отця і Сина. Коли хто приходить до вас і не приносить цього вчення, того не приймайте в дім і не вітайте його, бо той, хто вітає його, бере участь у злих ділах його" (2 Ін. 9-11).

Божа мета - зберегти істину, через яку Бог хоче спасти людину, звільнити її від кайданів рабства. Мета ж сил пітьми - усунути істину. У цьому плані можна відзначити три напрямки дії сил пітьми:

1. Це перекручення Слова Божого шляхом змішування Божественної істини з людськими поняттями або іншими словами. Скільки на такій підставі виникло різних віровчень! І вся причина у тому, що хтось додав щось своє.

2. Це усунення окремих істин. Певний текст Священного Писання вихоплюється з контексту і на ньому необгрунтовано, у збиток іншим істинам, розвивається якесь учення. При цьому порушується взаємозв`язок окремих істин, перекручується загальний зміст Божественної істини.

3. Це намагання підірвати авторитет Священного Писання. При цьому використовуються різні шляхи. Найпоширеніший - принизити Священне Писання, поставити його в один ряд з людськими творами та авторитетами.

Авторитет Священного Писання підривається і тоді, коли істина подається з "легкої руки", коли істину перетворюють на забаву, розбавляючи її пустим, не завжди чистим гумором. Мова не про те, щоб істини подавалися в неживому, нудному вигляді. Але істина не повинна втрачати святості, вона не повинна подаватися несерйозно. Тому апостол Павло говорить, що в учительстві повинна проявлятися чистота і статечність. Статечність означає серйозність, помірність, нелегковажність.

СЛУЖИТЕЛЬ - ЗРАЗОК В ПРАКТИЧНІЙ РОБОТІ У ЦЕРКВІ

У 5 розділі 1 Послання до Тимофія з першого вірша апостол Павло наставляє як звершувати служіння у церкві. Тут слід враховувати вік тих, з ким спілкуєшся. До старців - особливе ставлення, зважаючи на їхній вік, сивину. До стариць - як до матерів, до молодих - як до сестер, і при цьому Павло додає: "з повною чистотою".

Це дуже важливо в житті служителя церкви. Працюючи в церкві, спілкуючись з різними людьми, служителю важливо слідкувати за чистотою свого серця. Адже не секрет, що деякі служителі мали у служінні сумний кінець, заплутавшись у своїх стосунках з сестрами. Ця небезпека була реальною для Тимофія, ця небезпека була для Божих людей у Старому Завіті. Достатньо згадати приклади Самсона, Давида. Ця небезпека є дійсною для пресвітерів, дияконів, регентів. У 2 Посланні до Тимофія 2:22 апостол Павло знову нагадує: "Утікай від молодечих похотей і тримайся правди, віри, любові, миру з тими, хто кличе Господа від чистого серця". Апостол Павло розумів, що для молодого служителя Тимофія диявол буде шукати тенета, щоб зловити, зв`язати його. Тому апостол Павло, хвилюючись за успішне служіння Тимофія, дає йому пораду - зберігати себе в чистоті і мати спілкування лише з тими, хто від чистого серця тримається правди, віри, любові, миру.

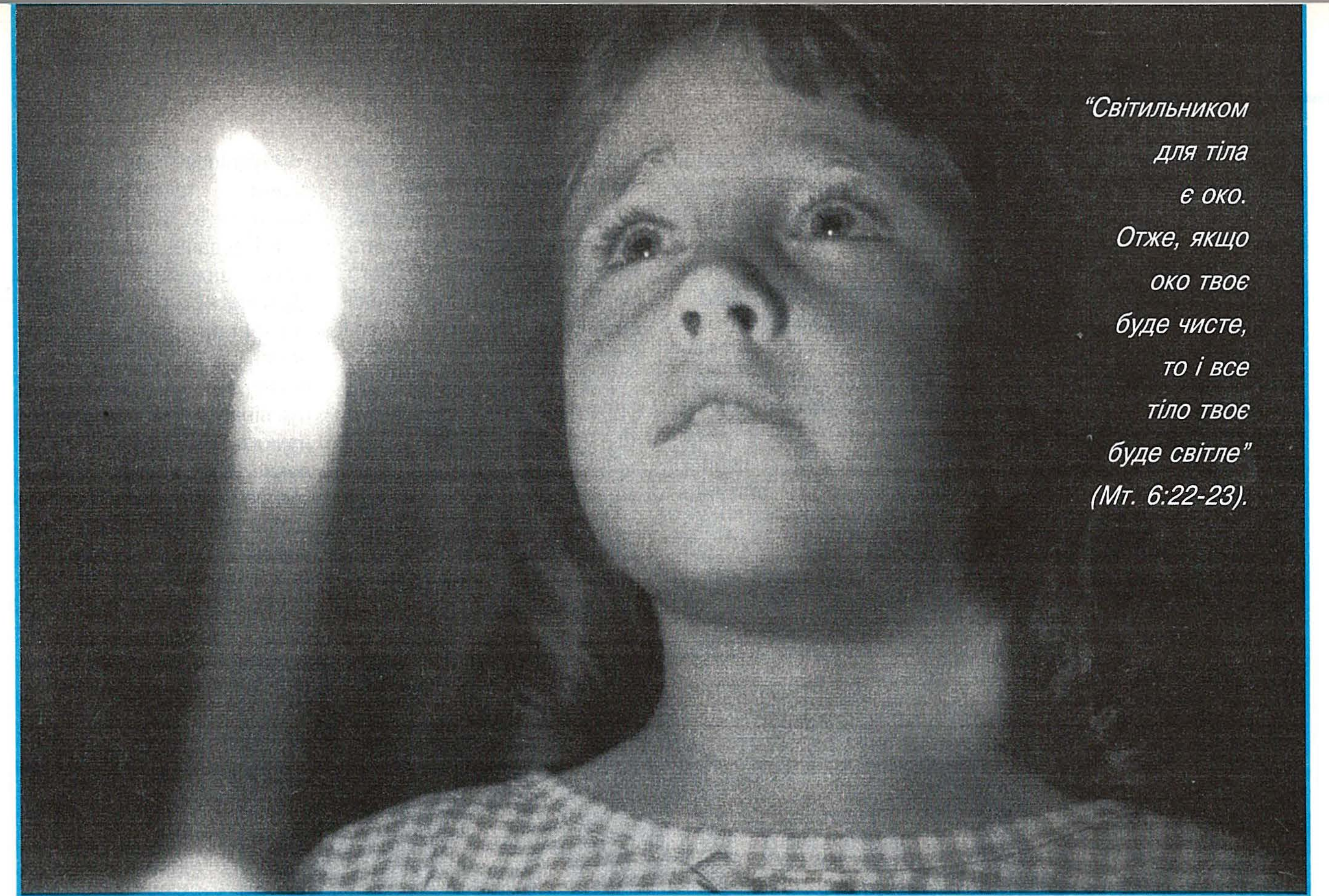
Служитель - зразок у вірності Господу при обранні і посвяченні служителів у церкві.

"Не покладай поспішно рук ні на кого, не робися причетним до чужих гріхів. Зберігай себе чистим" (1 Тим. 5:22).

У цьому вірші ми знаходимо важливе застереження апостола Павла Тимофію про те, щоб він беріг себе чистим, щоб йому не зробитися учасником чужих гріхів. Це стосується виключно тих, на кому лежить відповідальність за обрання та рукопокладення служителів церкви. Бо багато залежить від того, хто стане на служіння, з яким духовним станом, з яким серцем, з якими розуміннями. У цих питаннях нам важливо не шукати свого, а того, що приємно Господу нашому Ісусу Христу. Апостол Павло застерігає, що тут не повинно бути поспіху. Можливо лише у вічності ми у повноті дізнаємося,

Блаженні ті, що щире серце мають,
В яких немає зла, ані тривоги;
Вони до неба зір свій піднімають,
Бо там вони колись побачать Бога.

Михайло Подворняк

скільки шкоди принесли церкві недостойні служителі, що хотіли вести народ Божий не за Господом, а за собою. Скільки біди завдали "робітники", не здатні "отари щадити" (Дії 20:29). Істинний служитель, наповнений любов`ю Божою, жертвує собою, своїми інтересами заради отари; а недобросовісний найманець жертвує отарою заради своєї користі, використовуючи народ Божий як постамент для свого авторитету. Звідси походять розділення, суперечності, різні труднощі.

Служитель Божий чистий від крові усіх.

Мова йде не про те, коли руки людини у крові ближнього. Звичайно, ніколи людина Божа не підніме руки своєї на ближнього. Апостол Павло говорить про інше. "Тому свідчу вам сьогодні, що я чистий від крові всіх, бо я не ухилявся сповіщати вам усю волю Божу" (Дії 20:26-27).

Ці слова апостола Павла відкривають нам велич його пастирського серця. Яка відповідальність за душі його оточення перед Господом! Як близько він сприймав те, що йому доручено, що на нього покладено Богом передати людям істину, показати їм шлях спасіння! Велика небезпека для служителя втратити можливість роз'яснення Слова Божого. І друга небезпека - звіщати, але не всю волю Божу. Є теми, яких уникають служителі; є істини, які не всім до душі. Але упускаючи, обходячи деякі істини, ми накликаємо на себе осудження.

ОБІТНИЦІ БОЖІ ДЛЯ "ЧИСТИХ"

Торкаючись цієї важливої і серйозної теми, було б неправильним не торкнутися двох важливих сторін: застережень і обітниць Священного Писання. Ще у Старому Завіті Бог дав установи у відношенні звільнення від нечистоти. Це стосувалося кожного члена церкви, але особливо левитів, священиків. Богом дані були критерії для чіткого визначення, що чисте і що нечисте. Вимагалося лише користуватися Божим словам. І коли хтось опинявся у стані нечистоти, він обов`язково повинен був очистити себе. Для цього дані були необхідні засоби. І якщо людина не очищалася - вона позбавлялася права - вкушати Пасху, лишалася права приступати до святинь. "Скажи їм: На ваші покоління кожен чоловік, що наблизиться зо всякого вашого насіння до святощів, які Ізраїлеві сини посвятять Господеві, а нечистість його на нім, то буде винищена душа та з-перед лиця Мого. Я - Господь!" (Лев. 22:3).

І в останній книзі Біблії Об`явленні 21:27 сказано: "І не ввійде в нього ніщо нечисте і ніхто, відданий мерзоті і неправді, а тільки ті, котрі записані в книзі життя в Агнця".

Але на сторінках Святого Писання є також дивовижні обітниці, дані тим, хто зберігає себе в чистоті. Там, де життя, - там повинно бути чисто. Іноді рослина росте в дуже брудному місці, але всередині її - ідеальна чистота. Коли лікар проникає всередину живого організму, він повинен мати стерильно чисті інструменти. Так і духовне життя існує лише там, де зберігається чистота.

Спільність з Господом можлива лише на підставі чистоти.

Мудрість, що сходить згори, починається з чистоти (Як. 3:17).

В Посланні до Тита 1:15 є дуже важлива обітниця: "Для чистих усе чисте, а для осквернених і невірних немає нічого чистого, у них осквернені і розум, і сумління". Це стосується нашого ставлення до навколишнього. Якщо людина зберігає чистоту серця, вона і на оточення дивиться відкрито; але людина, що має порок, - усіх підозрює у своєму гріху. Цю ж думку підкреслює й Соломон в Притчах 21:8: "...в чистого вчинки правильні".

Але одну з найголовніших обітниць ми знаходимо у 2-му Посланні Корінфянам 6:14-18 - 7:1: "Не впрягайтесь у чуже ярмо з невірними; що спільного між праведністю та беззаконням? Або що спільного між світлом і темрявою? Бо ви храм Бога живого, як сказав Бог: "Вселюся в них і буду ходити в них, і буду їхнім Богом, а вони будуть Моїм народом. Тому вийдіть з-поміж них і відділіться, - говорить Господь, - і не торкайтесь до нечистого, і Я прийму вас, і буду вам Отцем, а ви будете синами і дочками Моїми", - говорить Господь Всемогутній.

Отже, улюблені, маючи такі обітниці, очистьмо себе від усякої нечистоти тіла і духа, довершуючи наше освячення в страху Божому!" □

„...Мудрість з тими, хто радиться...” Пр. 13:10

Володимир Домашовець

„А тепер залишаються віра, надія, любов...” (1 Кор. 13:13).

Свого часу настане славний світлий день - день вічності! Світ з усім, що в ньому, промине. Тоді з невимовною радістю ми скажемо: "А тепер залишається любов!" Цей величний день прийде так певно, як певно прийшов Новий рік!

А тепер залишаються віра, надія, любов - оці три". З ними підемо в цей Новий 1998 рік радісні і щасливі.

Правдивий віруючий уже тепер, в реальності земного, живе плодами небесного і дихає атмосферою вічного. Бог створив людину духовною істотою, спроможною задовольняти свої потреби плодами обох світів: духовного і матеріального. "Усе Він прегарним зробив свого часу, і вічність поклав їм у серце" (Екл. 3:11). Та вічність можлива тільки через відкуплення Христом, бо "дар Божий - вічне життя в Христі Ісусі" (Рим. 6:23).

Що найцінніше для нас у цілому світі, щоб узяти з собою і піти в цей новий рік? З чим зустрінемо його?

З ВІРОЮ В ГОСПОДА

"Нам незнаний рік майбутній, але він в Твоїх руках..." - співають віруючі. Іти в незнане майбутнє найкраще з вірою в Того, Хто знає кожний майбутній день і тримає його у Своїй руці.

Аврам вийшов із землі батьків - з Уру, і пішов у незнаний край, край обітований, з вірою в Господа. "Авраам же ввірував Богові, і це йому зараховане в праведність, і був названий він другом Божим" (Як. 2:28).

З вірою в Господа Мойсей вдарив Червоне море, яке відкрило спасенну дорогу для його народу. "Вірою вони перейшли Червоне море, немов суходолом..." (Євр. 11:29). З повною вірою в Господа попровадив Ізраїля через Йордан до Єрихонських мурів під голос сурем Ісус Навин - до великої перемоги.

Правдивий християнин називається віруючим тому, що протягом свого життя він іде по цій землі з дня в день, з року в рік з вірою в Господа, з вірою в Його обітниці, з вірою в Його певне й непохитне Слово.

З НАДІЄЮ НА ГОСПОДА

"Непохитно надіюсь на Господа, - каже псалмоспівець, - і Він прихилився до мене, і благання моє Він почув" (Пс. 40:2). А в тяжкі хвилини переживань віруючий втішає душу Словом Божим: "Чого, душе моя, ти сумуєш, і чого ти в мені непокоїшся? Май надію на Бога, бо я Йому буду ще дякувати за спасіння Його!" (Пс. 42:6).

Де ж ми будемо шукати цю надію?

Передусім, шукаймо її у собі, як написано: "Христос у вас - надія слави!" (Кол. 1:27). Без Христа в серці своїм не можна мати жодної надії ні на благословенне життя тут, на землі, ні на блаженне життя з Ним на небесах. Але, "коли ми надіємося на Христа тільки в цьому житті, то ми найнещасніші з усіх людей" (1 Кор. 15:19). Наша надія на Христа, головним чином, на небі.

Отже, тому Христос помер за наші гріхи, і тому Він воскрес для нашого виправдання, щоб прийти знову й забрати нас до Себе у славу Свою. Слово Боже заохочує віруючих, щоб "чекали блаженної надії та з'явлення слави великого Бога й Спаса нашого Христа Ісуса" (Тит. 2:13). Правдивий віруючий тішиться надією другого приходу Христа, бо тоді для нього виявиться уся велич синівства Божого. "І кожен, хто має на Нього надію оцю, очищає себе так само, як чистий і Він" (1 Ін. 3:3).

Віруючий має живу надію на Бога, а надія росте, розвивається і приносить плід для слави Божої. Бог "великою Своєю милістю відродив нас до живої надії через воскресіння з мертвих Ісуса Христа, на спадщину нетлінну, й непорочну та нев'янучу, заховану у небі..." (1 Пет. 1:3-4).

Чи не варто триматися такої живої надії на Господа протягом цілого року й протягом усього нашого життя?

З ЛЮБОВ'Ю ДО ГОСПОДА

Як чудово, коли Божа любов має оселю у віруючому! Віруючий тоді любить Господа всім серцем своїм і свого ближнього, як самого себе, щиро і правдиво. З любов'ю до Господа він в своїм житті переносить усе ради Його святого Імення, ради Його слави.

Про Господа написано віруючим так: "Ви Його любите, не бачивши, і віруєте в Нього, хоч тепер не бачите, а увірувавши, радієте невимовною і славною радістю, бо досягаєте мети вашої віри - спасіння душам" (1 Пет. 1:8-9).

Тому, як діти Божі, підемо в майбутній Новий рік з вірою в Господа, з надією на Нього та з любов'ю до Нього, щоб вірно служити Йому та Його народові. Візьмемо глибоко до свого серця слово Господа, яке каже нам: "Але ти, о Божа людино, утікай від такого (грошолюбства), а женися за праведністю, благочестям, вірою, любов'ю, терпеливістю! Змагайся добрим змагом віри, ухопися за вічне життя, до якого й покликаний ти, і виявив добре визнання перед свідками багатьма!" (1 Тим. 6:11-12). □

Володимир Домашовець -- пастор, заступник Голови ВСО ЄХБ в українській діаспорі США, голова Всеукраїнського братства ЄХБ за кордоном, редактор журналу "Післанець правди"

„ОКО МОЁ НАД ТОБОЮ"

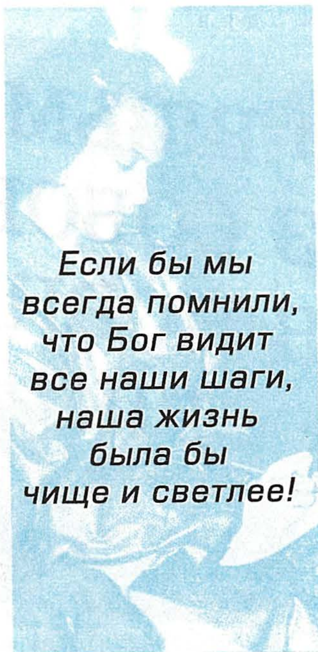
Євгения Кобзарь

В канун Нового года принято дарить подарки родным, близким, знакомым людям.

В книге Иова 34:21 записаны замечательные слова: "Очи Его над путями человека, и Он видит все шаги его".

Пусть это слово Господне будет подарком для всех нас.

Каждая мама особенно внимательна к первым шагам своего ребенка. Ее глаза все время обращены на него, но так бывает только поначалу. Постепенно она перестает следить за каждым его шагом, так как дитя приобретает собственный опыт. Но каждую мать и позже интересует, какие шаги делает ее ребенок — в сторону добра или зла. Ей хотелось бы проследить все его пути, но это уже невозможно. Многое она может знать, а многого и не знать, так как взрослые дети порой скрывают свои пути от родителей. А вот очи нашего Господа всегда над путями человека, и Он видит все шаги его на всяком месте. В книге Притчей, 15:3, написано: "На всяком месте очи Господа, они видят злых и добрых". Очи Господа увидели вдову, которая пожертвовала две лепты. Они видели Нафанаила под деревом. Очи Господа видели и разбойников, которые изранили человека на дороге. Они видят верующих и неверующих, видят всех нас днем и ночью. Спим мы или бодрствуем — они непрестанно над нами. Говорят, что Каин, с тех пор как убил Авеля, все время видел над собою око Господне. Где бы он ни был, куда бы ни пошел, это Око смотрело на него. Он старался скрыться от этого взгляда, но не мог.

Как-то мне рассказали историю про человека, который, будучи верующим, потерял страх Божий, так что позволял себе время от времени заглядывать в питейные заведения на кружку пива или стакан вина. Однажды другой человек, его брат по вере, увидел, как тот вошел в бар и подошел к стойке. Он быстро написал записку: "Так да светит свет ваш перед людьми, чтобы они, видя ваши добрые дела, прославляли Отца вашего Небесного" (Мтв.5:16) и передал с каким-то мальчиком. Она дошла до адресата, когда тот уже держал стакан в руке и собирался пить. Прочитав ее, он почувствовал себя пойманным с поличным, стал с ужасом озираться вокруг, ища того, кто это сделал... Пить он больше не мог и со стыдом вышел.

Если бы он помнил, что очи Господа видят его на всяком месте, ему не пришлось бы переживать такой позор. По-видимому, этому человеку было важно, чтобы только человеческое око не видело его, а не Божье.

"Очи Господа над путями человека, и Он видит все шаги его"... Эти слова относятся ко всем людям, но к нам, верующим, особенно, ведь мы — дети нашего Небесного Отца. И если бы нам всегда помнить, что Он видит все наши шаги, то насколько чище и светлее была бы жизнь наша.

Очи Господа будут сопровождать нас и в 1998 году. И каждый раз, когда подступит искушение идти кривыми путями, давайте не забывать этого.

В Пс. 10:4 написано: "Очи Его зрят, вежды испытывают". Кроме того, что очи Господа видят дела и мысли, они еще и испытывают нас на верность и прочность. Испытывают, чтобы показать нам наши сердца и возбудить ревность по лучшей, более чистой жизни.

Когда испытания коснутся нас, не будем винить обстоятельства и людей. Не забудем, что "вежды Его испытывают". Око Господа — недремлющее. Человеческому глазу это не свойственно. Человек может заснуть, даже когда спать нельзя. Водитель устал, задремал за рулем — авария! Солдат заснул на посту — и враг причинил много бед... Но "не спит, не дремлет Хранящий Израиля". Что же делает это недремлющее Око, когда нам грозит опасность? Моментально реагирует! — "Касающийся вас касается зеницы ока Моего" (Зах. 2:12).

Много зла мог бы сделать дьявол детям Божьим, но Господь ставит заслон. Оттого, что очи Его не дремлют, мы много хранимы. У большинства из нас бывали тяжелые переживания, но Господь хранил, и мы явно видели это. "Не спит, не дремлет Хранящий Израиля".

Когда Очи смотрят на нас с одобрением, то этот взгляд приносит нам благо: "Обращу на них очи Мои во благо им" (Иер. 24:6). В чем же это благо? — "Да будут уши Твои внимательны и очи отверсты, чтобы услышать молитву раба Твоего" (Неем. 1:6).

Он слышит наши вздохи, молитвы и отвечает на них. В горестях, в бедах, в проблемах — везде мы видим это замечательное недремлющее Око.

Бог помогает нам: "Великий в совете и сильный в делах"! Какое счастье для нас иметь такое Око над собой в наступающем году! "Око Мое над тобою" — это значит, что мы получим и предупреждение, и совет, и обличение, и защиту. Как необходимо это в жизни!

О как драгоценно это око, око нашего Господа, Который внемлет, чтобы слышать и Который силен спасать. Хотим ли мы иметь над собою такое Око?

Слово Божье говорит еще об одной способности ока Господня. Оказывается, недремлющее око Его способно закрываться. Почему и когда?

Ис. 1:15-17: "И когда вы простираете руки ваши, Я закрываю от вас очи Мои, и когда вы умножаете моления ваши, Я не слышу: ваши руки полны крови. Омойтесь, очиститесь, удалите зло, научитесь делать добро, ищите правды, спасайте угнетенного, защищайте сироту, вступайтесь за вдову". Вот это уже страшно. Когда Господь закроет Свое око для милости, тогда душа наша окажется, как неогороженный сад. Мы лишимся тех благословений, о которых сказано выше. Это предупреждение всем. Берегитесь!

Но есть в Слове Божьем и гарантия, по которой это око никогда не закроется, и она может быть у каждого из нас: "Вот, око Господне над боящимися Его и уповающими на милость Его, что Он душу их спасет от смерти и во время голода пропитает их. Душа наша уповает на Господа: Он помощь наша и защита наша".

Пусть и в 1998 году взгляд Божьих очей приносит нам благословение!

ПОКОРА - КРОК ВІРИ

Любов Василова

Коротке життя на цій землі. Тому так важливо прожити його у відповідності зі Словом Божим самій та дітей своїх навчити настановам Його.

У Посланні до Тита 2:3-4 сказано: "Старі жінки... щоб навчали молодих любити своїх чоловіків, любити дітей".

Навчили, але як? Важке запитання для тих, хто сам не навчився, не випробував у своєму житті виконання закону Божого щодо подружжя.

Який же це закон? Що він, наприклад, говорить про біблійну роль дружини?.. "І сказав Господь Бог: Не буде добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього" (Бут. 2:18).

Отже, бути помічницею - це призначення дружини. І саме тому, що жінка є помічницею, вона повинна зробити все, що від неї залежить, щоб її чоловік був таким, яким його хоче бачити Бог.

"Дружини, коріться своїм чоловікам, як Господеві, бо чоловік голова дружини, як і Христос Голова Церкви, Сам Спаситель тіла! І як кориться Церква Христові, так і дружини своїм чоловікам у всьому" (Еф. 5:22-24).

Отже, коритись своєму чоловікові - це Господній наказ, тому, виконуючи його, ми тим самим коримося Богові.

А не підкоряючись своїм чоловікам, ми не підкоряємося Богу!

Покора - це наше відношення до своїх чоловіків:

- визнання, що чоловік є керівником мого життя, призначений Богом;
- віра в те, що Господь буде використовувати його для керування нашою сім`єю;
- це згода, що у прийнятті важливих рішень останнє слово за чоловіком;
- це крок нашої віри Господу.

- Але Бог сказав це не для всіх. Ось у нашій сім`ї я краще орієнтуюся у всіх життєвих питаннях, я більш освічена, я... - захищає свою точку зору одна з присутніх на семінарі.

"Дружини, - слухайтеся чоловіків своїх, як личить то в Господі!" (Кол. 3:18).

- Але я впевнена, що він чинить неправильно... Я... - ніяк не може змиритися вона з таким становищем, яке Бог призначив для дружин.

"Нехай серце ваше не тривожиться! Віруйте в Бога, і в Мене віруйте!" - говорить Господь (Ін. 14:1).

Дійсно, якщо дружина сприймає покору своєму чоловікові як покору Богу, то вона, перш за все, буде зростати духовно, довіриться в усьому Господу, а Бог буде керувати її сім`єю і впливати на рішення чоловіка так, що це буде благословінням для сім`ї та сприятиме духовному росту всіх її членів. Дружина також буде мати мир в своєму серці; до неї зросте любов і повага її чоловіка. І, нарешті, діти, дивлячись на те, як потрібно коритися в житті, будуть слухати та поважати свою матір. Вона буде мати вплив на своїх дітей, а це так важливо у наш час, коли виховання дітей є однією з найбільших проблем у сім`ї. □

На знімку: Людмила Крітіна проводить бесіду з сестрами в церкві ЄХБ м.Бердянська

Книга Екклезіястова

Переспіви

Микола Карпенко

5

...А казати слова перед Божим лицем -
ти не квапся і серце у поспіху стримуй:
Бог на небі, а ти на землі, Ним судимий, -
балакучим не будь перед вічним Отцем!
Бо як стомлене тіло у сон упада -
так безглуздого мова впада в марнослів`я...
І як Богу даси ти обітницю, - дія
не зволікує хай, бо було б то шкода!
До немудрих вподобань у Бога нема:
що обітуєш ти - те дотримай і сповни!..
Не обітниць Суддя вимагає Верховний -
вірність слову Його вдовольняє сама.
Тож устам не давай ввергти тіло у гріх!
Не кажи - "Це не так!" - перед янголом Божим,
щоб не гнівався Бог на твій голос-нерозум
і не нищив діла рук і прагнень твоїх.
Бійся Бога! Шукай слово щирого злота -
на нестриманість їх не плоди упована.
Бо марнота в численності слів-незбувань,
як і в многості слів порожнеча й марнота!
...А як утиск нужденних побачиш ти де
та порушення права і правди в тім краї, -
не дивуйся: там нижчого вищий карає -
та й на нього Всевишнього присуд гряде!
Бо пожиток землі є усюди для всіх -
з волі Божої цар обробляти ме поле!..
А лихвар не насититься сріблом ніколи:
скарб з прибутком кохать - це марнота і гріх!
Бо маєток примножив - намножив і люд:
він щомиті, щодень той маєток з`їдає!
Тож про користь яку його власник гадає?
Милуватись хіба на довершений труд...
Сон солодкий в трудящого - ситий чи ні,
а багатого ситість не дасть йому спати,
бо як раптом невдача загляне до хати
чи погине багатство у лютім вогні, -
що залишить у спадок нащадкам своїм,
і яка їх чекає в житті оборона?..
Як нагими прийшли з материнського лона -
так нагими й залишать незатишний дім.
Зло болюче ото: не спочила рука,
недоспав, недожив - та громадив, як митар, -
а марнота усе, бо трудився на вітер:
зачинав жебраком - виріс до жебрака!
А до того ж всі дні свої в темінь ховав,
смутку мав забагато, хвороби та люті...
Тож не так воно й важко дізнатися суті:
не на Бога - на статки такий уповав!
А як гарно: щоб їла й пила -
скільки труд потребує розумний і тіло!
Щоб і сонцю й землі наше серце раділо -
не збирало жалю, не громадило зла.
Нечисленні ж бо дні свого віку нам жить!
І як Бог дав добро - на добро повернімо:
а без Бога в душі - нам і голо, і німо,
і не тішить нас день - тільки темінь страшить.
Не ловімо ж вітрів, не шукаймо марнот,
а берім свою частку від нашого труду, -
Як Господній дарунок стражденному люду,
і як радість людині від Божих щедрот!

6

І таке іще зло я під сонцем зустрів -
та й багато його взагалі поміж людом:
ось людина заможна, яку не осудим,
бо в шанобі вона і в рабів, і в царів.
Дав багатство їй Бог, дав їй славу Господь;
все їй зробиться миттю, якщо зажадає...
Та душею вона не радіє - ридає,
бо в марнотах-недугах їй мучиться плоть.
Все їй Бог дарував, все до ніг положив -
і лиш влади не дав оте все споживати...
І в`язницею їй видаються палати,
бо у них той страждалець не жив, а тужив.
Хоч би й сотню дітей наплодив чоловік
і пробув пречисленні літа на цім світі, -
все одно він отак би і борсався в світі,
і прокляв би себе й свою долю навік -
і пішов би в тужбі із обійстям земного...
Тож кажу: недоносків краще від нього!
Недоносок з марноти в марноту і йде,
його йменя у темряву темінь запише, -
і від того лежати йому спокійніше:
ані сонця, ні світу, ні люду ніде!..
А прожив би він двічі по тисячу літ,
та не бачив добра, а намучився духом?
Вже не Господа він, а прокляття б дослухав -
та й пішов би з життя, як з в`язничних воріт...
Труд людини увесь - для потреби її,
і однак невситимі її пожадання...
Що ж утіхою стане на наші ридання,
хто поможе людській невситимій сім`ї?!
Бо що більшого має за дурня мудрець,
а убогий - над те, що уміє ходити?..
Краще бачить очима, ніж в мареннях жити,
краще добрий зачин, аніж марний кінець.
Що було - тому йменя є власне давно,
із сильнішим слабий правуватись не може...
Тож негоже людині сягати на Боже,
бо воно не її, а Господнє воно!
Бо багато речей лиш намножать марнот,
якщо їх забажав, а добути незмога...
Не просім забагато у нашого Бога -
він доволі вділив нам од Божих щедрот.
Ми спожиймо оте, що дають нам труди,
бо хто знає, що ліпше, що гірше людині?
Ми перейдем землею - і зникнем як тіні,
і не знаємо навіть - зникаєм куди?
Народитись є час - і вмирати є час,
і ніхто нам не скаже, що буде по нас...

7

За красу і розкоші краще добре ім`я,
а день смерті людини - від народження днини,
бо на цвинтарі плач - за відходом людини,
бо затисне вам серце кончина моя...
І ходити по дому жалобі - чистіш,
аніж сміхом залитися в домі бенкету;
нам кончина чиясь вироста на прикмету -
там і ти на краю у могили стоїш...
Кращий смуток від сміху, бо то доброта
при обличчі сумнім серце сповнює наше.
І що мудрий у домі жалоби нам каже -
те до серця візьміть, бо воно на літа.
А безглуздого серце - веселощів дім,
і розумного докір послухати краще,
аніж пісню бездумних, де слово пропаще,
бо лиш терня тріщить в сміхотанні дурнім.

Нерозумного сміх - то марнота одна,
а в сльозині печаль - вона душу лікує,
вона світлу надію душі пророкує,
щоб у смутку тяжкім не тужила вона.
І як мудрий кого утиска - то й з лиця
нерозумним стає, наче дім той для сміху, -
бо сльозина приносить нам більшу утіху,
ніж найбільший хабар, бо він губить серця.

Скільки в цвіті сердець отаких облетіло?!
Ані сміх, ні печаль не зарадять в біді...
Та й сміятися мудро - найліпше тоді,
коли добре тобою завершене діло.
Бо відомо давно - справу красить кінець:
терпеливо трудися - не будь чванькуватим,
і намарне плачу не запрошуй до хати,
і завчасно не смійсь, як не склав рішенець!
Прогнівитись намарне також не спіши,
бо у надрах глупців гнів лихий спочиває,
бо людина себе іще гірш почуває
як дає вона гніву ввійти до душі.
Не кажи: "Що це сталось - дні перші мої
були кращі за дні, що тепер проживаю?.."
Бо не з мудрості ти запитався, я знаю, -
в нарікання таких не буває її...
Добра мудрість - з багатством у парі іде,
а прибуток для тих, хто ще сонечко бачить:
в тіні срібла багаті та мудрі не плачуть,
але й радість пізнання, напевне, у тім,
що життя її, мудрість, лиш тим зберігає,
хто не просить її, а віддавна вже має,
бо не в сріблі, не в скарбі вона золотім...
Божий вчинок розваж - у науку живим:
придивлявся Господь і до того й до того,
та вділив не усім Він од скарбу святого, -
а хто випроста душу, що Він покривив?
Тож за доброго дня користай із добра,
а за злого - розумно міркуй і розважуй:
Бог вчинив одне й друге - їх порівну зважив,
щоб у лишку - ні крихт, як людина вмира...
В час марноти своєї я всього надививсь:
справедливий, бува, в справедливості й гине,
а безбожний живе, як дитя безневинне,
та ще й вірить: йому все проститься колись!..
Справедливим ти, отже, занадто не будь,
заодно не роби себе й мудрим надміру, -
та межі не губи, щоб не втратити віру:
посередині йди - найдоцільніша путь!
Бо усім, що занадто, - понищиш себе,
а пощо умирати в своєму нечасі?
За те вічне вхопись, що у Божому гласі,
і руки не спускай, якщо серце слабе.
Мудрість мудрого робить сильнішим стократ
за володарів тих, що сидять над містами...
Ось ми робим добро, а гріхи наші з нами,
бо де ж чистий отой, де той праведний брат?!
Не клади свого серця на всякі слова,
щоб не чути того, хто тебе лихословить...
А тобі хоч би раз не бажалось обмовить
і на слово неправе украсти права?..
Все це розумом я охопив і сказав:
"Посередині йду - стану мудрим віднині?.."
Та не все підкоряється смертній людині -
і над прірвою зла я не раз зависав...
Як далеко те все, що було, що спливло!
Так і мудрості скарби - глибоко, глибоко...
Натомилась душа, засльозилося око,
а від серця неправедне - не відлягло...
Все розвідать і зважити - серцю робота:
налаштовую душу, стискаю вуста,
щоб пізнать, що безбожність - то є глупота,
а нерозум - безумство одне й марнота!

...Знав я й гіршу від смерті оманливу річ:
уподобавши жінку, я в пастку потрапив, -
у марноту жаги своє серце я квапив
і запрагнув я день обернути на ніч,
бо найкраще цілунки палали вночі...
Її ж серце - тенета, а руки - кайдани:
тільки добрий у Бога - рабом їй не стане,
а всім грішним - навік ті солодкі плачі!
З-поміж тисяч знайшов я ту жінку одну,
відірвавсь від землі і піднявся на крила...
А вона, та одна, мені душу спалила,
обірвала в мені найдорожчу струну:
до других не втекла, але й другом не стала -
не мостила гнізда для дітей, для сім`ї...
Прилітала вона, як я кликав її,
а опісля у вирій у свій відлітала.
І насправді все те - лиш марнота й мана,
хоч, як пристрасть палила, - не знав я упину, -
бо на праведну путь Бог поставив людину,
але вигадок всяких шукає вона!..

8

Хто роздивиться мудро і значення речі
нам розкаже й покаже - і що, і коли???
Та я знаю: у мудрих обличчя цвіли,
а в хоробрих завжди розправлялися плечі.
І я раджу: виконуй накази царя,
перед праведним Богом присяги заради,
не хитруй і не квапся убік від громади,
бо і зло запалає не раз як зоря.
А цареві слова - то є владні слова,
і хто скаже йому: "Що ти робиш, о царю?"
Хто ж виконує заповідь, - світської кари
той уникне, бо знає і час, і права.
Бо для кожних речей - час і право своє -
мудрий знає оте, люди праведні знають -
і підступні дороги вони обминають,
і Господнє їм слово за віху стає.
Хоч не все, не про все їм відомо в путі:
що там буде і як - їм ніхто не розкаже...
чи зупиниш його, коли вітер наляже,
запануєш над ним у його висоті?
А день смерті минеш, як той стовп на шляху,
а в кривавій війні ти звільнишся від бою?
І безбожних братів не врятуєш собою,
і молитва не спинить людину лиху...
...Все це бачив і серце своє прикладав
я до чинів усіх, що під сонцем бували;
бачив: люди лихі над людьми панували -
разом з гнобленим я гірко серцем ридав.
Бачив також безбожних гробниці оті,
куди юрби ішли похитать головою;
і над праведним прахом я відав розбої -
зазнавали наруги могили святі.
Викидали мерців із священних могил -
і ставали в містах вони людом забуті
чи поганьблені геть в озвірінні і люті -
і надгробні їх знаки спадали у пил...
О, марнота з марнот! Одведи й відверни!..
Та не скоро там чиниться присуд за люте -
тому й серце людське для розбою розкуте:
як немає покар, то немає й вини!
Ну, а грішник гріхи і повторно вчиня -
Бог же суд відклада, як і люди відклали:
ждуть, щоб люті вогні ще страшніш запалали,
та чекають Господнього судного дня...
Буде добре тому, хто у Божім страху!
Кожна мудра людина - гріха стережеться...
Все - і добре й лихе - прикладав я до серця
тут, на грішній землі, на тернистім шляху.
Знав: безбожному добре не буде усе ж!
І, мов тінь, довгих днів не зазнає він зроду,
і з обличчя його кара зніме погоду,
коли прийде душа до рокованих меж...
О, марното земна, хто тебе розгадає?
Ось вам видиме зло на роздоллях земних:
справедливі, що лихо спадає на них,
і добро, що не раз на безбожних спадає!
І сказав я: немає людині добра, -
хіба тільки щоб їсти та пити для втіхи, -
і оце супроводить її, яко віхи,
від народин двора до жалоби двора.
І коли я поклав своє серце на те,
щоб пізнати всі чини, що діються в світі,
а вони сараною всідалися на вітті,
а вони пожирали нерідко й святе, -
я подумав про сни: їх не відають очі -
їх ми бачимо зором, що глибоко в нас;
чи то знаки лихі, чи Господній то глас
посилає з майбутнього знаки пророчі?..
І тоді я пізнав: ні, не може збагнуть
до кінця наша мисль те, що чиниться Богом!
Поклонімось Йому. Поклонімось дорогам.
Помолімось... Та й знов - у незвідану путь!..

(Далі буде)

Як сувора зима змінюється жаданою весною – все пробуджується, оживає, тягнеться до сонця,– так і духовна весна настає в житті людини – вона пробуджується від гріховного сну і повертається

ОБЛИЧЧЯМ ДО БОГА

Надія Степова

Ми живемо у молодому місті Вільногірськ, що на Дніпропетровщині. Місто сучасне, гарне. В минулому році мешканці відсвяткували його 40-річчя.

На превелике щастя вільногірці, як і більшість жителів України, повернулись обличчям до Бога. В місті будується православна церква, є громади адвентистів сьомого дня, п`ятидесятників. Та найбільш відома церква євангельських християн-баптистів. Її знають усі.

За офіційними історичними даними баптистський рух на Дніпропетровщині розпочався майже півтора століття тому, в 1856 році. Віруючі були чесними добропорядними людьми, які не завинили ні в чому ні перед людьми, ні перед своєю країною. "Вина" їх, мабуть, була лише в тому, що вони хотіли бути справжніми християнами і жити, виконуючи заповіді свого Господа Ісуса Христа.

Ми живемо... "серед степу широкого на Вкраїні милій", тому й перша вулиця міста була названа Степовою. Влітку, а саме 12 серпня 1956 року, коли сільські трударі зібрали врожай, в степу були розбиті перші кілочки майбутнього міста. Цей день і став днем його народження.

В шестидесяті роки приїхали будувати наше місто сім`ї перших євангельських християн-баптистів. Я хочу назвати їхні прізвища. Це сім`ї Німець, Врублевських, Малищиків, Романюків, Саламаських. Всяке було у їхньому повсякденному житті: на роботі притискували, не давали премії, діток в школі "перевиховували". Але ці люди жили, вірили, надіялися, любили.

Перше приміщення для церкви було знайдено в м. Верховцево, куди з Вільногірська треба було їздити потягом. Та вони не скаржилися: їздили самі, їздили їхні діти. Громада потроху збільшувалася, приходили нові люди.

Поряд з нашим містом потопає в зелені невеличке село Посуньки. Місто виросло і село вже давно стало передмістям. Великих грошей громада не мала. Та все ж таки 5 років тому їй вдалося придбати тут садибу. Над удосконаленням будинку працювали і старі, і малі. З великою любов`ю будинок відремонтували і врешті-решт на ньому з`явився напис "Дім молитви".

Душею громади, її керівником, її проводирем довгі роки була невтомна, енергійна, шанована людина - Дмитро Павлович Романюк. Саме він заклав міцний фундамент цієї церкви. Прекрасний сім`янин.

Дружина Дмитра Павловича - Ганна Андріївна, - чарівна жінка, добра і лагідна. Порядок і чистота в церкві - це її турбота. На вікнах завжди квіти. Ніхто краще від неї не прийме гостей і не проведе їх, не пригостить найсмачнішим, що є в її маленькому будиночку поруч з церквою.

Ганна Андріївна і Дмитро Павлович виростили й виховали двох дочок та сина. Усі вони вже мають свої сім`ї. Тетяна та Юлія - вчителі недільної школи. Діти зачаровані їх знаннями, добрими серцями, умінням проводити свята, їх ставленням до учнів.

Син, Олександр Дмитрович, достойно продовжує справу батька, підтримує традиції своєї сім`ї. Саме йому Дмитро Павлович довірив своє дитя - церкву.

Уже 5 років Олександр Дмитрович Романюк пастор церкви. Молодий, енергійний, працелюбний, його знають усі горожани. Він частий гість міськради, закладів культури. Свого часу він закінчив Московський біблійний інститут. Багато з того, що робиться в місті доброго і корисного для людей безкоштовно, від щирого серця - це справа його рук. Саме з ініціативи Олександра Дмитровича розпочали в місті щорічно проводити "День інваліда". Основне в ньому - безкорисна допомога людям, які потребують особливої уваги та турботи.

1 червня, в день захисту дітей, серед подарунків дітям-сиротам, багатодітним сім`ям більша частина коштів була від Посуньківського дому молитви.

Щирість і людяність проявилися тоді, коли церква отримала допомогу з штату Колорадо від сім`ї Звєрєвих, що до недавнього часу проживала у місті Вільногірську і була членами цієї церкви.

Все, що отримала церква, Олександр Дмитрович передав дітям нашого міста, які живуть у малозабезпечених сім`ях.

Всі дитячі будинки інвалідів, що розташовані навколо міста, відчувають тепло і захист християн-баптистів. Ці щиросердечні люди беруть з дому все, що можуть: одяг, продукти, - і йдуть до дітей, щоб дати їм радість, скрасити їхнє безбарвне сьогодення. Та Олександру Дмитровичу і цього мало. Уже третє літо функціонує в нашому місті так званий "канадський табір". Скільки це зусиль, клопоту, знає тільки він та церква євангельських християн-баптистів. Краще в місті приміщення для позашкільної роботи - при церкві. Відмінне харчування, цікаві заходи та розваги - все це своїми силами і безкоштовно для дітей. Немає в місті таких батьків, які б не мріяли, щоб їхні діти хоч раз у житті відпочили у цьому таборі.

Недільну школу в нашому місті першими відкрили євангельські християни-баптисти. Це було шість років тому. З того часу діти та дорослі з навколишніх сіл можуть слухати Слово Боже. Молоді члени церкви приїжджають сюди за будь-якої погоди. І люди чекають їх - цих безкорисних, чесних людей, для яких найсвятіше на світі - проповідь Євангелії.

Олександр Дмитрович створив чудову сім`ю. Його дружина Ліля Олексіївна в церкві керує хором. У них ростуть три дочки.

Дуже хочеться, щоб наша демократична держава допомагала цій церкві так як це робить мерія нашого міста, школи, відділ культури, окремі ділові люди, які мають змогу допомогти своїми коштами творити добру справу.

Церква євангельських християн-баптистів уже не вміщає всіх бажаючих побувати в духовному храмі. Треба будувати для людей нові святині, щоб у них, як і в серцях віруючих, святилося ім`я Боже. Адже Сам Бог зглянувся Своїм милосердним оком на них, даючи українському народові земні свободи.

Хай Йому з наших сердець лине честь і хвала. □

Обітниці в молитві

"Зроби, як говорив! А Твоє Ім`я нехай буде міцне і нехай буде велике аж навіки" (1 Хр. 17:23-24).

Часто в молитві ми просимо Бога про те, на що не маємо від Нього позитивної відповіді. Тому буває, що ми не впевнені, чи відповідає наше прохання Його волі, до того часу, поки не перевіримо себе шляхом постійної наполегливої молитви. В інших випадках, як це було в житті Давида, ми маємо впевненість у тому, що наше прохання повністю відповідає Його волі. Ми посилаємося на яку-небудь обітницю Святого Писання з певністю, що вона стосується саме нас чи відповідає нашому стану в даний час, і не вагаючись, говоримо: "Зроби, як Ти сказав!"

Коли ми напевно знаємо Божу волю, нам не потрібно ні боротися, ні докладати зусиль. У таких випадках ми схожі на людину, яка подає свій чек до оплати. Ми подаємо обітницю, дану Богом, і заявляємо свої права на неї, не сумніваючись у тому, що "вірний Обіцяючий".

Молитва мала б завжди набагато більшу силу, якби вона була точною, ясною і визначеною. Розумніше прохати небагато, але конкретно, ніж туманно розповсюджуватися в молитві про те, в чому не певні чи що не має особливого значення.

Кожна обітниця у Святому Писанні є документом Божим, на основі якого ми можемо впевнено прохати: "Зроби, як Ти сказав!" Творець не ошукає Своє творіння, що покладається на Нього. Отець Небесний ніколи не порушить Свого слова, даного Своїм дітям. "Згадай слово Твоє до раба Твого, яким Ти підтримав мене" (Пс. 119:49).

Незмінна Божа вірність робить Його обітниці "великими і дорогоцінними". Обіцянки, які роздають люди, часто нічого не варті. Через це у світі багато розбитих сердець. Але Бог ще не порушив жодної обітниці, яку Він дав тим, хто на Нього покладався, з початку створення світу.

Л.Кауман, "Наші дні"

ГОЛОС ХРИСТА

Василь Титов

Христос є дорога, істина і життя. Тільки ставши на цей шлях, можна досягти Вічності

Чи не бувало у вашому житті таких дивних епізодів, коли в скрупульозно намічений план цікавої неординарної події, Хтось невидимий вносив цілком досконалі корективи, а пізніше виявлялося, що саме ті деталі, подробиці були найяскравішими, найхарактернішими, найціннішими, най...

Бувало, правда? А з часом вони іноді зблискували в свідомості зовсім зненацька, немов метеор на фоні нічного зоряного неба, і тоді в душі робилося щось загалом незрозуміле - хотілося, наче дитині, і плакати, і сміятися водночас... Ох, спогади, спогади...

...Зал районного будинку народної творчості та дозвілля враз завмер, - пастор Герхард Дірксен наприкінці проповіді надзвичайно ввічливо, люб'язно, без тіні докору закликав усіх присутніх на євангелізації до примирення з Богом. Після цього молодіжний церковний хор ще з більшою любов'ю заспівав духовний гімн "Голос Христа ко спасенью зовет...", але люди, наче зачаровані невидимою силою, продовжували нерухомо стояти й далі.

Знаючи з досвіду, що саме в цей момент сатана веде найзапеклішу боротьбу на рівні людської свідомості,

На знімку: Г. Дірксен вручає Біблію жінці, котра першою покаялась під час зібрання у будинку народної творчості в Хотині.

я почав молитися в дусі, мерщій, як це відразу ж зробили більшість віруючих. Обличчя пастора Герхарда було блідим, втомленим і надто серйозним. Майже дві години я непомітно спостерігаю за ним із-за важких темно-червоних куліс, звідки дуже зручно фотографувати і заодно бачити реакцію публіки в залі. Обличчя як обличчя, нічим особливим не відрізняється від інших, хіба що неспокійні допитливі очі та шрам на підборідді відразу видають - перед тобою людина з нелегкою життєвою долею.

Крім того, в Герхарда особливий голос - приємний, ніжний, лагідний, який хочеться слухати ще і ще, голос, який бентежить душу, будить свідомість і примушує аналізувати своє життя та серйозно задуматися над вічними питаннями: "Хто я?.. Для чого живу? Звідки прийшов і куди йду? Чи буде моє життя приємне та бажане Богові, якщо після смерті виявиться, що Бог все-таки є?"

Хор викликає захоплення - з кожним словом він співає все задушевніше, благотворно діють на душу і чудові ліричні слова, пов'язані з покликом Христа до покаяння кожного грішника, і емоційна глибина мелодії, і взагалі сама духовна обстановка в залі надзвичайно відповідальна, і це, здається, розуміє кожен. Але ж чому люди, зворушені до сліз піснею, один за одним понуро опускають голови? Невже ніхто сьогодні не відізветься на поклик небесної благодаті?

- Скажи-но, друже мій, - лагідно звертається Герхард до залу на фоні притишеної пісні, - невже ти і справді надієшся увійти до Царства Небесного, не виконавши жодної заповіді Христа?

Зал наче заціпенів у мовчанні, бо добре розуміє пастора, прозваного під впливом його проповідей "професором душі". Герхард проповідує російською, адже і він, і всі хористи належать до так званих російських німців, котрі вісім-десять років тому емігрували здебільшого з Казахстану до Німеччини, зараз живуть у місті Білефельд, однак у їх серцях назавжди збережеться любов до своєї колишньої батьківщини. І ось ця євангелізаційна поїздка на Львівщину, а потім і на Буковину - доказ тому. Хоча кожному євангельському християнинові відомо, що його пристань, його вічна Батьківщина, згідно Біблії, на небі, куди неможливо увійти без покаяння.

А хор співає далі, співає для слави Божої. Бачу, що неспокійно глянув на хористів високочолий диригент Петро Клаус, проповідник-інтелектуал, потім підбадьорливо всміхнувся, показавши жестом, що наступний куплет треба співати ще задушевніше, вкладаючи в слова пісні і частку власної душі.

Василь Титов -- пастор, спец. кореспондент журналу "Євангельська Нива"

Зліва біля мене у задумі стоїть Андрій Гібнер, шофер, проповідник ніжності. На його обличчі завжди лагідна, щаслива посмішка. Та зараз він, важко дихаючи від хвилювання, молиться. А он біля столу з Біблями, котрі завчасно припасені для тих, хто увірує, стурбований до сліз, зітхає Віктор Мосман, проповідник любові.

"Вічний Боже! - молюся духом і я. - В ім'я Ісуса Христа прошу Тебе, потривож Своєю милістю хоча б одну душу в цьому залі, де більше тисячі осіб. Потривож через голос Христа".

Пісня й далі надзвичайно розбуркує свідомість, доводить до сліз:

Враг человеческих душ
на земле
Хочет, чтоб жил ты
во тьме и во зле.
Но свет спасенья
над миром горит, -
Вечность сегодня с тобой
говорит.

І справді у залі лунає голос Христа через людей, через моїх нових німецьких друзів, через Біблію. Словом, дивись, людино, слухай, думай, вибирай свідомо дорогу до вічності, - опустись на коліна перед Ісусом...

Пригадався і епізод нашого знайомства з Герхардом Дірксеном, зблиснув у пам'яті, і перед очима з'явився будинок культури ім. Шевченка в Трускавці, подібна євангелізація, де я брав у нього інтерв'ю для християнської преси. Пізніше ще одна зустріч у чудовому домі молитви міста Стрия, потім були листи, телефонні дзвінки, молитви як особисті, так і всіх двадцяти семи церков району, щоб разом з німцями провести євангелізаційні служіння в тих селах, де ще зовсім немає церков. Минув рік... І Бог благословив приїзд на Хотинщину церковний хор і вже відбулися успішні служіння з покаяннями в селах Грозині, Ширівці, Рукшині, а також і в будинках культури Ворничан, Бочківців, Клішківців; вже роздано тисячі примірників духовної літератури і недорогих подарунків. Вже відбулося знайомство із стародавньою фортецею в Хотині, вже прозвучала бесіда, а пізніше і молитва в кабінеті Голови райдержадміністрації Анатолія Івановича Корчинського за благословіння Божі сіл району, Буковини і всієї України. Словом, вже було чотири дні чудової натхненної Духом Святим праці... Лише чотири дні, а скільки зроблено духовно-просвітницької праці з Божою допомогою. Аж не віриться...

І ось завершальне служіння: прозвучали музичні та поетичні твори християнської тематики, сказав майстерну проповідь про сутність Божу Петро Клаус, закінчив заклик до покаяння Герхард Дірксен, звучить останній куплет пісні, а жодна душа, на жаль, не примирилася з Господом. Чому? Невже затрачено даремно стільки енергії та сил?

- Сьогодні і тільки сьогодні день вашого спасіння, дорогі друзі, - знову говорить пастор. - Сьогодні. Так вчить Біблія. Христос сказав: "Прийдіть до Мене всі..."

О чудова мить! З передніх рядів несміло підвелася жінка середніх літ і, склавши руки на грудях, повільно пішла вперед, назустріч Герхарду, котрий вже чекав її біля сцени, і, як звичайно, люб'язно сказав:

- Ставайте на коліна, сестро...

Все, що відбувалося потім, здавалося вкрай неймовірним. Поки каялися перед мікрофоном перші п'ять чоловік, я щиро молився. Другу п'ятірку мені чомусь захотілося сфотографувати. А коли схилилася Господу і третя п'ятірка, то важко було втриматися від сліз...

...Давно вже осінь, давно вщент опало листя на деревах неподалік будинку народної творчості та дозвілля в Хотині, давно стали "своїми" в євангельських церквах ті брати та сестри, що увірували на служіннях пастора Герхарда Дірксена. Все те було давно, липневої літньої пори, але часом здалеку спалахне у свідомості якийсь напрочуд цікавий епізод дійства Духа Святого, Хто так чудово коректував євангелізації. І тоді в душі робиться щось незрозуміле - хочеться, мов дитині, і плакати, і сміятися водночас. Хоча було все те давно.

Але у Вічності немає давності. □

На знімках: (справа) співає молодіжний церковний хор з міста Білефельд; (внизу) зал під час заклику до покаяння.

З метою координації богословської освіти

13-15 жовтня цього року відбулася установча конференція Євро-Азійської Акредитаційної Асоціації євангельських учбових закладів.

Протестантський рух в країнах колишнього Радянського Союзу має глибоке національне коріння і давню традицію. Але відносно широкого розмаху і організованості протестантизм у царській Росії набув у 60-х роках минулого сторіччя.

В наші дні євангельсько-баптистський рух є другим по впливовості і кількості після православ`я на європейській і після ісламу на азіатській частинах пострадянського простору. Після релігійного пробудження 90-х років протестантський світ отримав у своє розпорядження більше ста учбових закладів. До 1989 р. євангельсько-баптистське братство мало кілька учбових закладів. "В наші дні настав час для координації зусиль у сфері богословської освіти, - сказав голова підготовчого комітету нової Асоціації, президент Одеської богословської семінарії д-р С.В.Санніков. - Ми хочемо спільно розробити стандарти богословської освіти, що були б сполучні з міжнародними вимогами, але представлені в контексті нашої культури. А потім відповідно з цими стандартами акредитувати свої школи. Наша мета - стимулювати богословські учбові заклади, досягти високих академічних стандартів, глибокої духовності і посвяченості випускників на служіння Богу та народам наших країн".

На установчій конференції, що відбулася в Москві, були присутні 68 російськомовних учасників та 26 представників дальнього зарубіжжя. Вони представляли 49 різних протестантських шкіл, а також 16 місій, союзів та інших організацій, що зацікавлені у розвитку біблійної і богословської освіти в країнах колишнього Радянського Союзу. На конференції було прийнято Статут нової Асоціації, Положення "Про стандарти і критерії акредитації", "Сповідання віри", що об`єднує учасників, розроблено організаційний та фінансовий плани роботи Асоціації на найближчий час.

Після конференції роботу буде вести Рада Асоціації, виконавчий директор і 5 комітетів, що продовжать розробку стандартів для акредитації очно-заочних і заочних програм, популярних в наших країнах, розпочнуть розвиток програм підготовки національних викладачів на європейськи визнаному рівні, продовжать координацію сумісних зусиль по виданню учбово-методичної та богословської літератури, а також опрацюють рекомендації по організації богословських бібліотек в учбових закладах на якісно новому, сучасному рівні.

ЄААА - міжнародна організація. Її засновниками і першими членами став 31 учбовий заклад, в тому числі 15 богословських шкіл різного рівня з Росії, 13 - з України, по одному учбовому закладу з Москви, Казахстану та Узбекистану. Асоціація передбачає також асоційоване членство, яким скористалися 6 організацій: Асоціація "Духовне відродження" (Москва), Християнське товариство "Біблія для всіх" (Санкт-Петербург), Всеукраїнський Союз Об'єднань євангельських християн-баптистів та ін.

На установчій конференції було обрано Раду Асоціації у складі 12 осіб, що представляють різні школи та регіони. Головою Ради обраний ректор Донецького християнського університету А.І.Мельничук, заступником - ректор Санкт-Петербурзького християнського університету П.Ф.Пенер, виконавчим директором призначено С.В.Саннікова.

"Ми очікуємо, що через 2 роки, до наступної конференції (жовтень 1999 р.) Асоціація буде мати не менше 50 членів, з яких близько 40 будуть повними членами і не менше 7 отримають акредитацію кандидатського рівня", - сказав новообраний голова Ради Асоціації А.І.Мельничук.

Конференція закінчилася загальною молитвою та подякою Всевишньому за чудовий час, в якому ми живемо.

Прийнято на установчій конференції ЄААА.
15 жовтня 1997 р., м. Москва.

ПАМ'ЯТІ ІВАНА ОКСЕНТІЙОВИЧА КМЕТИ-ЄФИМОВИЧА

Цього року Іван Оксентійович закінчив свій земний шлях і відійшов у вічні, небесні оселі.

Ім'я Івана Кмети-Єфимовича (Ічнянського) для українських віруючих найбільш пов'язане з його поетичною діяльністю, а також з журналом "Баптист України", де він працював відповідальним редактором.

Це був поет з гарячим серцем і ніжною, чутливою душею.

Народився поет у 1901 році у місті Ічня, на Чернігівщині, у родині ремісника. Рано залишився сиротою, але незважаючи на важкі умові, прагнув вчитися. У Прилуках закінчив вчительську семінарію. Потім у Полтаві - курси дошкільного виховання. Вчителював. У 19 років прийняв святе водне хрещення в Дніпрі-Славутичі. Служив у церкві, проповідував, також продовжував вищу освіту, вивчав іноземні мови.

У тяжкі роки революції, громадянської війни і потім, під час нової хвилі гонінь на віруючих у 20-х роках Іван Оксентійович у повній мірі пережив і біль, і боротьбу, і недолю тієї похмурої епохи. А в 1929 р. він з дружиною отримав можливість виїхати до Канади, де провів все своє подальше життя.

Там він багато друкувався, переважно в періодичній пресі, в журналах "Післанець правди", "Наша культура", "Вісник" та ін. Протягом 60-70-х років вийшло багато його книжок-спогадів, поетичних збірників. Був він і пастором в одній з філадельфійських церков.

Багатий, дорогоцінний спадок залишив по собі наш натхненний брат. Ми дякуємо Богу за його талант, що дійсно збагатив як нашу, вітчизняну, так і світову культуру.

Правління ВСО ЄХБ

Українське БІБЛІЙНЕ ТОВАРИСТВО

Стародавні рукописи Святого Писання, що вперше зустрічаються у 15-му столітті... Згортки перших спроб перекладу на українську мову 16-го століття... Нарешті перше досягнення — Пересопницьке Євангеліє, Острозька Біблія... З яким відчайдушним прагненням попри усілякі випробовування досягалася ціль — мати Слово Боже рідною мовою, вірний орієнтир серед історичних блукань до омріяного добробуту країни і кожної людської душі. У 18-му столітті цю естафету підхопило знаменитe Кирило-Мефодіївське братство.

Мабуть так, дуже стисло, можна змалювати передісторію Українського Біблійного Товариства, яке народилося в умовах становлення Української держави, 22 червня 1991 року. У вересні 1997 року в приміщенні церкви "Дім Євангелії" Товариство провело вже третю звітно-виборчу конференцію, участь в якій брали представники 10 домінуючих в Україні християнських конфесій. Від євангельських християн-баптистів присутні були брати Комендант Г.І., Козубовський В.В.

Очолюють УБТ Єпископ церков ХВЄ Мельник М.А. - президент - і Ставнійчук П.П. - виконавчий директор.

На знімку: з вітальним словом до учасників конференції звертається координатор Об'єднання Біблійних Товариств Європи, Близького Сходу і країн СНД Джон Дін.

За шість років свого існування УБТ поширило серед віруючих громадян країни усіх християнських церков близько трьох мільйонів примірників Біблії та Нового Завіту. Це набагато більше, ніж за попередні тисячу років історії України — від самого Володимирового хрещення.

З метою кращого поширення Слова Божого за рішенням правління товариства було створено три регіональних центри: Західний (Львів), Південний (Херсон), Східний (Харків). З розгортанням їх діяльності Слово Боже в більшому обсязі почало досягати і села. У 1995 році УБТ організувало поїздку до Чорнобильської зони. Зараз там вже розпочалась праця місій. Сьогодні БТ розгортає свою діяльність на теренах Сибіру, має свої представництва у Чехії та Словаччині, Румунії, Росії та інших республіках колишнього Союзу.

За 1995-1997 роки на поліграфічних підприємствах України вперше за світовими вимогами, що ставляться до видання Біблії, було надруковано: Нових Завітів — 50 тис., Біблій українською мовою (в перекладі І.Огієнка) — 50 тис., Біблій російською мовою — 50 тис., Дитячих Біблій російською та українською мовами — 115 тис., Нових Завітів у сучасному перекладі — одну тисячу примірників.

Крім того, здійснено переклад з російської мови і надруковано 15 тис. Біблійних оповідань, 910 тис. Біблій в перекладі для дітей, а також Псалтир великим шрифтом.

За цими цифрами стоїть величезна праця фахівців як з-за кордону, так і вітчизняних, адже вперше в Україні на застарілому устаткуванні надруковано Біблію на дуже тонкому папері.

УБТ використовує різні методи та засоби донесення Слова Божого до людей. Одним із них є видання Нового Завіту у вигляді музичної драми, записаної на касетах, під назвою "Віра від слухання". В постановці взяли участь 46 акторів. Комплект складається з 14 аудіокасет і є результатом спільної праці УБТ та християнської організації з Америки "Хосанна".

Сьогодні УБТ має у своєму арсеналі Біблію на 26 мовах. Однією з форм служіння церквам є забезпечення навчальних духовних закладів усіх конфесій Святим Писанням грецькою та гебрейською мовами. Це дасть їм змогу у майбутньому взяти участь у перекладах Біблії.

Чималим досягненням УБТ є видання українською мовою Слова Божого для незрячих людей крапковим шрифтом за системою Брайля. Подібна робота в інших країнах здійснювалася понад 10 років. УБТ виконало її протягом двох років.

Розвиток української мови йде вперед, і новому поколінню вже важко сприймати застарілі мовні засоби. Ще в березні 1993 року одноголосно було прийнято рішення перекласти Біблію на сучасну українську літературну мову. Оскільки цей переклад здійснюється не лише для сучасного шукача істини, але й для майбутнього, часом потрібно мати мужність визнати застарілість власного вантажу понять. Тому зараз проводиться праця по уточненню сучасних мовних засобів, щоб якомога краще передати зміст оригіналу Біблії.

Варто зауважити, що Біблійне товариство — неприбуткова організація і не ставить за мету заробити кошти. Етап становлення УБТ завершується. Починається більш складний і важкий період подальшого розвитку. Найскладніша проблема, на думку керівництва, це організація системи збирання коштів на видання Біблії в Україні. Покладатися на допомогу західних спонсорів, яка щороку зменшується, не можна. Українці мають зрозуміти, що ця справа в першу чергу спрямована на їх духовне відродження.

"До цього місця допоміг нам Господь"

Дім молитви церкви ЄХБ "Дім Євангелія"

Дві знаменні події сталися у житті церкви "Дім Євангелія" у 1997 році. Сім років наполегливої праці по спорудженню Дому молитви завершилися великою урочистістю: яка відбулася 12 жовтня. На свято прибуло багато гостей, які взяли участь у служінні посвячення, - це Голова СЄТ Р.Провост, Президент Біблійної Місії І.Паулюс, представник українського Братства в діаспорі (США) В.Г.Домашовець, Голова Союзу Незалежних Фундаменталістських церков Америки Р.Грегорі, Голова ВСО ЄХБ Г.І.Комендант, директор Ірпінської біблійної семінарії О.Г.Бринза, старший пресвітер по Київській області М.М.Чорненький та багато інших.

А 30 листопада Церква святкувала 110-літній ювілей. Саме стільки років проминуло з того часу, коли невелика група віруючих Києва організувалася у Церкву, яка сьогодні налічує майже 2 тисячі членів. А всього у місті близько 20 церков ЄХБ.

Молитви віруючих були сповнені вдячністю Господу за Його рясні благословіння впродовж усього шляху, яким вів Бог Свою Церкву.

Перед звершенням молитви посвячення читається 6-й розділ книги Хронік

Хор церкви "Дім Євангелія"

Про історію церкви розповідає її пастор П.І. Павловський.

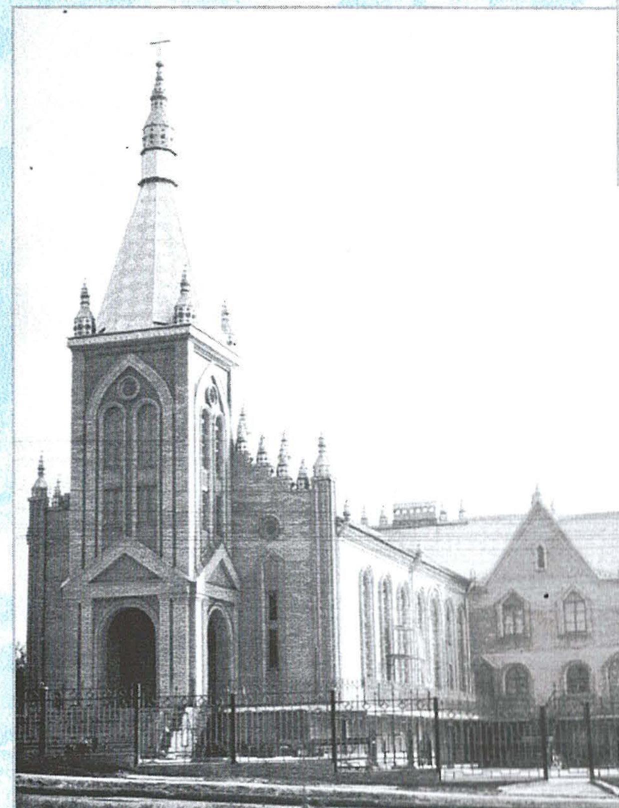
Учасники святкового богослужіння, присвяченого 110-річчю церкви: (зліва направо) пастор церкви В.Козубовський, Голова ВСО ЄХБ Г.Комендант, заступник Голови ВСО ЄХБ В.Ткачук, Голова Братства Незалежних Церков ЄХБ М.Величко

"Мій дім буде названий домом молитви для всіх народів"

(Ісая 56:7)

м. Кам'янка-Дніпровська Запорізької обл.
Дім молитви церкви ЄХБ
вул. Радянська, 89

м. Артемівськ Донецької обл.
Дім молитви ЄХБ
вул. Н.-Маріупольська, 20

м. Київ
Дім молитви ЄХБ
вул. Олександрівська, 33